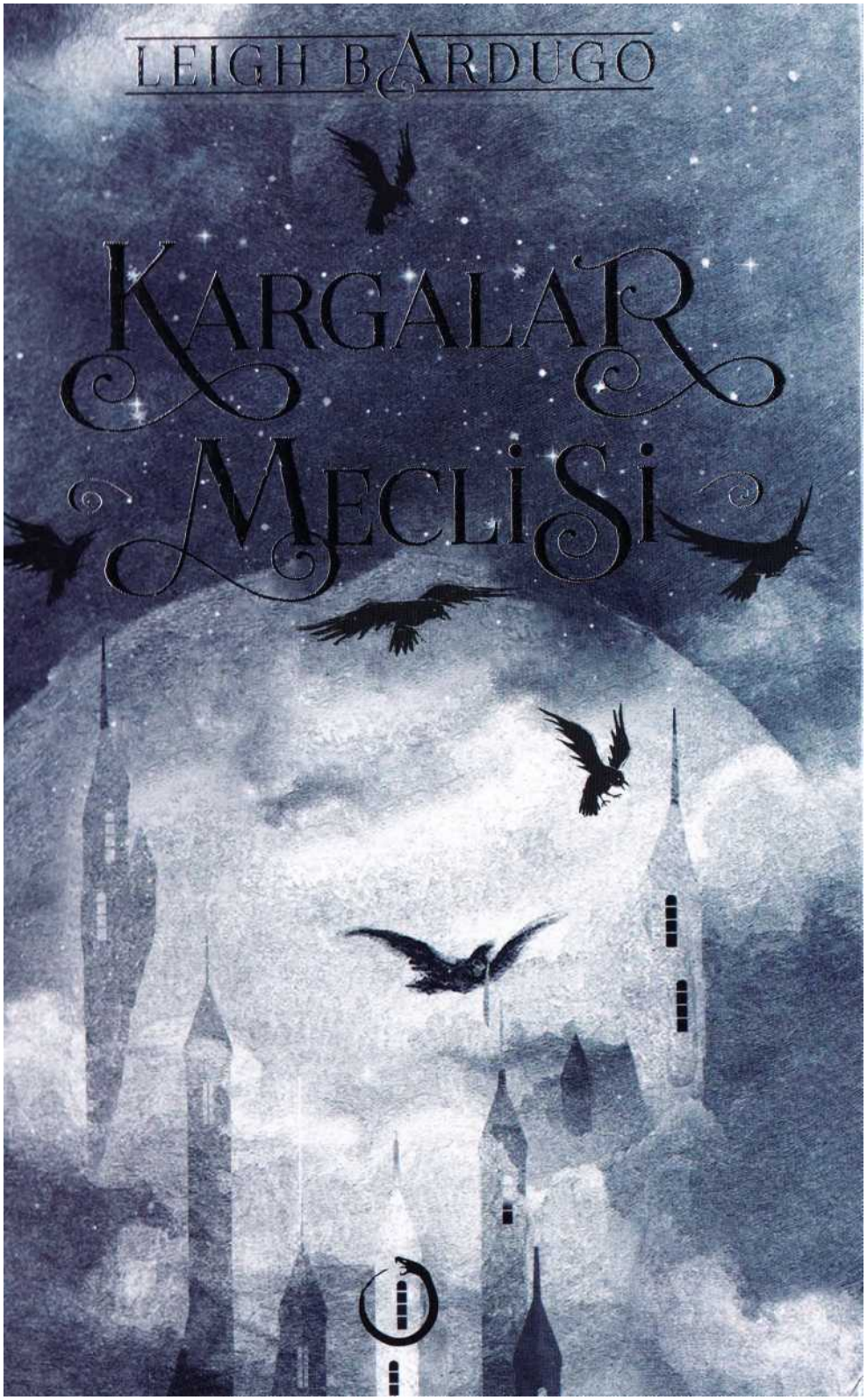
LEIGH BARDUGO
KARGALAR
MECLİSİ

NOVELLA
DİNAMİK

Novella Dinamik: 9
Kargalar Meclisi
Leigh Bardugo

Copyright©Leigh Bardugo, 2015
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
NOVELLA DİNAMİK'e aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Ömer Mülazım
Yayına Hazırlayan: Duygu Pınar
Redaksiyon: Işıl Kocaoğlan
Kapak Tasarım: Rich Deas
Kapak Uygulama: Filiz Odabaş
Harita ve İç Görseller: Keith Thompson
Sayfa Tasarım: Özgür Balpınar

Özgün Adı: Six of Crows
1. Baskı: Şubat 2016
ISBN: 978-605-348-926-9
Sertifika No:12330
Baskı: Baskı Cilt
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No8
Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Sertifika No: 16086
Tel: (0 212) 482 11 01

NOVELLA
DİNAMİK

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www. martiyayinlari.com **www. novellayayinlari.com**

ÖmerMü lazım

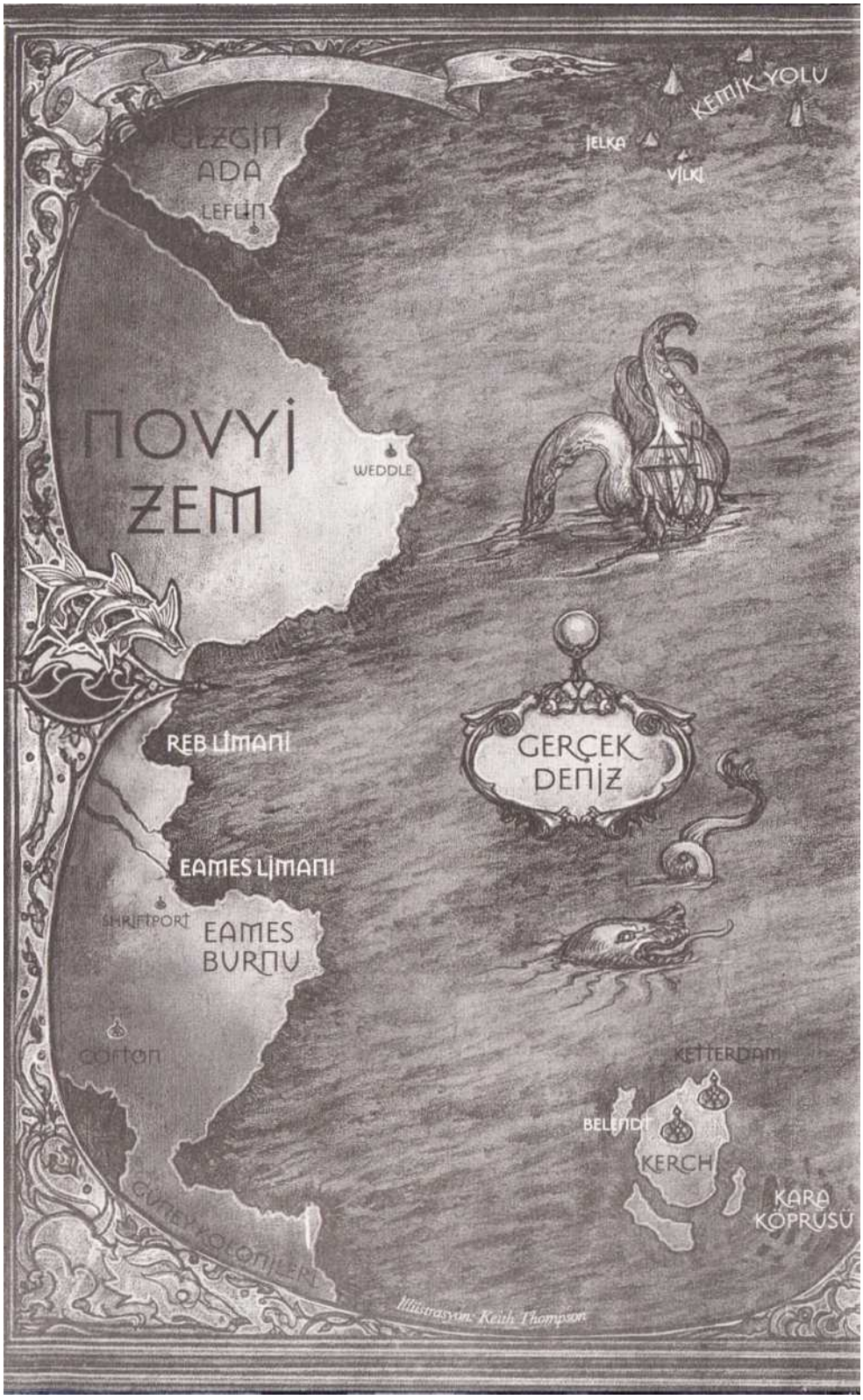
KEMİK YOLU
İELKA
VİLKİ
ADA
LEFİN
NOVYİ
ZEM
WEDDLE
REB LİMANI
GERÇEK
DENİZ
EAMES LİMANI
SHRİFTPORT
EAMES
BURNU
CORTON
KETTERDAM
BELENDT
KERCH
KARA
KÖPRÜSÜ
İllüstrasyon: Keith Thompson

ISENVEE
ELLING
OVERUT
FJERDA
AVFALLE
ELBJEN
DJERHOLM
BUZULLAR
PEIRAZOI
TSJBEYA
RAVKA
KRIBJRSK
OS ALTA
OS KERVO
DVA STOLBA
TSEMNA
SJKURZOI
KOBA
SHU HAN
BHEZJU
AHMRATJEN

Hapishane
Sektörü
Kapı
Ahırlar
Saat Kule
Elçilik
Sektörü
Kapı
BUZ
SARAYI

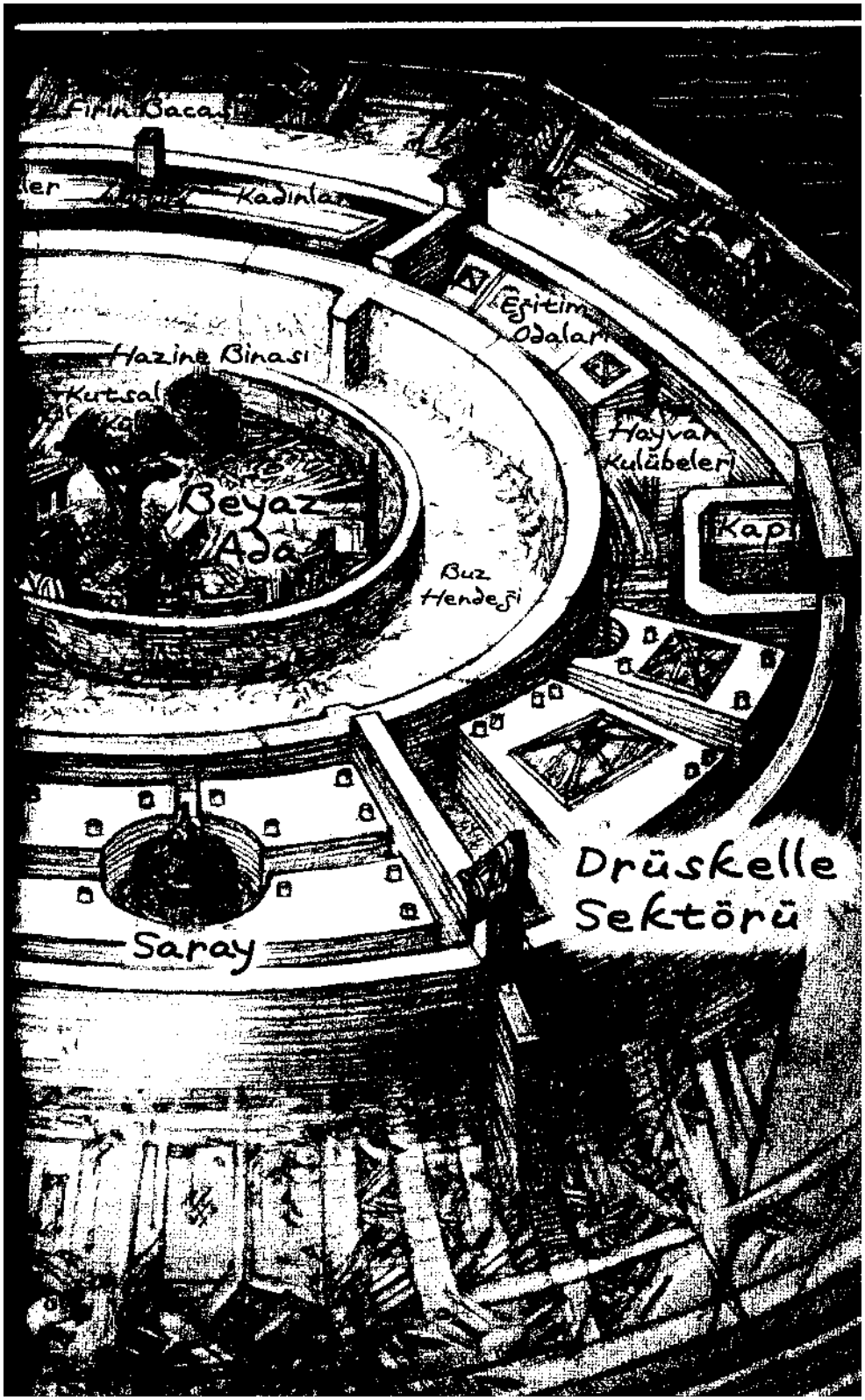
Fırın Bacası
Kadınlar
Eğitim Odaları
Hazine Binası
Kutsal
Hayvan Kulübeleri
Beyaz Ada
Kapı
Buz Hendeği
Drüskelle Sektörü
Saray

Kayte'ye,
gizli silah, beklenmedik dost...

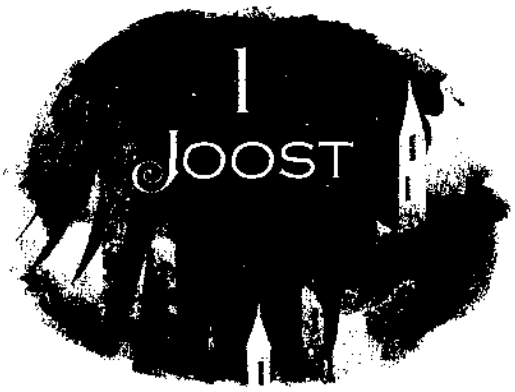

Joost’un iki sorunu vardı: ay ve bıyığı.

Aslında Hoede hanesinde devriye gezmesi gerekiyordu. Fakat son on beş dakikadır bahçelerin güneydoğu duvarında dolanıyor, Anya’ya söyleyebileceği zekice ve romantik laflar düşünüyordu.

Anya’nın gözleri keşke deniz mavisi ya da zümrüt yeşili olsaydı. Fakat kahverengiydi; sevecen, hayalperest... erimiş çikolata kahverengisi? Tavşan tüyü kahverengisi?

“Ona teninin ay ışığı gibi olduğunu söyleyiver,” demişti Jo-ost’un arkadaşı Pieter. “Kızlar bu tarz şeylere bayılır.”

Bu, kusursuz bir çözümdü ama Ketterdam havasının yardımcı olduğu söylenemezdi. O gün limanda hiçbir esinti yoktu. Bunun yanı sıra kentin kanallarını ve çarpık ara sokaklarını gri süt renginde bir sis kaplamıştı. Burada, Geldstraat’ın köşkleri arasında bile havada kesif bir balık ve sintine suyu kokusu vardı. Ayrıca kentin dış adalarındaki rafinerilerden yükselen duman, gece göğünü tuzlu bir pusla lekelemişti. Dolunay, bir mücevherden ziyade

patlatılması gereken bir kabarcığa benziyordu.

Belki Anya’nm gülüşüne iltifat edebilirdi. Tek sorun, onun güldüğünü hiç duymamış olmasıydı. Espri yapmayı beceremezdi.

Joost evden yan bahçeye açılan çift kanatlı kapılara yerleştirilmiş cam panellerden birindeki yansımasına baktı. Annesi haklıydı. Yeni üniformasıyla bile bir bebek gibi görünüyordu. Parmağını usulca üstdudağında gezdirdi. Ah, bıyıkları bir uzasaydı. Düne göre kesinlikle daha serttiler.

Stadwateh'takı işine başlayalı altı haftadan az olmuştu. Umduğu heyecanı bulamamıştı. Fıçı’daki hırsızlan kovalayacağını ya da limanlarda devriye gezeceğini, rıhtımlara yanaşan gemilerin yüklerine ilk bakanlardan olacağını sanıyordu. Fakat Ticaret Konseyi, o büyükelçinin belediye binasında suikasta kurban gitmesinden bu yana güvenlikten dert yanmaktaydı. Peki, Joost ne yapıyordu? Talihli bir tüccarın evinin etrafında daireler çizip duruyordu. Fakat bu tüccar sıradan bir tüccar değildi. Konsey üyesi Hoede, Ketterdam hükümetinde neredeyse en yüksek mevkide bulunuyordu. Kendisinden büyük işler bekleniyordu.

Ceketini ve tüfeğini düzelten Joost kalçasındaki copuna hafifçe vurdu. Belki Hoede onu severdi. *Keskin bakışlı ve eli çabuk,* derdi Hoede. *Bu adam bir terfiyi hak ediyor.*

"Komiser Muavini Joost Van Poel," diye fısıldadı, kelimelerin sesinin keyfini çıkararak. *"Komiser* Joost Van Poel." "Kendine hayran hayran bakmayı kes."

Henk ve Rutger yan bahçeye girerlerken aniden dönen Joost'un yanakları kıpkırmızı kesildi. Henk ve Rutger, Joost'tan yaşça daha büyük, daha iri ve daha geniş omuzluydular. Ayrıca ev muhafızları, Konsey üyesi Hoede'nin özel hizmetkârlarıydılar. Bu da demek oluyordu ki soluk yeşil üniforma giyinip Novyi Zem'den gelen gösterişli lüfekler taşıyorlardı. Joost'a sıradan bir kent muhafızı olduğunu da her daim hatırlatıyorlardı.

"O ufak tüyler okşamakla uzamaz," dedi Rutger abartılı bir kahkahayla.

Joost temkini elden bırakmamaya çalıştı. "Devriyemi bitirmem gerek."

Rutger, Henk'i dirseğiyle dürttü. "Abayı yaktığı o kıza bakmak için kafasını Grisha atölyesinden içeri sokacak yani."

"Ah, Anya, Grisha sihrini kullanarak şu bıyıklarımı uzatsan olmaz mı?" diye alay etti Henk.

Yanakları alev alev olan Joost topuklan üzerinde dönerek evin doğu tarafına doğru yürüdü. Geldiğinden beri onunla dalga geçiyorlardı. Anya olmasaydı muhtemelen amirinden onu başka bir yere atamasını rica ederdi. Joost devriyelerinde Anya'yla sadece bir iki kelam edebilmişti ama yine de Anya, gecesinin en güzel kısmıydı.

Ayrıca itiraf etmeliydi ki Hoede'nin evini de pencerelerden içeri atabildiği birkaç bakışı da seviyordu şimdi. Hoede, Geldstra-at'taki en şatafatlı

köşklerden birine sahipti. Yerler parıldayan siyah beyaz kare taşlarla döşenmişti. Işıldayan koyu renk ahşap duvarlar tekne tavanlara yakın, denizanası gibi dalgalanan üfleme camdan şamdanlarla aydınlatılıyordu. Joost bazen buranın kendi evi, kendisinin de harikulade bahçesinde yürüyüşe çıkmış varlıklı bir tüccar olduğunu hayal ederdi.

Köşeyi dönmeden önce derin bir nefes aldı. *Anya, gözlerin... ağaç kabuğu gibi kahverengi?* Bir şeyler düşünecekti. Olayları akışına bırakmakta daha başarılıydı zaten.

Grisha atölyesinin cam panelli kapılarının açık olduğunu görünce şaşırdı. Hoede'nin zenginliği, mutfaktaki elle boyanmış mavi fayanslar ya da üzerinde lalelerin yer aldığı şömine raflarından ziyade, bu atölyede gözler önüne seriliyordu. Grisha çalışanları oldukça masraflıydılar; Hoede'nin emrindeyse tam üç Grisha çalışıyordu.

Fakat Yuri, uzun çalışma masasının başında oturmuyordu.

Anya da görünürlerde yoktu. Sadece koyu mavi cübbesiyle bir sandalyeye yayılmış Retvenko oradaydı. Göğsünde bir kitap vardı ve gözleri kapalıydı.

Joost kapıda oyalandıktan sonra boğazını temizledi. "Bu kapıların geceleri kapalı ve kilitli olması gerekir."

"Evin içi fırın gibi," dedi Retvenko gözlerini açmadan. Ravka aksam belirgindi. "Hoede'ye, terlemediğimde kapıları kapatacağımı söylersin."

Diğer Grisha çalışanlarından yaşlı olan Retvenko, bir Rüzgârın Hâkimi'ydi. Saçları gümüş rengiydi. Söylentilere göre Ravka içsavaşında mağlup tarafta mücadele etmiş ve savaşın ardından Kerch'e kaçmıştı.

"Şikâyetlerini Konsey üyesi Hoede'ye seve seve iletirim," diye yalan söyledi Joost. Hoede'nin kömür yakma zorunluluğu varmış gibi evin içi

sürekli aşırı sıcak olurdu fakat Joost bunu ona aktaran kişi olmayacaktı. “O zamana dek...”

“Yuri’den haber var mı?” diye araya girdi Retvenko nihayet ağır gözkapaklarım kaldırarak.

Joost çalışma masasının üzerindeki kırmızı üzüm kâselerine ve kırmızı kadife yığınlarına huzursuzlukla baktı. Yuri, Bayan Hoede için meyvelerin renklerini perdelere akıtmakla meşguldü ancak birkaç gün önce fena halde hastalanmıştı. Joost o zamandan beri onu görmemişti. Kadifenin üzerinde toz birikmeye, üzümler de bozulmaya başlamıştı.

“Hiçbir bilgim yok.”

“Hiçbir bilgin olmayacak tabii. Aptal mor üniformanla sağda solda dolaşmaktan başka bir şey yaptığın yok çünkü.”

Üniformasının nesi vardı ki? Hem Retvenko niye burada olmak zorundaydı ki? O, Hoede’nin kişisel Rüzgârın Hâkimiydi. Çoğunlukla tüccarın en kıymetli kargolarıyla seyahat ederek gemilerin sağ salim ve olabildiğince çabuk bir şekilde limana ulaşmasını sağlayacak elverişli rüzgârlar çıkmasını sağlardı. Neden şimdi denizde olamıyordu ki sanki?

“Yuri karantinaya alınmış olabilir bence.”

“Aman ne yardımcı oldun,” dedi Retvenko sırıtarak. “Meraklı kazlar gibi kafanı uzatmayı kesebilirsin,” diye ekledi. “Anya burada değil.”

Joost yine kızardığını hissetti. “Nerede peki?” diye sordu sesine otorite yüklemeye çalışarak. “Hava karardıktan sonra içeride olması gerekir.”

“Bir saat önce Hoede onu aldı. Tıpkı Yuri’yi alıp götürdüğü akşamki gibi.”

“Yuri’yi alıp götürdü derken ne demek istiyorsun? Yuri hastalanmıştı.”

“Hoede, Yuri’yi alıp götürmüştü ve Yuri hasta dönmüştü. İki gün sonra, Yuri sırra kadem bastı. Şimdi de Anya ortalarda yok.”

Sırra kadem bastı?

“Belki acil bir durum vardı. Belki birilerinin iyileştirilmesi gerekiyordu...”

“Önce Yuri, şimdi de Anya. Sırada ben varım. Ve zavallı Memur Joost dışında bunu fark eden kimse olmayacak. Git şimdi.”

“Eğer Konsey üyesi Hoede.

Retvenko kolunu kaldırınca bir rüzgâr Joost’u geriye doğru itti. Dengesini sağlamaya çalışan Joost, kapı çerçevesine tutundu.

“Sana *git* dedim.” Retvenko havada bir daire çizdi. Kapı gürültüyle kapandı. Joost ellerini tam zamanında çekerek parmaklarının parçalanmasını engelledi ve yan bahçeye düştü.

Olabildiğince hızlı bir şekilde ayağa kalkıp üniformasındaki çamuru temizledi. Utançtan kamı kasıldı. Darbenin şiddetiyle kapıdaki cam panellerden biri çatlamıştı. Joost Rüzgârın Hâkimi’nin çatlaktan sırıttığını gördü.

Joost mahvolan camı göstererek, “Bunun ücreti maaşından kesilecek,” dedi. Sesinin bu kadar küçük ve önemsiz çıkmasından nefret etti.

Retvenko elini sallayınca kapı, menteşelerinde titredi. Joost gayriihtiyari geriledi.

Retvenko, “Devriyene geri dön, küçük muhafız,” diye seslendi.

“Fena değil,” diye kıs kıs güldü bahçe duvanna yaslanan Rutger.

Ne zamandan beri orada duruyordu? “Beni takip etmekten başka yapacak bir işin yok mu senin?” diye sordu Joost.

“Bütün muhafızlar kayıkhaneye gidecek. Sen de dahil. Yoksa arkadaş edinmekle mi meşgulsün?”

“Ondan sadece kapıyı kapatmasını istemiştim.”

Rutger başını iki yana salladı. “Onlara ricada bulunmayacaksın. Emredeceksin. Onlar hizmetkâr. Onur konukları değil.”

Mahcubiyetten midesi bulanan Joost, Rutger’in yanında yürümeye başladı. İşin en kötü yanıysa Rutger’in haklı olmasıydı. Retvenko’nun onunla o şekilde konuşmaya hakkı yoktu. İyi ama Joost’un ne yapması gerekiyordu? Bir Rüzgârın Hâkimi’yle kavgaya tutuşacak yüreği olsaydı bile, bunun pahalı bir vazoyla kapışmaktan bir farkı olmazdı. Grishalar yalnızca birer hizmetkâr değillerdi. Hoede onlara çok kıymet veriyordu.

Sahi, Retvenko, Yuri ile Anya’nın alınıp götürülmeleriyle ilgili ne demek istemişti? Anya’yı koruyor muydu acaba? Grisha çalışanlarının evde tutulmalarının geçerli bir sebebi vardı. Sokaklarda korumasız dolaşmak çok riskliydi. Bir köle tacirince kaçırı-labilirler ve bir daha da onlardan haber alınmayabilirdi. *Belki de biriyle buluşuyordur,* diye düşündü Joost sefilce.

Kanala bakan kayıkhanedeki ışık ve hareketlilik, düşüncelerini böldü. Kanalın karşı tarafındaki diğer tüccar evlerini bütün haşmetleriyle görebiliyordu. Yüksek ve zariftiler. Çatılarındaki üçgen biçimli damları gece göğünde koyu renk birer siluetten ibaretti. Bahçeleri ve kayıkhaneleri ışıl ışıl fenerlerle aydınlatılmıştı.

Birkaç hafta önce, Joost'a Hoede'nin kayıkhanesinin tadilattan geçirileceği ve orayı devriyesinden çıkarması söylenmişti. Fakat o ve Rutger içeri girdiklerinde ne boya ne de iskele gördüler. Gondollar ve kürekleri duvar diplerine itilmişti. Deniz yeşili üniformalı diğer muhafızlar oradaydılar. Joost morlar içindeki iki *stadwatch* muhafızını tanıdı. Ne var ki devasa bir dolap, içerinin büyük bölümünü kaplıyordu. Güçlendirilmiş çelikten yapılmış gibi görünen bir nevi bağımsız bir hücreydi bu. Kaynak yerleri, perçinlerle sımsıkı tutturulmuş, duvarlarından birine kocaman bir pencere yerleştirilmişti. Camdan bakan Joost içeride bir masanın başında, kırmızı ipeklerini sımsıkı tutan bir kızın oturduğunu görebiliyordu. Kızın arkasında *stadwatch* muhafızı, esas duruşta bekliyordu.

Anya, diye fark etti Joost irkilerek. Büyük kahverengi gözlerinde korku vardı. Cildi soluktu. Karşısında oturan ufak tefek çocuk ondan daha çok korkmuş görünüyordu. Saçları uykudan kalkmış gibi dağınık olan bu çocuk, sandalyeden sarkıttığı bacaklarıyla tedirgince havayı tekmeliyordu.

"Neden bütün muhafızlar?" diye sordu Joost. Kayıkhanede ondan fazla muhafız toplanmıştı. Konsey üyesi Hoede de oradaydı. Yanında Joost'un tanımadığı bir tüccar daha vardı. İkisi de tüccar karaları giymişti. *Stadwatch*'un komiseriyle konuştuklarını gören Joost vücudunu dikleştirdi. Bahçede üniformasına bulaşan bütün çamurları çıkarmış olduğunu ümit etti. "Bu da ne böyle?" Rutger omuz silkti. "Kimin umurunda? İstisnai bir durum." Joost tekrar camdan içeri baktı. Gözlerini Joost'a dikmiş An-ya'nın bakışları dalgındı. Joost, Hoede'nin köşküne ilk geldiğinde Anya, yanağındaki bir morluğu iyileştirmişti. Mühim bir şey değildi. Bir talim sırasında yüzüne aldığı darbeden geriye kalan sarı-yeşil izdi. Fakat görünüşe bakılırsa bu izi fark eden Hoede, muhafızlarının eşkıya gibi görünmelerini istemiyordu. Joost, Grisha atölyesine gönderilmişti. Kışın son günlerini yaşadıkları o gün Anya onu güneşin vurduğu parlak bir alanda oturtmuştu. Soğuk parmaklarını teninin üzerinde gezdirmiş ve yaşattığı

korkunç kaşıntı hissine rağmen, birkaç saniye sonra morluğu tamamen yok etmişti.

Joost teşekkür ettiğinde Anya gülümsemiş ve Joost kendinden geçmişti. Durumunun umutsuz vaka olduğunu biliyordu. Anya ona ilgi duyuyor olsaydı bile onu Hoede'den satın alacak parası yoktu. Ayrıca Hoede'nin emri olmadan asla evlenmezdi. Fakat bütün bunlar Joost'u onu görmeye gitmekten ya da ona küçük hediyeler vermekten alıkoymamıştı. Anya hediyeler içinde en çok Kerch haritasını beğenmişti. Bu tuhaf haritada ada ülkelerinin etrafını, Gerçek Deniz'de yüzen denizkızları ve tombul yanaklı adamlar olarak tasvir edilen rüzgârların sürüklediği gemiler çevrelemişti. Doğu Çıtası'nda turistlerin satın aldığı türden ucuz bir armağandı fakat Anya'yı mutlu etmiş gibiydi.

Şimdi Joost onu selamlamak için elini kaldırdı. Anya hiçbir lepki vermedi.

"Seni göremez, geri zekâlı," diye güldü Rutger. "Camın diğer tarafında ayna var."

Joost'un yanakları al al oldu. "Nereden bilebilirdim ki?" "Bir kez olsun gözlerini aç ve dikkat et."

Önce Yuri, şimdi de Anya. "Neden bir Grisha şifacısına ihtiyaçları var? O çocuk yaralı mı?"

"Bana iyi göründü."

Komiser ve Hoede bir tür uzlaşıya varmış gibi görünüyorlardı. Joost, camdan Hoede'nin hücreye girdiğini ve cesaretlendirici bir şekilde, hafifçe çocuğun sırtına vurduğunu gördü. Hücrede menfezler olmalıydı zira Hoede'nin, "Cesur davranırsan birkaç *kruge* kazanabilirsin," dediğini duydu. Ardından benekli eliyle An-ya'nın çenesini kavradı. Anya gerilirken

Joost'un midesi kasıldı. Hoede, Anya'nın kafasını hafif sarstı. "Sana söylenenleri yaparsan bu iş hemen biter,ya?"

Anya gergince gülümsedi. "Elbette, efendim."

Hoede, Anya'nın arkasındaki muhafıza birkaç kelime fısıldadıktan sonra hücreden çıktı. Kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Hoede ağır bir kilit taktı.

Hoede ve diğer tüccar, neredeyse Joost'la Rutger'in tam önünde yerlerini aldılar.

Joost'un tanımadığı tüccar, "Bunun akıllıca olduğundan emin misin? Bu kız bir Corporalki. Fabrikatörüne olanlardan sonra..." dedi.

"Retvenko olsaydı endişelenirdim ama Anya mülayimdir. Bir Şifacı. Saldırgan eğilimli değildir."

"Peki, dozu düşürdün mü?"

"Evet, ama Fabrikatör'dekiyle aynı sonuçları elde edersek Konsey'in zararımı karşılayacağı konusunda anlaştık, değil mi? Benden o masrafı üstlenmemi bekleyemezler."

Tüccar başıyla onaylayınca Hoede komisere işareti verdi. "Başlayın."

Fabrikatördekiyle aynı sonuçlar. Retvenko, Yuri'nin ortadan kaybolduğunu iddia etmişti. Bunu mu kastetmişti acaba?

"Çavuş," dedi komiser, "hazır mısın?"

Hücrenin içindeki muhafız, "Evet, efendim," diye yanıt verdi. Bıçağını çekti.

Joost güçlükle yutkundu.

“İlk test,” dedi komiser.

Muhafız öne doğru eğilerek çocuğa gömleğinin kolunu sıyırmasını söyledi. Emre itaat eden çocuk kolunu uzattı. Diğer elinin başparmağım ağzına soktu. *Bunun için fazla büyük,* diye düşündü Joost. Fakat çocuk çok korkmuş olmalıydı. Joost neredeyse on dördüne kadar oyuncak ayısıyla uyumuş, bu nedenle de ağabeyleri onunla acımasızca alay etmişti.

“Birazcık acıyacak,” dedi muhafız.

Yuvarlak gözlü çocuk, başparmağını ağzında tutarak başını salladı.

“Bu gerçekten hiç gerekli değil...” dedi Anya.

“Sessizlik, lütfen,” dedi Hoede.

Muhafız, çocuğa hafifçe vurduktan sonra önkolunda kıpkırmızı bir kesik açtı. Çocuk anında ağlamaya başladı.

Anya sandalyesinden doğrulmaya çalıştı ama muhafız elini kararlılıkla omzuna koydu.

“Sorun değil, Çavuş,” dedi Hoede. “Bırak da onu iyileştirsin.” Çocuğun elini nazikçe tutan Anya öne doğru eğildi. “Şşşt,” dedi usulca. “Yardım etmeme izin ver.”

“Acıyacak mı?” diye yutkundu çocuk.

Anya gülümsedi. “Hiç acımayacak. Sadece biraz kaşınacak. Hatırım için hareket etmemeye çalış, olur mu?”

Joost biraz daha öne eğilmiş olduğunu fark etti. Anya’yı daha önce birini iyileştirirken hiç *görmemişti.*

Yeninden bir mendil çıkaran Anya çocuğun koluna dağılan kam sildi. Sonra parmaklarını özenle çocuğun yarasının üzerinde gezdirdi. Deri yavaş yavaş birleşip eski haline gelirken Joost hayretle izledi.

Birkaç dakika sonra çocuk sırıtarak kolunu uzattı. Biraz kırmızı görünmesi dışında pürüzsüzdü, geride hiçbir iz kalmamıştı. “Bu sihir miydi?”

Anya çocuğun burnuna hafifçe vurdu. “Bir bakıma. Biraz sargı bezi ve zamanla kendi vücudunun yarattığı sihirden farksız.” Çocuk neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Güzel, güzel,” dedi Hoede sabırsızca. “Şimdi de *parem.”* Joost kaşlarını çattı. O kelimeyi hiç duymamıştı.

Komiser, çavuşa işaret etti. “İkinci aşama.”

Çavuş, çocuğa tekrar, “Kolunu uzat,” dedi.

Çocuk kafasını iki yana salladı. “O kısımdan hoşlanmıyorum.”

“Uzat şu kolunu.”

Çocuğun altdudağı titriyordu ama kolunu uzattı. Muhafız, kolu bir kez daha kesti. Ardından Anya’nın önüne, masanın üstüne parafinli kâğıttan bir zarf koydu.

Hoede, Anya’ya, “Zarfın içindekileri yut,” dedi.

“O ne?” diye sordu sesi titreyen Anya.

“Orası seni ilgilendirmez.”

“O *ne*?” diye tekrarladı.

“Ölümcül bir şey değil. İlacın etkilerini değerlendirmek için senden bazı basit görevleri yerine getirmeni isteyeceğiz. Çavuş, yalnızca söylenenleri yapmanı, bunların dışına çıkmamanı sağlamak için orada. Anlaşıldı mı?”

Anya’nın çenesi kasıldı ama başını salladı.

“Sana kimse zarar vermeyecek,” dedi Hoede. “Ama sakın unutma, çavuşu incitirsen o hücreden katiyen çıkamazsın. Kapılar dışarıdan kilitli.”

“O şey ne?” diye fısıldadı Joost.

“Bilmiyorum,” dedi Rutger.

“Ne biliyorsun ki?” diye homurdandı Joost.

“Ağzımı kapalı tutmayı.”

Joost kaşlarını çattı.

Anya titreyen elleriyle minik zarfı alıp açtı.

“Devam et,” dedi Hoede.

Başını geriye yatırıp tozu yuttu. Bir an oturduğu yerde, dudaklarını birbirine bastırmış bir şekilde bekledi.

“Bu sadece *jurda* mı?” diye sordu umutla. Joost da öyle umuyordu.

Jurdanm korkulacak bir tarafı yoktu. *Stadwatch'taki* herkesin geç saatlerdeki nöbetlerde tetikte kalmak için çiğnediği bir uyarıcıydı.

“Tadı nasıl?” diye sordu Hoede.

“Jurda gibi ama daha tatlı..

Anya aniden soluk aldı. Elleri masayı kavradı. Gözbebekleri o kadar büyüdü ki gözleri neredeyse kapkara göründü. “Ahhh,” dedi iç geçirerek. Neredeyse mırlamıştı.

Muhafız omzunu biraz daha sıktı.

“Nasıl hissediyorsun?”

Anya aynaya bakıp gülümsedi. Beyaz dişlerinin arasından çıkan dili pas rengiydi. Joost ürperdi.

“Tıpkı Fabrikatör’deki gibi,” diye mırıldandı tüccar.

“Çocuğu iyileştir,” diye buyurdu Hoede.

Anya neredeyse kibirli bir hareketle elini salladı. Çocuğun kolundaki kesik anında kapandı. Derisinin üzerindeki kan, kırmızı damlacıklar halinde kısa süreliğine havalandıktan sonra ortadan kayboldu. Çocuğun derisi tamamen pürüzsüz görünüyordu. Kandan ya da morluktan eser yoktu. Çocuk gülümsedi. “Bu kesinlikle sihirdi.”

“Sihir *hissi* veriyor,” dedi o tuhaf tebessümüyle.

“Ona dokunmadı,” dedi hayretler içindeki komiser.

“Anya,” dedi Hoede. “Beni dikkatle dinle. Şimdi muhafıza ikinci testi uygulamasını söyleyeceğiz.”

“Mmm,” diye vızıldadı Anya.

“Çavuş,” dedi Hoede. “Çocuğun başparmağını kes.”

Çocuk çığlık atıp tekrar ağlamaya başladı. Ellerini, korumak için bacaklarının altına kıstırdı.

Bunu durdurmalıyım, diye düşündü Joost. *Anya 'yı ve çocuğu korumanın bir yolunu bulmalıyım.* İyi ama ya sonra? O bir hiçti. *Stadwatch'*ta yeniydi, bu evde yeniydi. *Dahası,* utançla fark etti, *işimi kaybetmek istemiyorum.*

Gülümseyen Anya, çavuşa bakabilmek için başını geriye yatırdı. "Cama ateş et."

"Ne dedi o?" diye sordu tüccar.

"Çavuş!" diye gürledi komiser.

"Cama ateş et," diye tekrarladı Anya. Çavuşun yüzü gevşedi. Uzaktan gelen bir ezgiyi dinliyormuşçasına başını yana yatırdı. Sonra tüfeğini alıp gözlem penceresine nişan aldı.

"Eğilin!" diye bağırdı biri.

Joost kendini yere attı. Silah sesleri kulaklarını doldurdu. Sırtının ve ellerinin üzerine cam parçaları yağarken kafasını kolladı. Düşünceleri panikli bir patırtıdan ibaretti. Zihni inkâr etmeye çalışsa da az önce ne gördüğünü biliyordu. Anya, çavuşa cama ateş etmesini emretmişti. Cama ateş *ettirmişti.* Fakat bu olamazdı. Grisha Corporalkileri insan bedeninde uzmandılar. Kalbinizi durdurabilir, solunumunuzu yavaşlatabilir, kemiklerinizi kırabilirlerdi ama kafanızın içine giremezlerdi.

Bir an sessizlik oldu. Sonra diğer herkesle birlikte ayağa kalkan Joost tüfeğine uzandı. Hoede ve komiser aynı anda bağırdılar.

"Etkisiz hale getirin onu!"

"Vurun onu!"

“Onun değeri ne kadar biliyor musun sen?” dedi Hoede. “Biri onu etkisiz hale getirsin! Sakın ateş etmeyin!”

Anya ellerini kaldırdı ve kırmızı yenleri etrafa yayıldı. “Durun,” dedi.

Joost’un telaşı yok oldu. Korkmuş olduğunu biliyordu ama korkusu geri plandaydı. İçi heyecanla dolmuştu. Ne olacağından ya da ne zaman olacağından emin değildi. Tek bildiği, bir şeylerin olacağı ve buna hazırlıklı olması gerektiğiydi. İyi de olabilirdi kötü de. Umurunda değildi. Yüreğinde kaygı ve istek yoktu. Hiçbir şey istemiyor, hiçbir şeye özlem duymuyordu. Zihni sessiz, soluğu düzenliydi. Tek yapması gereken *beklemekti.*

Anya’nın doğrulup küçük çocuğu aldığını gördü. Ona usulca bir Ravka ninnisi söylediğini duydu.

“Kapıyı aç ve içeri gel, Hoede,” dedi Anya. Joost sözcükleri duydu. Onları anladı, sonra unuttu.

Hoede kapıya doğru yürüyüp kilidi açtı. Çelik hücreye girdi.

Anya gülümseyerek, “Söylenenleri yaparsan bu iş hemen biter,ya?” diye mırıldandı. Gözleri siyah ve dipsiz birer havuzdu. Cildi yanıyor, parlıyor, göz kamaştırıyordu. Joost’un aklına bir fikir düştü; *ay kadar güzel.*

Anya çocuğu diğer koluna aldı. “Sakın bakma,” diye mırıldandı çocuğun saçlarına. “Şimdi,” dedi Hoede’ye. “Bıçağı al.”

Kaz Brekker'in bir nedene ihtiyacı yoktu. Ketterdam sokaklarında, Fıçı olarak bilinen zevk mıntıkasının karanlık ara sokaklarında, taverna ve kahve evlerinde fısıldanan kelimeler bunlardı. Kirlieller adını verdikleri çocuğun, -birinin bacağını kırmak, bir ittifakı bitirmek ya da bir kart çevirerek bir adamın talihini değiştirmek için- izne ihtiyacı olmadığı gibi, bir nedene de ihtiyacı yoktu.

Elbette yanılıyorlardı, diye düşündü İnej. Beurs Kanalı'nın simsiyah sularının üzerindeki köprüden, Borsa 'nın ön cephesine bakan metruk ana meydana doğru ilerliyordu. Her bir şiddet eylemi kasıtlıydı. Yapılan hiçbir iyilik karşılıksız değildi. Kaz'ın ***her zaman*** bir nedeni olurdu. Tek sorun, lnej'in bu nedenin mantıklı olup olmadığından asla emin olamamasıydı. Özellikle de bu gece.

Bıçaklarını kontrol eden Inej sorun çıkacağını düşündüğünde her zaman yaptığı gibi sessizce onların isimlerini saydı. Pratik bir alışkanlık ama aynı zamanda bir teselliydi de. Bıçaklar onun yoldaşlarıydı. Onların, gecenin getireceği her şeye hazır olduklarını bilmekten hoşlanırdı.

Kaz ve diğerlerinin Borsa'nm doğu girişini belli eden büyük taş kemerin yakınında toplandıklarını gördü. Tepelerindeki taşa üç sözcük kazınmıştı: *Enjent, Voorhent, Almhent.* Sanayi, dürüstlük, refah.

Meydanı saran, kepenkleri indirilmiş mağazaların önünden ayrılmıyor, sokak lambalarının titrek ışığının düştüğü bölgelerden kaçınıyordu. Yürürken bir taraftan da Kaz'ın yanında getirdiği adamların listesini çıkardı: Dirix, Rotty, Muzzen ve Keeg, Anika ve Pim, bu geceki müzakere için seçtiği yardımcıları Jesper ve Büyük Bolliger. İtişip kakışıyor, gülüşüyor, şehri bu hafta gafil avlayan soğuk havada, ilkbahar gerçek manada başlamadan evvel son demlerini yaşayan kış nedeniyle ayaklarını yere vuruyorlardı. Hepsi Kaz'm en çok güvendiği insanlar olan Döküntüler'in genç üyeleri arasında toplanan kavgacı tiplerdi. Inej, kemerlerinde takılı duran bıçakların, kurşun boruların, zincirlerin, paslı çivilerle bezenmiş balta saplarının parıltısını ve bir tabanca namlusunun yağlı ışıltısını fark etti. Sessizce aralarına dahil olarak, Borsa'nın civarındaki gölgelerde Siyah Uçlar'm casuslarına dair izleri taradı.

"Üç gemi!" diyordu Jesper. "Shular göndermiş. İlk Liman'da öylece bekliyorlarmış. Toplan dışarıda, kırmızı bayrakları uçuşu-yormuş. Yelkenlere kadar altınla dolularmış. "

Büyük Bolliger alçak bir ıslık çaldı. "Onları görmek isterdim."

"Onları *çalmak* isterdim," diye karşılık verdi Jesper. "Ticaret Konseyi'nin yarısı oradaymış. Telaşa kapılmışlar. Ciyaklıyor, ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlarmış."

"ShuTarın, borçlarını ödemelerini istemiyorlar mı?" diye sordu Büyük Bolliger.

Kaz başını iki yana sallayınca koyu renk saçları lambanın ışığında parıldadı. Sert hatlan vardı ve basit giyinirdi; sivri çene, ince yapı, omuzlarının üzerine atılmış yün bir palto. "Hem evet, hem hayır," dedi kulak tırmalayan sesiyle. "Bir ülkenin size borçlu kalması daima iyidir. Görüşmelerde karşı tarafı daha uysal kılar."

“Belki de Shular uysallıktan bıkmışlardır,” dedi Jesper. “Onca hâzineyi bir kerede göndermelerine gerek yoktu. O ticaret büyükelçisini sence onlar mı hakladı?”

Kaz’ın gözleri, kalabalığın içinde Inej’i buldu. Ketterdam’ın dört bir yanında haftalardır büyükelçinin suikastı konuşuluyordu. Suikast, Kerch-Zemeni ilişkilerini neredeyse yok etmiş ve Ticaret Konseyi’ni de kargaşaya sürüklemişti. Zemeniler, Kerchleri suçluyordu. Kerchler, Shulardan kuşkulanıyordu. Kaz, suikasttan kimin sorumlu olduğunu umursamıyordu. Bu cinayetin onu ilgilendirmesinin nedeni, nasıl yapıldığını çözememiş olmasıydı. Zemeni ticaret büyükelçisi belediye binasının en yoğun koridorlarından birinde, bir düzineden fazla hükümet yetkilisinin burnunun dibinde tuvalete girmişti. İçeri giren ya da çıkan olmamıştı. Fakat yardımcısı birkaç dakika sonra kapıyı çaldığında cevap gelmemişti. Kapıyı kırıp içeri girdiklerinde büyükelçiyi beyaz fayansların üzerinde yüzüstü yatarken bulmuşlardı. Sırtına bir bıçak saplanmıştı, çeşme hâlâ akıyordu.

Kaz, mesai saatinden sonra binayı araştırması için Inej’i göndermişti. Tuvalette kapı dışında hiçbir giriş, pencere ya da havalandırma deliği yoktu. Hatta Inej bile henüz boruların içinden geçme sanatında ustalaşmamıştı. Gel gelelim Zemeni büyükelçisi ölmüştü. Kaz çözemediği bulmacalardan nefret ederdi. O ve Inej cinayeti açıklayan yüzlerce teori üretmiş, hiçbirinde tatmin edici bir sonuca ulaşamamışlardı. Fakat bu gece daha acil sorunları vardı.

Inej, Kaz’ın Jesper ve Büyük Bolliger’e silahlarını çıkarmalarını işaret ettiğini gördü. Sokak yasalarına göre, bu tarz bir müzakerede her bir temsilciye iki yardımcı eşlik edebilirdi ve hepsinin silahsız olması gerekirdi. *Müzakere.* Kelime, insanda sahte hissi uyandırıyordu; tuhaf bir şekilde fazla resmi ve eskide kalmıştı. Sokak yasaları ne derse desin, gecede şiddet kokusu vardı.

Dirix, Jesper'e, "Hadi, ver şu silahları," dedi.

İç geçiren Jesper kalçasındaki tabanca kemerlerini çıkardı. Inej itiraf etmeliydi ki Jesper onlarsız başka biri gibi görünüyordu. Zemenili keskin nişancı uzun kollu, esmer tenli ve sürekli hareket halindeydi. Dudaklarını, canından çok sevdiği altıpatlarlarının inci kabzalarına bastırarak her birine hüzünlü birer öpücük kondurdu.

"Canlarıma iyi bak," dedi Jesper onları Dirix'e verirken. "En ufak bir çizik falan görürsem göğsüne kurşunlarla, *bağışla beni,* yazarım."

"Mermilerini boşa harcamazsın sen."

"Hem daha *bağışlarım* yarısında Dirix çoktan ölmüş olur," dedi Büyük Bolliger bir el baltasını, bir sustalıyı ve favori silahını -ucuna ağır bir asma kilit iliştirilmiş kalın bir zinciri- Rotty'nin sabırsız ellerine bırakırken.

Jesper gözlerini devirdi. "Burada amaç bir mesaj göndermek. Ölü bir adamın göğsünde *bağı* yazmasının ne anlamı var ki?" "Uzlaşma," dedi Kaz. "Bir, *pardon,* işinizi görür. Üstelik daha az kurşun harcarsınız."

Dirix güldü ama Inej adamın, Jesper'in altıpatlarlarını alırken azami dikkat gösterdiğini fark etti.

"Peki, o ne olacak?" diye sordu Jesper, Kaz'ın bastonunu göstererek.

Kaz'm kahkahası sakin ve ciddiydi. "Bir kötürümü bastonundan kim mahrum bırakır ki?"

"Söz konusu kötürüm sen olduğunda, aklı başında her adam." "O halde iyi ki Geels'le buluşuyoruz." Kaz, yeleğinin cebinden bir saat çıkardı. "Saat gece yarısına geliyor."

Inej bakışlarını Borsa'ya yöneltti. Etrafı depolarla ve nakliye ofisleriyle çevrili, büyük dikdörtgen bir avludan biraz genişti. Fakat gündüzleri Ketterdam'm kalbi burada atardı. Kentin limanlarından geçen ticaret gemilerinde hisse alıp satan varsıl tüccarlarla dolup taşardı. Şimdiyse vakit gece yarısına gelirken, çevrede ve çatıda devriye gezen nöbetçiler dışında Borsa'da in cin top oynuyordu. Bu geceki müzakereyi görmezden gelmeleri için nöbetçilere rüşvet verilmişti.

Borsa, kentin Ketterdam'ın rakip çeteleri arasındaki bitmek bilmeyen çekişmelerinde henüz paylaşılmamış ve sahiplenilmemiş birkaç kısmından biriydi. Sözde tarafsız bölgeydi. Ancak Inej'e pek de tarafsız *gelmiyordu.* Tavşan kapana yakalanıp feryat etmeye başlamadan önceki ormanın sessizliğini andırıyordu. Bir tuzak hissi uyandırıyordu.

"Bu bir hata," dedi Inej. Büyük Bolliger irkildi. Zira Inej'in orada olduğunu bilmiyordu. Inej, Dökümtüler'in ona uygun gördükleri ismin fısıldandığını duydu: *Hayalet.* "Geels bir iş çeviriyor." "Elbette çeviriyor," dedi Kaz. Sesinde taşın taşa sürttüğünde çvkan kaba özellik vardı. Inej, Kaz'm sesinin küçük bir çocukken de böyle olup olmadığını hep merak ederdi. Tabii küçük bir çocuk olmuşsa.

"Bu gece buraya niçin geldik öyleyse?"

"Çünkü Per Haskell böyle olmasını istiyor."

Eski kafa, eski yöntemler, diye düşündü Inej ama dile getirmedi. Diğer Dökümtüler'in de aynı şeyi düşündüklerinden şüphelendi.

"Hepimizi öldürtecek," dedi Inej.

Uzun kollarını kafasının üstüne kaldıran Jesper sırıttı, esmer teniyle zıtlık oluşturan bembeyaz dişleri göründü. Henüz tüfeğini teslim etmemişti. Sırtında duran tüfeğin silueti yüzünden hantal, uzun bacaklı bir kuşa

benziyordu. “İstatistiksel olarak muhtemelen sadece *bazdarımızı* öldürtecek.”

“Şaka yapılacak bir konu değil bu,” diye karşılık verdi Inej. Kaz ona eğlenirmiş gibi bir bakış attı. Inej verandasında oturmuş, uğursuz cümleler kuran sert, aksi bir kocakarı gibi konuştuğunun farkındaydı. Bundan hoşlanmıyordu ama haklı olduğunu da biliyordu. Dahası yaşlı kadınların bir bildiği vardı herhalde. Aksi takdirde yüzleri bumburuşuk olana kadar yaşamaz ve verandadan sağa sola bağırmazlardı.

“Jesper şaka yapmıyor, Inej,” dedi Kaz. “İhtimalleri hesaplıyor.” Büyük Bolliger devasa parmaklarım kütletti. “Eh, bir tava yumurta ve biralar Kooperom’da beni bekliyor. O yüzden bu gece ölen ben olamam.”

“Bahse girmek ister misin?” diye sordu Jesper.

“Kendi ölümüm üzerine bahse girmeyeceğim.”

Şapkasını kafasına geçiren Kaz, eldivenli ellerini selam verir gibi kenarında gezdirdi. “Neden ki Bolliger? Bu her gün yaptığımız bir şey zaten.”

Kaz haklıydı. Inej’in Per Haskell’e olan borcu, aldığı her yeni iş ya da görevde, Sunta’daki odasından her ayrıldığında hayatını riske attığı anlamına geliyordu. Bu gece de diğer gecelerden farksızdı.

Takas Kilisesi’nin çanları çalmaya başladığında Kaz bastonunu parke taşların üzerine vurdu. Grup sessizleşti. Konuşma vakti sona ermişti. “Geels zeki değildir ama kafası sorun çıkaracak kadar da çalışır,” dedi Kaz. “Ne duyarsanız duyun, ben emir vermedikçe sakın karışmayın. Tetikte durun.” Sonra Inej’e döndü. “Ve gizli kalın.”

“Yas yok,” dedi tüfeğini Rotty’ye atan Jesper.

.“Cenaze yok,” dedi Döküntüler’in geri kalanı yanıt olarak. Bu, kendi aralarında “iyi şanslar” anlamına; geliyordu.

Inej gölgelerin içine karışmadan önce liaz karga başlı bastonuyla koluna hafifçe vurdu. “Gözün çatıdaki nöbetçilerde olsqn. Geels onları satın almış olabilir.”

“Öyleyse.. .” diye başladı Inej ama Kaz çoktan gitmişti.

Inej öfkeyle ellerini iki yana açtı. Kafasında yüzlerce soru vardı lâkin Kaz her zamanki gibi hiçbirini cevaplandırmıyordu.

Inej, Borsa’nın kanala bakan duvarına doğru koştu. Müzakereye yalnızca temsilciler ve onların yardımcıları katılabilirdi. Fakat diğer Döküntüler, Siyah Uçlar’ın kafasında başka fikirler olması ihtimaline karşı doğu kemerinin hemen dışında, silahları hazır vaziyette bekleyeceklerdi. Inej, Geels’in ağır silahlı Siyah Uçlar ekibini batı girişinde toplamış olacağını biliyordu.

Inej yolunu kendi bulacaktı. Çeteler arasında oyunu kuralına göre oynamak Per Haskell’in zamanında kalmıştı. Dahası o, Ha-yalet’ti. Onun için geçerli tek kural yerçekimiydi ve bazı günler ona da meydan okuduğu olurdu.

Borsa’nın alt katı, penceresiz depolardan oluştuğu için Inej tırmanmak için bir drenaj borusu buldu. Tırmanmaya başlamadan önce içinden bir ses tereddüt ettirdi. Cebinden bir fener çıkarıp salladı. Soluk, yeşil ışığı borunun üzerine tuttu. Yağla kayganlaştırılmıştı. Başka bir yol arayarak duvar boyunca ilerledi. Kerch’in üç uçan balığının bir heykelini taşıyan, uzanabileceği yükseklikte bir taş korniş buldu. Parmak uçlarında yükselerek kornişin üst kısmını eliyle dikkatle yokladı. Buzlucamla kaplanmıştı. *Beni bekliyorlar,* diye düşündü zalim bir hazla.

Döküntüler'e yaklaşık iki yıl önce, on beşinci yaş gününden sadece birkaç gün sonra katılmıştı. Aslında o sırada amacı hayatta kalmaktı fakat bu kadar kısa zamanda tedbir alınacak biri haline gelmiş olduğunu bilmekten mutluluk duydu. Ne var ki Siyah Uçlar bu tarz numaraların Hayalet'i yıldırabileceğim düşünüyorlarsa feci halde yanılıyorlardı.

Inej kapitone yeleğinin cebinden iki tırmanış çivisi çıkardı. Kendini yukarı kaldırırken çivileri duvardaki tuğlaların arasına batırdı. Basacak bir yer arayan ayaklarını ufak girinti ve çıkıntılara yerleştirdi. Çocukken cambaz telinde yürümeyi çıplak ayakla öğrenmişti. Fakat Ketterdam sokakları bunun için fazla soğuk ve ıslaktı. Birkaç kötü düşüşün ardından, Wijnstraat'taki bir likör dükkânında gizlice çalışan bir Grisha Fabrikatöründen para karşılığında ona yumrulu kauçuk tabanlı bir çift deri ayakkabı yapmasını istemişti. Tam ayağına göre olan ayakkabılar her yüzeye sağlam bir şekilde tutunabiliyorlardı.

Borsa'nın ikinci katında, tam tüneyebileceği genişlikte bir pencere denizliğine çıktı.

Kaz ona öğretmek için elinden geleni yapmıştı ama Inej binalara girme konusunda onun kadar becerikli olmadığından kilidi açmak için birkaç kez denemesi gerekti. Sonunda *klik* sesini duyduğunda pencere ıssız bir ofise açıldı. Duvarları, ticaret yollarını gösteren haritalarla ve gemilerin isimleriyle hisse fiyatlarının listelendiği tahtalarla kaplıydı. İçeri dalıp pencereyi tekrar kilitledi. Üzerinde düzenli sipariş ve irsaliye istifleri bulunan boş masaların yanından kıvrandı.

İnce bir kapıya doğru giderek Borsa'nın merkez avlusuna nazır bir balkona çıktı. Bütün nakliye ofislerinin bir avlusu vardı. Tellallar gelen ve giden gemileri ilan ediyor ya da bir geminin bütün yüküyle birlikte denizde kaybolduğunu haber veren siyah bayrağı burada asıyorlardı. Borsa'nın zemini alım satımlarla hareketlenir, haberciler bunu bütün şehre yayardı ve

kalkacak gemilerdeki malların, vadeli işlemlerin ve hisselerin fiyatları artar ya da düşerdi. Fakat bu gece çıt çıkmıyordu.

Limandan esen bir rüzgâr denizin kokusunu getirdi. Inej'in ensesindeki örgüsünden kaçan başıboş saçlarını karıştırdı. Inej aşağıda, meydanda sallanan fenerleri gördü, yardımcılarıyla meydanda ilerleyen Kaz'ın taşlara vuran bastonunun sesini duydu. Meydanın diğer tarafında onlara doğru gelen birkaç fener daha gözüne ilişti. Siyah Uçlar gelmişti.

Inej başlığını kaldırdı. Korkuluğun üstüne çıktı. Bitişikteki balkona ses çıkarmadan atladı. Olabildiğince yakın kalmaya gayret ederek meydan boyunca balkondan balkona atlayarak Kaz ve diğerlerini takip etti. Kaz'ın koyu renk paltosu tuzlu esintide dalgalanıyordu. Havalar soğuduğunda hep olduğu gibi bu gece de topallaması daha belirgindi. Inej, Jesper'in neşeli konuşmalarım ve Büyük Bolliger'in kısık, gürleyen kıkırdamalarını duyabiliyordu.

Inej, meydanın diğer tarafına yaklaşırken Geels'in -tam da tahmin ettiği gibi- Elzinger ve Oomen'i yanında getirmeyi tercih ettiğini gördü. Inej; Harley'nin İşaretçileri'nin, Liddieler'in, Jilet Martıları'nm, Beleşçi Aslanlar'm ve Ketterdam sokaklarında faaliyet gösteren diğer bütün çetelerin yanı sıra Siyah Uçlar'ın bütün üyelerinin güçlü ve zayıf yanlarını biliyordu. Siyah Uçlar'ın en alt kademelerinden birlikte yükseldikleri ve Elzinger kaya yığınını andıran bir vücuda sahip olduğu için Geels'in ona güveneceğini bilmek Inej'in işiydi. Ayrıca bir çelik direk kadar kalın boynunun üzerindeki geniş ve içe göçük surata sahip Elzinger neredeyse iki on boyunda, tam bir kas yığınıydı.

Inej birdenbire Büyük Bolliger'in KazTa olmasına sevindi. Kaz'ın Jesper'i yardımcılarından biri olarak seçmesi doğaldı. Jesper gergin biri olmasına karşın, altıpatlarları olsun ya da olmasın, kavgada oldukça başarılıydı. Inej onun Kaz için her şeyi yapacağını biliyordu. Kaz, Büyük Bolliger'de ısrar

ettiğinde Inej'in şüpheleri vardı. Karga Kulübü'nde fedailik yapan Büyük Bol, sarhoşlarla ve sorun çıkaran tiplerle başa çıkmada birebirdi. Fakat gerçek bir kavga söz konusu olduğunda fazla hantal olduğundan pek işe yaramazdı. Yine de Elzinger'in gözünün içine bakabilecek kadar uzundu.

Inej, Geels'in diğer yardımcısı hakkında fazla kafa yormak istemiyordu. Oomen onu tedirgin ediyordu. Adam fiziksel açıdan Elzinger kadar ürkütücü değildi. Hatta Oomen bir bostan korkuluğunu andırırdı; sıskadan ziyade kıyafetlerinin altındaki bedeni yanlış açılarla bir araya getirilmiş gibi görünüyordu. Rivayete göre bir keresinde bir adamın kafatasını elleriyle ezmiş, avuçlarını gömleğinin önüne silmiş ve hiçbir şey olmamış gibi içmeye devam etmişti.

içindeki huzursuzluğu bastırmaya çalışan Inej, meydanda yardımcıları silah taşımadıklarından emin olmak için birbirlerinin üstlerini ararken hoşbeş eden Geels ile Kaz'ı dinledi.

"Seni gidi seni," dedi Jesper, Elzinger'in yeninden küçük bir bıçak çıkarıp kenara atarak.

Büyük Bolliger, "Temiz," diye duyurup Geels'in üstünü aramayı bitirdikten sonra Oomen'e geçti.

Kaz'la Geels havalardan ve kirasına zam yapılan Koope-rom'un içkilerine su kattığı iddialarından konuştular. Bu gece buraya gelmelerinin asıl nedenine değinmediler. Teoride sohbet edecek, birbirlerinden özür dileyecek, Beşinci Liman'm sınırlarına saygı gösterme konusunda anlaşacak ve sonra da hep birlikte bir şeyler içmeye gideceklerdi. En azından Per Haskell böyle olmasında ısrar etmişti.

iyi de Per Haskell ne biliyor ki, diye düşündü tepesindeki çatıda devriye gezen nöbetçileri arayan, karanlıkta siluetlerini seçmeye çalışan Inej. Haskell, Döküntüler'in başıydı ama bu günlerde sıcacık odasında oturup

ılık birasını yudumlamayı, maket gemiler yapmayı ve dinleyen herkese maceralarını anlatmayı yeğliyordu. Bölge savaşlarının eskiden olduğu gibi -ufak bir kavga ve sonrasında dostane bir tokalaşmayla- çözülebileceğini düşünüyor gibiydi. Fakat Inej'in içinden bir ses bu gece olayların bu şekilde gelişmeyeceğini söylüyordu. Babası olsa, gölgeler bu gece kendi işlerine bakıyorlar, derdi. Burada kötü bir şeyler olacaktı.

Kaz, eldivenli ellerini bastonunun karga kafasının üzerine koymuştu. Son derece rahat görünüyordu. Şapkasının kenarı, dar suratını gizliyordu. Fıçı'daki çoğu çete üyesi debdebeden hoşla-mrdı: cafcaflı yelekler, sahte mücevherlerle bezenmiş köstekli saatler, insanın aklına gelebilecek her renk ve desende pantolonlar.

Kaz istisnaydı. Koyu renk yelekleri ve basit kesimli ve sade desenli pantolonlarıyla tevazünün resmiydi. Inej başlangıçta bunun bir zevk meselesi olduğunu düşünmüş, ancak zamanla ahlaklı tüccarlarla dalga geçmek için böyle yaptığını kavramıştı. Kaz onlardan biri gibi görünmekten keyif alırdı.

"Ben bir işadamıyım," demişti Inej'e. "Ne eksik ne fazla."

"Sen bir hırsızsın, Kaz."

"Ben de öyle demedim mi zaten?"

Şimdi bir grup sirk göstericisine vaaz etmeye gelmiş bir papaz gibi görünüyordu. *Genç bir papaz,* diye düşündü Inej bir başka huzursuzluk dalgasıyla. Kaz, Geels için yaşlı ve bitik demişti ama kendisi bu gece kesinlikle öyle görünmüyordu. Siyah Uçlar'ın temsilcisinin göz kenarlarında kırışıklıkları, favorilerinin altında yeni yeni oluşan bir gıdığı olabilirdi fakat kendinden emin ve deneyimli görünüyordu. Onun yanında Kaz... on yedisinde duruyordu.

“Adil olalım, *jal* Tek istediğimiz biraz daha pay,” dedi Geels küf yeşili yeleğinin aynalı düğmelerine hafifçe vurarak. “Beşinci Liman’da bir keyif teknesinden inen bütün cömert turistleri sizin toplamanız adil değil.”

“Beşinci Liman bize ait, Geels,” diye karşılık verdi Kaz. “Biraz eğlence arayan güvercinlerin tadına ilk önce Döküntüler bakar.”

Geels başını iki yana salladı. “Çok toysun, Brekker,” dedi abartılı bir kahkahayla. “Belki de bu işlerin nasıl yürüdüğünü bil-miyorsundur. Limanlar şehrin malı. Onlarda en az diğer herkes kadar bizim de hakkımız var. Bir şekilde ekmeğimizi kazanmak zorundayız.”

Teknik olarak doğru söylüyordu. Fakat Kaz, Beşinci Liman’ı devraldığında tamamen kullanışsızdı ve kaderine terk edilmişti. Kaz orayı temizletmiş, ardından rıhtım ve iskeleleri inşa ettirmiş, bunu yapmak için de Karga Kulübü ’nü rehine koymak zorunda kalmıştı. Per Haskell ağzına geleni söylemiş ve yaptığı masraflardan ötürü ona aptal demiş, ama en sonunda pes etmişti. Kaz’ın dediklerine bakılırsa ihtiyarın sözleri aynen şu şekildeydi: “Bütün o ipleri al ve kendini as.” Fakat Kaz emeklerinin semeresini bir yıldan az bir sürede toplamıştı. Şimdilerde Beşinci Liman, ticaret gemilerinin yanı sıra dünyanın dört bir yanından gelen ve Ketterdam’ı görmek ve sunduğu zevklerin tadına bakmak isteyen turistlerle, askerleri taşıyan tekneleri de ağırlıyordu. Gelenleri karşılayan Döküntüler, onları -ve cüzdanlarını- genelevlere, tavernalara ve çetenin işlettiği kumar salonlarına yönlendiriyorlardı. Beşinci Liman, ihtiyarın ceplerini epey doldurmuş, Döküntüler’in Fıçı’daki varlığını, Karga Kulübü’nün başarısından bile daha fazla perçinlemişti. Ne var ki kârla birlikte istenmeyen bir ilgi de gelmişti. Geels ve Siyah Uçlar bütün yıl Döküntüler’e sorun çıkarmış, Beşinci Liman’a tecavüz etmiş ve haksız olarak müşterilerini çalmışlardı.

“Beşinci Liman bize ait,” diye tekrarladı Kaz. “Pazarlık söz konusu değil. Rıhtımlardan gelen trafiğimizi kesiyorsunuz. Ayrıca iki gece önce limana girmesi gereken bir *jurda* sevkiyatmı da engellediniz.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Öylesi daha kolayına geliyor; biliyorum, Geels. Fakat bana aptal ayağına yatma.”

Geels öne doğru bir adım attı. Jesper ve Büyük Bolliger gerildiler.

“Boşuna gerilme, evlat,” dedi Geels. “İhtiyarda kavga edecek yürek olmadığını hepimiz biliyoruz.”

Kaz’ın gülüşü, ölü yaprakların hışırtısı kadar kuruydu. “Ama masandaki kişi *benim,* Geels. Ve ben buraya ufak bir ısırık için gelmedim. Savaş istiyorsan sana savaşın daniskasını veririm.”

“Peki, sen ortalarda olmazsan, Brekker? Senin, Haskell’in çetesinin omurgası olduğunu bilmeyen yok. Sen olmazsan Dökünтüler dağılır.”

Jesper homurdandı. “Yürek, omurga. Sırada ne var, dalak mı?” “Kes sesini,” diye hırladı Oomen. Müzakere kurallarına göre görüşme başladıktan sonra yalnızca temsilciler konuşabilirdi. Jesper özür dileyerek eliyle ağzına fermuar çekti.

“Beni tehdit ettiğinden oldukça eminim, Geels,” dedi Kaz. “Fakat bu konuda ne yapacağıma karar vermeden evvel tamamen emin olmak istiyorum.”

“Kendinden çok eminsin, değil mi Brekker?”

“Başka hiçbir şeyden olmadığım kadar.”

Kahkaha atan Geels dirseğiyle Oomen'i dürttü. "Bu kendini beğenmiş pisliği duyuyor musun? Brekker, bu sokaklar sana ait değil. Senin gibi çocuklar piredir. Birkaç yılda bir sizden yeni bir grup ortaya çıkar ve üstlerinizi rahatsız eder. Ta ki büyük bir köpek kaşınmaya karar verene kadar. Ve sana şu kadarını söyleyeyim, artık kaşınmaktan sıkıldım." Kollarını göğsünde birleştirdi. Etrafa kendini beğenmiş keyif dalgaları yaydı. "Şu anda sana ve adamlarına şehir üretimi tüfeklerini doğrultmuş iki nöbetçi olduğunu söylesem?"

Inej'in midesi kasıldı. Geels'in nöbetçileri satın almış olabileceğini söylerken Kaz bunu mu kastetmişti?

Kaz çatıya baktı. "Adam öldürtmek için kent muhafızlarını tutmak mı? Siyah Uçlar gibi bir çete için biraz pahalı bir plan, derim. O kadar paranız olduğundan emin değilim."

Inej korkuluğa çıkıp balkondan ayrılarak çatıya yöneldi. Bu gece buradan sağ çıkarlarsa Kaz'ı öldürecekti.

Borsa'nın çatısına *stadwatch*'tan daima iki muhafız dikilirdi. Döküntüler'le Siyah Uçlar, müzakereye karışmamaları için onlara birkaç *kruge* vermişlerdi. Oldukça yaygın bir uygulamaydı bu.

Fakat Geels'in ima ettiği, tamamen farklı bir şeydi. Kent muhafızlarına onun adına keskin nişancılık yapmaları için rüşvet vermeyi başarmış mıydı gerçekten? Öyleyse, Döküntüler'in bu gece buradan sağ kurtulma ihtimali yok denecek kadar azdı.

Yoğun yağmurlara karşı tedbir olarak Borsa'mn da Ketter-dam'daki çoğu bina gibi oldukça dik bir çatısı vardı. Dolayısıyla muhafızlar çatıda devriye gezerken avluya bakan dar bir yürüme yolunu kullanıyorlardı. Inej onu görmezden geldi. Oradan gitmek daha kolaydı fakat kendini ele vermiş olurdu. Bunun üzerine o da kaygan kiremitlerin yarısına kadar tırmandı.

Gözü muhafızların yürüme yolunda, kulağı aşağıdaki konuşmada, bir örümcek gibi hareket ederek emeklemeye başladı. Belki Geels blöf yapıyordu. Ya da belki de iki muhafız şu anda Kaz'a, Jesper'e veya Büyük Bolliger'e nişan almış, korkuluğun üzerine abanıyordu.

"Biraz uğraştık tabii," diye itiraf etti Geels. "Şu an için küçük bir çeteyiz. Ayrıca kent muhafızları da çok masraflı. Fakat karşılığında alacağımız ödüle değecek."

"O ödül ben miyim?"

"O ödül sensin."

"Gururum okşandı."

"Döküntüler, sen olmadan bir hafta bile dayanamazlar." "Benden en az bir ay çalışır."

Inej'in kafasında bir fikir gürültüyle tangırdadı. *Kaz ölürse çetede kalır mıyım? Yoksa borcumu ödemeden sıvışır mıyım? Per Haskell'in adamlarıyla şansımı dener miyim?* Daha hızlı hareket etmezse bu soruların cevabını bulacaktı.

"Seni küstah varoş faresi." Geels güldü. "Suratındaki o ifadeyi yok etmek için sabırsızlanıyorum."

"Yap öyleyse," dedi Kaz. Inej aşağı baktı. Kaz'ın sesi değişmiş, tamamen ciddileşmişti.

"Sağlam bacağına mı sıktırsam acaba, Brekker?"

Nerede bu muhafızlar yahu, diye düşündü Inej hızlanarak. Çatının dik yamacında süratle ilerledi. Borsa, neredeyse bir kent bloku boyunca

uzanıyordu. Kat edilecek çok fazla alan vardı.

"Kes konuşmayı, Geels. Söyle de ateş etsinler."

"Kaz..." dedi Jesper tedirgin.

"Hadi. Sıkıysa ver emri."

Kaz nasıl bir oyun oynuyordu? Bunun olacağını tahmin etmiş miydi? Inej'in muhafızları zamanında bulacağını mı varsaymıştı?

Inej tekrar aşağıya baktı. Geels etrafına heyecan yayıyordu. Derin bir nefes alıp göğsünü şişirdi. Inej, ayağı kayınca doğrudan çatının kenarından kayıp düşmemek için mücadele etmek zorunda kaldı. *Geels emri verecek. Kaz 'ın ölümünü izleyeceğim.*

"Ateş!" diye bağırdı Geels.

Silah sesi havayı yardı. Büyük Bolliger çığlık atarak yere yığıldı.

Jesper, "Kahretsin!" diye haykırırken Bolliger'in yanında diz çöküp elini inildeyen koca adamın kurşun yarasına bastırdı. "Seni beş para etmez yağ tulumu!" diye bağırdı Geels'e. "Tarafsız bölgeyi ihlal ettin."

"İlk ateş edenin siz olmadığınızı gösteren hiçbir şey yok," diye karşılık verdi Geels. "Hem kim bilecek ki? Hiçbiriniz buradan canlı çıkamayacaksınız."

Geels'in sesi fazla heyecanlıydı. Soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu. Fakat Inej, korkmuş bir kuşun ürkek kanat çırpışı gibi, kelimelerindeki telaşı duyabiliyordu. Sebebi neydi acaba? Daha saniyeler evvel atıp tutuyordu.

İşte tam o sırada Inej, Kaz'm hâlâ kıpırdamamış olduğunu gördü. "İyi görünmüyorsun, Kaz."

"Ben iyiyim," dedi. Oysa hiç iyi değildi. Solgun ve güçsüz gözüküyordu. Çatıdaki karanlık yürüme yolunu ararmışçasına gözleri bir sağa bir sola bakıyordu.

"Emin misin?" diye sordu Kaz sohbet tonunda. "İşler hiç de planladığın gibi gitmiyor, değil mi?"

"Kaz," dedi Jesper. "Bolliger çok kan kaybediyor..." "Güzel," dedi Kaz.

"Kaz, bir doktora ihtiyacı var!"

Kaz yaralı adama üstünkörü bir bakış attı. "Onun asıl ihtiyacı olan, sızlanmayı kesip Holst'a onu kafasından vurmasını söylemediğim için şükretmek."

Inej, Geels'in irkildiğini yukarıdan bile gördü.

"Muhafızın adı buydu, değil mi?" diye sordu Kaz. "Willem Holst ve Bert Van Daal; bu gece nöbetçi olan iki kent muhafızı. Siyah Uçlar'm kasasını boşaltarak rüşvet verdiklerin?"

Geels hiçbir şey söylemedi.

"Willem Holst," dedi Kaz bağırarak, sesi çatıya kadar ulaştı, "kumar oynamayı en az Jesper kadar seviyor. O yüzden önerdiğin para ona çok cazip geldi. Fakat Holst'un çok daha büyük problemleri -daha ziyade dürtüleri- var. Ayrıntıya girmeyeceğim. Bir sır, paradan farklıdır. Elden çıkarıldığında değerini kaybeder. Bu seferki, senin bile mideni bulandırırdı, güven bana. Öyle değil mi, Holst?" Yanıt bir başka silah sesiydi. Mermi,

Geels'in ayaklarının dibindeki parke taşlarına çarptı. Neye uğradığını şaşıran Geels sızlanarak geri atladı.

Bu kez Inej, silah sesinin kaynağını bulmak için daha iyi bir imkâna sahipti. Ses binanın batı tarafı civarında bir yerlerden gelmişti. Holst oradaysa bu, diğer muhafız -Bert Van Daal- da doğu tarafında demekti. Kaz onu da mı etkisiz kılmayı başarmıştı? Yoksa Inej'e mi bel bağlamıştı? Çatıda hızla ilerledi.

"Vur onu, Holst!" diye haykırdı Geels. Çaresizlik sesini doğ-ruyordu. "Kafasından vur onu!"

Kaz tiksintiyle homurdandı. "O sırrın benimle birlikte öleceğini mi sanıyorsun gerçekten? Durma, Holst," diye seslendi. "Kafama bir kurşun sık. Daha ben yere düşmeden elçiler karının ve nöbetçi amirinin kapısına koşmaya başlayacaklardır."

Ateş edilmedi.

"Nasıl?" dedi Geels öfkeyle. "Bu gece kimin nöbetçi olacağını nasıl öğrendin? O listeye ulaşmak için dünyanın parasını ödedim. Benden daha fazla vermiş olamazsın."

"Benim para birimim daha nüfuzlu diyelim."

"Para paradır."

"Ben bilgi alıp satıyorum, Geels. Adamların kimsenin bakmadığını sandıklarında yaptıkları şeyleri biliyorum. Utanç paradan daha kıymetlidir."

Inej kendisi kiremitlerin üstünde atlayıp zıplarken Kaz'ın gösteriş yaptığını, ona zaman kazandırmaya çalıştığını anladı.

“İkinci muhafızı mı düşünüyorsun? Bert Van Daal’ı?” diye sordu Kaz. “Belki şu an oradadır, ne yapması gerektiğini düşünüyordur. Beni mi vursa? Holst’u mu vursa? Ya da belki de onu da satın almışımdır ve göğsünde bir delik açmaya hazırlanıyordur, Geels.” Geels’le büyük bir sırrı paylaşıyorlarmışçasına öne doğru eğildi. “Neden Van Daal’a emri verip cevabı öğrenmiyorsun?” Geels bir sazan balığı gibi ağzını açıp kapadı. Sonra, “Van Daal!” diye haykırdı.

Van Daal tam cevap vermek için dudaklarını ayırdığı sırada Inej arkasından yaklaşarak bıçağı gırtlağına dayadı. Adamın gölgesini seçip kiremitlerden aşağı kaymak için çok az vakti olmuştu. Azizler aşkına, Kaz heyecanı seviyordu.

“Şşşt,” diye fısıldadı Inej, Van Daal’m kulağına. Adamın yan tarafını hafifçe dürttü. Böylece muhafız, böbreğine baskı yapan ikinci hançerinin ucunu hissedebilecekti.

“Lütfen,” diye inledi. “Ben...”

“Erkeklerin yalvarmasına bayılırım,” dedi Inej. “Ama şimdi bunun sırası değil.”

Inej aşağıda panikle soluk alıp veren Geels’in göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. “Van Daal!” diye bağırdı Geels yine. Kaz’a döndüğünde yüzünde öfke vardı. “Hep bir adım öndesin, değil mi?”

“Geels, söz konusu sen olduğunda birkaç metre bile diyebilirim.”

Fakat Geels sadece tebessüm etti; ufak, gergin ve memnun bir tebessüm. *Muzaffer bir tebessüm*, diye düşündü Inej taze bir korkuyla.

“Yarış daha bitmedi.” Elini ceketinin cebine atan Geels, siyah bir tabanca çıkardı.

“Nihayet,” dedi Kaz. “Beklenen an. Artık Jesper, Bolliger’in başında sulugözlü bir kadın gibi sızlanmayı bırakabilir.”

Jesper silaha şaşkın, öfkeli gözlerle baktı. “Bolliger onu aramıştı. O... Ah, Büyük Bol, seni budala,” diye homurdandı.

Inej gördüklerine inanamıyordu. Kollarındaki muhafız hafifçe ciyakladı. Sinir ve şaşkınlıkla, bıçağını gayriihtiyari bastırmıştı. “Gevşe,” dedi adamı biraz salarak. Lâkin, azizler aşkına, bıçağını bir şeylere batırmak istiyordu. Geels’in üstünü Büyük Bolliger aramıştı. O tabancayı gözden kaçırmış olmasına olanak yoktu. Bolliger, Kaz’a ihanet etmişti.

Kaz’ın bu gece Büyük Bolliger’i getirmekte ısrar etmesinin sebebi bu muydu yoksa? Bolliger’in Siyah Uçlar’a geçtiğini herkesin gözlerinin önünde teyit etmek mi istemişti? Holst’un Bolliger’i vurmasına izin vermesinin sebebi kesinlikle buydu. İyi ama neye yarardı ki? Herkes Büyük Bol’un bir hain olduğunu öğrenmişti de ne olmuştu? Bir tabanca hâlâ Kaz’m göğsüne doğrultulmuş duruyordu.

Geels sırıttı. “Kaz Brekker, büyük kaçış ustası. Bu durumdan nasıl kurtulacaksın bakalım?”

“Geldiğim yoldan giderek.” Tabancayı önemsemeyen Kaz, dikkatini yerde yatan iri adama çevirdi. “Senin sorunun ne biliyor musun, Bolliger?” Bastonunun ucunu Büyük BoFun yaraşma bastırdı. “Senden bir cevap bekliyorum. Senin en büyük sorunun ne, biliyor musun?”

Bolliger miyavlar gibi ses çıkardı. “Haaaayır...”

“Tahminde bulun,” diye tısladı Kaz.

Büyük Bol tek kelime etmedi. Tekrar titrek bir sesle inildedi sadece.

“Pekâlâ, ben söyleyeyim o zaman. Tembelsin. Bunu ben biliyorum. Herkes biliyor. O yüzden kendime şu soruyu sormak zorunda kaldım: en tembel fedaim, neden haftanın iki günü sabahın köründe kalkıp fazladan üç kilometre yürüyerek Cilla’nm Yeri’ne gidiyor? Hele de Kooperom’daki yumurtalar çok daha güzelken? Büyük Bol erken kalkmaya başlıyor. Siyah Uçlar, Beşinci Li-man’da aslan kesilip sonra da en büyük*jurda* sevkiyatımıza el koyuyor. Aradaki bağlantıyı kurmak hiç de zor olmadı.” İç geçirip Geels’e, “Aptal insanlar büyük planlar yapmaya başladığında işte böyle olur, /a?” dedi.

“Bunun artık pek önemi yok, öyle değil mi?” diye yanıtladı Geels. “Bu iş çirkinleşiyor, yakın mesafeden ateş ediyorum. Belki senin korumaların ya da benim adamlarım beni haklarlar. Ancak bu kurşundan kaçmana imkân yok.”

Kaz tabancanın namlusuna doğru bir adım attı. Namlu doğrudan göğsüne değiyordu. “Hem de hiç yok, Geels.”

“Ne yani, ateş etmeyeceğimi mi sanıyorsun?”

“Ah, ateş edersin tabii. Hem de seve seve. Üstüne bir de şarkı söylersin hatta. Fakat ateş etmeyeceksin. Bu gece değil.”

Geels’in parmağı tetiğin üstünde seğirdi.

“Kaz,” dedi Jesper. “Bu ‘ateş edersin, etmezsin’ muhabbeti beni endişelendirmeye başlıyor.”

Oomen, Jesper’in konuşmasına bu sefer itiraz etmeye tenezzül etmedi. Bir adam vurulmuştu. Tarafsız bölge ihlal edilmişti.

Kesif barut kokusu çoktan havaya yayılmıştı. Beraberinde de sessizlikte dile getirilmeyen, Azrail’in bile cevabını beklediği bir soru havada asılı

kalmıştı: Bu gece ne kadar kan dökülecek? Uzaklarda bir siren çaldı.

“Burstraat on dokuz numara,” dedi Kaz.

Geels ağırlığım bir o ayağına bir bu ayağına vermekteydi; şimdi ise donup kalmıştı.

“Bu, kız arkadaşının adresi, değil mi Geels?”

Geels yutkundu. “Kız arkadaşım yok benim.”

“Ah, evet, var,” diye mırıldandı Kaz. “Güzel kız doğrusu. Eh, senin gibi bir gammazcı için güzel sayılır. Pek tatlı. Onu seviyorsun, değil mi?” Inej, Geels’in solgun yüzündeki teri çatıdan bile görebiliyordu. “Elbette seviyorsun. O kadar iyi hiç kimse, senin gibi bir Fıçı pisliğine başını çevirip bakmazdı, ama o farklı. O seni çekici buluyor. Bana sorarsan düpedüz delilik emaresi. Fakat aşk tuhaftır. O güzel kafasını omzuna koymayı seviyor mu? Sen gününü anlatırken seni dinliyor mu?”

Geels, Kaz’a onu uzun bir aradan sonra ilk kez görüyormuşçasına baktı. Az önce konuştuğu küstah, dikkatsiz, güleç yüzlü ama korkutucu olmayan çocuk gitmişti. Artık ölü gibi bakan, korkusuz canavar buradaydı. Kaz Brekker gitmiş, işin zor kısmını halletmesi için yerini Kirlieller’e bırakmıştı.

“Burstraat on dokuz numarada oturuyor,” dedi Kaz kulak tırmalayıcı sesiyle. “Üçüncü katta. Pencere önündeki saksılarda sardunya var. An itibarıyla iki Döküntü, kapısının dışında bekliyor. Ben buradan tek parça halinde ve hakkımı almış olarak çıkmazsam o binayı ateşe verecekler. Saniyeler içinde alevler her yanı saracak, Elise de ortada sıkışıp kalacak. Önce sarı saçları tutuşacak. Bir mumun fitili gibi.”

Geels, “Blöf yapıyorsun,” dedi ama tabancayı tutan eli titriyordu. Başını kaldıran Kaz derin bir nefes aldı. “Vakit geç oluyor. Sireni

duydun. Rüzgâr limanın kokusunu getiriyor. Deniz ve tuz kokuyor. Ve belki de... o da ne, duman kokusu mu o?” Keyif alıyor gibiydi.

Ah, azizler aşkına, Kaz, diye düşündü Inej sefil bir halde. *Ne yaptın sen?*

“Biliyorum, Geels. Biliyorum,” dedi Kaz cana yakın bir tavırla. “Bütün o planlar, tezgâhlar, rüşvetler boşa gitti. Şu an bunu düşünüyorsun. Kaybettiklerini bilerek eve giderken kendini o kadar kötü hissedeceksin ki. Karşısına eli boş ve bir o kadar fakirleşmiş olarak çıktığında patronun o kadar öfkelenecek ki. Kalbime bir kurşun sıkmak ne kadar tatmin edici olurdu, değil mi? Yapabilirsin. Tetiği çekebilirsin. Hepimiz birlikte yanarız. Bütün fakirlerin olduğu gibi, cesetlerimizi, yakılmaları için Azrail Mavnası’na götürürler. Ya da gururunu ayaklar altına alıp Burstraat’a döner, başını kız arkadaşının dizlerine koyar, hâlâ nefes alırken uykuya dalar ve intikam hayalleri kurarsın. Sana kalmış, Geels. Bu gece evlerimize dönebilecek miyiz?”

Geels, Kaz’ın gözlerini aradı. Orada gördüğü her ne ise omuzlarım çökertti. Inej ona acıdığı için şaşırdı. Bu mekâna kabadayılık taslayarak, Fıçı’nın şartlarına boyun eğmeyen bir şampiyon olarak gelmişti ama Kaz Brekker’in bir başka kurbanı olarak ayrılacaktı.

“Bir gün bu yaptıklarının bedelini ödeyeceksin, Brekker.”

“Evet, ödeyeceğim,” dedi Kaz, “bu dünyada adalet diye bir şey varsa elbette. Fakat bunun ne kadar düşük bir ihtimal olduğunu hepimiz biliyoruz.”

Geels kolunu indirdi. Tabanca yanında hiçbir işe yaramadan duruyordu.

Geri adım atan Kaz, gömleğinde tabanca namlusunun değdiği yeri eliyle süpürdü. “Generaline Siyah Uçlar’ı Beşinci Liman’dan uzak tutmasını istediğimizi ve kaybettiğimiz *jurda* sevkiyatının telafi edilmesini beklediğimizi ilet. Buna ilaveten tarafsız bölgede silah çektiğiniz için yüzde beş ve bu kadar göz kamaştırıcı pislikler olduğunuz için de bir yüzde beş daha istediğimizi söyle.”

Sonra bastonuyla aniden keskin bir yay çizdi. Bilek kemikleri kınlan Geels çığlık attı. Tabanca parke taşlarının üstüne düştü.

“Silahımı indirmiştim!” diye bağırdı Geels elini tutarak. “Silahımı indirmiştim!”

“Bana bir daha silah çekersen iki bileğini birden kırarım ve çişini yapmak için birini tutmak zorunda kalırsın.” Kaz bastonunun başıyla şapkasının kenarını kaldırdı. “Ya da bu işi güzel Elise’ye de yaptırabilirsin.”

Kaz, Bolliger’in yanında çömeldi. Koca adam sızlandı. “Bana bak, Bolliger. Bu gece kan kaybından ölmediğini farz edersek, Ketterdanr dan defolup gitmek için yarın sabah şafak sökene kadar vaktin var. Kent sınırlarının yanma yaklaştığını duyarsam seni Cilla’nın Yeri’nde bir fıçıya tıkılmış halde bulurlar.” Sonra Geels’e baktı. “Bolliger’e yardım edersen ya da Siyah Uçlar’la iş tuttuğunu öğrenecek olursam peşine düşerim.”

“Lütfen, Kaz,” diye inildedi Bolliger.

“Bir evin vardı. Sen o evin ön kapısını gülleyle yerle bir ettin, Bolliger. Benden merhamet bekleme.” Doğrulup köstekli saatine baktı. “Bu işin bu kadar uzun süreceğini beklemiyordum. Bir an evvel yola koyulsam iyi olacak. Yoksa zavallı Elise biraz ısınacak.” Geels başını iki yana salladı. “Sen normal değilsin, Brekker. Senin ne olduğunu bilmiyorum ama bir sorunun olduğu besbelli.” Kaz başını yana yatırdı. “Varoşlarda büyüdün, değil mi Geels? Kente şansını denemek için geldin?” Eldivenli eliyle

paltosunun yakasını düzeltti. “Eh, ben sadece Fıçı’nın yetiştirebileceği türden bir serseriyim.”

Siyah Uçlar’m adamlarının ayaklarının dibindeki dolu silaha rağmen Kaz onlara arkasını döndü. Parke taşlarının üstünde topallayarak doğu kemerine doğru yürüdü. Bolliger’in yanında çömelen

Jesper kibarca yanağına vurdu. “Budala,” dedi hüzünle ve Bor-sa’dan ayrılan Kaz’ın peşinden gitti.

Inej; Oomen’in, Geels’in tabancasını yerden alıp kılıfına ko-yuşunu ve Siyah Uçlar’m kendi aralarında sessizce konuşmalarını çatıdan izlemeye devam etti.

“Gitmeyin,” diye yalvardı Büyük Bolliger. “Beni bırakmayın.” Geels’in pantolonunun paçasına tutunmaya çalıştı.

Geels ondan kurtuldu. Onu iki büklüm yan yatmış halde bıraktılar. Kanı parke taşlarının arasına sızıyordu.

Inej, Van Daal’i salmadan önce tüfeğini aldı. “Evine git,” dedi muhafıza. Omzunun üzerinden korkmuş bir bakış atan muhafız yürüme yolunda uzaklaştı. Aşağıdaki Büyük Bol, bedenini Borsa’nm avlusunda sürüklemeye çalışıyordu. Kaz Brekker’e kazık atmaya çalışacak kadar aptal olabilirdi ama Fıçı’da bu zamana kadar hayatta kalmayı başarmıştı. Bu da sağlam bir iradeye sahip olduğunu gösterirdi. Buradan sağ çıkabilirdi.

Yardım et ona, dedi Inej’in içinden bir ses. Birkaç dakika öncesine kadar onun silah arkadaşıydı. Onu kaderine terk etmek yanlış geliyordu. Yanına gidip acısına son vermeyi teklif edebilir, son nefesini verirken de elini tutabilirdi. Onu kurtarmak için bir doktor getirebilirdi.

Fakat o, azizlerinin dilinde hızlıca bir dua okuyup dış duvardan inmeye başladı. Son anlarında kendisini avutacak kimse olmadan, yalnız başına ölebilecek ya da hayatta kalıp ömrünün geri kalanını sürgünde geçirebilecek çocuğa acıdı. Ancak bu geceki işi henüz bitmemişti. Üstelik Hayalet'in hainlere ayıracak vakti de yoktu.

Kaz doğu kemerinden çıkarken tezahüratlarla karşılandı.

Peşi sıra gelen Jesper'inse, Kaz yanılmıyorsa, daha şimdiden suratı asılmıştı.

Dirix, Rotty ve diğerleri, bağırış çağırışlar arasında Jesper'in altıpatlarlarını yukarıda tutarak üstlerine atıldılar. Ekiptekiler Ge-els'le yapılan buluşmada olan biteni görememişlerdi belki ama konuşulanların çoğunu duymuşlardı. Şimdi de şarkı söylüyorlardı: "Burstraat yanıyor. Döküntüler'in suyu yok!"

"Kuyruğunu kıstırıp öylece kaçtığına inanamıyorum!" diye dalga geçti Rotty. "Elinde dolu bir tabanca vardı!"

"Bize muhafızın sırrını söylesene," diye yalvardı Dirix.

"Sıradan bir şey değildir herhalde."

“Sloken’de elma şurubunda yuvarlanmayı seven bir herifçi-oğlundan bahsedildiğini duymuştum..

“Bir şey söylemeyeceğim,” dedi Kaz. “Holst ileride işimize yarayabilir.”

Ortam gergindi. Kahkahalarında felaketin eşiğinden dönmüş-lüğün verdiği aşırı heyecan ve telaş duyuluyordu. Bazıları kavga çıkmasını beklemişti ve hâlâ da dövüşmek istiyorlardı. Fakat Kaz

meselenin o kadar basit olmadığını biliyordu. Ayrıca kimsenin Büyük Bolliger’in adını anmadığı da gözünden kaçmamıştı. Koca adamın ihaneti - gerek ihanetin ortaya çıkışı gerekse de Kaz’ın onu cezalandırış tarzı- onları fena sarsmıştı. Bütün o itişip kakışmanın, bağırış çağırışın altında korku yatıyordu. *Güzel.* Kaz, Döküntülerin hepsinin katil, hırsız ve yalancı oldukları gerçeğine bel bağlamıştı. Tek yapması gereken, *ona* yalan söylemeyi alışkanlık haline getirmediklerinden emin olmaktı.

Ekipten iki kişiyi Büyük Bol’u gözetlemeleri ve ayağa kalkmayı başardığı takdirde de şehri terk ettiğinden emin olmaları için görevlendirdi. Geriye kalanlar Sunta’ya ve Karga Kulübü’ne dönerek içip kafa dağıtabilir, bela çıkarabilir ve bu geceki olayları herkese yayabilirlerdi. Gördüklerini anlatacak, gerisini kendileri tamamlayacaklardı. Ve her anlatışta Kirlieller daha çılgın, daha gaddar bir hal alacaktı. Fakat Kaz’ın ilgilenmesi gereken işleri vardı. İlk durağı da Beşinci Liman olacaktı.

Jesper önüne çıktı. “Büyük Bolliger hakkındaki gerçeği bana anlatman gerekirdi,” dedi öfkeli bir fısıltıyla.

“Bana ne yapacağımı söylemeye kalkma, Jes.”

“Benden de mi şüpheleniyorsun?”

“Senden şüpheleniyor olsaydım Büyük Bol gibi sen de Borsa ’mn avlusunda kanlar içinde yatıyor olurdun. O yüzden çok ko-nuşmasan iyi edersin.”

Başını iki yana sallayan Jesper, ellerini Dirix’ten geri aldığı altıpatlarlarının üzerine koydu. Ne zaman asabileşse, en sevdiği oyuncağın tesellisini arayan bir çocuk misali elini bir tabancaya atardı.

Aslında kolaylıkla barışabilirlerdi. Kaz, Jesper’e temiz olduğunu bildiğini söyleyebilir, bu gece işlerin ters gidebileceği bir kavgaya onu yanında tek yardımcısı olarak götürecek kadar güvendiğini hatırlatabilirdi. Fakat o, “Hadi, Jesper. Karga Kulübü’nde seni bekleyen bir kredi limiti var. Git ve sabaha kadar ya da şansın tükenene kadar oyna. Hangisi önce olursa artık,” demeyi tercih etti.

Jesper kaşlarım çattı ama gözlerindeki açlık parıltısına engel olamadı. “Başka bir rüşvet mi?”

“Alışkanlıkların insanıyımdır bilirsin.”

“Şanslısın ki ben de öyleyim.” Kısa bir duraklamanın ardından, “Seninle gelmemizi istemiyor musun? Geels’in elemanları bu geceden sonra burnundan soluyacaklar,” dedi.

Kaz, “Bırak gelsinler,” dedi ve başka söz söylemeksizin Nemstraat’a saptı. Hava karardıktan sonra Ketterdam’da tek başına yürüyemiyorsanız boynunuza üzerinde “zayıf’ yazan bir levha asıp, dayak yemek için yere uzansanız yeridir.

Köprüden geçerken Döküntüler’in bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. Ne söylediklerini bilmek için fısıldaşmalarım duyması gerekmiyordu. Onunla oturup iki tek atmak, Bolliger’in Siyah Uçlar’a geçtiğini nasıl anladığını açıklayışını duymak, tabancayı bıraktığında Geels’in gözlerindeki ifadeyi

tarif edişini dinlemek istiyorlardı. Fakat Kaz bunların hiçbirini yapmayacaktı. Ha, beğenmiyorlarsa da gidip istedikleri çeteye katılabilirlerdi.

Kaz hakkında ne düşünürlerse düşünsünler bu gece hepsi biraz daha başı dik yürüyecekti. Bu yüzden onun çetesinde kalıyor, bu yüzden ona sadakatlerini sunuyorlardı. Kaz on iki yaşındayken Döküntüler'e resmen katıldığında çete herkesin maskarasıydı. Sokak çocukları ve miadını doldurmuş dilenciler, Fıçı'mn en kötü muhitindeki harap bir evde kalıyor, üçkâğıtçılık ve beş para etmez dolandırıcılık işleriyle uğraşıyorlardı. Fakat Kaz'm ihtiyacı olan, büyük bir çete değil, onun büyütebileceği bir çeteydi. Ona ihtiyacı olan bir çete arıyordu.

Şimdilerde kendi mıntıkaları, kendi kumar salonları vardı. O harap ev ise sıcak bir yemek yiyebilecekleri yahut yaralıyken sığınabilecekleri kuru, sıcak bir yer olan Sunta'ya dönüşmüştü. Artık

Döküntüler'den korkuluyordu. Kaz onlara bunu vermişti. Onlara muhabbet borcu yoktu.

Hem zaten Jesper hemen düzelirdi. Birkaç kadeh içtikten sonra keskin nişancının neşesi yerine gelirdi. Kin tutması da alkole dayanıklılığı kadardı. Ayrıca, Kaz'ın zaferlerini herkese mal etme yeteneğine sahipti.

Kaz onu Beşinci Liman'ın yanından geçirecek küçük kanallardan biri boyunca ilerlerken neredeyse umutlu hissettiğini fark etti. Belki de bir doktora görünse iyi olacaktı. Siyah Uçlar haftalardır kafasını kurcalıyordu ve şimdi onları hamlelerini yapmaya zorlamıştı. Soğuk kış havasına rağmen bacağı da o kadar kötü değildi. Ağrı hep vardı fakat bu gece sadece ufak bir sızıdan ibaretti. Yine de müzakerenin Per Haskell'in onun için hazırladığı bir tür test olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Haskell, kendini Döküntüler'i bugünkü başarılı konumuna getiren dâhi olduğuna

inandırma kabiliyetine kesinlikle sahipti. Özellikle de ava-nelerinden biri kulağına fısıldıyorsa. Bu fikir onu rahatsız etse de Kaz, Per Haskell konusunda yarın endişelenebilirdi. Şimdilik limanda her şeyin programa uygun işleyip işlemediğini kontrol edecek ve sonra da uyumak için evine, yani Sunta'ya yollanacaktı.

İnej'in kendisini izlediğini biliyordu. Borsa'dan beri peşindeydi. Kaz ona seslenmedi. Hazır olduğunda zaten kendini gösterirdi. Kaz genelde sessizliği severdi. Hatta elinden gelse çoğu insanın dudaklarını bile dikerdi. Fakat Inej istediğinde bir şekilde kendi sessizliğini size hissettirirdi. Bu sessizlik sizi kendine çekerdi.

Kaz, Zentz Köprüsü'nün demir korkuluklarını geçene kadar kendine hâkim olmayı başardı. Köprü kafesinin her yanma, özenle düğümlenmiş küçük ip parçalan asılmıştı. Denizden sağ salim dönmek isteyen denizcilerin dualarıydı bunlar. Batıl inanç saçmalığı. Kaz sonunda daha fazla dayanamayarak, "Çıkar artık şu ağzındaki baklayı, Hayalet," dedi.

Inej'in sesi karanlıktan geldi. "Burstraat'a kimseyi yollamadın." "Neden yollayayım ki?"

"Geels oraya zamanında varamazsa..."

"Burstraat on dokuz numarada yangın falan çıkmayacak." "Ama sireni duydum..."

"Şanslı bir tesadüf. Gelen ilhamı geri çevirmem." "Gerçekten blöf *yapıyordun* öyleyse. Elise tehlikede falan değildi."

Yanıt vermek istemeyen Kaz omuz silkti. Inej onda sürekli ahlak kırıntıları bulmaya çalışıyordu. "Herkes bir canavar olduğunu biliyor. Vaktini gaddarlıklar yaparak çarçur etmene gerek yok."

“Madem tuzak olduğunu biliyordun, buluşmaya gelmeyi neden kabul ettin?” Kaz’ın sağında bir yerlerdeydi. Ses çıkarmadan hareket ediyordu. Çetenin diğer mensuplarının Inej’in bir kedi gibi hareket ettiğini söylediklerini duymuştu fakat kedilerin ondan ders almak için ayaklarının dibinde pür dikkat oturacaklarını düşünüyordu.

“Ben bu geceyi başarılı addediyorum,” dedi Kaz. “Sence de öyle değil mi?”

“Az kalsın ölüyordun. Jesper de ölüyordu.”

“Geels işe yaramaz rüşvetler ödeyerek Siyah Uçlar’ın kasasını boşalttı. Bir haini ifşa ettik. Beşinci Liman’daki hâkimiyetimizi tekrar tesis ettik. Ayrıca üzerimde tek bir çizik bile yok. Başarılı bir geceydi.”

“Büyük Bolliger’in ihanetini ne zamandır biliyordun?” “Haftalardır. Eleman eksikliğimiz olacak. Ha, bu arada, Ro-jakke’yi kovmanı istiyorum.”

“Neden? Masalarda onun gibisi yok.”

“iskambil destesinden anlayan bir dünya adam var. Rojakke biraz hızlı, hepsi bu. Para çalıyor.”

“O, iyi bir krupiye. Üstelik bakması gereken bir ailesi var. Onu uyarabilir ya da bir parmağını kesebilirsin.”

“O zaman iyi bir krupiye olmaktan çıkar ama, değil mi?” Bir krupiye, kumar salonunda para çalarken yakalandığında kat sorumlusu, serçeparmaklarından birini keserdi. Bu, çetelerin kitaplarında kendine bir şekilde yer bulmuş saçma cezalardan biriydi. Hırsızın dengesini bozar, onu kâğıt dağıtmayı tekrar öğrenmeye zorlar ve gelecekteki işverenine dikkatli olmasını salık verirdi. Fakat aynı zamanda onu masalarda beceriksiz de kılardı. Yani oyuncuları izlemek yerine kâğıt dağıtma gibi basit şeylere odaklanırdı.

Kaz karanlıkta Inej'in yüzünü göremiyordu ama farklı fikirde olduğunu hissedebiliyordu.

"Tamah senin Tanrın, Kaz."

Az kalsın buna gülecekti. "Hayır, Inej. Tamah benim önümde eğilir. Benim hizmetkârım ve kaldıracımdır."

"Peki, sen hangi Tanrı'ya hizmet ediyorsun o zaman?" "Hangisi bana talih bahşederse ona."

"Tanrıların işlerini bu şekilde yürüttüklerini sanmıyorum." "Çok da umurumda."

Inej öfkeyle soluğunu boşalttı. Başından bütün geçenlere rağmen Suli azizlerinin hâlâ ona göz kulak olduklarına inanıyordu. Kaz bunu biliyordu. Ve nedendir bilinmez Inej'i sinir etmekten hoşlanıyordu. Şu an yüzündeki ifadeyi okuyabilmeyi diledi. Ha-yalet'in kara kaşlarının arasındaki minik kırışıklıkta daima tatmin edici bir şeyler vardı.

"Van Daal'a zamanında ulaşacağımı nereden biliyordun?" diye sordu Inej.

"Çünkü hep ulaşırsın."

"Bana daha fazla uyarı vermeliydin."

"Azizlerinin zorluktan hoşlanacağını sanmıştım."

Inej bir müddet sessiz kaldı. Sonra Kaz, arkasında bir yerlerden onun sesini duydu. "İnsanoğlu ihtiyaç duyana kadar Tanrılarla alay eder, Kaz."

Kaz, Inej'in-gittiğini görmedi. Sadece yokluğunu sezdi.

Başını asabice iki yana salladı. Inej'e güvendiğini söylemek abartılı olurdu fakat zamanla ona bel bağladığını kendine itiraf edebildi. Inej'i Menagerie'den satın alma kararı içgüdüseldi ve Döküntüler'e bir servete mal olmuştu. Kaz'ın, Per Haskell'i ikna etmesi gerekmişti ama Inej, yaptığı en iyi yatırımlardan biriydi. Görünmez oluşu, onu harika bir bilgi hırsızı yapıyordu. Fıçı'nın en iyisiydi. Ne var ki kendini ortamdan silebilmesi Kaz'ı rahatsız ediyordu. Kızın kokusu bile yoktu. Bütün insanlar bir koku taşırlardı ve o kokular türlü hikâyeler anlatırdı; bir kadının parmaklarındaki karbolik asit ya da saçındaki is kokusu, bir adamın takım elbisesindeki ıslak yün ya da gömlek yenlerindeki barut kokusu... Oysa Inej farklıydı. Bir şekilde görünmezlikte ustalaşmıştı. Değerli bir varlıktı. O halde neden sadece işini yapıp onu rahat bırakmıyordu?

Kaz birdenbire yalnız olmadığım fark etti. Durup kulak kabarttı. Bulanık bir kanalın ikiye ayırdığı dar bir ara sokağa girmişti. Bu tenha yerde sokak lambası yoktu. Sadece parlak ay ışığı ve demir yerlerine çarpan ufak tekneler vardı. Kaz dikkati elden bırakmış, zihninin dalıp gitmesine izin vermişti.

Bir adamını koyu silueti sokağın başında belirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Kaz.

Siluet ona doğru atılınca Kaz bastonuyla küçük bir yay çizdi. Baston saldırganın bacaklarıyla doğrudan temas etmesi gerekirken ^boşluğu dövdü. Hamlesinin etkisiyle dengesini yitiren Kaz sendeledi.

' ■ - '

Sonra adam bir şekilde Kaz'ın dibinde bitivermişti. Kaz çe-oesine bir yumruk yedi. Başında dönen yaldızlardan silkinerek kurudu. Arkasına dönüp bastonunu tekrar savurdu ama kimse yoktu. 'Laz'ın bastonunun başı boşlukta vınlayarak duvara çarptı.

Kaz sağ yanındaki biri tarafından bastonun elinden alındığını

hissetti. Başka biri daha mı vardı yoksa?

Ardından bir siluet, duvarın *içinden* geçti. Bir duman yığını, bir pelerine, çizmelere, soluk bir yüze dönüşürken gördüklerine bir anlam vermeye çalışan Kaz'ın beyni durdu, başı döndü.

Hayaletler, diye düşündü Kaz. Bir çocukluk korkusuydu ama karşısında duruyordu. Jordie intikamını almak için sonunda gelmişti. *Borçlarım ödeme vakti, Kaz. Her şeyin bir bedeli vardır.*

Bu düşünce Kaz'm zihninden utanç verici, anlaşılmaz bir panik dalgası halinde geçti. Sonra hayalet ona saldırdı Kaz, boynuna bir iğnenin saplandığını hissetti. *Şırıngalı bir hayalet mi?*

Aptal, diye düşündü. Sonra her şey karardı.

Kaz keskin bir amonyak kokusuna uyandı. Tamamen kendine geldiğinde başını geriye attı.

Karşısındaki ihtiyar, bir üniversite doktoru cübbesi giymişti. Kaz'm burnuna içinde bir tür tuz bulunan bir şişe tutuyordu. Kokusu neredeyse dayanılmazdı.

"Uzak dur benden," dedi Kaz kulak tırmalayıcı bir sesle.

Kaz'a serinkanlılıkla bakan hekim, tuz şişesini deri kesesine geri koydu. Kaz parmaklarını esnetti ama elinden bu kadarı gelmişti. Arkasındaki elleri bir sandalyeye bağlanmıştı. Zerk ettikleri şey her neyse onu sersemletmişti.

Hekim kenara çekildi. Kaz iki kez gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye ve etrafındaki saçma lükse anlam vermeye çalıştı. Siyah Uçlar'ın ya da bir başka rakip çetenin ininde uyanmayı bekliyordu. Fakat bu, bayağı Fıçı şatafatı değildi. Bu şekilde donatılmış bir mekân için ciddi paralar gerekirdi; köpüklü dalga ve uçan balık oymalarıyla süslenmiş maun paneller, kitaplarla dolu raflar, vitraylı pencereler ve hakiki bir DeKappel. Kucağında bir kitap ve ayaklarının dibinde bir kuzuyla uysal bir kadını tasvir eden bir yağlıboya tablosu. Geniş bir masanın ardından onu gözlemleyen adamın zengin bir tüccar görünüşü vardı. İyi ama burası onun eviyse silahlı ***stadwatch*** muhafızlarının kapıda ne işi vardı?

Lanet olsun, diye düşündü Kaz, ***tutuklandım mı yoksa?*** Şayet öyleyse bu tüccarı büyük bir sürpriz bekliyordu. Kaz, Inej sayesinde Kerch'teki bütün yargıç, mübaşir ve meclis üyelerinin sırlarını öğrenmişti. Gün doğmadan hücresinden çıkmış olacaktı. Gel gelelim bir hücrede değildi, bir sandalyeye zincirlenmişti. Öyleyse neler oluyordu yahu?

Kırklarındaki adamın ince ama yakışıklı bir yüzü vardı. Alnı epey açılmıştı. Kaz'la göz göze geldiğinde boğazını temizleyerek parmaklarını birleştirdi.

"Bay Brekker, kendini çok kötü hissetmiyorsundur umarım."

"Bu ihtiyarı başımdan al yeter. Ben iyiyim."

Tüccar hekime başıyla işaret etti. "Gidebilirsin. Faturanı gön-deriver, lütfen. Ayrıca ketumluğunun mükâfatını da alacaksın elbette."

Hekim, çantasını alıp odadan çıktı. O çıkarken tüccar ayağa kalktı, masasının üstünden bir tomar kâğıt aldı. Üzerinde bütün Kerch tüccarlarının giydiği kusursuz kesimli redingotla yelek vardı; koyu renk, kibar, vakur. Fakat köstekli saat ve kravat iğnesi Kaz'a bilmesi gereken her şeyi anlattı: Defneyaprağı biçiminde ağır halkalar, saatin altın kösteğini oluşturuyordu. Kravat iğnesiyse devasa, kusursuz bir yakuttu.

O tombul mücevheri senden alıp o iğneyi de pis boğazına saplayıp beni bir sandalyeye zincirlemek neymiş göstereceğim sana, diye düşündü Kaz. Fakat ağzından sadece, "Van Eck," sözcükleri döküldü.

Adam başıyla onayladı. Ama Kaz'ı selamlamadı elbette. Tüccarlar, Fıçı'dan gelen pislikleri selamlamazlardı. "Beni tanıyorsun o halde?"

Kaz bütün Kerch tüccar evlerinin sembol ve mücevherlerini biliyordu. Van Eck'in arması kırmızı defneyaprağıydı. Aradaki bağlantıyı kurmak için âlim olmaya gerek yoktu.

"Seni tanıyorum," dedi Kaz. "Sürekli Fıçı'yı temizlemeye çalışan şu radikal tüccarlardan birisin."

Van Eck yine başıyla onayladı. "Ben insanlara dürüst işler bulmaya çalışıyorum."

Kaz güldü. "Karga Kulübü'nde bahis oynamakla Borsa'da spekülasyon yapmak arasındaki fark ne?"

"Biri hırsızlık, diğeri ticaret."

"Bir adam parasını kaybettiğinde ikisini birbirinden ayırt etmekte zorlanabilir."

"Fıçı tam bir kötülük yuvası. Her türlü ahlaksızlık, şiddet..." "Ketterdam limanlarından gönderdiğin gemilerden kaçı geri dönmüyor?"

"Bunun konumuzla..."

"Her beş taneden biri, Van Eck. Kahve, ***jurda*** ve ipek araması için gönderdiğin her beş gemiden biri denizin dibini boyluyor, kayalara çarpıyor, korsanların eline geçiyor. Her beş tayfadan biri ölüyor. Cesetleri

yabancı sularda kayboluyor, balıklara yem oluyor. Şiddetten konuşmayalım istersen.”

“Fıçı’da yetişmiş bir delikanlıyla ahlak konusunda tartışacak değilim.”

Kaz da tartışmasını beklemiyordu zaten. Bileklerindeki zincirlerin sıkılığını test ederken sadece zaman kazanmaya çalışıyordu. Parmaklarıyla zinciri yokladı. Van Eck’in onu nereye getirdiğini hâlâ çözememişti ama Kaz adamla daha önce tanışmamış olmasına karşın Van Eck’in evinin planını tüm ayrıntılarıyla öğrenmişti. Bulundukları yer her neresiyse tüccarın köşkü değildi.

“Beni buraya felsefe yapmak için getirmediğine göre, ne istiyorsun?” Bütün buluşmaların açılışında bu soru sorulurdu. Bu,

bir tutsağın ricası değil, iki dengin selamlaşmasıydı.

“Sana bir teklifim var. Daha doğrusu Konsey’in bir teklifi var.” Kaz şaşkınlığını gizledi. “Ticaret Konseyi bütün görüşmelerine adam döverek mi başlar?”

“Bunu bir uyarı olarak düşün. Ve bir gösteri.”

Kaz ara sokaktaki silueti, belirişini ve bir hayalet misali ortadan kayboluşunu anımsadı. ***Jordie.***

İçinden şöyle bir silkindi. ***Jordie değildi o, seni ahmak. Odaklan.*** Onu ele geçirmişlerdi çünkü zafer sarhoşluğu içindeydi ve dikkati dağınıktı. Bu onun cezasıydı. Bir daha böyle bir hata yapmayacaktı. ***Bu, hayaleti açıklamıyor.*** Şimdilik bu düşünceyi bir kenara bıraktı.

“Ticaret Konseyi bana ne için ihtiyaç duyabilir ki?”

Van Eck, elindeki kâğıtları karıştırdı. “İlk kez on yaşında tutuklanmışsın,” dedi sayfayı tarayarak.

“Herkes ilklerini hatırlar.”

“O yıl iki kez daha ve on bir yaşında yine iki kez tutuklanmışsın. ***Stadwatch,*** bir kumar salonuna baskın yaptığında on dört yaşında yine içeri alınmışsın. Fakat o zamandan bu yana hiç hüküm giymemişsin.”

Doğruydu. Kaz’ı üç senedir kimse yakalamayı başaramamıştı. “Tövbe ettim,” dedi Kaz. “Dürüst bir iş buldum. Alınterimle para kazanıyorum. Artık Hak yolundayım.”

“Küfre girme,” dedi Van Eck uysalca ama gözlerinde bir an hiddet belirdi.

Dindar bir adam, dedi Kaz kendi kendine. Bu esnada beyni, Van Eck hakkında bildiği her şeyi ayıklıyordu: zengin, dindar, yakın zamanda Kaz’dan çok da fazla büyük olmayan bir kızla evlenen bir dul. Ve elbette Van Eck’in oğluyla ilgili esrarı da unutmamak gerekirdi.

Van Eck dosyayı karıştırmaya devam etti. “Profesyonel dövüşler, at yarışları ve kendine ait şans oyunları düzenliyormuşsun. Karga Kulübü’nde iki yılı aşkın süredir kat sorumlusuymuşsun. Bir bahis şirketi işleten en genç kişiymişsin ve bu zaman zarfında şirketin kârını iki katma çıkarmışsın. Bir şantajcı...”

“Bilgi simsarlığı yaparım.”

“Bir dolandırıcı...”

“Fırsat yaratırım.”

“Bir genelev patronu ve bir katil..

“Hayat kadınlarıyla işim olmaz. Üstelik ben bir amaç için öldürürüm.”

“Peki hangi amaçmış bu?”

“Seninkiyle aynı, tüccar. Kâr.”

“Bilgilerini nasıl topluyorsun, Bay Brekker?”

“Maymuncuk gibiyimdir.”

“Çok yetenekli bir maymuncuk olmalısın.”

“Gerçekten öyleyimdir.” Kaz hafif arkaya yaslandı. “Her insan bir kasadır; sırlar ve özlemlerin içinde saklandığı. Kimileri kaba kuvvet kullanırlar. Ben ise daha kibar bir yaklaşımı tercih ederim; doğru zamanda, doğru yere doğru baskıyı uygulayacaksın. Hassas bir iş.” “Hep benzetmelerle mi konuşursun, Bay Brekker?”

Kaz gülümsedi. “Ben benzetme yapmadım.”

Daha zincirleri yere düşmeden sandalyesinden ayağa fırladı. Masanın üzerine atladı. Bir eliyle bir mektup açacağını kaparken diğeriyle de Van Eck’i gömleğinden yakaladı. Bıçağı adamın boğazına dayarken gömleğin kaliteli kumaşı kırıştı. Başı dönen Kaz’ın uzuvları, uzun süre iskemleye bağlı kalmaktan titriyordu. Fakat elinde bir silah varken durum daha çok umut vaat ediyordu.

Van Eck’in korumaları ona dönüktüler. Hepsi tabancalarını ve kılıçlarını çekmişlerdi. Kaz, tüccarın yün takımının altındaki kalp atışlarını hissedebiliyordu.

“Tehditlerle nefesimi boşa harcamam gerektiğini sanmıyorum,” dedi Kaz. “Ya bana kapıya nasıl gideceğimi söylersin ya da pencereden birlikte

atlarız.”

“Sanırım fikrim değiştirebilirim.”

Kaz, adamı hafifçe sarstı. “Kim olduğun ya da o yakutun ne kadar büyük olduğu umurumda değil. Beni kendi sokaklarımdan kaçıramazsın. Ve ben zincirliyken benimle anlaşma yapmaya çalışamazsın.”

“Mikka,” diye seslendi Van Eck.

Ve sonra yine oldu. Bir çocuk kütüphane duvarından geçti. Bir ceset kadar solgundu. Yakasında Van Eck’in hanesine bağlı olduğunu gösteren kırmızı ve altın rengi bir kurdele olan, nakışlı, mavi bir Grisha Dalgaların Hâkimi paltosu giymişti. Fakat bir Grisha bile duvarların içinden geçemezdi.

İlaç, diye düşündü Kaz telaşlanmamaya çalışarak. ***Bana ilaç verdiler.*** Ya da bir tür sanrıydı bu. Hani şu Doğu Çıtası’ndaki tiyatrolarda yapılan türden; ikiye bölünen bir kız, bir çaydanlıktan çıkan güvercinler...

“Bu da neyin nesi?” diye homurdandı Kaz.

“Beni bırakırsan açıklayacağım.”

“Olduğun yerde de açıklayabilirsin pekâlâ.”

Van Eck titreyerek soluğunu boşalttı. “Gördüklerin, ***jurda paremin*** etkileri.”

“Jurda sadece bir uyarıcı.” Küçük, kurutulmuş çiçekler Novyi Zem’de yetiştirilir ve Ketterdam’ın dört bir yanındaki dükkânlarda satılırdı. Kaz, Döküntüler’deki ilk zamanlarında gözetleme görevleri sırasında tetikte kalmak için çiğnemişti ***jurdayı.*** Sonrasında dişleri günlerce turuncu kalmıştı. “Zararsızdır,” dedi.

"Jurda parem büsbütün farklı bir şey. Üstelik kesinlikle de zararsız değil."

"Öyleyse bana ilaç verdin."

"Ben değil, Bay Brekker. Mikka verdi."

Kaz, Grisha'nın kül gibi yüzüne baktı. Gözlerinin altında koyu renk çukurlar vardı. Birkaç öğündür yemek yememiş birini andıran, kırılgan bir yapıya sahipti.

"Jurda parem, sıradan ***jurdanm*** bir kuzenidir," diye devam etti Van Eck. "Aynı bitkiden elde edilir. İlacın yapılış sürecine dair elimizde kesin bilgiler yok. Ancak Bo Yul-Bayur adındaki bir bilima-damı tarafından Kerch Ticaret Konseyi'ne bir numune gönderildi."

"Shulu mu?"

"Evet. İltica etmek istiyordu. O nedenle ilacın sıra dışı etkilerine dair iddialarını kanıtlamak amacıyla bize bir numune yolladı. Lütfen, Bay Brekker, bu çok rahatsız bir pozisyon. İstersen sana bir tabanca da verebilirim. Böylece oturup daha medeni bir şekilde konuşabiliriz."

"Tabanca ve bastonum."

Van Eck, korumalarından birine işaret etti. Odadan çıkan koruma biraz sonra elinde Kaz'm bastonuyla döndü; Kaz, adamın kapıyı kullandığına sevindi.

"Önce tabanca," dedi Kaz. "Yavaşça." Koruma silahını kılıfından çıkarıp kabzasını Kaz'a uzattı. Kaz tabancayı alıp çabuk bir hareketle horozunu çekti. Sonra Van Eck'i salarak mektup açacağını masanın üzerine attı. Korumanın elinden bastonunu çekip aldı. Tabanca daha kullanışlıydı ama baston Kaz'a tarifi imkânsız bir rahatlama getirdi.

Van Eck kendisiyle Kaz'm dolu tabancası arasına mesafe koymak için birkaç adım geri gitti. Oturmaya istekli görünmüyordu. Kaz da oturmadı. Pencerenin yakınında durdu. Böylece gerektiğinde tüyebilecekti.

Van Eck derin bir nefes alarak takım elbisesini düzeltmeye çalıştı. "O baston oldukça esaslı bir donanım, Bay Brekker. Fabrikatör yapımı mı?"

Baston gerçekten de bir Grisha Fabrikatörü tarafından yapılmıştı. Kurşun çizgiliydi ve kemik kırmak için ideal ağırlıktaydı. "Seni ilgilendirmez. Konuş bakalım, Van Eck."

Tüccar boğazını temizledi. "Bo Yul-Bayur ***jurda parem*** numunesini gönderdiğinde bunu üç Grisha'ya verdik. Her sınıftan birer tanesine."

"Gönüllüler mi?"

"Kontratlılar," diye itiraf etti Van Eck. "İlk ikisi, Konsey üyesi Hoede için çalışan bir Fabrikatör ile bir Şifacı'ydı. Mikka bir Dalgaların Hâkimi. O bana ait. İlacı kullanarak neler yapabildiğini gördün."

Hoede. Bu ismi nereden hatırlıyordu acaba?

Kaz, Mikka'ya bakarak, "Ne gördüğümü bilmiyorum," dedi. Çocuğun bakışları Van Eck'in üzerine odaklanmıştı. Bir sonraki buyruğunu bekliyor gibiydi. Ya da bir sonraki iğnesini.

"Sıradan bir Dalgaların Hâkimi, akıntıları kontrol edebilir, havadaki ya da civardaki bir kaynaktaki suyu veya nemi çağırabilir. Limanımızdaki gelgitleri onlar idare ederler. Fakat ***jurda parem*** etkisi altındaki bir Dalgaların Hâkimi kendini katidan sıvıya, sıvıdan gaza dönüştürebilir. Ayrıca aynı işlemi diğer nesnelere de uygulayabilir. Bir duvara bile."

Kaz'm içinden bunu inkâr etmek geldiyse de gördüklerini başka türlü açıklayamıyordu. "Nasıl?"

"Söylemek güç. Bazı Grishaların taktığı büyüteçleri biliyor-sundur?"

"Görmüşlüğüm var," dedi Kaz. Hayvan kemikleri, dişler, pullar. "Bulunması zor diye duymuştum."

"Hem de çok. Fakat sadece bir Grisha'nın gücünün artırırlar. ***Jurda parem*** ise bir Grisha'nın algısını değiştirir."

"Yani?"

"Grishalar maddeyi en temel seviyelerinde kontrol ederler. Buna Yüce Bilimler adını verirler. ***Parem*** etkisindeyken bu kontrolleri daha hızlı ve daha kesin hale gelir. Teoride ***jurda parem***, sıradan kuzeni gibi sadece bir uyarıcıdır. Fakat öyle görünüyor ki bir Grisha'nın sezilerini keskinleştirip iyileştiriyor. Sıra dışı hızlarda bağlantılar kurmalarını sağlıyor. Normalde imkânsız olan şeyleri mümkün kılıyor."

"Peki, seninle benim gibi zavallılara ne yapıyor?"

Van Eck, Kaz'la aynı ortamda bulunduğu için biraz ürpermiş gibi göründü ama, "Öldürüyor. Sıradan bir zihin ***pareme*** en düşük dozlarında bile dayanamaz," dedi.

"İlacı üç Grisha'ya verdiğinizi söyledin. Diğerleri neler yapabiliyor?"

"Burada," dedi Van Eck masasının çekmecesine uzanarak.

Kaz tabancasını kaldırdı. "Ağır ol."

Van Eck elini çekmeceye abartılı bir yavaşlıkla uzattı. Bir altın kütlesi çıkardı. “Bu, aslında kurşundu.”

“Yok daha neler.”

Van Eck omuz silkti. “Sana sadece gördüklerimi anlatabilirim. Fabrikatör eline bir parça kurşun aldı. Saniyeler sonra elimizde bu vardı.”

“Hakiki olduğunu nereden biliyorsunuz?” diye sordu Kaz.

“Altınla aynı erime noktasına, aynı ağırlığa ve aynı dövülgenliğe sahip. Altınla tamamen aynı değilse bile, biz bir fark göremedik. İstersen test ettirebilirsin.”

Kaz bastonunu kolunun altına sıkıştırıp ağır kütleyi Van Eck’ten aldı. Cebine koydu. İster hakiki olsun ister inandırıcı bir taklit olsun, bu büyüklükteki sarı bir külçeyle Fıçı sokaklarında pek çok şey satın alınabilirdi.

“Onu herhangi bir yerden temin etmiş olabilirsin,” diye belirtti Kaz.

“Sana bizzat göstermesi için Hoede’nin Fabrikatörünü buraya getirtirdim ama durumu iyi değil.”

Kaz bakışlarını Mikka’nın marazi yüzüne ve ıslak alnına yöneltti. îlacı kullanmanın belli ki bir bedeli vardı.

“Bütün bunların doğru olduğunu ve ucuz bir sihirbazlık numarası olmadığını varsayalım. Benimle ne ilgisi var?”

“Shulann, Kerchlere olan borçlarının tamamını birdenbire altınla ödediğini duymuşsundur belki. Novyi Zem ticaret büyükelçisinin suikasta kurban gittiğini? Ravka’daki bir askeri üsten belgeler çalındığını?”

Demek tuvalette ölü bulunan büyükelçi cinayetinin ardındaki sır buydu. Ayrıca o üç Shu gemisindeki altınlar da Fabrikatörler tarafından yapılmış olmalıydı. Kaz, Ravka'dan çalman belgelerle ilgili hiçbir şey duymamıştı ama yine de başını salladı.

"Bütün bu hadiselerin, Shu hükümeti kontrolünde ve ***jurda parem*** etkisindeki Grishaların işi olduğuna inanıyoruz." Van Eck çenesini kaşıdı. "Bay Brekker, sana anlattıklarımı bir an durup düşünmeni istiyorum. Duvarlardan geçebilen adamlar; bundan böyle hiçbir kasa ya da kale güvenli olmayacak. Kurşunu ya da herhangi bir maddeyi altına çevirebilen, dünyanın özünü değiştirebilen insanlar; para piyasaları kargaşaya sürüklenecek. Dünya ekonomisi altüst olacak."

"Çok heyecan verici. Benden istediğin nedir, Van Eck? Bir sevkiyatı çalmamı mı istiyorsun? Ya da formülü?"

"Hayır, adamı çalmanı istiyorum."

"Bo Yul-Bayur'u kaçırmamı mı istiyorsun?"

"Onu kurtarmanı istiyorum. Bir ay önce Yul-Bayur'dan sığınma talebinde bulunduğu bir mesaj aldık. Hükümetinin ***jurda parem*** planları konusunda kaygıları vardı. Biz de ona iltica etmesinde yardım etmeyi kabul ettik. Bir buluşma ayarladık. Ne var ki buluşma noktasında bir çatışma çıktı."

"Shularla mı?"

"Hayır. Fjerdalılarla."

Kaz kaşlarını çattı. İlacı ve Bo Yul-Bayur'un planlarını bu kadar çabuk öğrendiklerine göre Fjerdalıların, Shu Han'da ya da Kerch'te casusları olmalıydı. "O zaman ajanlarınızı gönderin." "Diplomatik durum biraz

hassas. Hükümetimizin Yul-Bayur Ta hiçbir şekilde ilişkilendirilmemesi gerekli.”

“Bilmelisin ki şimdiye çoktan ölmüştür. Fjerdalılar, Grisha-lardan nefret ederler. Bu ilacın bilgisinin dışarı sızdırılmasına asla izin vermeyeceklerdir.”

“Kaynaklarımız, Yul-Bayur’un hâlâ hayatta olduğunu ve yargılanmayı beklediğini söylüyorlar.” Van Eck boğazını temizledi. “Buz Sarayı’nda.”

Kaz, Van Eck’e uzun bir müddet baktıktan sonra gülmeye başladı. “Eh, tarafından bayıltılıp tutsak alınmak bir zevkti, Van Eck. Vakti geldiğinde konukseverliğine mukabele edileceğinden emin olabilirsin. Şimdi uşaklarından birine söyle de bana kapıyı göstersin.” “Sana beş milyon ***kruge*** ödemeye hazırız.”

Kaz tabancayı cebine koydu. Artık can güvenliği için endişe duymuyordu. Sadece bu gammazcı, zamanını boşa harcadığı için sinirliydi, hepsi bu. “Bu sana şaşırtıcı gelebilir, Van Eck, ama biz kanal fareleri de hayatlarımıza en az sizin kadar değer veririz.” “On milyon.”

“Hayatta olup harcayamayacağım bir serveti ne yapayım ki ben. Şapkam nerede? Yoksa Dalgaların Hâkimin onu ara sokakta mı bıraktı?”

“Yirmi.”

Kaz durakladı. Duvarlardaki oyma balıkların, dinlemek için, sıçrayışlarının ortasında durduklarına dair tuhaf bir hisse kapıldı. “Yirmi milyon ***kruge*** mi?”

Van Eck başıyla onayladı. Mutlu görünmüyordu.

“Bir intihar görevini kabul etmeleri için bir ekibi ikna etmem gerekecek. Bu pahalıya patlayacaktır.” Bu tamamen doğru sayılmazdı. Van Eck’e söylediklerine rağmen Fıçı’da yaşama amacından yoksun bir dünya insan vardı.

“Yirmi milyon ***kruge*** epey pahalı sayılır,” diye karşılık verdi Van Eck.

“Buz Sarayı’na daha önce hiç kimse giremedi.”

“Sana da bu yüzden ihtiyacımız var ya, Bay Brekker. Bo Yul-Bayur’un çoktan ölmüş ve sırlarını da Fjerdalılara teslim etmiş olması mümkün. Ancak ***jurda paremin*** sun ifşa edilmeden önce harekete geçmek için en azından biraz vaktimiz olduğu kanısındayız.” “Formül Shulardaysa...”

“Yul-Bayur, amirlerini yanıltmayı ve formülün ayrıntılarını saklamayı başardığını iddia ediyordu. Shuların, Yul-Bayur’un geride bıraktığı kısıtlı stoku kullandığını düşünüyoruz.”

Tamah, benim önümde eğilir. Belki de Kaz o cephede biraz fazla kendini beğenmişti. Şimdi tamah, Van Eck’in isteğini yerine getiriyordu. Kaldıraç işbaşındaydı. Kaz’ın direncini kırıyor, onu hizaya getiriyordu.

Yirmi milyon ***kruge.*** Nasıl bir iş olacaktı bu? Kaz casusluk ya da hükümet çekişmelerinden anlamazdı ama Bo Yul-Bayur’u Buz Sarayı’ndan kaçırmak bir tüccarın kasasındaki değerli eşyaları aşırmaktan neden farklı olsundu ki? ***Dünyanın en iyi korunan kasası,*** diye hatırlattı kendine. Son derece uzmanlaşmış bir ekibe ihtiyacı olacaktı. Bu ekiptekiler gidip de dönmeme ihtimalini göze alabilmeliydiler. Ayrıca Döküntüler’in dışından da adam toplaması gerekecekti. İhtiyaç duyacağı yetenekler, çetesinde mevcut değildi. Yani her zamankinden daha dikkatli olması gerekecekti.

Ne var ki işi başarırlarsa, Per Haskell kendi payına düşeni aldıktan sonra bile Kaz’ın alacağı hisse her şeyi değiştirmeye, kalbinde bir delik açan

intikamla soğuk bir limandan ayrıldığından beri kurduğu hayalini nihayet hayata geçirmeye, yetecekti. Jor-die'ye olan borcu sonunda ödenecekti.

Başka yararlan da olacaktı. Hem bu soygun Kaz'm şöhretini artıracaktı hem de Kerch Konseyi ona borçlanacaktı. Girilmesi imkânsız Buz Sarayı'na sızıp Fjerda soylularının ve ordusunun kalesinden bir ganimeti çalmak? Böyle bir işin altından kalktığı ve o kadar büyük bir ödülü kazandığı takdirde artık Per Haskell'e ihtiyacı kalmayacaktı. Kendi çetesini kurabilecekti.

- Fakat bir terslik vardı. "Neden ben? Neden Döküntü
- "Gardiyanlar kontrol ederlerse..."
- Wylan dudaklarını birbirine bastırdı. Kaz çocuğun
- Nina şişeyi küçük çekmecelerden birine geri koydu.
- Inej eliyle ağzını kapayıp bir kuş gibi öttü. Muha
- Kaz kubbenin üzerinden elçiliğin açık avlusuna ve
- "
- "Nina, aptallık etme," dedi Inej. "Sen de gördün..
- "
- Teşekkür

Fakat bir terslik vardı. “Neden ben? Neden Döküntüler? Bizden daha deneyimli çeteler var.”

Mikka öksürmeye başladı. Kaz, Grisha’nın yeninde kan gördü. Van Eck usulca, “Otur şöyle,” dedi ve Mikka’nın bir iskemleye oturmasına yardım edip bir mendil uzattı. Korumalardan birine işaret etti. “Su getirin.”

“Ee?” diye teşvik etti Kaz.

“Kaç yaşındasın, Bay Brekker?”

“On yedi.”

“On dört yaşından beri tutuklanmamışsın. Ayrıca üç yıl önce olduğundan daha dürüst biri olmadığını bildiğimden dolayı bir suçluda en çok aradığım özelliği taşıdığını varsayabilirim: ***Yakalanmıyorsun***.” Van Eck hafif gülümsedi. “Bir de benim şu DeKap-pel’imle ilgili mesele var.”

“Ne demek istediğini bilmediğimden eminim.”

“Altı ay önce, yaklaşık yüz bin kruge değerindeki bir DeKap-pel yağlıboya tablosu evimden çalındı.”

“Epey büyük bir kayıp.”

“Öyleydi. Özellikle de galerime dışarıdan kimsenin giremeyeceği ve kapılarındaki kilitlerin de son derece sağlam olduğu konusunda bana güvence verilmişken.”

“O haberi gazetede okumuştum galiba.”

“Evet,” diye itiraf etti Van Eck iç geçirerek. “Kibir, tehlikeli bir hastalıktır. Koleksiyonumla ve onu korumak için aldığım önlemlerle caka satmak için

sabırsızlanıyordum. Öte yandan bütün korumalarıma, köpeklere, alarmlara ve Ketterdam'daki en sadık çalışanlara rağmen tablom yine de çalındı."

"Geçmiş olsun."

"Dünya piyasasında henüz ortaya çıkmadı."

"Belki de senin hırsızın alıcısı çoktan belliydi."

"O da bir ihtimal tabii ki. Fakat ben hırsızın, tabloyu farklı bir nedenle çaldığı kanaatindeyim."

"Neymiş o neden?"

"Sadece çalabildiğini göstermek."

"Bana aptalca bir risk gibi geldi."

"Eh, hırsızların kafalarından ne geçtiğini kim bilebilir ki?" "Benim bilmediğim kesin."

"Buz Sarayı hakkında bildiklerimi düşünürsek, DeKap-pel'imi her kim çaldıysa o, bu iş için tam biçilmiş kaftan."

"O halde benim yerime onu tutsan daha iyi olur."

"Haklısın ama seninle idare etmek zorunda kalacağım."

Van Eck gözlerinin arasında bir itiraf bulmayı umarmışçasına bakışlarını Kaz'dan ayırmadı. Sonunda, "Anlaştık öyleyse?" diye sordu.

"Biraz yavaş ol bakalım. Şifacı'ya ne oldu?"

Van Eck afallamış gibiydi. "Kim?"

“İlacı her Sınıf’tan bir Grisha’ya verdiğinizi söyledin. Mikka bir Dalgaların Hâkimi, senin Etherealkin. O altını yapan Fabrikatör bir Materialki. Öyleyse Corporalki’ye ne oldu? Şifacı’ya?”

Van Eck hafif yüzünü buruşturdu ama, “Benimle gelir misin, Bay Brekker?” demekle yetindi.

Gözünü Mikka ile korumalardan ayırmayan Kaz temkinli bir şekilde Van Eck’in peşi sıra kütüphaneden ayrılıp koridora çıktı. Evin her yanından tüccarın zenginliği akıyordu; duvarlarda koyu renk ahşap paneller, siyah beyaz fayans döşeli yerler, hepsi zevkli, hepsi kusursuzca işlenmişti ama bir mezarlık hissi uyandırıyordu.

Odalar terk edilmiş, perdeler kapatılmış, mobilyaların üzeri beyaz çarşaflarla örtülmüştü. Yanından geçtikleri bütün karanlık odalar, buzdağlarıyla kaplı, bir nevi unutulmuş bir deniz manzarasını andırıyordu.

Hoede. Kaz bu ismi şimdi hatırladı. Geçen hafta Hoede’nin Geldstraat’taki köşkünde bir olay meydana gelmişti. Kordon altına alınan bölge ***stadwatch*** muhafızlarıyla doluydu. Kaz çiçek hastalığı salgını çıktığına dair rivayetler duymuştu ama Inej bile daha fazlasını öğrenememişti.

Tüyleri ürperen Kaz, “Burası, Konsey üyesi Hoede’nin evi,” dedi. Bir salgın hastalığa yakalanmak istemiyordu. Fakat tüccarla korumaları endişeli görünmüyorlardı. “Ben buranın karantinaya alındığım sanıyordum.”

“Burada vuku bulan olay bizim için bir tehlike arz etmiyor. Ve işini yaparsan, Bay Brekker, hiçbir zaman da etmeyecek.”

Van Eck, Kaz’ı bir kapıdan bakımlı bir bahçeye çıkardı. Havada erken açan çiğdemlerin yoğun nektar kokusu vardı. Koku, Kaz’a çenesine aldığı bir yumruk gibi çarptı. Jordie’nin anıları zihninde henüz çok taze olduğundan Kaz bir an varsıl bir tüccarın kanal boyundaki bahçesinde değil de

kardeşinin onu eve çağıran sesinin ve yanaklarına vuran sıcak güneş eşliğinde, dizlerine kadar gelen bahar otlarının arasında yürüğünü hissetti.

Kaz silkindi. ***Şöyle en koyusundan***, ***en acısından bir kupa kahveye ihtiyacım var,*** diye düşündü. ***Ya da çeneme sağlam bir yumruğa belki de.***

Van Eck onu kanala bakan bir kayıkhaneye götürüyordu. Panjurlu pencerelerinden dışarı sızan ışık, bahçe yolunda değişik şekiller oluşturuyordu. Van Eck cebinden bir anahtar çıkarıp kilide sokarken bir kent muhafızı kapının yanında esas duruşta bekledi. Kaz kapalı odadan yükselen koku burnuna ulaşınca yenini ağzına götürdü; idrar, dışkı. Çiğdem kokuları buraya kadarmış.

Odayı duvardaki iki cam fener aydınlatıyordu. Ayaklarının dibindeki zeminde kırık cam parçaları bulunan bir grup muhafızın yüzleri büyük demir bir kutuya dönüktü. Kimilerinin üzerinde ***stad-watch'w*** mor üniforması, kimilerinin üzerindeyse Hoede hanesinin deniz yeşili üniforması vardı. Kaz gözlem penceresinden, boş bir masayla devrilmiş iki sandalyenin önünde dikilen bir başka kent muhafızını gördü. Muhafız tıpkı diğerleri gibi kolları yanda serbest duruyordu, ifadesiz yüzündeki gözleri ileriye, hiçliğe odaklanmıştı. Van Eck fenerlerden birinin ışığını artırınca Kaz mor üniformalı bir bedenin gözleri kapalı halde yere yığılmış olduğunu gördü.

Van Eck göğüs geçirip yerdeki bedeni çevirmek için çömeldi. "Bir tane daha kaybettik," dedi.

Çocuk gençti. Daha bıyıkları bile çıkmamıştı.

Van Eck onları içeri alan muhafıza emirler verdi. Van Eck'in maiyetindekilerden birinin yardımıyla cesedi kaldırıp odadan çıkardı. Diğer

muhafızlar hiçbir tepki vermediler. Öylece karşıya bakmaya devam ediyorlardı.

Kaz onlardan birini tanıdı; ***stadwatch'un*** komiseri Henrik Dahlman.

"Dahlman?" dedi ama adam tepki vermedi. Komiserin suratının önünde elini sallayan Kaz, ardından kulağına sertçe vurdu. Sadece yavaş, ilgisiz bir göz kırpıştırma. Kaz tabancasını kaldırıp doğrudan komiserin alnına nişanladı. Horozu çekti. Komiser ne irkildi ne tepki verdi. Ne de gözbebekleri küçüldü.

"Ölüden farksız," dedi Van Eck. "Ateş et. Beynini dağıt. İtiraz etmeyecektir. Diğerleri de tepki vermeyecektir."

İliklerine kadar ürperen Kaz tabancasını indirdi. "Nedir bu? Onlara ne oldu?"

"Grisha, Konsey üyesi Hoede'nin hanesinde hizmet veren bir Corporalnik'ti. Hoede, kız bir Cellat değil de bir Şifacı olduğu için ***paremi*** denemek için güvenli bir seçim yaptığını düşünmüştü."

Akıllıca görünüyordu. Kaz, Cellatları iş üstünde görmüştü. Size ellerini bile sürmeden hücrelerinizi parçalayabilir, kalbinizi patlatabilir, ciğerlerinizdeki havayı çalabilir, nabzınızı düşürerek sizi komaya sokabilirlerdi. Van Eck'in anlattıklarının bir kısmı dahi doğruysa onlardan birine ***jurda parem*** verilmesi fikri oldukça ürkütücüydü. Dolayısıyla tüccarlar da ilacı bir Cellat yerine bir Şi-facı üzerinde denemişlerdi. Gel gelelim anlaşılan o ki evdeki hesap çarşıya uymamış.

"Ona ilacı verdiniz ve sahibini mi öldürdü?"

"Pek sayılmaz," dedi Van Eck boğazını temizleyerek. "Kız, şu gözlem hücresindeymiş. ***Paremi*** aldıktan sonra saniyeler içinde odanın içindeki

muhafızı kontrol etmeye başlamış...”

“Bu mümkün değil.”

“Öyle mi dersin? Beyin de hücrelerden ve dürtülerden oluşan bir organ sonuçta. ***Jurda parem*** etkisindeki bir Grisha, o dürtüleri neden kontrol edemesin ki?”

Kaz’ın şüphesi yüzüne vurmuştu.

“Bu insanlara bir bak,” diye ısrar etti Van Eck. “Grisha onlara beklemelerini söylemiş. Ve onlar da tam olarak bunu yapıyorlar. O andan bu yana başka ***hiçbir şey*** yapmamışlar.”

Kaz sessiz grubu yakından inceledi. Gözleri ifadesiz ya da ölü değildi. Bedenlerinin de rahat olduğu söylenemezdi. ***Beklemedeydiler.*** Kaz bir ürpertiyi bastırdı. Tuhaf şeyler, sıra dışı şeyler görmüştü ama bu gece gördüklerinin yanında onların lafı bile olmazdı.

“Hoede’ye ne oldu?”

“Grisha kapıyı açmasını emretmiş. Kapıyı açtığında da ona kendi başparmağını kesmesini buyurmuş. Neler olduğunu bilmemizin tek sebebi, bir aşçı yamağının o sırada burada olması. Grisha ona dokunmamış ama dediğine göre Hoede kendi başparmağını kesmiş. Hem de gülerken.”

Kaz, bir Grisha’nm, beynini kontrol etmesi fikrinden hiç hoşlanmadı. Fakat Hoede, başına gelenleri hak etmişse de şaşırmazdı. Ravka içsavaşı sırasında pek çok Grisha çatışmalardan kaçmış ve esasen kendilerini birer köle olarak sattıklarından habersiz, Kerch’in yolunu tutmuştu.

“Tüccar ölmüş mü?”

“Konsey üyesi Hoede çok kan kaybetmiş ama o da bu adamlarla aynı durumda. Ailesi ve hane çalışanlarıyla birlikte taşraya götürüldü.”

“Grisha Şifacısı Ravka’ya mı dönmüş?” diye sordu Kaz.

Van Eck, Kaz’ı tuhaf kayıkhaneden çıkarıp arkalarından kapıyı kilitledi.

“Öyle bir girişimde bulunmuş olabilir,” dedi bahçeden geçip evin yan tarafı boyunca ilerleyerek. “Bulduğu küçük bir tekneyle Ravka’ya gitmekte olduğunu tahmin ediyoruz. Fakat iki gün önce Üçüncü Liman’a vuran cesedini bulduk. Kente geri dönmeye çalışırken boğulduğunu düşünüyoruz.”

“Neden buraya geri gelsin ki?”

“Daha fazla ***jurda parem*** için.”

Kaz, Mikka’nın ışıldayan gözlerini ve kül gibi cildini düşündü. “O kadar mı bağımlılık yapıyor?”

“Görünüşe bakılırsa tek bir doz yeterli. İlacın etkisi geçtiğinde Grisha’nın vücudu zayıf düşürüyor. Şiddetli bir krize giriyor. Kişiyi epey güçten düşürüyor.”

Epey güçten düşürüyor biraz hafif kalan bir ifade gibiydi. Ketterdam limanlarına girişleri, Gelgit Konseyi denetlerdi. Şayet ilaç alan Şifacı gece vakti küçük bir tekneyle geri dönmeye çalışmışsa akıntıya karşı pek şansı olmamıştır. Kaz, Mikka’nın zayıf suratını, üstüne bol gelen kıyafetlerini düşündü. Onu bu duruma ilaç getirmişti. Kendisine j***urda parem*** verilmişti ve şimdiden bir sonraki dozu arzuluyordu. Ayrıca her an yere yığılmaya da hazır

görünmüştü. Bir Grisha bu şekilde ne kadar devam edebilirdi?

İlginç bir soruydu ama söz konusu meseleyle alakası yoktu. Ön bahçe kapısına varmışlardı. Anlaşmaya varma vakti gelmişti.

“Otuz milyon ***kruge***dedi Kaz.

“Yirmi demiştik!” dedi Van Eck tükürükler saçarak.

“Sen yirmi demiştin. Çaresiz olduğunuz açık.” Kaz içinde bir oda dolusu adamın öylece ölmeyi beklediği kayıkhanenin olduğu tarafa baktı. “Ve şimdi de nedenini anlıyorum.”

“Konsey, kellemi uçuracak.”

“Bo Yul-Bayur’u her nerede tutmak istiyorsan oraya güvenle sakladığında sana methiyeler düzecekler.”

“Novyi Zem’de tutacağım.”

Kaz omuz silkti. “İstersen kahve demliğine koy. Umurumda bile değil.”

Van Eck bakışlarını Kaz’ınkilere dikti. “Bu ilacın neler yapabildiğini gördün. Seni temin ederim ki bu daha sadece başlangıç. ***Jurda parem*** dünya üzerine salmırsa savaş kaçınılmazdır. Ticaret yolları yok olur, piyasalar çöker. Kerch böyle bir felaketten sağ kurtulamaz. Kaderimiz senin elinde, Bay Brekker. Başarısız olursan bunun bedelini bütün dünya ödeyecek.”

“Ah, durum daha da vahim, Van Eck. Başarısız olursam paramı alamam.”

Tüccarın yüzünde beliren tiksinti ifadesi, bir DeKappel yağlıboya tablosuyla ölümsüzleştirilmeyi hak ediyordu.

“O kadar hayal kırıklığına uğramış görünme yahu. Sadece, bu kanal faresinin aslında bir vatansever olduğunu keşfetseydin kendini ne kadar

berbat hissedeceğini bir düşün. O kıvırdığın dudağını düzeltip bana karşı saygılı bile davranmak zorunda kalabilirdin.”

“Bana bu rahatsızlığı yaşatmadığın için teşekkür ederim,” dedi Van Eck büyüklenerek. Kapıyı açtı, sonra durakladı. “Senin

gibi zeki bir çocuğun farklı koşullar altında neler yapabileceğini gerçekten merak ediyorum.”

Jordie 'ye sor, diye düşündü Kaz içinde bir sızıyla. Fakat sadece omuz silkti. “Daha üst sınıf bir enayiden çalıyor olurdum, hepsi bu. Otuz milyon ***kruge."***

Van Eck başıyla onayladı. “Otuz. Anlaşma anlaşmadır.” “Anlaşma anlaşmadır,” dedi Kaz. El sıkıştılar.

Van Eck’in bakımlı eli Kaz’ın deri kaplı parmaklarını kavrayınca tüccar gözlerini kıstı.

“Neden eldiven takıyorsun, Bay Brekker?”

Kaz kaşını kaldırdı. “Anlatılanları duymuşsundur eminim.” “Hepsi de birbirinden tuhaf.”

Onları Kaz da duymuştu: Brekker’in ellerinde kan lekeleri vardı. Brekker’in elleri yara izleriyle kaplıydı. Brekker yarı iblis olduğundan parmak yerine pençeleri vardı. Brekker’in dokunuşu, kükürt gibi yakardı; çıplak teniyle en ufak bir temas bile bedeninizin yanmasına ve ölmenize neden olurdu.

“İstediğini seç,” dedi Kaz gecenin içinde gözden yiterken. Düşünceleri çoktan otuz milyon ***kruge*** ye ve onu elde etmek için ihtiyaç duyacağı ekibe kaymıştı bile. “Hepsinde biraz gerçeklik payı var.”

Kaz, Sunta'ya adımını attığı an Inej anlamıştı. Bütün

gangsterler, hırsızlar, torbacılar, dolandırıcılar ve sahtekârlar biraz daha kendine gelirken Kaz'ın varlığı tıkış tıkış odalarda ve çarpık koridorlarda yankılandı. Per HaskelPin sağ kolu eve dönmüştü.

Sunta öyle ahım şahım bir yer değildi. Fıçı'nın en kötü mıntıkasında sıradan bir evdi. Birbiri üstüne istiflenmiş üç katı, tepesinde bir çatı katı ve üçgen bir çatısı vardı. Kentin bu kısmındaki yapıların çoğu temelsiz inşa edilmişti. Pek çoğu da kanalların rasgele kazıldığı bataklık arazileri üzerindeydi. Bir barda toplanmış çakırkeyif dostlar gibi, uykulu açılarda yan yatmış, birbirlerine yaslanıyorlardı. Inej, Dökünttüler için yaptığı işler vesilesiyle pek çoğuna girmişti. Dışlan gibi içleri de pek iç açıcı değildi: Soğuk ve rutubetliydiler. Duvar sıvaları dökülüyordu. Pencerelerde içeri yağmur ve kar girebilecek büyüklükte boşluklar vardı. Fakat Kaz, kendi cebinden Sunta'nm yıkık yerlerini tamir ettirmiş ve duvarlarına yalıtım yaptırmıştı. Sunta çirkin, yamuk ve kalabalıktı ama kupkuruydu.

Inej'in odası üçüncü kattaydı. Ancak bir yatakla bir sandığın

sığacağı büyüklükte küçük bir yerdi ama Fıçı'nın sivri çatılarına ve birbirine geçmiş bacalarına nazır bir penceresi vardı. Hatta rüzgâr esip de

şehrin üstüne çöken kömür dumanının yol açtığı sis dağıldığında limanın bir kısmı bile seçilebiliyordu.

Tanyerinin ağarmasına yalnızca birkaç saat olmasına rağmen Sunta tamamen uyanıktı. Evin gerçekten sessiz olduğu tek zaman, öğleden sonralarıydı. Bu geceyse herkesin dilinde Borsa'daki hesaplaşma, Bolliger'in kaderi ve Rojakke'nin kovulması vardı.

Inej, Kaz'la yaptığı konuşmanın ardından doğrudan Karga Kulübü'ndeki krupiyeyi bulmaya gitmişti. Rojakke, üç kişilik Bramble oynayan Jesper ile iki Ravkalı turist için masada kâğıt dağıtıyordu. Eli bittiğinde Inej, dostlarının huzurunda kovulma utancını yaşamaması için onunla özel oyun odalarından birinde konuşmayı önermiş, fakat Rojakke bunu kabul etmemişti.

Inej, Kaz'ın emirlerini ona aktardığında, "Bu hiç adil değil," diye gürlemişti. "Ben bir düzenbaz değilim!"

"Bunu Kaz'la konuş," diye karşılık vermişti Inej sessizce. "Ayrıca sesini de alçalt," diye eklemişti Jesper civar masalarda oturan turist ve denizcilere bakarak. Fıçı'da kavgalar yaygındı ama Karga Kulübü'nde kavgaya rastlanmazdı. Bir derdiniz varsa dışarıda hallederdiniz. Böylelikle de paralarına elveda diyen güvercinleri rahatsız etme riski ortadan kalkmış olurdu.

"Brekker nerede?" diye homurdanmıştı Rojakke. "Bilmiyorum."

"Hiçbir konuda bilmediğin şey yoktur senin," diye pis pis sı-rıtmıştı nefesi bira ve soğan kokan Rojakke öne doğru eğilerek. "Kirlieller sana bunun için para vermiyor mu?"

"Nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bilmiyorum ama şunu ***biliyorum*** ki o döndüğünde burada olmak istemezsin." "Bana çekimi verin

o halde. Bana son vardiyamın ücretini borçlusunuz.”

“Brekker sana hiçbir şey borçlu değil.”

“Benimle yüzleşmeye bile tenezzül etmiyor mu yani? Beni sepetlemek için yerine küçük bir kızı mı gönderiyor? Belki de paramı senden zorla almalıyım.” Rojakke, İnej’i gömleğinin yakasından yakalamak için uzanmış ama Inej rahatlıkla kaçmıştı. Rojakke tekrar hamle yapmıştı.

Inej gözucuyla Jesper’in sandalyesinden doğrulduğunu görmüş, ama ona oturmasını işaret etmişti. Sağ arka cebinde sakladığı ***muştayı*** parmaklarına geçirerek Rojakke’nin sol yanağına hızlı bir yumruk indirmişti.

Kovulan adam, elini hemen yüzüne götürmüştü. “Hey,” demişti. “Sana zarar vermedim ki ben. Öylesine konuşuyordum sadece.”

İnsanlar şimdi onları izliyorlardı. O yüzden Inej ona bir kez daha vurmuştu. Karga Kulübü’nün kurallarına rağmen bu, birinci öncelikti. Kaz, inej’i Sunta’ya getirdiğinde ona göz kulak olamayacağı, kendi başının çaresine bakması gerekeceği konusunda onu uyarmış, Inej de tedbirini almıştı. Küfrettiklerinde ya da oynaşmak için sırnaştıklarında arkasını dönüp gitmek daha kolay seçenek olarak görülebilirdi fakat bunu yaptığında bir el hemen bluzuna uzanır ya da onu duvara itmeye çalışırdı. Bunun üzerine o da hiçbir hakareti ya da sırnaşmayı karşılıksız bırakmazdı. Her zaman ilk darbeyi o indirirdi ve bu darbe de sert olurdu. Bazen onları biraz keserdi bile. Yorucuydu ama Kerchliler için ticaret dışında hiçbir şey kutsal değildi. O nedenle Inej kendisine saygısızlık yapıldığında karşılığını ne olursa olsun verirdi.

Şaşkın ve biraz da ihanete uğramış görünen Rojakke parmaklarım yanağında oluşmaya başlayan çirkin morluğa dokundur-muştu. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum,” diye söylenmişti.

İşin hazin yanı, bunun doğru olmasıydı. Inej, Rojakke'yi gerçekten severdi. Fakat Rojakke şu anda birilerine üstünlük taslamaya çalışan korkmuş bir adamdı sadece.

"Rojakke," demişti Inej. "Seni iskambil kâğıtlarıyla çalışırken gördüm. Hemen hemen bütün salonlarda iş bulabilirsin. Şimdi evine git ve Kaz ona olan borcunu zorla almadığı için şükret, ne dersin?" Neye uğradığını şaşırmış bir çocuk gibi hâlâ yanağını tutan Rojakke, hafif sendeleyerek gitmişti. Jesper, İnej'in yanma gelmişti.

"Haklı aslında. Kaz kendi pis işini yaptırmak için seni gön-dermemeliydi."

"Hangi iş temiz ki?"

"Ama yine de yapıyoruz," demişti Jesper iç geçirerek. "Bitkin görünüyorsun. Bu gece uyumayı düşünüyor musun?" Jesper sadece göz kırpmıştı. "Kâğıtlar sıcakken, hayır. Kalıp sen de biraz oynaşana. Kaz sana para verecektir."

"Sen ciddi misin, Jesper?" demişti Inej başlığını başına çekerek. "İçime düşmek için çukur kazan adamları izlemek istersem kendime bir mezarlık bulurum."

"Hadi ama, Inej," diye seslenmişti arkasından, Inej sokağa açılan büyük iki kanatlı kapıdan geçerken. "Uğurlu geliyorsun!" ***Azizler aşkına,*** diye düşünmüştü Inej, ***buna inanıyorsa bayağı çaresiz olmalı.*** Talihini Batı Ravka sahillerindeki bir Suli kampında bırakmıştı. Talihini de, o kampı da bir daha göreceğinden şüpheliydi.

Şimdi Inej, Sunta'daki küçük odasından çıkıp korkuluklardan aşağıya iniyordu. Burada hareketlerini gizlemesine gerek yoktu. Fakat sessizlik onun için bir alışkanlıktı ve basamaklar da çiftleşen fareler gibi

gıcırdıyordu. İkinci katın sahanlığına varıp kargaşa içindeki kalabalığı gördüğünde duraksadı.

Kaz dışarıda beklenenden daha uzun kaldığından karanlık antreye adımını atar atmaz, Geels'i dize getirdiği için onu tebrik etmeye çalışan ve Siyah UçlarTa ilgili ona sorular sormak isteyenler tarafından yolu kesilmişti.

"Söylentilere bakılırsa Geels bize saldırmak için adam toplamaya başlamış bile," dedi Anika.

"Bırak toplasın!" diye gürledi Dirix. "Üzerinde adı yazılı bir el baltası var elimde."

"Geels bir müddet bize saldırmayacaktır," dedi Kaz salonda ilerlerken. "Sokakta bizimle yüzleşecek kadar adamı yok. Ayrıca kasası da tamtakır olduğundan kimseyi tutamaz. Sizin Karga Ku-lübü'nde olmanız gerekmiyor mu?"

Kaz'ın kalkan kaşı, Anika'yla peşinden giden Dirix'in, oradan hızla uzaklaşmalarını sağlamaya yetmişti. Diğerleri tebrik etmek ya da Siyah Uçlar'a tehditler yağdırmak için yanına geldiler. Fakat kimse Kaz'm sırtına vurmaya cesaret edemedi. Kimse elinden olmak istemiyordu.

Inej, Kaz'ın Per Haskell'in yanına uğrayacağını biliyordu. O nedenle merdivenden inmek yerine koridorda ilerledi. Burada öteberiyle, arkaları kırık eski sandalyelerle, boya lekeli çadır bezleriyle dolu bir oda vardı. Inej, Sunta'daki hiç kimsenin elini sürmeyeceğini bildiği için oraya yerleştirdiği, temizlik malzemeleriyle dolu bir kovayı kenara çekti. Kovanın altındaki ızgaradan Per Haskell'in ofisi tüm çıplaklığıyla görünüyordu. Kaz'ı gizlice dinlediği için kendini suçlu hissediyordu ama onu bir casusa çeviren de yine Kaz'dı. Hem bir şahini eğiteceksin hem de avlanmamasını bekleyeceksin. Olacak şey miydi bu?

Izgaradan Kaz'ın Per Haskell'in kapısını çalışını ve patronunu selamlayışını duydu.

"Sağ salim döndün demek?" diye sordu ihtiyar. Inej en sevdiği koltuğunda oturan adamı görebiliyordu. İhtiyar, epeydir yapmaya çalıştığı gemi maketiyle uğraşıyordu. Her zamanki gibi yanında da birası vardı.

"Beşinci Liman konusunda bir daha sorun yaşamayacağız." Haskell homurdanıp gemi maketine döndü. "Kapıyı kapa." Inej koridordan gelen sesleri kesen kapının kapandığını duydu. Kaz'ın kafasının tepesini görebiliyordu. Koyu renk saçları ıslaktı; yağmur başlamıştı herhalde.

"Bolliger'in icabına bakmak için benden izin alman gerekirdi." "Seninle konuşsaydım sır ifşa olabilirdi..

"Bunun olmasına izin verir miydim sence?"

Kaz omuz silkti. "Bu mekân da Ketterdam'daki her şey gibi. Sızdırıyor." Inej, Kaz'ın bunu söylerken doğrudan havalandırmaya baktığına yemin edebilirdi.

"Bundan hoşlanmadım, evlat. Büyük Bolliger ***benim*** askerimdi, senin değil."

"Elbette," dedi Kaz ama ikisi de bunun palavra olduğunu biliyordu. Haskell'in Döküntüleri başka bir dönemden kalma eski muhafız, dolandıncı ve sahtekârlardan ibaretti. Bolliger, Kaz'ın ekibin-dendi; yeni kuşaktan, genç ve gözü karaydı. Belki fazla gözü karaydı. "Zekisin, Brekker. Ancak sabırlı olmayı öğrenmen lazım." "Evet, efendim."

İhtiyar güldü. "***Evet, efendim. Hayır, efendim***," diye dalga geçti. "Ne zaman kibarlaşmaya başlasan bir şeyler çeviriyorsun demektir. Hadi, çıkar ağzındaki baklayı."

“Bir iş var,” dedi Kaz. “Bir süre buralarda olmayabilirim.” “Parası çok mu?”

“Hem de nasıl.”

“Riskli mi peki?”

“Hem de çok ama yüzde yirmini alacaksın.”

“Benden onay almadan başka büyük hamle yapmak yok, anlaşıldı mı?” Kaz başını sallamış olmalıydı, zira Per Haskell koltuğuna

yaslanıp birasından bir yudum aldı. “Çok mu zengin olacağız?” “Altın taçlar takan azizler kadar zengin.”

İhtiyar homurdandı. “Onlar gibi yaşamak zorunda olmayayım yeter.”

“Pim’le konuşacağım,” dedi Kaz. “Yokluğumda yerime geçebilir.” Inej kaşlarını çattı. Kaz nereye gidiyordu böyle? Ona büyük hiçbir işten bahsetmemişti. ***Hem neden Pim?*** Bu düşünce onu biraz utandırdı. Neredeyse babasının sesini duyabiliyordu: ***Hırsızların Kraliçesi olmayı o kadar çok mu istiyorsun, Inej?*** İşini iyi yapması bir şey, işinde başarılı olmak istemesi bambaşka bir şeydi. Dökünüler’de kalıcı olmak arzusunda değildi. Borçlarını ödeyip Ketterdam’la olan bağlarını sonsuza dek koparmak istiyordu. O halde Kaz’ın, yokluğunda çeteyi idare etmesi için Pim’i seçmesini neden önemsiyordu? ***Çünkü ben Pim ’den daha zekiyim. Çünkü Kaz bana daha çok güveniyor.*** Fakat belki de ekibin, daha on yedi yaşını bile doldurmamış, genelevlerden çıkalı daha sadece iki yıl olmuş bir kızı dinleyeceğine itimat etmiyordu. Inej genelde uzun kollu kıyafetler tercih ediyordu ve bıçağının kını da vaktiyle Menagerie dövmesinin yer aldığı önkolunun iç kısmındaki yara izini gizliyordu. Hoş, herkes o dövmeden haberdardı ya.

Kaz, Haskell'in odasından çıktı. Merdivenleri topallayarak çıkarken, Inej de onu beklemek için tünediği yeri terk etti.

"Rojakke?" diye sordu Inej'in yanından geçip ikinci merdiveni çıkmaya başlarken.

"Gitti," dedi peşine takılarak.

"Zorluk çıkardı mı?"

"Halledemeyeceğim bir şey değildi."

"Ben onu sormadım."

"Sinirliydi. Belasını bulmak için geri gelebilir."

"Aradığı bela olsun yeter ki," dedi Kaz en üst kata ulaştıklarında. Çatı katı, onun ofisine ve yatak odasına dönüştürülmüştü. Inej merdivenlerin topal bacağını mahvettiğini biliyordu ama o bütün katın kendine ait olmasından hoşlanıyor gibiydi.

Kaz ofisine girdi. Inej'e bakmadan, "Kapıyı çek," dedi.

Üzerinde yığınla kâğıt olan derme çatma bir masa, üst üste istiflenmiş meyve kasalarının üzerine yerleştirilmiş eski bir depo kapısı odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Kat sorumlularının bazıları sert pirinç tuşları olan ve kâğıda baskı yapabilen gürültülü hesap makineleri kullanmaya başlamışlardı. Halbuki Kaz, Karga Kulübü'nün hesaplarını kafasından yapıyordu. Defteriyse yalnızca ihtiyarın hatırı için ve birini hile yapmakla suçlamak için çağırdığında elinde gösterebileceği bir kanıt olsun diye ya da yeni yatırımcılar ararken tutuyordu.

Bu, Kaz'ın çeteye sağladığı büyük fırsatlardan biriydi. Alelade esnaflara ve meşru işadamlarına Karga Kulübü'nden hisse satm alma fırsatı vermişti. Başlangıçta şüpheyle yaklaşmışlardı; bu elbette bir tür dolandırıcılıktı ama onları küçük hisselerle düzene katmış, harap eski binayı satın alıp çekidüzen verecek ve işler hale getirecek kadar sermaye toplamayı başarmıştı. O ilk yatırımcılar büyük kazançlar elde etmişlerdi. Ya da öyle söyleniyordu. Inej, Kaz'la ilgili hangi hikâyelerin doğru hangi hikâyelerin emelleri doğrultusunda kendisi tarafından uydurulmuş söylentiler olduğundan asla emin olamıyordu. Bildiği kadarıyla, Karga Kulübü'nü büyütmek için zavallı, dürüst bir tüccarı dolandırıp elindeki bütün birikimlerini almıştı.

"Sana bir iş teklifim var," dedi Kaz önceki günün hesaplarını incelerken. Her kâğıt ufak bir bakışla anında hafızasına kazınıyordu. "Dört milyon ***kruge***ye ne dersin?"

"O kadar para bir ödülden ziyade bir lanet gibidir."

"Küçük Sulili idealistim benim. Tüm ihtiyacın olan tok bir karınla açık bir yol mu?" dedi alay ettiği belli olan bir sesle.

"Ve huzurlu bir kalp, Kaz." Bu işin zor kısmıydı.

Kaz ufak yatak odasının kapısından geçerken güldü. "Öyle bir dünya yok. Ben parayı tercih ederim. Sen parayı istiyor musun istemiyor musun, onu söyle."

"Sen insanlara hediyeler dağıtmazsın. İş ne?"

"İmkânsız bir iş. Ucunda neredeyse kesin ölüm var. Başarı olasılığı çok düşük. Fakat üstesinden gelebilirsek..." Durakladı. Parmakları yeleğinin düğmelerinde, bakışları dalgın, neredeyse hülyalıydı. Inej, Kaz'ın kulak tırmalayıcı sesinde böylesine bir heyecanı nadiren duyardı.

“Üstesinden gelebilirsek mi?” dedi Inej.

Kaz ona sırıttı. Ani tebessümü, gök gürlemesi gibi sarsıcı, gözleri koyu kahve kadar siyahtı. “Karun gibi zengin olacağız, Inej. Karun gibi zengin.”

“Hımm,” dedi Inej belli belirsiz. Kaz’ın o sırıtışım görmezden gelmeye kararlı bir şekilde bıçaklardan birini incelermiş gibi yapıyordu. Kaz gülümseyen ve onunla gelecek planları yapan hoppa bir çocuk değildi. Her daim kendi menfaatini düşünen tehlikeli bir kumarbazdı. ***Her daim,*** diye hatırlattı Inej kendine. Kaz yeleğiyle gömleğini çıkarırken gözlerini kaçıran Inej masanın üzerindeki kâğıtları düzenli bir yığın haline getiriyordu. Inej, Kaz’ın onun varlığına aldırış etmemiş görünmesinin bir iltifat mı yoksa bir hakaret mi olduğundan emin değildi.

“Ne kadar sürecek?” diye sordu Inej açık kapıdan ona bir bakış atarak. Kaslı vücudu yara izleriyle doluydu. Fakat sadece iki adet dövme vardı; önkolunda Döküntüler’in kargasıyla bir kadeh ve üzerinde, pazısında siyah bir R harfi. Bunun ne anlama geldiğini hiç sormamıştı.

Fakat Inej’in asıl dikkatini çeken, Kaz’m deri eldivenlerini çıkarıp lavaboya bir kumaşı batırırkenki elleriydi. Eldivenlerini yalnızca bu odalarda ve bildiği kadarıyla da, sadece onun önünde çıkarıyordu. Nasıl bir ıstırap saklıyor olursa olsun, Inej buna dair hiçbir iz göremiyordu. Tek gördüğü, ince, maymuncuk gibi eller ve uzun zaman önceki bir sokak kavgasından kalan parlak bir yara dokusuydu.

“Birkaç hafta, bilemedin bir ay,” dedi ıslak kumaşı kollarının altında ve kaslı göğsünde gezdiririrken. Sular gövdesinden aşağıya süzülüyordu.

Azizler aşkına, diye düşündü yanaklarını ateş basan Inej. Me-nagerie’de geçirdiği zaman zarfında tevazusunun büyük bölümünü yitirmişti ama her şeyin bir sınırı vardı. Inej aniden soyunup önünde kendini yıkamaya başlasa

Kaz ne derdi? Kaşlarını çatarak, ***masanın üzerine su damlatmamamı söylerdi herhalde,*** diye düşündü.

“Bir ay mı?” dedi Hayalet. “Siyah Uçlar’ı bu kadar kızdırmışken gitmenin iyi bir fikir olduğundan emin misin?”

“Bu, doğru bir kumar. Bu arada, JesperTe Muzzen’e haber ver. İkisinin de şafakta burada olmasını istiyorum. Ayrıca yarın akşam da Wylan, Karga Kulübü’nde beni beklesin.”

“Wylan mı? Eğer bu büyük bir işse...”

“Dediğimi yap sen.”

Inej kollarını göğsünde birleştirdi. Daha demin yanaklarına ateş bastıran adam, şimdi onda cinayet işleme isteği uyandırıyordu. “Bir açıklama yapacak mısın?”

“Hepimiz buluştuğumuzda.” Yeni bir gömlek giydi. Sonra yakasını iliklerken durakladı. “Bu bir görev değil, Inej. Bu kabul edeceğin ya da reddedeceğin bir iş. Karar senin.”

Inej’in içinde bir alarm zili çaldı. Fıçı’mn sokaklarında her gün kendini tehlikeye atıyordu. Dökünтüler için adam öldürmüş, çalmış, iyi ve kötü adamları alt etmişti. Fakat Kaz bu görevlerin hiçbirinde emre uymama seçeneği sunmamıştı. Per Haskell, Me-nagerie’den kontratını satın alıp ona özgürlüğünü verdiğinde Inej’in ödemeyi kabul ettiği bedel buydu. Öyleyse bu işte farklı olan neydi?

Düğmelerini iliklemeyi bitiren Kaz kömür rengi bir yelek giyip Inej’e bir şey fırlattı. Havada parlayıp sönen bu şeyi Inej tek eliyle yakaladı. Avucunu açtığında, etrafı altın defneyapraklarıyla çevrili, devasa bir yakut kravat iğnesi gördü.

“Sat onu,” dedi Kaz.

“Kimin?”

“Artık bizim.”

“Kimindi?”

Kaz sessiz kaldı. Paltosunu aldı. Kurumuş çamuru temizlemek için bir fırça kullandı. “Beni yakalatmadan önce iki kez düşünmesi gereken biri.”

“ ***Yakalatmak mıT***”

“Beni duydun.”

“Biri seni yakaladı mı?”

Inej’e bakıp başıyla onayladı. Hayalet’in içine bir huzursuzluk çöktü, kıvrılıp bükülerek bütün benliğini sardı. Kimse Kaz’m sırtını yere getiremezdi. Fıçı’nın sokaklarında yürüyen en sert, en korkunç şeydi o. Inej buna güveniyordu. Tıpkı Kaz gibi.

“Bir daha olmayacak,” diye söz verdi.

Temiz bir çift eldiven giyen Kaz bastonunu alıp kapıdan çıktı.

“Birkaç saate dönerim. Van Eck’in evinden çaldığımız DeKappel’i kasaya taşı. Yatağımın altında olacaktı. Ah, bir de yeni bir şapka siparişi ver.”

“***Lütfen***.”

Kaz kendini acı dolu üç kat merdiven için hazırlarken göğüs geçirdi. Omzunun üzerinden bakarak, “Lütfen, biricik Inejim benim, kalbimin

hâzinesi, bana yeni bir şapka siparişi verme nezaketini gösterir misin?" dedi.

Inej, Kaz'm bastonuna manalı manalı baktı. "Yolun epey uzun," dedi. Sonra tırabzanın üstüne atlayarak tavadaki tereyağı gibi bir merdivenden diğerine kaydı.

Kaz, Fıçı'nın kumar mıntıkalarının başladığı yerlerden

geçip Doğu Çıtası'm takip ederek limana doğru ilerledi. Fıçı olarak bilenen meşhur dar sokaklar ve küçük suyolları yumağı, her biri kendine has bir müşteri kitlesine hizmet eden Doğu Çıtası ve Batı Çıtası adlı iki büyük kanalın arasında uzanıyordu. Fıçı'daki binalar, Ketterdam'daki diğer binalardan farklıydı. Daha büyük, daha geniştiler. Önünden geçenlerin dikkatini çekmek için cafcaflı renklerle boyanmışlardı; Define Sandığı, Altın Kavis, WeddelPin Teknesi. En iyi bahis salonları daha kuzeyde, kanalın limanlara en yakın kısmı olan Kapak'ın en önemli emlak arazisinde bulunuyordu. Limana gelen turist ve bahriyelileri cezp etmek için oldukça elverişli bir konumdaydılar.

Ama Karga Kulübü öyle değil, diye düşündü Kaz yapının siyah kızıl ön cephesine bakarak. Turistleri ve risk sever tüccarları eğlence için bu kadar

güneye çekmek için çok uğraşmıştı. Şimdi saat dörde gelirken kulübün önünde hatırı sayılır bir kalabalık kümelenmişti. Kaz, girişin üzerinde kanatlarını açmış paslı, gümüş

karganın uyanık bakışları altındaki revakın siyah sütunları arasından akan insan selini izledi. ***Azizler güvercinleri kutsasın,*** diye düşündü. ***Cüzdanlarını Döküntüler 'in kasasına boşaltmaya ve buna da eğlence demeye hazır siz nazik ve cömert insanları kutsasın.***

Kulübün önünde potansiyel müşterilere bağıran çığırtkanları görebiliyordu. Ücretsiz içki, sıcak kahve ve Ketterdam'daki en adil oranları sunuyorlardı. Onları başıyla selamlayıp kuzeye doğru devam etti.

Çıta'da Karga Kulübü dışında umursadığı yalnızca bir kumar salonu vardı: Pekka Rollins'in iftihar kaynağı Zümrüt Sarayı. Sahte altın ve gümüş sikkelerle donatılmış yapay ağaçlarla bezenmiş bina, çirkin bir yeşille boyanmıştı. Mekân, Rollins'in Kael köklerine ve çetesi Beleşçi Aslanlar'a hürmeten tamamen elden geçirilmişti. Hatta fış tezgâhları ve masalarında çalışan kızlar bile ışıldayan yeşil ipek kıyafetler giyiyorlardı ve Gezgin Ada'nın kızlarına benzemek için saçlarını koyu, doğal olmayan bir kırmızıya boyatmışlardı. Kaz, Zümrüt'ün yanından geçerken sahte altın sikkelere bakarak kendini öfkenin kollarına teslim etti. Bu gece o öfkenin, geçmişte kaybettiklerini ve gelecekte kazanabileceklerini ona hatırlatmasına ihtiyacı vardı. Onu bu pervasız girişime hazırlamasına ihtiyacı vardı.

"Adım adım," diye mırıldandı kendi kendine. Öfkesini kontrol altında tutmasını sağlayan, Zümrüt'ün cafcaflı altın rengi ve yeşil kapılarından girip Rollins'le özel bir görüşme talep ederek boğazını kesmesine engel olan yegâne sözcükler bunlardı. ***Adım adım.*** Geceleri uyumasını sağlayan, onu her gün motive eden, Jor-die'nin hayaletini uzak tutan işte bu umuttu. Çünkü Pekka Rollins çabuk bir ölümü hak etmiyordu.

Kaz, Zümrüt'ün kapılarından girip çıkan müşterileri izlerken, Pekka'nın, müşterilerini daha iyi oranlar, daha büyük kazançlar ve daha güzel kızlar vaatleriyle ayartıp güneye çekmeleri için tuttuğu üçkâğıtçıları, kadın ve erkekleri gördü.

"Nereden böyle?" dedi biri diğerine gereğinden çok daha gürültülü konuşarak.

"Karga Kulübü'nden. İki saatte kasadan yüz ***kruge*** kopardım."

"Deme ya!"

"Dedim bile. Bir bira içip arkadaşımla buluşmak için Çı-ta'dan yeni geldim. Sen de bize katılsana. Hep birlikte gideriz?"

"Karga Kulübü! Kim derdi ki?"

"Hadi, sana içki ısmarlarım. Herkese içki ısmarlayacağım!"

Sonra birlikte kahkahalar atarak uzaklaştılar. Etraflarındaki müşterilerin aklına kurt düşürmeyi başarmışlardı: Kanalın birkaç köprü aşağısına mı gitsek acaba? Belki oranlar orada gerçekten daha iyidir? Kaz'ın hizmetkârı olan tamah, onları güneye Fareli Köyün Kavalcısı gibi çekiyordu.

Kaz, Pekka'nın çığırtkanlarıyla fedailerinin durumu fark etmemeleri için üçkâğıtçıları sürekli değiştirirdi. Böylelikle de müşterilerini Zümrüt'ten teker teker çalardı. Bu, Pekka'nın parasıyla kendini güçlendirmek için bulduğu sınırsız sayıdaki yöntemden biriydi; /«/Jfl sevkiyatlannı engellemek, Beşinci Liman'a giriş için para almak, mülklerinin kiracısız kalmasını sağlamak için fiyat kırmak ve yavaş yavaş can damarlarını tıkamak.

Yaydığı yalanların ve bu gece Geels'e söylediği iddiaların aksine Kaz bir piç değildi. Ketterdamlı bile değildi. Jordie'nin eski paltosunun içine dikilmiş bir cebe gizlenmiş babalarının çiftliğinin satışından gelen çekle şehre ilk geldiklerinde Kaz dokuz, Jordie on üç yaşındaydı. Kaz kendini o zamanki gibi görebiliyordu: kalabalıkta kaybolmamak için Jordie'nin elini tutarak büyülenmiş gözlerle Çıta'da yürürdü. O zamanki çocuk hallerinden nefret ediyordu. Yolunmayı bekleyen iki aptal güvercin gibiydiler. Fakat artık o çocuklardan eser yoktu. Ve cezalandırılmak için geriye sadece Pekka Rollins kalmıştı.

Bir gün Rollins, Kaz'ın önünde diz çöküp yardım dilenecekti. Kaz, Van Eck'in verdiği bu işin üstesinden gelebilirse o gün umduğundan çok daha çabuk gelebilirdi. ***Adım adım seni yok edeceğim.***

Fakat Kaz, Buz Sarayı'na girmek istiyorsa doğru ekibe ihtiyacı vardı. Ve önümüzdeki bir saat içinde, bulmacanın çok önemli iki parçasını bulmaya bir adım daha yaklaşacaktı.

Küçük kanallardan birinin bitişiğindeki bir yürüme yoluna saptı. Turistler ve tüccarlar iyi aydınlatılmış işlek caddelerde kalmayı yeğlerlerdi. O nedenle buradaki yaya trafiği daha seyrekti. Daha hızlı ilerleyebiliyordu. Çok geçmeden ufukta Batı Çıtası'nın ışıkları ve müziği belirdi. Kanal eğlence arayan her tür sınıf ve ülkeden kadın ve erkeklerle tıka basa doluydu.

Kapıları ardına kadar açık salonlardan dışarıya müzik süzülüyordu. İpek paçavraları ve gösterişli süs eşyalarıyla kadınlar ve erkekler, kanepelerin üzerine yayılmışlardı. Esnek vücutları sadece ışıltıyla kaplı cambazlar, kanalın üzerine gerilmiş iplerden sarkıyorlardı. Sokak müzisyenleri geçenlerden bir iki sikke koparmak amacıyla keman çalıyorlardı. İşportacılar zengin tüccarların kanaldaki zarif gondollarına ve Kapak'tan turist ve bahriyeli getiren daha büyük teknelere bağırıyorlardı.

Pek çok turist Batı Çıtası'ndaki genelevlere asla adımını atmazdı. Buraya sadece kalabalığı izlemeye gelirlerdi ki bu da başlı başına bir seyri hak ederdi zaten. Çoğu kişi, Fıçı'nm bu kısmına kılık değiştirerek gelmeyi tercih ederdi. Yalnızca gözlerinin ışıltısının görülebildiği peçeler ve maskeler takar ya da pelerinler giyerlerdi. Kostümlerini ana kanallar boyunca bulunan özel dükkânlardan satın alırlardı. Bazen bir gün ya da bir hafta hatta paraları yeterse daha uzun süreler yoldaşlarının onlardan haber alamadığı olurdu. Bay Kızıl ya da Kayıp Gelin gibi giyinir veya Deli'nin gülünç, patlak gözlü maskesini takarlardı; hepsi de Ko-rnedie Brute'den karakterlerdi. Sonra bir de Çakallar vardı. Gürültücü adam ve çocuklardan oluşan bu grup, Fıçı'da Suli falcılarının kırmızı lakeli maskeleriyle dolaşırdı.

Kaz, Inej ' in bir vitrinde çakal maskelerini ilk gördüğü seferi hatırladı. Hayalet tiksintisini gizleyememişti. "Gerçek Suli falcılarına nadir rastlanır. Mukaddes adam ve kadınlardır. Peynir ekmek gibi satılan bu maskeler kutsal sembollerdir."

"Ben Suli falcılarını karavanlarda ve eğlence gemilerinde mesleklerini icra ederken gördüm, Inej. Bana o kadar kutsal görünmediler."

"Onlar sahtekâr. Sen ve senin türün için soytarılık yaparlar." "Benim türüm mü?" diye gülmüştü Kaz.

Inej iğrenerek elini sallamıştı. "***Shevrati***demişti. "Cahiller. O maskelerin arkasından size gülerler."

"Bana değil, Inej. Falıma bakması için birine asla para bayılmam ben. Sahtekâr ya da kutsal."

"Kader ağlarını hepimiz için örer, Kaz."

“Seni ailenden koparıp Ketterdam’da bir zevk evine düşüren de kader miydi? Yoksa kötü talih mi?”

“Henüz emin değilim,” demişti soğuk bir tavırla.

Böyle anlarda Kaz, Inej’in ondan nefret edebileceğini düşünürdü.

Kaz renk isyanında bir gölge misali, kalabalığın arasında ilerledi. Bütün büyük zevk evlerinin bir uzmanlık alanı vardı; kimi-lerininki diğerlerine nazaran daha belirgindi. Mavi İris’in, Çarpık Kedi’nin, pencerelerinden kaşlarını çatarak bakan adamların bulunduğu Demirhane’nin, Kara Delik’in, Söğüt Anahtarı’nın, saf bakışlı sarışınların olduğu Kar Evi’nin ve elbette Inej’in sahte Suli kıyafetleri giymeye zorlandığı ve Egzotikler Evi olarak da bilinen Menagerie’nin yanından geçti. Tavus kuşu tüyleri ve meşhur elmas gerdanlığıyla varaklı salonda oturan Tante Heleen’i gördü. Mena-gerie’yi işletir, kızları temin ve terbiye ederdi. Kaz’ı görünce incelen dudakları ve ekşiyen suratıyla tehditvari bir hareketle kadehini kaldırdı. Kaz onu görmezden gelip yoluna devam etti.

Beyaz Gül Evi, Batı Çıtası’mn en lüks müesseselerinden biriydi. Kendine ait rıhtımı vardı. Parlak beyaz taşlı ön cephesiyle bir zevk evinden ziyade bir tüccar köşkünü andırırdı. Çiçeklikleri her daim beyaz güllerle dolup taşardı. Kanalın bu kesimindeki hava bu güllerin yoğun ve tatlı kokularıyla kaplanırdı.

Salonda kesif bir parfüm kokusu hâkimdi. Devasa sumermeri vazolar yine beyaz güllerle doluydu. Kimileri maskeli ya da peçeli, kimileri çıplak yüzlü kadınlar ve adamlar, neredeyse renksiz şaraplarını yudumlayarak ve badem likörüne batırılmış küçük vanilyalı pastalannı dişleyerek fildişi kanepelerin üzerinde bekliyorlardı.

Danışmadaki çocuk krem rengi, kadife bir takım giymiş, yakasına da beyaz bir gül takmıştı. Kır saçlı, renksiz gözlüydü. Gözleri dışında bir albinoya

benziyordu fakat Kaz, evin dekoruna uyum sağlaması için bir Grisha tarafından elden geçirilmiş olduğuna emindi.

“Bay Brekker,” dedi çocuk, “Nina şu an bir müşteriyle.”

Kaz başını salladı ve burnunu yakasına gömme dürtüsünü bastırarak saksıdaki bir gül ağacının arkasında bulunan koridora daldı. Beyaz Gül’ü işleten genelevi patronu Felix Amca, kızlarının ağaçları kadar tatlı olduğunu söylemeyi çok severdi. Fakat aslında burada müşterileriyle alay ederdi. Beyaz gülün Ketterdam’ın nemli havasında yaşamayı başarabilecek kadar küstah olan bu türünün doğal bir kokusu yoktu. Bütün çiçeklere elle koku sıkılırdı.

Saksıdaki ağacın arkasındaki panellerde parmaklarım gezdiren Kaz başparmağını duvardaki bir gediğe bastırdı. Duvar açıldı. Sadece personelin kullandığı bir sarmal merdivenden yukarı tırmandı.

Nina’nın odası üçüncü kattaydı. Bitişiğindeki odanın kapısı açık, içi boştu. Bunun üzerine Kaz içeri girdi, bir natürmort tabloyu kenara itip yüzünü duvara dayadı. Gözetleme delikleri bütün genelevlerde bulunurdu. Çalışanların güvenli ve dürüst kalmalarını sağlamak için bir yöntemdi. Ayrıca başkalarının zevk alışlarını izlemekten keyif alanlar için de bir tür heyecan sunarlardı. Kaz karanlık köşelerde ve ara sokaklarda tatmin arayan o kadar çok kenar mahalleli görmüştü ki bundan soğumuştu. Dahası bu gözetleme deliğinden bakıp da heyecan bulmayı uman bir kişinin büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu.

Fildişi renginde bir çuhayla örtülü yuvarlak bir masada tamamen giyinik, ufak tefek, kel bir adam oturuyordu. Özenle katlanmış elleri, dokunulmamış gümüş bir kahve tepsisinin yanında duruyordu. Bir Grisha Cellatı olduğunu duyuran kırmızı ipek ***kef-tasmı*** giymiş Nina Zenik arkasmdaydı. Bir elini adamın alnma, diğerini ensesine koymuştu. Uzun boyluydu ve cömert bir

elin oyduğu gemi başı süsü gibi bir yapıya sahipti. O ve adam, masanın başında donup kalmışçasına çıt çıkarmadan duruyorlardı. Odada bir yatak bile yoktu. Nina'nın her gece kıvrılıp yattığı dar bir kanepe vardı sadece.

Kaz, Nina'ya bunun sebebini sorduğunda, "İnsanların farklı fikirlere kapılmalarını istemiyorum," yanıtını vermişti Grisha.

"Bir adamın değişik fikirlere kapılması için yatağa ihtiyacı yoktur, Nina."

Nina, Kaz'a göz etmişti. "Sen bu konuda ne bilirsin ki, Kaz? Şu eldivenleri çıkar da görelim bakalım insanlar nasıl fikirlere kapılıyorlar."

Kaz, Nina bakışlarını kaçırana kadar serinkanlı gözlerini ondan ayırmamıştı. Nina Zenik'le flört etmeye niyeti yoktu. Zaten Ni-na'nın da ona en ufak bir ilgi duyduğu söylenemezdi. Nina her şeyle flört etmekten hoşlanırdı, hepsi bu. Kaz onu bir keresinde bir vitrinde hoşuna giden bir çift ayakkabıya göz atarken görmüştü.

Dakikalar geçerken Nina ile kel adam konuşmadan öylece durdular. Süre dolduğunda adam doğrularak Nina'mn elini öptü.

"Git," dedi Nina ciddi bir tonda. "Huzurla kal."

Kel adam gözlerinde yaşlarla Nina'mn elini tekrar öptü. "Teşekkür ederim."

Müşteri koridorda gözden yiter yitmez Kaz bulunduğu odadan çıkıp Nina'mn kapısını çaldı.

Zinciri kaldırmayan Nina kapıyı ihtiyatla açtı. "Ah," dedi Kaz'ı gördüğünde. "Sen, ha."

Onu gördüğüne pek sevinmiş gibi değildi. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Kaz Brekker'in kapınızda belirmesi nadiren iyi haberdi. Nina zinciri

kaldırarak Kaz'ın içeri girmesine izin verdi. Üzerindeki kırmızı ***keftadm*** sıyrılıp kumaş sayılamayacak kadar ince bir saten kıyafeti gözler önüne serdi.

"Azizler aşkına, nefret ediyorum bu şeyden," dedi ***keftayı*** bir kenara atıp çekmeceden hırpani bir elbise çıkararak.

"Nesi kötü?" diye sordu Kaz.

"Doğru yapılmamış. Üstelik de kaşındırıyor." ***Kefta***, Rav-ka'da değil, Kerch'te üretilmişti. Bir üniforma değil, bir kostümdü. Kaz, Nina'nm ***keftay***\ sokaklarda asla giymediğini biliyordu. Bu bir Grisha için fazlasıyla riskliydi. Nina'nın Dökünttüler'e üye oluşu, ona yamuk yapan birinin çetenin hışmına uğrayacağı anlamına geliyordu. Ancak kimsenin bilmediği bir yere giden bir köle gemisinde olduktan sonra bu intikamın Nina için pek ehemmiyeti olmazdı.

Nina kendini masadaki bir sandalyeye külçe gibi bıraktı. Mücevherli terliklerini çıkararak ayak parmaklarını pelüş beyaz halıya gömdü. "Ohhh beee," dedi memnun bir tavırla. "Dünya varmış." Tepsideki pastalardan birini ağzına atıp, "Ne istiyorsun?" diye mırıldandı.

"Dekoltende kırıntılar var."

"Umurumda değil," dedi başka bir pastadan bir ısırık daha alarak. "Kurt gibi acıktım."

Nina'nın bilge Grisha rahibesi rolünden bu kadar çabuk sıyrılmasından etkilenen Kaz, başını iki yana salladı. Onun sahnede gerçek mesleğini icra edişini özlemişti. "Az önceki, tüccar Van Aakster miydi?" diye sordu Kaz.

"Evet."

“Karısını bir ay önce kaybetti. O zamandan beri de işleri altüst oldu. Seni ziyaret ettiğine göre işlerinin düzelmesini bekleyebilir miyiz?”

Nina’nın bir yatağa ihtiyacı yoktu çünkü duygular alanında uzmanlaşmıştı. İnsanlara neşe, sakinlik, güven dağıtıyordu. Çoğu Grisha Corporalkisi -öldürmek ya da tedavi etmek amacıyla- vücuda odaklanırdı. Fakat Nina, başını belaya sokmadan kendisini Ketterdam’da tutacak bir işe ihtiyaç duymuştu. Dolayısıyla da hayatını riske atıp bir paralı asker olarak büyük paralar kazanmak yerine kalp atışı yavaşlatmaya, nefes düzenlemeye, kas gevşetmeye başlamıştı. Zengin KerchliJerin kırışıklarını ve gıdıklarını düzelten bir Terzi olarak oldukça kârlı ikinci bir işi de vardı. Fakat asıl gelir kaynağı, ruh hallerini değiştirmekti. Ona kendini yalnız, kederli, üzgün hissederek gelenler neşeli ve endişelerinden arınmış olarak ayrılırlardı. Etkisi uzun sürmezdi ama bazen sahte bir mutluluk bile müşterilerine bir güne daha göğüs gerebilecekleri hissini vermeye yeterdi. Nina bunun salgıbezleriyle alakalı olduğunu öne sürerdi. Fakat Kaz’m ona ihtiyacı olduğunda geldiği ve Per Has-kell’e borcunu zamanında ödediği sürece Kaz teferruatlarla ilgilenmezdi.

“Bir değişiklik bekliyorum,” dedi Nina. Son pastayı da bitirip

parmaklarım büyük bir keyifle yaladıktan sonra tepsiyi kapının önüne bırakarak oda hizmetçisini çağırdı. “Van Aakster geçen haftanın sonunda gelmeye başladı. O zamandan beri de her gün burada.”

“Harika.” Kaz, Van Aakster’in şirketinin düşük hisse senetlerinden almak için zihnine bir not düştü. Adamın ruh halinin değişmesi Nina’nm işi olsa da işleri düzelecekti. Ufak bir tereddüdün ardından, “Ona kendini iyi hissettiriyor, kederini hafifletiyorsun falan ya... ona iradesi dışında bir şey de yaptırabilir misin? Mesela karısını unutturabilir misin?” dedi.

“Zihnindeki yollan değiştirmek mi? Saçmalama.”

“Beyin de tıpkı diğerleri gibi bir organ,” dedi Kaz, Van Eck’ten alıntı yaparak.

“Evet, ama inanılmaz karmaşık bir organ. Başka birinin düşüncelerini kontrol etmek ya da değiştirmek... şey, bir nabzı düşürmeye yahut ruh halini iyileştirmek için bir kimyasal salmaya benzemez. Çok fazla değişken var. Hiçbir Grisha buna kadir değildir.”

Henüz, diye düzeltti Kaz. “O halde sen sebebi değil, belirtiyi tedavi ediyorsun.”

Nina omuz silkti. “Kederini tedavi etmiyorum, ondan kaçmasını sağlıyorum. Adamın çözümü bensem karısının ölümünü asla atlatamaz.”

“Onu kendi yoluna mı yollayacaksın öyleyse? Ona yeni bir eş bulup kapını çalmayı bırakmasını mı salık vereceksin?”

Açık kahverengi saçlannı tarayan Nina, Kaz’a aynadan baktı. “Per Haskell’in borcumu silme niyeti var mı?”

“Hiç yok.”

“O zaman Van Aakster’in, kederini bildiği yoldan yaşamasına izin verilmeli. Yarım saat içinde başka bir müşterim var, Kaz. Sadede gel, ne istiyorsun?”

“Müşterinin beklemesi gerekecek. ***Jurda parem*** hakkında ne biliyorsun?”

Grisha omuz silkti. “Bazı rivayetler dolaşıyor ama kanımca saçmalıktan başka bir şey değil.” Gelgit Konseyi haricinde Ket-terdam’da iş tutan çok az Grisha birbirini tanır ve iletişim kurardı. Çoğu bir şeylerden kaçardı. Köle tacirlerinin dikkatini ya da Ravka hükümetinin ilgisini çekmekten kaçınırlardı.

“Duydukların sadece rivayet değil.”

“Ne yani Rüzgârın Hâkimleri uçuyor, Dalgaların Hâkimleri sise mi dönüşüyor?”

“Fabrikatörler kurşunu altına çeviriyorlar.” Elini cebine daldırarak san kütleyi Nina’ya attı. “Hakiki.”

“Fabrikatörler dokumayla uğraşırlar. Metallerle ve kumaşlarla haşır neşir olurlar. Bir şeyi başka bir şeye dönüştüremezler.” Kütleyi ışığa tuttu. “Bunu herhangi bir yerden bulmuş olabilirsin,” dedi, tıpkı Kaz’m birkaç saat önce Van Eck’e karşı çıktığı gibi.

Kaz kafasına göre pelüş kanepeye oturdu ve topal bacağını uzattı. “ ***Jurda parem*** gerçek, Nina. Ve hâlâ eskiden bildiğim Grisha askeriysen bu ilacın senin gibilere ne yaptığını bilmek isteyecek-sindir.”

Nina altın kütlesini elinde evirip çevirdi. Sonra elbisesine daha sıkı sarınıp kanepenin ucuna kıvrıldı. Kaz bu dönüşüm karşısındaki hayretini yine gizleyemedi. Nina bu odalarda müşterilerinin görmek istediği bilgili, soğukkanlı, güçlü Grisha rolüne bürünürdü. Ne var ki alnı kırışık ve ayaklarını altına kıstırmış şekilde orada otururken gerçek halini yansıtıyordu: Küçük Saray’ın lüks ortamında yetiştirilmiş, evinden uzakta ve her gün kıt kanaat geçinen on yedi yaşında bir kız.

“Anlat,” dedi Nina.

Kaz anlattı. Van Eck’in teklifinin teferruatlarına değinmedi, ama Bo Yul-Bayur’dan,y'zWa***paremden*** ve yakın zamanda Ravka askeri belgelerinin çalınmasına özellikle vurgu yaparak ilacın bağımlılık yapıcı özelliğinden bahsetti.

“Tüm bu anlattıkların doğruysa Bo Yul-Bayur’un ortadan kaldırılması gerek.”

“İş, bu değil, Nina.”

“Mesele para değil, Kaz.”

Mesele hep paraydı. Fakat Kaz farklı bir tür baskıya ihtiyaç olduğunu biliyordu. Nina ülkesini ve halkını seviyordu. Ravka’ya ve içsavaş sırasında dağılmanın eşiğine gelen Grisha ordusunun seçkin sınıfı olan İkinci Ordu’ya hâlâ inanıyordu. Nina’nın Ravka’daki dostları onun Fjerdah cadı avcıları tarafından öldürüldüğüne inanıyorlardı. Şimdilik Nina bunun böyle kalmasını istiyordu. Fakat Kaz onun bir gün ülkesine geri dönmek istediğini biliyordu.

“Nina, Bo Yul-Bayur’u geri alacağız. Bunun için de bir Cor-poralnik’e ihtiyacım var. Ekibime katılmanı istiyorum.”

“Her nerede saklanıyorsa onu bulduğunda yaşamasına izin vermek, yapdabilecek en büyük sorumsuzluk olur. Cevabım hayır.” “Hiçbir yerde saklanmıyor. Fjerdalılar onu Buz Sarayı’nda tutuyorlar.”

Nina durakladı. “O halde ölmüş sayılır.”

“Ticaret Konseyi senin gibi düşünmüyor. Etkisiz hale getirilmiş olduğunu düşünseler bütün bu zahmete girmez ya da bu tür bir ödül koymazlardı. Van Eck endişeliydi. Bunu görebiliyordum.” “Konuştuğun tüccar mı o?”

“Evet. İstihbaratının güvenilir olduğunu iddia ediyor. Değilse kaderime razı olacağım. Fakat Bo Yul-Bayur hayattaysa ***birileri*** onu Buz Sarayı’ndan kaçırmaya çalışacak. Bu birileri neden biz olmayalım?”

“Buz Sarayı,” diye tekrarladı Nina. Kaz, Grisha’nın bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye başladığını biliyordu. “İhtiyacın olan sadece bir Corporalki değil, öyle değil mi?”

“Hayır, değil. Saray’ı avucunun içi gibi bilen birine ihtiyacım

var.”

Nina ayağa fırladı. Elleri kalçasında, elbisesi dalgalanarak odayı adımlamaya başladı. “Sen tam bir şeytansın, biliyor musun? Matthias’a yardım etmen için sana kaç defa yalvardım? Şimdi de gelmiş benden bir şeyler istiyor...”

“Per Haskell bir hayır kurumu işletmiyor.”

“Bunu ihtiyara bağlama,” diye çıkıştı Nina. “Bana yardım etmek isteseydin edebileceğini biliyorsun.”

“Peki, bunu neden yapacakmışım?”

Nina, Kaz’a döndü. “Çünkü... çünkü...”

“Ben karşılıksız ne zaman bir şey yaptım, Nina?”

Grisha ağzını açtı, tekrar kapadı.

“Kaç kişiden iyilik istemek zorunda kalacaktım biliyor musun? Matthias Helvar’ı hapisten çıkarmak için kaş kişiye rüşvet vermek zorunda kalacaktım? Bedel fazla yüksekti.”

“Ya şimdi?” diyebildi Nina gözlerinden öfkeler saçarak. “Şimdi Helvar’ın özgürlüğünün bir değeri var.”

“O...”

Kaz onu susturmak için elini kaldırdı. ***"Benim*** için bir değeri

var."

Nina parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Ona ulaşabilsen bile Matthias sana yardım etmeyi asla kabul etmeyecektir."

"Mesele elindeki kozu doğru kullanmak, Nina."

"Onu tanımıyorsun."

"Tanımıyor muyum gerçekten? O da diğer bütün insanlar gibi tamah, gurur ve acının yönettiği bir insan. Bunu herkesten iyi senin bilmen lazım."

"Helvar'ı yöneten tek şey onur. Onurlu bir insana rüşvet veremez ya da zorbalık edemezsin."

"Bu dediklerin bir zamanlar doğru olabilir, Nina ama çok uzun bir yıl oldu. Helvar çok değişti."

"Onu gördün mü?" Yeşil gözleri iri, istekliydi. ***İşte,*** diye düşündü Kaz, ***Fıçı henüz içindeki umudu söndürememiş.***

"Gördüm."

Nina derin, titrek bir soluk aldı. "İntikam almak istiyor, Kaz." "Bu onun istediği şey, ihtiyacı olan değil," dedi Kaz. "Koz, bu ikisi arasındaki farkı bilmektir."

Nina’nın mide bulantısının, kayığın sallanmasıyla alakası

yoktu. Derin nefes almaya, arkalarında gözden yiten Ketterdam limanının ışıklarına ve düzenli aralıklarla suya çarpan küreklerin sesine odaklanmaya çalıştı. Yanı başındaki Kaz maskesiyle pelerinini düzeltiyordu. Amansız ve saldırgan bir hızla kürek çekmekte olan Muzzen ise onları Kerch’in küçük uzak adalarından biri olan Terrenjel’e, Cehennem Kapısı’na ve Matthias’a yaklaştırıyordu.

Suyun yüzeyine nemli, kıvrılan bir sis çökmüştü. İmper-yum’daki tersanelerden katran ve makine kokusu taşıyordu. Fakat taşıdığı bir şey daha vardı. Ketterdam’ın şehrin dışındaki kabristanlara gömülmek için yeterli parası olmayan ölülerini imha ettiği, Azrail Mavnası’nda yanan cesetlerin tatlı kokusunu. ***İğrenç,*** diye düşündü Nina pelerinine daha sıkı sarınarak. İnsanların böyle bir kentte neden yaşamak istediklerini bir türlü aklı almıyordu.

Muzzen kürek çekerken neşeyle bir şarkı mırıldanıyordu. Nina onun hakkında da pek bilgi sahibi değildi. Sadece bahtı kara Büyük Bolliger gibi bir fedai ve infazcı olduğunu biliyordu. Nina,

Sunta'ya ve Karga Kulübü'ne uğramaktan olabildiğince kaçınırdı. Kaz bu davranışından ötürü onu bir züppe olarak nitelendirmişti ama Nina zevkleri konusunda Kaz Brekker'in ne düşündüğünü umursamazdı. Bakışlarını tekrar Muzzen'in geniş omuzlarına çevirdi. Kaz'ın onu bu gece sadece kürek çekmesi için mi yoksa bela çıkabileceğini düşündüğü için mi yanında getirdiğini merak etti.

Elbette bela çıkacak. Bir hapishaneye izinsiz giriyorlardı. Bu bir parti olmayacaktı. ***Neden bir partiye gider gibi giyindik o halde?***

Nina, Kaz ve Muzzen'le Beşinci Liman'da gece yarısı buluşmuş, küçük kayığa bindiğinde de Kaz ona mavi ipek bir pelerin ve onunla uyumlu bir duvak vermişti; zevk peşindekilerin Fıçı'nın nimetlerinin tadına bakarken giymekten hoşlandıkları kostümlerden biri olan Kayıp Gelin takımıydı bu. Kaz'ın üzerinde büyük turuncu bir pelerin ve kafasında da Deli'nin maskesi vardı. Muzzen de onunla aynı giyinmişti. Tek ihtiyaçları olan, bir sahneydi. Böy-lece Kerchlerin çok komik buldukları Komedie Brute'nin o karanlık, vahşi sahnelerinden birini canlandırabilirlerdi.

Kaz, Nina'yı dürttü. "Duvağını indir." Kendi de maskesini yüzüne indirdi. Uzun burunla patlak gözler, siste iki misli korkunç görünüyordu.

Nina merakına yenik düşüp kostümlerin neden gerekli olduğunu sormak üzereydi ki yalnız olmadıklarını fark etti. Hareketli sislerin arasından suda ilerleyen başka tekneler gözüne ilişti. Üzerlerinde başka Deliler, başka Gelinler, bir Bay Kızıl, bir Bokböceği Kraliçesi vardı. Bu insanların Cehennem Kapısı'nda ne işleri vardı?

Kaz, Nina'ya planın ayrıntılarını anlatmamış, Grisha ısrar ettiğinde de, "Tekneye bin," deyivermişti. Bu tam da Kaz'a göre bir davranıştı. Ona bir şey söylememesi gerektiğini çünkü Matthias'ın özgürlüğü söz konusu olduğunda Nina'nın sağduyusunu tamamen yitirdiğini biliyordu. Nina yılın

büyük bölümünde Matthias'ı hapisten kaçırmak için Kaz'ı ikna etmeye çalışmıştı. Şimdiyse Kaz,

Matthias'a özgürlükten daha fazlasını sunabilirdi. Fakat bedel Ni-na'nın beklediğinden çok daha yüksek olacaktı.

Terrenjel'in kayalık resifine yaklaşırlarken yalnızca birkaç ışık görünüyordu. Gerisi karanlık ve kıyıya vuran dalgalardı.

"Hapishane müdürüne rüşvet veriversen olmaz mıydı?" diye mırıldandı Nina, Kaz'a.

"Elinde benim ihtiyaç duyduğum bir şey olduğunu bilmesini istemiyorum."

Teknenin gövdesi kuma değdiğinde, iki adam tekneyi karaya çekmek için hemen öne atıldılar. Nina'nın gördüğü diğer tekneler de homurdanan ve söven adamlarca çekilerek aynı koyda karaya çıkarıldılar. Nina yüzündeki duvak nedeniyle yüz hatlarını net olarak göremiyordu ama önkollarmdaki dövmeleri gördü: bir taca sarılmış vahşi bir kedi; Beleşçi Aslanlar'm sembolü.

İçlerinden biri, tekneden inerlerken, "Para," dedi.

Kaz bir tomar ***kruge*** verdi. Paraları sayan Beleşçi Aslan diğerlerine el etti.

Hapishanenin rüzgâr esen tarafına uzanan bozuk bir patikada sıra sıra fenerlerin peşinden gittiler. Nina başını geriye yatırıp denizden yükselen koyu renk bir taş yumruğu andıran ve Cehennem Kapısı olarak bilinen hisarın yüksek siyah kulelerine baktı. Hapishaneyi uzaktan daha önce, kendisini para karşılığı bir balıkçıya adaya gö-türttüğünde görmüştü. Onu yaklaştırmasını istediğinde adam reddetmişti. "Köpekbalıkları orada huysuzdur," demişti. "Karınlan mahkûm kanıyla doludur." Nina bu anıyı düşününce ürperdi.

Bir kapı açılmıştı. Beleşçi Aslanlar'm bir diğer üyesi, Ni-na'yla diğerlerini içeri aldı. Karanlık, şaşırtıcı derecede temiz bir mutfağa girdiler. Duvarlarında, yemek pişirmekten ziyade çamaşır yıkamaya daha uygun görünen devasa tekneler dizilmişti. İçeride sirke ve adaçayı gibi tuhaf bir koku vardı. ***Bir tüccarın mutfağı gibi,*** diye düşündü Nina. Kerchliler çalışmanın ibadet olduğuna inanırlardı. Belki de tüccar eşleri, çalışkanlık ve ticaret Tanrısı olan Ghezen'i onurlandırmak için buraya yerleri, duvarları ve pencereleri sabunlu suyla ovmaya geliyorlardı. Nina öğürme isteğini bastırdı. İstedikleri kadar ovabilirlerdi. O sağlıklı kokunun altına küfün, idrarın ve yıkanmamış bedenlerin kalıcı kokusu sinmişti. O kokuyu çıkarmak için gerçek bir mucize gerekebilirdi.

Rutubetli bir giriş salonundan geçtiler. Nina hücrelere gideceklerini sanıyordu ama başka bir kapıdan daha geçerek ana hapishaneyi başka bir kuleye bağlayan yüksek, taştan bir yürüme yoluna çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadı Nina. Kaz yanıt vermedi. Şiddetini artıran rüzgâr, duvağını kaldırıyor, yanaklarına tuzlu su çarpıyordu.

İkinci kuleye girerlerken gölgelerin arasından bir siluet çıktı. Nina az daha çığlık atıyordu.

"Inej," dedi soluk soluğa. Sulili kız, Gri İblis'in boynuzlarını takmış ve boğazlı tuniğini giymişti ama Nina onu yine de tanıdı. Kimse onun gibi hareket edemezdi. Sanki dünya bir dumandı ve o da sadece oradan geçiyordu.

"Buraya nasıl geldin?" diye fısıldadı Nina, Inej 'e.

"Sizden önce bir ikmal mavnasıyla geldim."

Nina dişlerini gıcırdattı. "Ne yani, insanlar Cehennem Kapı-sı'na sırf eğlence olsun diye girip çıkarlar mı böyle?"

“Haftada bir girip çıkarlar, evet,” dedi Inej başını sallarken ve küçük iblis boynuzlan da oynarken.

“Haftada bir mi? Ne demek istiyor.

“Sessiz olun,” diye homurdandı Kaz.

“Beni susturmaya kalkma, Brekker,” diye fısıldadı Nina öfkeyle.
“Cehennem Kapısı’na girmek bu kadar kolaysa..

“Sorun girmekte değil zaten, çıkmakta. Şimdi çeneni kapat ve gözâinü dört aç.”

Nina öfkesini yuttu. Kaz’a güvenmek zorundaydı. Ona başka seçenek bırakmamıştı.

Dar bir geçide girdiler. Bu kule ilkinden farklıydı. Daha eskiydi ve kabaca işlenmiş taş duvarları, meşalelerin dumanlarından kararmıştı. Rehberleri olan Beleşçi Aslan, ağır bir demir kapıyı iterek açtı, dik bir merdivenden aşağıya kendisini takip etmelerini istedi. Tuzlu suyun nemiyle hapsolmuş ceset ve çöp kokusu burada daha beterdi.

Sarmal merdivenden aşağıya, kayanın derinliklerine indiler. Nina duvara tutunuyordu. Korkuluk yoktu. Dibi göremese de yumuşak bir düşüş olmayacağı kanısındaydı. Fazla derine inmediler ama gidecekleri yere vardıklarında tir tir titriyordu ve kasları gerilmişti. Fakat bunun sebebi, yorgunluktan ziyade Matthias’ın bu korkunç yerde olduğunu bilmesiydi. ***O burada. Bu çatının altında.***

“Neredeyiz?” diye fısıldadı Nina dar taş tünellerden, demir parmaklıklı karanlık mağaralardan geçerlerken.

“Burası eski hapishane,” dedi Kaz. “Yeni kuleyi inşa ettiklerinde burayı yıkmadılar.”

Hücrelerden birinden bir inildeme duydu.

“Burada hâlâ mahkûm tutuyorlar mı?”

“Sadece en kötüleri.”

Boş bir hücrenin parmaklıkları arasından baktı. Duvarda pas ve kandan kapkara olmuş prangalar vardı.

Nina’nm kulaklarına duvarların öbür tarafından gelen bir ses ulaştı. Başta sesin okyanusa ait olduğunu düşündü ama sonradan bunun bir şarkı olduğunu fark etti. Kıvrımlı bir tünele çıktılar. Sağında eski hücreler vardı, solundaki dirsekli kemerlerden tünele ışık sızıyordu. Bu dirsekli kemerlerin arasından gürleyen, taşkın bir kalabalık gördü.

Beleşçi Aslan onları tünelin etrafından dolaştırarak üçüncü kemere götürdü. Sırtında bir tüfek asılı, mavi ve gri üniformalı bir gardiyan orada bekliyordu. “Dört kişi daha,” diye bağırdı Beleşçi Aslan kalabalığın gürültüsünü bastırarak. Sonra Kaz’a döndü. “Ayrılmanız gerekirse gardiyan bir refakatçi çağıracak. Refakatçi olmadan kimse hiçbir yere gitmeyecek, anlaşıldı mı?”

“Tabii, tabii. Aklımın ucundan bile geçmedi,” dedi Kaz saçma maskesinin ardından.

“Keyfini çıkarın,” dedi Beleşçi Aslan çirkince sırıtarak. Gardiyan geçmelerine izin verdi.

Nina kemerin altından geçince tuhaf bir kâbusun içine düşmüş gibi hissetti. Sığ, özensiz inşa edilmiş bir amfiteatra bakan bir taş çıkıntının

üzerindeydiler. Kulenin içi bir arena yaratmak için oyulmuştu. Eski hapishanenin yalnızca siyah duvarları kalmıştı. Çatısı uzun süre önce çökmüş ya da yok edilmişti. Yukarıda, bulutlu ve yıldızlardan yoksun gece göğü görülebiliyordu. Uzun zaman önce ölmüş ve yankılarla uluyan devasa bir ağacın oyulmuş gövdesinde duruyor gibi hissetti.

Nina'nın etrafında maskeli ve duvaklı adam ve kadınlar basamaklara doluşmuş, arenadaki çarpışma sürerken ayaklarını yere vuruyorlardı. Dövüş çukurunu çevreleyen duvarlar meşale ışıklarıyla aydınlatılmıştı. Arena zeminindeki kumlar, akan kanlardan kırmızı ve ıslaktı.

Bir mağaranın karanlık ağzının önünde prangaya vurulmuş sıska, sakallı bir adam, üzerine küçük hayvan resimleri çizilmiş büyük, tahta bir çarkın yanında duruyordu. Bir zamanlar kuvvetli olduğu aşikârdı ama şimdilerde derisi ve kasları sarkıyordu. Suratını bir aslan ağzı çevreleyen, sırtına da yine bu büyük kedinin postundan yapılmış iğrenç bir pelerin giymiş genç bir adam yanı başında duruyordu. Aslanın kulaklarının arasına cafcaflı bir altın taç yerleştirilmiş, gözlerinin yerine de parlak gümüş sikkeler konmuştu.

"Çarkı çevir!" diye buyurdu genç adam.

Prangalı ellerini kaldıran mahkûm, çarkı var gücüyle çevirdi. Kırmızı iğne, dönerken kenarlara çarptıkça neşeli bir takırtı çıkardı. Sonra çark yavaşça durdu. Nina sembolü pek seçemese de kabalalık haykırdı. Bir gardiyan zincirlerini çözmek için öne çıkınca adamın omuzları düştü.

Mahkûm zincirleri kumun üstüne attı. Bir saniye sonra Nina o sesi, kalabalığın heyecan dolu bağırışlarını bile bastıran o kük-remeyi duydu. Aslan pelerinli adamla gardiyan hızlı adımlarla ipten bir merdivene çıkıp çukurdan çıkarılırken mahkûm, kumda duran kanlı silahların arasından ince görünümlü bir bıçak kaptı. Tünelin ağzından olabildiğince uzaklaştı.

Nina tünelden çıkana benzer bir yaratığı daha önce hiç görmemişti. Bir tür sürüngendi. Gri-yeşil pullarla kaplı vücudu kalındı. Geniş kafası düz ve sarı gözleri kısıktı. Yerde tembelce kayan alçak vücudu ağır ağır kıvrılarak hareket ediyordu. Geniş ağzının etrafında beyaz bir kabuk vardı. Yaratık tekrar kükremek için ağzını açtığında sivri dişlerinden ıslak, beyaz ve köpüklü bir şey damladı.

“Bu yaratık de ne böyle?” diye sordu Nina.

“Rinca moten,” dedi Inej. “Bir çöl kertenkelesi. Ağzından akan zehri ölümcüldür.”

“Ayakları üzerinde epey yavaş görünüyor.”

“Evet. Öyle görünüyor.”

Mahkûm bıçakla ileri doğru atıldı. Büyük kertenkele o kadar hızlı hareket etti ki Nina yaratığı güçlükle takip edebildi. Mahkûm daha bir saniye öncesine kadar hayvana doğru ilerlerken kertenkele bir anda arenanın öbür tarafında bitivermişti. Sadece birkaç saniye sonrasında mahkûma çarparak onu yere mıhlamıştı. Adamın kulakları sağır eden çığlıkları arasında, deriye değdiği anda arkasında dumanlı izler bırakan zehrini suratına akıtmıştı.

Mide bulandırıcı bir çatırtıyla vücudunu mahkûmun üzerine bırakan yaratık, feryat eden adamın kolunu yavaşça parçalamaya koyuldu.

Kalabalık yuhalıyordu.

Bu manzarayı izlemeye tahammül edemeyen Nina bakışlarını kaçırdı. “Bu da ne böyle?”

“Cehennem Gösterisi’ne hoş geldin,” dedi Kaz. “Bu fikri birkaç yıl önce Pekka Rollins buldu ve doğru Konsey üyesine çıtlattı.” “Ticaret

Konseyi'nin haberi var mı yani?"

"Elbette var, Nina. Dünyanın parası dönüyor burada."

Nina, tırnaklarım avuç içlerine batırdı. Kaz'ın karşısındakini küçük gören o ses tonu yok mu, tam tokatlıktı.

Nina, Pekka Rollins ismini gayet iyi biliyordu. Fıçı'nın kralı, -biri lüks, diğeri kolay yoldan cebini doldurmayı amaçlayan meteliksiz bahriyelilere hizmet eden- bir değil iki kumar salonunun ve birkaç üst sınıf genelevin sahibiydi. Nina bir yıl önce Ketter-dam'a geldiğinde tek bir arkadaşı yoktu, baş parasızdı ve evinden uzaktaydı. İlk haftasını Kerch mahkemelerinde Matthias'ın aleyhindeki suçlamalarla ilgilenerek geçirmişti. Fakat ifadesini verdikten sonra Ravka'ya dönmesine yetecek kadar bir parayla, kaba bir şekilde Birinci Liman'a atılmıştı. Ülkesine dönmeye can atsa da Matthias'ın Cehennem Kapısı'nda çürümesine asla gönlü razı olmamıştı.

Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Fakat yeni bir Grisha Corporalkisinin Ketterdam sokaklarında dolaştığı söylentisi çoktan bütün kente yayılmış gibiydi. Pekka Rollins'in adamları, emniyetini ve kalacak güvenli bir yer sağlama vaadiyle limanda onu beklemekteydiler. Onu Zümrüt Sarayı'na götürmüşlerdi. Orada Pekka'nın bizzat kendisi, Nina'yı Beleşçi Aslanlar'a katılmaya ikna etmeye çalışmış ve Şekerci Dükkânı'nda iş kurmasına yardımcı olmayı teklif etmişti. Acilen paraya ihtiyacı olduğundan ve sokaklarda kol gezen köle tacirlerinden korktuğundan evet demesine ramak kalmıştı. Ne var ki o gece Inej, elinde Kaz Brekker'in teklifiyle Nina'nm Zümrüt Sarayı'nın en üst katındaki penceresinden içeri süzülmüştü.

Nina, Inej'in, dışı yağmurdan kayganlaşan taş binanın altıncı katına tırmanmayı gecenin bir yarısı nasıl başardığını asla çözememişti. Fakat Dökünttüler'in şartlan Pekka ve Beleşçi Aslanlar'm sunduğu şartlara kıyasla çok daha uygundu. Parasını idareli harcadığı takdirde borcunu bir iki yıl

içinde kapatabileceği bir kontrattı. Ayrıca Kaz meramını anlatması için de doğru kişiyi yani Ravka'da büyümüş ve Menagerie'de berbat bir yıl geçirmiş, Nina'dan sadece birkaç ay küçük Sulili bir kızı yollamıştı.

"Bana Per Haskell hakkında ne anlatabilirsin?" diye sormuştu Nina o gece.

"Anlatacak çok şey yok," diye itiraf etmişti Inej. "Fıçı'daki çoğu patrondan ne iyi ne de kötüdür."

"Peki ya Kaz Brekker hakkında?"

"Vicdandan tamamen yoksun bir yalancı ve bir hırsızdır. Fakat onunla yapacağın anlaşmaya sonuna kadar sadık kalır." Nina, Inej'in sesindeki inancı duymuştu. "Seni Menage-rie'den o mu kurtardı?"

"Fıçı'da kurtulmak diye bir şey yoktur. Sadece daha iyi koşullar vardır. Tante Heleen'in kızları, kontratlarından asla kurtulamazlar. Kurtulamamaları için elinden geleni yapar. Heleen..." Inej o sırada sözünü yanda kesmişti ve Nina, içinde dolaşan canlı öfkeyi sezmişti. "Kaz, Per Haskell'i kontratımı satın almaya ikna etti. O olmasa Menagerie'de ölürdüm."

"Aynı yazgıyı Döküntüler'de de yaşayabilirsin."

Inej'in koyu renk gözleri panldamıştı. "Belki de ama en azından ayaklarım üstünde ve elimde bir bıçakla ölürüm."

Inej ertesi sabah Nina'nm Zümrüt Sarayı'ndan kaçmasına yardım etmişti. Kaz Brekker'le buluşmuşlardı. Soğuk tavırlanna ve o tuhaf deri eldivenlerine rağmen Nina, Döküntüler'e katılmayı ve Beyaz Gül'de çalışmayı kabul etmişti. Yaklaşık iki gün sonra Şekerci Dükkânı'nda bir kız ölmüştü. Bay Kızıl gibi giyinmiş ve hiçbir zaman bulunamayan bir müşteri tarafından yatağında boğulmuştu.

Nina, Inej'e güvenmiş ve bundan asla nedamet duymamıştı. Gerçi şu an herkese kızgındı. Beleşçi Aslanlar'dan bir grup adamın, çöl kertenkelesini uzun mızraklarla dürtmelerini izledi. Canavar kamını doyurduktan sonra sakinleşmişti anlaşılan. Kalın gövdesi kıvrılarak, yavaş yavaş bir sağa bir sola hareket eden hayvan, kendisini tünele sürmelerine izin verdi.

Gardiyanlar, mahvolan vücudundan hâlâ ince ince dumanlar yükselen mahkûmdan artakalanları temizlemek için arenaya girerken, kalabalık yuhalamaya devam etti.

"Ne diye hayıflanıyorlar?" diye sordu Nina öfkeyle. "Buraya bunun için gelmediler mi?"

"Mücadele görmek istiyorlardı," dedi Kaz. "Adamın daha uzun süre dayanmasını bekliyorlardı."

"Bu iğrenç."

Kaz omuz silkti. "Bunun tek iğrenç yanı, bunu ilk önce benim düşünememiş olmam."

"Bu adamlar köle değil, Kaz. Bu adamlar birer mahkûm." "Bu adamlar birer katil ve tecavüzcü."

"Ayrıca hırsız ve dolandırıcı. ***Senin*** insanların."

"Nina, tatlım, kimse onları dövüşmeye zorlamıyor. Kendileri istiyorlar. Karşılığında daha iyi yemekler, özel hücreler, içki ***Jurda,*** Batı Çıtası'ndan kızlarla özel görüşmeler kazanıyorlar."

Muzzen parmaklarını kütürdetti. "Sunta'da sahip olduklarımızdan daha iyi gibi."

Nina bağırıp çağıran insanlara, aralarda dolaşıp bahisleri alan çığırtkanlara baktı. Cehennem Kapısı'nın tutuklulan dövüşmek için sıraya giriyor olabilirlerdi ama parayı Pekka Rollins götürüyordu.

"Helvar... Helvar arenada dövüşmüyor, değil mi?"

"Buraya ortamın keyfini çıkarmaya gelmedik," dedi Kaz. Tam tokatlık. "Parmaklarımı oynatarak altına kaçırmanı sağlayabileceğimden haberin var mı?"

"Ağır ol, Cellat. Bu pantolonumu seviyorum. Hem hayati organlarıma dokunacak olursan Matthias Helvar gün ışığını bir daha asla göremez."

Soluğunu boşaltan Nina kaşlarını çatmakla yetindi.

"Nina..diye mırıldandı Inej.

"Sen de başlama."

"Her şey yoluna girecek. Bırak da Kaz en iyi bildiği işi yapsın." "Çok zalim."

"Ama etkili. Acımasız olduğu için Kaz'a kızmak, sıcak olduğu için bir sobaya kızmaktan farksız. Nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Nina kollarını göğsünde birleştirdi. "Sana da kızgınım ben." "Bana mı? O niye?"

"Henüz bilmiyorum. Kızgınım işte."

Inej, Nina'nın elini sıktı. Biraz sonra Nina da onunkini sıktı. Sonraki dövüşleri sersemlemiş bir vaziyette izledi. Kendine bu işi yapmaya -onu tekrar görmeye, onu bu vahşi mekânda görmeye-hazır olduğunu telkin etti.

Ne de olsa Nina bir Grisha ve İkinci Ordu'nun bir askeriydi. Daha kötülerini de görmüştü.

Fakat Matthias aşağıdaki mağaranın ağzında belirince yanılmış olduğunu anladı. Nina onu anında tanıdı. Geçen yıl her gece Matthias'ın yüzünü düşünerek uykuya dalmıştı. Altın sarısı kaşları, elmacıkkemiklerinin keskin hatları konusunda yanılması imkânsızdı. Fakat Kaz yalan söylememişti: Matthias epey değişmişti. Kalabalığa gözlerinde hiddetle bakan çocuk, bir yabancıydı.

Nina ay ışığının aydınlattığı bir Kael ormanında Matthias'ı ilk defa gördüğü anı hatırladı. Genç adamın muazzam bir güzelliği vardı. Farklı koşullarda Nina, sırma saçları ve kuzey buzullarının soluk mavisi gözleriyle etrafına ışık saçan bu kurtarıcının kendisini kurtarmaya geldiğine inanabilirdi. Ne var ki konuştuğu dilden ve Nina'ya her baktığında yüzünde beliren tiksintiden onun hakkın-daki gerçeği anlamıştı. Matthias Helvar bir ***drüskelle*** yani yargılanıp infaz edilmeleri için Grishaları avlamakla görevlendirilen Fjerdalı cadı avcılarından biriydi. Fakat Nina'nın gözünde o hep etrafına ışık saçan savaşçı bir aziz olarak kalmıştı.

Şimdiyse aslında olduğu kişiye, bir katile benziyordu. Çıplak göğsü çelikten yapılmış gibiydi. Ayrıca Nina mümkün olmadığını bilmesine rağmen, vücut yapısı değişmişçesine daha iri görünüyordu. Eskiden altına batırılmış bal rengi olan derisi şimdi pisliğin altından göründüğü kadarıyla balık kamı beyazıydı. Saçlan... bir zamanlar gür ve altın rengi, Fjerda askerleri gibi uzun, güzeller güzeli saçları vardı. Şimdiyse diğer mahkûmlar gibi, muhtemelen bitlenmesini önlemek amacıyla kafası kazınmıştı. Hangi gardiyan yapmışsa berbat bir iş çıkarmıştı. Nina bulunduğu mesafeden bile Matthias'ın kafa derisindeki kesik ve çizikleri, jiletin ıskaladığı ufak sarı saç tutamlarını görebiliyordu. Yine de hâlâ güzeldi Fjerdalı.

Kalabalığa bakıp çarkı neredeyse yerinden sökecek bir güçle çevirdi.

Tık tık tık tık. Yilanlar. Kaplan. Ayı. Yabandomuzu. Çark neşe içinde tıklamaya devam ettikten sonra yavaşlayıp nihayet durdu.

“Olamaz,” dedi Nina iğnenin gösterdiği hayvanı gördüğünde.

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Muzzen. “Tekrar çöl kertenkelesine de gelebilirdi.”

Kaz’ın kolunu kavrayan Nina, kaslarının gerildiğini hissetti. “Bunu durdurmalısın.”

“Bırak beni, Nina.” Kulak tırmalayıcı sesi alçaktı ama içinde gerçek bir tehdit seziliyordu.

Nina elini çekti, “Lütfen, anlamıyorsun. O...”

“Hayatta kalmayı başarırsa Matthias Helvar’ı bu gece buradan çıkaracağım. Fakat işin bu kısmı ona kalmış.”

Nina hiddetle başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.” Gardiyan, Matthias’ın prangalarını çözdü ve zincirler kuma düşer düşmez arena sunucusuyla birlikte yukarı çekilmek üzere merdivene atladı. Kalabalık çığlık atıp ayaklarını yere vurdu ama Matthias kapı açılıp da hırlayan, ona ulaşmak için birbirine saldıran üç kurt tünelden fırladığında bile sessiz ve hareketsizdi.

Matthias son anda çömelerek ilk kurdu kumların üstüne serdi. Sonra sağına yuvarlanarak kendinden önceki dövüşçünün kumda bıraktığı kanlı bıçağı aldı. Bıçak elinde ayağa fırladı. Oysa Nina onun isteksizliğini hissedebiliyordu. Başını bir yana yatırmıştı. Mavi gözlerinde etrafında daireler çizen iki kurtla sessiz bir pazarlık yapmaya çalışıyormuşçasına yalvaran bir bakış vardı. Talepleri her ne idiyse dikkate alınmadı. Sağdaki kurt üstüne atıldı. Matthias çömelerek döndü ve bıçağı kurdun kamına

sapladı. Hayvan acıyla ciyaklayınca Matthias ürperdi. Bu ona birkaç kıymetli saniyeye mal oldu. Üçüncü kurt üzerine atlayıp onu kuma devirdi. Dişlerini omzuna geçirdi. Matthias kurtla beraber yuvarlandı. Hayvanın ağzını yakaladı. Çenesini ikiye ayırdı. Kollarındaki kasları kasılmıştı. Yüzünde gaddar bir ifade vardı. Nina gözlerini kapadı. Mide bulandıran bir ***çatırtı*** duyuldu. Kalabalık gürledi.

Matthias diz çöküp kurdun üzerine eğildi. Çenesi kırılan hayvan, yerde acıdan seğirerek yatıyordu. Matthias eline bir kaya aldı, zavallı hayvanın kafatasını parçaladı. Kurt hareket etmeyi bırakınca Matthias'ın omuzlan düştü. Ayaklarını yere vuran insanlar uludular. Bunun Matthias'a ne kadar acı verdiğini, onun bir ***drüs-kelle*** olduğunu sadece Nina biliyordu. Tıpkı devasa atları gibi, savaş için yetiştirilen kurtlar da Matthias'ın türü için kutsaldı. ***Drüskelle*** efendileriyle omuz omuza savaşan birer dost, birer yoldaştılar.

ilk kurt kendine gelmiş, daireler çizmeye başlamıştı. ***Kıpırda, Matthias,*** diye düşündü Nina çaresizce. Genç adam ayağa kalktı ama devinimleri ağır, yorgundu. Bu dövüşe yüreğini koyamıyordu. Rakipleri, iri ve vahşi gri kurtlardı ama aynı zamanda Fjerda'nm kuzeyindeki beyaz kurtlarla da akrabaydılar. Matthias'ın elinde bıçak yoktu, sadece kanlı kaya vardı. Hayatta kalan kurt da arenada onunla silahların arasında dolanıyordu. Başını indiren kurt dişlerini gösterdi.

Matthias sola daldı. Kurt atıldı ve dişlerini yan tarafına geçirdi. Matthias homurdanarak sertçe yere düştü. Nina bir an için Matthias'ın teslim olup kurdun, canını almasına izin vereceğini düşündü. Sonra uzandı. Ellerini kumun içinde gezdirip bir şeyler aradı. Parmakları, bileklerini bağlayan prangaları kavradı.

Zincirleri aldı, kurdun boğazına dolayıp asıldı. O kadar sıktı ki boğazındaki damarlar ortaya çıktı. Gözleri sımsıkı kapalı, dudakları hareket eden

Matthias, kan içindeki yüzünü kurdun boynuna bastırdı. Ne söylüyordu? Bir ***drüskelle*** duası mı? Bir veda mı?

Kurdun arka bacakları kumda tepindi. Gözleri devrildi. Korkudan iyice belirginleşen parlak beyazları, mat postuyla zıtlık oluşturdu. Göğsünden tiz bir inilti yükseldi. Ardından da son nefesini verdi. Yaratığın bedeni hareketsiz kaldı, iki dövüşçü de kumda hareketsiz uzanıyordu. Yüzü hâlâ hayvanın postuna gömülü Matthias gözlerini açmadı.

Kalabalık, gördüğü manzara karşısında mest olmuştu. Merdiven arenaya indirildi. Sunucu yere atlayıp Matthias'ı yukarıya doğru çekiştirdi. Bileğinden tutarak muzaffer ilan etmek için elini havaya kaldırdı. Sunucu onu hafif dürtünce Matthias başını kaldırdı. Nina nefesini tuttu.

Matthias'ın kirli yüzünden aşağı yaşlar süzülüyordu. Öfkesi kaybolmuştu. Onunla birlikte bir alev de sönüvermişti sanki. Kuzey denizini andıran gözleri Nina'nm daha önce hiç görmediği kadar soğuk, duygudan tamamen yoksundu. İçlerinde insanlık namına hiçbir şey kalmamıştı. Onu bu hale Cehennem Kapısı getirmişti. Ve bu, Nina'nm suçuydu.

Gardiyanlar, Matthias'ı tuttular. Kurdun boğazındaki prangaları alıp tekrar bileklerine taktılar. Matthias arenadan götürülürken seyirciler, "Bir daha! Bir daha!" diye tezahürat yaparak memnuniyetsizliklerini belirttiler.

"Onu nereye götürüyorlar?" diye sordu Nina sesi titreyerek.

"Dövüşün yorgunluğunu atması için bir hücreye," dedi Kaz.

"Yaralarıyla kim ilgilenecek?"

"Hekimler var. Yalnız başına olduğundan emin olmak için bekleyeceğiz."

Onu iyileştirebilirim, diye düşündü Nina. Fakat içinde daha karanlık, alay dolu bir ses yükseldi. ***Sen bile bu kadar aptal olamazsın, Nina. O çocuğu hiçbir Şifacı tedavi edemez. Bunu sen garanti altına almıştın.***

Nina dakikalar geçerken yerinde duramıyordu. Diğerleri bir sonraki dövüşü izliyorlardı: Muzzen parmaklarını kütletiyor, sonuca dair tahminler yürütüyordu. Inej bir heykel gibi sessiz ve hareketsizdi. Her zamanki gibi esrarengiz olan Kaz ise o çirkin maskenin ardında planlar kuruyordu. Kendini sakinleştirmeye çalışan Nina nefesini yavaşlattı, nabzını düşürdü ama kafasının içindeki isyanı bir türlü bastıramadı.

Nihayet Kaz onu dürttü. "Hazır mısın, Nina? Önce gardiyan."

Nina kemerli geçidin yanında duran gardiyana baktı.

"Ne kadar hasar?" Bir Fıçı deyimiydi. ***Ne kadar canını yakalım?***

"Kapalı göz." ***Bayıltın ama canını fazla yakmayın.***

İçeri girerken geçtikleri kemere doğru Kaz'm peşinden gittiler. Aşağıdaki dövüşe odaklanan kalabalık onları fark etmedi.

"Refakatçinizi mi istiyorsunuz?" diye sordu gardiyan, Kaz ve diğerleri yaklaşırken.

"Bir soru soracaktım," dedi Kaz. Gardiyanın damarlarındaki kan akışını, ciğerlerinin dokusunu hisseden Nina, pelerininin altında ellerini kaldırdı. "Annenle ilgili dedikodular doğru mu diye." Nina, gardiyanın nabzının yükseldiğini hissederek iç geçirdi. "Bir kez olsun işleri zorlaştırmasan olmaz, değil mi Kaz?"

Gardiyan öne çıkarak tabancasını kaldırdı. "Ne dedin sen? Ben..." Gözkapakları ağırlaştı. "Anneme..." Nina nabzını düşürünce adam öne

doğru devrildi.

Muzzen, adamı yere düşmeden yakalarken Inej de Kaz'ın az önce giydiği pelerini omuzlarına attı. Nina, Kaz'ın pelerininin altına bir gardiyan üniforması giymiş olduğuna pek şaşırmadı.

"Ona saati falan sorsaydın olmaz mıydı yani?" dedi Nina. "Hem o üniformayı nereden buldun?"

Inej, Deli maskesini gardiyanın suratına taktı. Muzzen adama kolunu dolayıp içkiyi fazla kaçırmış gibi onu tuttu. Sonra da arka duvarın dibindeki banklardan birinin üzerine yerleştirdiler.

Kaz üniformasının yenlerini çekiştirdi. "Nina, insanlar güzel kıyafetler giyen adamlara yetki vermeye bayılırlar. Elimde ***stad-watch,*** liman polisi üniformaları ve Geldstraat'taki bütün tüccar köşklerinin özel üniformaları var. Hadi, gidelim."

Geçitte ilerlediler.

Geldikleri yoldan geri gitmek yerine eski kulenin etrafında saat yönünün tersine hareket ettiler. Sol taraflarındaki arenanın duvarı seslerle ve yere vurulan ayaklarla titreşiyordu. Kemerli geçitlere dikilen gardiyanlar onları neredeyse umursamadılar. Yüzünü yakasına gömmüş halde hızlı adımlarla yürüyen Kaz'ı yalnızca birkaçı başıyla selamladı.

Nina o kadar derin düşüncelere dalmıştı ki Kaz yavaşlamaları için elini kaldırdığında bunu neredeyse fark etmedi. İki kemerli geçidin arasındaki bir dönemece sapmışlardı ve koyu gölgelerin içindeydiler. Önlerinde, biri fener taşıyan gardiyanlar eşliğinde bir hekim bir hücreden çıkıyordu. "Bütün gece uyuyacak," dedi hekim. "Sabah mutlaka bir şeyler içirin ve gözbebeklerini kontrol edin. Ona tesirli bir uyku ilacı vermek zorunda kaldım."

Adamlar ters istikamette uzaklaşırlarken Kaz, grubuna ileri gitmelerini işaret etti. Kayanın içindeki kapı, mahkûma yemeğini vermek için bırakılmış dar bir aralık dışında yekpare demirdendi. Kaz kilide eğildi.

Nina ham demirden kapıya baktı. “Burası çok vahşi bir yer.” “İyi dövüşçülerin çoğu, eski kulede uyur,” diye yanıtladı Kaz. “Onları diğer mahkûmlardan uzak tutarlar.”

Nina arena girişlerinden parlak ışığın sızdığı sağa ve sola baktı. O girişlerde nöbetçiler bekliyordu. Dikkatleri dağınıktı belki ama başlarını çevirmeleri kâfiydi. Burada yakalanırlarsa gardiyanlar onları mahkemeye çıkarılmaları için ***stadwatch'***a mı teslim ederlerdi yoksa bir kaplana yem olmaları için arenaya mı çıkartı-verirlerdi? ***Belki de daha az onurlu bir sona layık görülürüz,*** diye düşündü Nina karamsarca. ***Belki de bizi bir sürü öfkeli tarlafare-sine verirler.***

Kaz birkaç saniye içinde kilidi açtı. Gıcırtıyla aralanan kapıdan içeri daldılar.

Hücrenin içi zifiri karanlıktı. Biraz sonra kemik ışığının soğuk yeşil ışıltısı, Nina’nın yanı başında titreşerek canlandı. Inej, küçük cam küreyi havaya kaldırdı. İçindeki madde, ışık saçan derin deniz balıklarının kurutulmuş ve ezilmiş vücutlarından elde edilmişti. Kemik ışıkları, Fıçı’da karanlık bir ara sokakta yakalanmak istemeyen ama sağda solda fenerler taşımaya da tenezzül etmeyen hırsızlar arasında oldukça yaygındı.

En azından temiz, diye düşündü Nina gözleri karanlığa alışırken. ***Issız ve buz gibi soğuk ama pis değil.***

Duvarın dibine yerleştirilmiş birkaç battaniyeyle iki kova gördü. Birinin kenarından kanlı bir bez sarkıyordu.

CehennemJCapısı’ndaki adamlar bunun için mücadele veriyorlardı; özel bir hücre, bir battaniye, temiz su, lazımlık olarak da bir kova.

Matthias sırtı duvara dönük uyuyordu. Nina kemik ışığının loş aydınlığında bile cadı avcısının suratının şişmeye başladığını görebiliyordu. Yaralarına

bir tür merhem sürülmüştü; aynısefa. Kokusundan tanımıştı.

Nina, Matthias'a doğru hamle yaptı ama Kaz elini koluna koyarak onu durdurdu. "Yaralarına bırak da Inej baksın."

"Ama ben..." diye başladı Nina.

"Senden Muzzen üzerinde çalışmanı istiyorum."

Inej, Kaz'a muhtemelen Gri İblis kostümünün altında saklamakta olduğu karga başlı bastonunu fırlattı. Diz çöküp kemik ışığıyla Matthias'ın vücudunun üzerine eğildi. Muzzen öne çıktı. Pelerinini, gömleğini ve Deli maskesini çıkardı. Kafası kazınmıştı ve altında hapishane pantolonu vardı.

Kaz'ın aklından neler geçtiğini kavrayan Nina, önce Matthias'a sonra Muzzen'e baktı. İki çocuk da yaklaşık aynı boy ve cüsseye sahipti ama benzerlikler bunlarla sınırlıydı.

"Sakın Muzzen'in Matthias'm yerini alacağını söyleme bana." "Onu buraya tatlı dili için getirmedik," diye karşılık verdi Kaz. "Helvar'ın yaralarını tekrar yaratman gerekecek. Inej, yaraları say."

"Morarmış parmak eklemleri, bir kırık diş, iki kırık kaburga," dedi Inej. "Soldan üçüncü ve dördüncü."

"Senin solun mu onun solu mu?" diye sordu Kaz.

"Onun solu."

"Bu işe yaramayacak," dedi Nina öfkeyle. "Helvar'ın yaralarını benzetebilirim ama Muzzen'i ona benzetecek kadar iyi bir Terzi değilim."

"Sadece bana güven, Nina."

“Bağcıklarım çalabileceğin için sana ayakkabılarımı bile bağlatmam ben, Kaz.” Nina, Muzzen’in yüzüne baktı. “Suratım şişirsem bile onu tanırlar.”

“Bu gece Matthias Helvar -ya da daha ziyade sevgili dostumuz Muzzen- köpeklerle kurtların taşıdığı bir hastalık olan kurt çiçeğini kapmış gibi görünecek. Yarın sabah gardiyanlar onu ***ta~ nınamayacak derecede*** kabarcıklarla kaplı bulduklarında ateşinin düşmesi ve bulaşıcı etkisinin geçmesi için bir aylığına karantinaya alınacak. Bu süre zarfında Matthias bizimle olacak. Anladın mı?” “Muzzen’in kurt çiçeği kapmış gibi görünmesini sağlamamı mı istiyorsun yani?”

“Evet ama elini çabuk tut, Nina. Çünkü aşağı yukarı on dakika içinde ortalık fena halde karışacak.”

Nina ona baktı. Kaz’ın aklından neler geçiyordu? “Ona ne yaparsam yapayım bir ay sürmez. Ona kalıcı bir ateş veremem.” “Revirdeki adamım, yeterince hasta kalmasını sağlayacak. Tek ihtiyacımız olan, teşhisi atlatması. Şimdi işe koyul.”

Nina, Muzzen’i tepeden tırnağa süzdü. “Canın epey yanacak. Dövüşte bizzat yer almışsın gibi olacak,” diye uyardı.

Kendini acıya hazırlayan Muzzen suratını buruşturdu. “Dayanabilirim.”

Nina gözlerini devirdi. Sonra konsantre olarak ellerini kaldırdı. Sağ elini ani bir hareketle sol elinin üstüne kaydırarak Muzzen’in kaburgalarını kırdı.

Homurdanan genç adam iki büklüm oldu.

“Aferin dostum,” dedi Kaz. “Tam bir erkeksin. Sırada parmak eklemleri var. Sonra da yüz.”

Nina, Muzzen'in ellerine ve kollarına morluklar ve kesikler yayarak yaraları Inej'in tariflerine uydurdu.

"Daha önce kurt çiçeğini yakından hiç görmemiştim," dedi Nina. Hastalıkla aşinalığı, Küçük Saray'daki anatomi derslerinde

kullandıkları kitaplarda yer alan çizimlerle sınırlıydı.

"Kendini şanslı say," dedi Kaz zalimce. "Acele et." Belleğinde kalanlara göre çalıştı. Muzzen'in yüzündeki ve göğsündeki deriyi şişirip çatlattı. Şişkinlikten ve kabarcıklardan gerçekten tanınamaz hale gelene kadar şişlikler oluşturdu. İri adam inledi.

"Bunu yapmayı neden kabul ettin?" diye mırıldandı Nina. Muzzen'in yüzündeki şiş etler titreyince Nina, adamın gülümsemeye çalışıyor olabileceğini düşündü. "Parası iyiydi," dedi güçlükle anlaşılır bir konuşmayla.

Nina göğüs geçirdi. Fıçı'da yaşayan biri bir şeyi başka ne için yapardı ki? "Cehennem Kapısı'na tıkılmaya değecek kadar iyi mi?" Kaz bastonunu hücrenin zeminine vurdu. "Sorun çıkarmayı kes, Nina. Helvar işbirliği yaparsa o ve Muzzen, iş biter bitmez özgürlüklerine kavuşacaklar."

"Peki işbirliği yapmazsa?"

"O zaman Helvar hücresine geri dönecek ve Muzzen parasını yine de alacak. Ayrıca ona Kooperom'da kahvaltı da ısmarlayacağım." "Waffle yiyebilir miyim?" diye mırıldandı Muzzen. "Hepimiz waffle yiyeceğiz. Ve viski içeceğiz. Bu iş başarıya ulaşmazsa ayıkken kimse yanıma yaklaşmak istemeyecek. Bitti mi, Nina?"

Nina başıyla onayladı. Bunun üzerine Inej, Matthias'a benzemesi için Muzzen'i bandajlamak üzere Nina'nın yerini aldı. "Pekâlâ," dedi Kaz.

“Helvar’ı ayağa kaldırın.”

Nina, Matthias’ın yanında çömeldi; Kaz tepesinde kemik ışığıyla dikiliyordu. Matthias’ın yüz hatları uykusunda bile sıkıntılı, solgun alm kırışıktı. Nina ellerini moraran çenesi boyunca gezdirdi, orada tutma isteğine karşı koydu.

“İşimiz yüzüyle değil, Nina. Güzel görünmesi gerekmiyor, hareket etsin yeter. Onu çabuk ve şimdilik yürüyebilecek kadar

iyileştir sadece. Bize direnecek kadar dinç olmasını istemiyorum.”

Nina battaniyeyi indirip işe koyuldu. ***Sıradan bir vücut,*** dedi kendi kendine. Kaz’ın meşru hekimlere götürmek istemediği Dökuntüler üyelerinin yaralarını iyileştirmesi için Kaz’dan gece geç saatlerde sürekli çağrılar alıyordu; bıçakla yaralanan kızlar, bacakları kınlan ya da bacaklarında kurşun kalan çocuklar, ***stadwatchle*** ya da diğer çetelerle yapılan kavgaların kurbanları. ***Muzzen ’miş gibi düşün,*** dedi Nina kendi kendine. ***Ya da Büyük Bolliger veya başka bir ahmakmış gibi. Bu çocuğu tanımadığını düşün.*** Ve gerçekten de tanımıyordu. Tanıdığı çocuğun iskeleti aynı olabilirdi ama üzerine bambaşka bir şey inşa edilmişti.

Nina, Matthias’ın omzuna kibarca dokundu. “Helvar,” dedi. Çocuk kıpırdamadı. “Matthias.”

Boğazında bir yumru oluşan Nina akmak üzere olan yaşların sızısını hissetti. Şakağına bir öpücük kondurdu. Kaz ve diğerlerinin izlediğini ve kendini gülünç duruma düşürdüğünü biliyordu. Fakat uzun süreden sonra Matthias nihayet burada, karşısındaydı. Ve paramparçaydı. “Matthias,” diye tekrarladı Grisha.

“Nina?” Sesi boğuk ama hatırladığı gibi sevecendi.

“Ah, azizler aşkına, Matthias,” diye fısıldadı. “Lütfen, aç gözlerini.”

Gözlerini açtı. Uyku mahmurluğuyla soluk maviydiler. “Nina,” dedi usulca. Elini yanağında gezdirdi. Yüzünü tereddütle, kuşkuyla kaba elinin içine aldı. “Nina?”

Gözleri yaşlarla doldu. “Şşş, Matthias. Seni buradan çıkaracağız.”

Matthias göz açıp kapayıncaya kadar Nina’yı omuzlarından yakalamış ve yere mıhlamıştı.

“Nina,” diye homurdandı.

Sonra ellerini gırtlağına doladı.

Matthias yine rüya görüyordu. Rüyasında onu görüyordu.

Bütün rüyalarında onu avlıyordu. Bazen baharla yeşeren çayırlarda ama çoğunlukla buz tarlalarında; kusursuz adımlarla iri kayalardan ve derin yarıklardan kaçınarak. Hep kovalıyor ve hep de yakalıyordu. İyi rüyalarında onu yere çarpıp boğazlıyor, yüreğinde intikamla, gözlerinden hayatın çekilişini izliyordu; ***nihayet, nihayet.*** Kötü rüyalarında onu öpüyordu.

Bu rüyalarda kız ona direnmiyordu. Bilakis gülüyordu. Sanki kovalamaca bir oyundan ibaretti. Sanki çocuğun onu yakalayacağını biliyordu. Sanki onu yakalamasını istiyor, onun altında olmaktan büyük keyif alıyordu. Çocuğun kollarında samimi ve kusursuzdu. Çocuk onu öpüyor, yüzünü mis kokulu boynuna gömüyordu. Kızın bukleleri yanaklarına değiyor ve onu biraz daha tutabilirse bütün yaralar, bütün acılar, bütün kötülükler yok olacakmış gibi hissediyordu.

“Matthias,” diye fısıldardı kız tatlı tatlı. Bunlar en kötü rüyalardı. Oğlan, uyandığında en az kızdan nefret ettiği kadar ken-

dinden de nefret ediyordu. Kendine ihanet edebildiğini, uykusunda bile olsa ülkesine tekrar ihanet edebildiğini bilmek, -bütün o yaptıklarından sonra- marazi bir parçasının hâlâ onu arzuladığını bilmek. .. bu kadarı çok fazlaydı.

Bu geceki de kötü, çok kötü bir rüyaydı. Üzerinde mavi ipek vardı; onu daha önce hiç bu kadar lüks kıyafetler giyerken görmemişti. Saçına bir duvak takılmıştı, bu duvaktan fener ışığı yansıyordu. ***Djel,*** ne kadar da güzel kokuyordu. Yosun kokusu da vardı, parfüm de. Nina lüksten hoşlamrdı ve bu pahalı bir parfümdü; gül ve başka bir şey, fakir burnunun tanımadığı bir koku. Nina yumuşak dudaklarını şakağına dayadı. Ve Matthias, onun ağladığına yemin edebilirdi.

“Matthias.”

“Nina,” demeyi başardı.

“Ah, azizler aşkına, Matthias,” diye fısıldadı. “Lütfen, aç gözlerini.”

Sonra gözlerini açmıştı. Delirdiğini biliyordu çünkü o burada, hücresindeydi. Yanı başında diz çökmüş, elini kibarca göğsüne koymuştu. “Matthias, lütfen.”

Onun sesiydi, ona yalvarıyordu. Bunu rüyalarında görmüştü. Bazen merhamet dilerdi. Bazen başka şeyler için yalvarırdı.

Uzanıp kızın yüzüne dokundu. Teni o kadar yumuşaktı ki. Bir keresinde ona bunun için gülmüştü. Hiçbir gerçek askerin böyle teni olmaz, demişti ona. Onu şımartmış, üzerine titremişti. Vücudunun dolgunluğuyla dalga geçmişti. Sıcacık yanağını avucunun içine aldı, yumuşacık saçlarını hissetti. O kadar sevecen. O kadar gerçek. Adil değildi bu.

Sonra ellerindeki kanlı sargıları fark etti. Tamamen kendine gelirken bir acı dalgası hissetti; kırık kaburgalar, sızlayan eller. Bir dişi kırılmıştı. Ne zaman olduğundan emin değildi ama bir ara dilini bile kesmişti bu kırık diş. Ağzında hâlâ kanın bakirimsi tadı vardı. ***Kurtlar.*** Ona kurtları öldürtmüşlerdi.

Uyanmıştı.

“Nina?”

Güzel, yeşil gözlerinde yaşlar vardı. îçini bir öfke kapladı. Ağlamaya, ona acımaya hakkı yoktu.

“Şşş, Matthias. Seni buradan çıkaracağız.”

Nasıl bir oyundu bu böyle? Nasıl bir gaddarlık? Bu korkunç yerde hayatta kalmayı daha yeni öğrenmişken şimdi bu taze işkence de nereden çıkmıştı?

Kendini ileri atarak kızı yere yatırdı. Ellerini gırtlağına doladı. Dizleriyle kollarını yere sabitlemek için üzerine oturdu. Elleri serbestken Nina'nın ölümcül olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Nina," dedi dişlerinin arasından. Nina onun ellerini tırmaladı. "Cadı," diye tısladı Matthias üzerine eğilerek. Gözlerinin irileştiğini, suratının kızardığını gördü. "Yalvar bana," dedi. "Canını bağışlamam için yalvar bana."

Bir klik duydu. Kulak tırmalayıcı bir ses, "Çek ellerini onun üzerinden, Helvar," dedi.

Arkasında biri ensesine bir tabanca dayamıştı. Matthias ona bakmaya tenezzül etmedi. "Durma, vur beni," dedi. Tırnaklarını Nina'nın boynuna biraz daha batırdı. Bunu yapmasına hiçbir şey engel olamayacaktı. Hiçbir şey.

Hain, cadı, lanetli yaratık. Tüm bu kelimeler aklına hücum etti ama başka sözcükler de geldi: ***güzel, çekici. Röedfetla,*** demişti Matthias ona; küçük, kırmızı kuş. Grisha Sınıfı'mn renginden esinlenmişti. Sevdiği renkten. İçindeki o zayıf iradeli sesi bastırarak parmaklarını biraz daha sıktı.

"Gerçekten delirdiysen bu iş sandığımdan da zor olacak," dedi o kulak tırmalayıcı ses.

Matthias, havada bir şeyin hareket etmesini andıran bir vınlama sesi duydu. Sonrasında sol omzunda berbat bir acı hissetti. Küçük bir yumruğun hedefi olmuş gibi geldi ama bütün kolu uyuştu. Bir eli hâlâ Nina'nın boğazına kenetli, öne doğru düşerken homurdandı. Doğrudan Nina'nın üzerine düşecekti ama gömleğinin yakasından geriye doğru çekildi.

Gardiyan üniforması giyen bir çocuk, önünde dikiliyordu. Gözleri ışıldıyordu. Bir elinde tabanca, diğerinde baston vardı. Bastonun sapı son derece sivri gagalı bir karga kafası şeklinde oyulmuştu.

“Kendine mukayyet ol, Helvar. Seni kurtarmaya geldik. Koluna yaptığımı bacağına da yapabilirim ve seni buradan sürükleyerek çıkarabiliriz. Ya da iki ayağının üstünde, bir erkek gibi de çıkabilirsin.”

“Cehennem Kapısı’ndan kimse kaçamaz,” dedi Matthias.

“Bu gece kaçacak.”

Uyuşan kolunu tutan Matthias öne doğru oturup kendini toparlamaya çalıştı. “Beni buradan elimi kolumu sallayarak çıkaramazsınız. Gardiyanlar beni tanıyacaktır,” diye hırladı. “Djel bilir nereye götürülmek için dövüş imtiyazlarımı kaybetmek istemiyorum.”

“Maske takacaksın.”

“Gardiyanlar kontrol ederlerse...”

“Kontrol edemeyecek kadar meşgul olacaklar,” dedi tuhaf, soluk tenli çocuk. Ve sonra çığlıklar başladı.

Matthias aniden kafasını kaldırdı. Arenadan bir gök gürültüsü misali ayak sesleri duydu. İnsanlar hücresinin dışındaki geçide akın ederken sesler ayyuka çıktı. Gardiyanların bağırışlarını, sonra da bir aslanın kükreyişini, bir filin borazan sesini duydu.

“Kafesleri mi açtın?” Nina’nm sesi titriyordu. Gerçi söz konusu Nina olunca neyin gerçek neyin sahte olduğunu bilmek imkânsızdı. Matthias onun olduğu tarafa bakmadı. Baksa bütün gerçeklik duygusunu yitirirdi. Mevcut durumda zaten zor idare ediyordu.

“Jesper’in normalde saat üçe kadar beklemesi gerekiyordu,” dedi solgun çocuk.

“Saat üç, Kaz,” diye cevap verdi köşede duran koyu renk saçlı ve bronz Suli tenli ufak tefek kız. Vücudu kabarcıklar ve sargılarla kaplı bir figür ona yaslanıyordu.

“Jesper ne zamandan beri dakik?” diye söylendi çocuk, saatine bakarak. “Ayağa kalk, Helvar.”

Ona eldivenli elini uzattı. Matthias ele baktı. ***Bu bir rüya. Gördüğüm en tuhaf rüya ama kesinlikle bir rüya.*** Belki de kurtları öldürmek sonunda onu gerçekten delirtmişti. Bu gece akrabalarını öldürmüştü. Vahşi ruhlarına edilecek hiçbir dua bunu değiştirmeyecekti.

Siyah eldivenli elleri olan solgun şeytana baktı. Kaz, diye seslenmişti kız ona. Matthias’ı bu kâbustan çıkaracak mıydı yoksa onu bir başka

cehenneme mi sürükleyecekti? ***Seçimini yap, Helvar.***

Matthias çocuğun elini kavradı. Bu bir sanrı değil de gerçekse bu yaratıklar ona hangi tuzakları kurmuş olurlarsa olsunlar kaçacaktı. Nına'nın soluğunu uzun uzun boşalttığını duydu. Rahatlamış mıydı? Kızmış mıydı? Matthias başını iki yana salladı. Onun icabına daha sonra bakacaktı. Ufak tefek bronz kız, Matthias'm omuzlarına bir pelerin atıp yüzüne de çirkin, gaga burunlu bir maske taktı.

Hücrenin dışındaki geçit ana baba günüydü. Arenadan uzaklaşmaya çalışan kostümlü kadın ve erkekler, çığlıklar atıp birbirlerini iterek yanlarından geçiyorlardı. Gardiyanlar tabancalarını çıkarmışlardı. Silah sesleri duyuluyordu. Matthias'ın başı dönüyor, yan tarafı fena sızlıyordu. Sol kolu hâlâ kullanılamaz durumdaydı.

Kalabalığın koştuğu yönün aksine ve arenaya doğru ilerlemeleri gerektiğini belirten Kaz, uzakta sağdaki kemerli geçide doğru gitmelerini işaret etti. Matthias'ın umurunda değildi. Kalabalığın arasına dalabilir, o merdivenden yukarı çıkıp bir tekneye binebilirdi. ***Ya sonra?*** Önemi yoktu. Plan yapacak vakit yoktu.

İnsanların arasına adımını atmasıyla geri çekilmesi bir oldu.

"Sakın yanlış bir şey yapayım deme, Helvar," dedi Kaz. "O merdivenin sonu çıkmaz sokak. Gardiyanlar geçmene izin vermeden önce o maskenin altına bakmayacaklar mı sanıyorsun?"

Matthias, Kaz'ın eli arkasında, kaşlarını çattı ve diğerlerini takip etti.

Geçitte kargaşa hâkimse o zaman arenada işler tamamen şi-razesinden çıkmış olmalıydı. Matthias'ın gözüne basamaklarda hoplayıp zıplayan sırtlanlar ilişti. Bir tanesi, kızıl pelerinli bir cesedi yiyordu. Öfkeyle böğürerek arenanın duvarına saldıran bir fil, toz bulutu kaldırıyordu. Beyaz

bir ayı gördü. Güney Kolonileri ’nin büyük orman kedilerinden biri de çatı saçağında çömelmiş, dişlerini gösteriyordu. Matthias kafeslerde yılanlar olduğunu da biliyordu. Bu Jesper denen adamın onları da serbest bırakacak kadar aptal olmadığını umabildi sadece.

Matthias’m son altı aydır imtiyazlar elde etmek için dövüştüğü kumlara atladılar. Fakat tünele doğru yollandıkları sırada ağzından beyaz köpüklü zehir damlayan ve kaim kuyruğuyla yeri kırbaçlayan çöl kertenkelesi onlara doğru geldi. Matthias daha kıpırdamayı akıl edemeden bronz kız, hayvanın sırtına atlamış ve zırh gibi pullarının altına sapladığı iki parlak hançerle onu uzaklaştırmıştı. Kertenkele inildeyip yan tarafının üzerine yıkıldı. Matthias içinde bir hüzün hissetti. Acayip bir yaratıktı ve onun saldırısından hiçbir dövüşçünün sağ kurtulduğunu görmemişti. Ama yine de bir canlıydı. ***Hiçbir dövüşçünün sağ kurtulduğunu görmemiştin, ta ki şimdiye kadar,*** diye düzeltti kendini. ***Bronz kızın hançerleri izlenmeyi hak ediyor.***

Matthias, geçidi tıkayan kalabalıktan sakınmak için arenanın karşı tarafına geçip tekrar tribünlere yöneleceklerini ve büyük ihtimalle merdivenlere hücum edip yukarıda bekliyor olmalan muhtemel gardiyanların arasından geçeceklerini varsaymıştı. Halbuki Kaz onları tünelden götürerek kafeslerin yanından geçirdi. Kafesler, Cehennem Gösterisi’nin efendileri o hafta hangi hayvanlan ele geçirmişse onlara -yaşlı sirk hayvanlanna, hatta icabında hastalıklı çiftlik hayvanlanna, ormanda ve taşrada yakalanan yaratıklara- tahsis edilmiş eski hücrelerdi. Açık kapılann önünden hızla geçerlerken Matthias gölgelerin arasından kendisine bakan bir çift san göz gördü. Fakat yoluna devam etti. Uyuşuk koluna ve silahsız oluşuna lanet okudu. Neredeyse savunmasızdı. ***Bu Kaz denen çocuk bizi nereye götürüyor?*** Bir gardiyanı yemekle meşgul bir yabandomuzuyla, tıslayan ama yanlarına yaklaşmayan benekli bir kedinin yanından geçtiler.

Ve sonra hayvanların ve dışkılarının kokusunun arasından tuzlu suyun mis gibi kokusunu aldı. Dalgaların sesini duydu. Ayağı kayınca üzerinde

durduğu taşların nemli olduğunu keşfetti. Tünelin daha önce gitmesine izin verilmeyen derinliklerine ulaşmıştı. Denize gidiyor olmalıydı. Nina ve arkadaşlarının niyeti her ne ise, onu gerçekten de Cehennem Kapısı'nın kamından çıkarıyorlardı.

Kaz'la bronz kızın taşıdığı kürelerden saçılan yeşil ışıkta, ileride demirlenmiş küçük bir tekne gördü, içinde bir gardiyan oturuyor gibi görünüyordu fakat elini kaldırıp onlara gelmelerini işaret etti.

"Kafesleri erken açtın, Jesper," dedi Kaz, Matthias'ı tekneye doğru iteklerken.

"Tam vaktinde açtım."

"Senin için bu erken işte. Bir dahaki sefere beni etkilemek istediğinde önceden haber ver."

"Hayvanlar serbest ve size bir tekne buldum. Bir teşekkür fena olmazdı doğrusu."

"Teşekkürler, Jesper," dedi Nina.

"Rica ederim, güzelim. Gördün mü, Kaz? Medeni insanlar böyle yaparlar."

Matthias'm aklı başka yerdeydi. Uyuşukluk giderken, sol elindeki parmaklar karıncalanmaya başlamıştı. Kendisi bu halde ve onlar da silahlıyken hepsiyle dövüşemezdi. Fakat Kaz ve teknedeki çocuk Jesper dışında silahı olan yok gibiydi. ***İpi çöz, Jesper*** 7 ***etkisiz hale getir.*** Böylelikle hem bir tabancası hem de teknesi olacaktı. ***Sen daha küreklere aşılamadan Nina kalbini dur-duruverir,*** diye hatırlattı kendine. ***Öyleyse önce onu vur. Kalbine bir kurşun sık. Düştüğünü görecek kadar kal ve sonra da bu yerden ayrıl.*** Başarabilirdi. Başarabileceğini biliyordu. Tek ihtiyacı olan, dikkat dağıtacak bir şeydi.

Bronz kız hemen sağında duruyordu. Neredeyse omzuna bile gelmiyordu. Bu sakat haliyle bile dengesini kaybetmeden ya da ona ciddi bir zarar vermeden onu suya düşürebilirdi.

Kızı düşür Tekneyi serbest bırak. Nişancıyı etkisiz hale getir. Nina 'yı öldür. Nina 'yı öldür. Nina 'yı öldür. Derin bir nefes aldı ve kendini bronz kıza doğru attı.

Kız onun geldiğini biliyormuşçasına kenara çekildi. Topuğunu ağır bir hareketle Matthias'ın ayak bileğine taktı.

Kendini taşların üzerinde bulan Matthias gürültüyle homurdandı.

"Matthias..dedi Nina öne doğru adım atarak. Geri geri sürünerek ilerleyen cadı avcısı, suyu boyladı. Nina ona bir kez daha elini sürerse aklını kaçıracaktı. Nina durdu. Yüzündeki acı ifadesi aşikârdı. Buna hakkı yoktu.

"Sakarın teki bu," dedi bronz kız rahat bir tavırla.

"Bayılt onu, Nina," diye buyurdu Kaz.

"Dur, yapma," diye itiraz etti Matthias içini telaş kaplarken. "Tekneyi alabora edecek kadar aptalsın."

"Benden uzak dur, cadı," diye hırladı Matthias, Nina'ya. Nina, Kaz'a başını salladı. "Zevkle."

Nina ellerini kaldırdı. Onu bayıltırken, gözkapaklarımn ağırlaştığını hisseden Matthias, "Seni geberteceğim," diye mırıldandı.

"İyi uykular." Nina'nın sesi, peşini bırakmayan bir kurt gibiydi. Onu karanlığın içine kovaladı.

Matthias siyah ve kızıla boyanmış penceresiz bir odada solgun, tuhaf çocuğun ağzından çıkan acayip kelimeleri sessizce dinledi. Matthias canavarları bilirdi. Kaz Brekker'e bir kez bakarak bu çocuğun karanlıkta çok fazla zaman geçiren bir yaratık olduğunu anlamıştı; çocuk, tekrar ışığa çıktığında yanında bir şey getirmişti. Matthias bu şeyi çocuğun etrafında sezebiliyordu. Başkalarının Fjerda batıl inancına güldüklerini biliyordu ama o, içgüdülerine güvenirdi. Ya da Nina'ya kadar güvenmekteydi. Kendinden şüphe eder olması Nina'nın ihanetinin en kötü etkilerinden biri olmuştu. İçgüdünün ölümle kalım arasındaki çizgi olduğu Cehennem Kapısı'nda, o şüphe neredeyse onun felaketi olmuştu.

Hapisteyken Brekker'in adını ve onunla özdeşleşen sıfatları duymuştu: suç dehası, acımasız, ahlaksız. Ona Kirlieller denirdi çünkü doğru fiyata işlemeyeceği günah yoktu. Ve bu iblis şimdi Buz Sarayı'na gizlice girmekten, Matthias'ın ülkesine ihanet etmesinden bahsediyordu. ***Yine,*** diye düzeltti kendini Matthias. ***Ülkeme yine ihanet ediyor olacağım.***

Gözlerini Brekker'den ayırmadı. Nina'nm odanın diğer tarafından kendisini izlediğinin farkındaydı. Burnunda ve hatta ağzında hâlâ onun gül kokusunu alabiliyordu; keskin çiçek kokusu, onun tadına bakıyormuş gibi dilinde yer etmişti.

Matthias bir tür kumar salonunda, bir sandalyeye bağlanmış halde uyanmıştı. Nina onu soktuğu baygınlık halinden çıkarmış olmalıydı. Bronz kızla birlikte o da oradaydı. Teknedeki uzun uzuvlu çocuk Jesper, sıska bacaklarını göğsüne çekmiş bir köşede oturuyordu. Kırmızıya çalan altın rengi bukleleri olan bir çocuk, arada bir başparmağını kemirerek kâğıt oynamak için yapılmış yuvarlak bir masanın üzerindeki bir kâğıda amaçsızca bir şeyler karalıyordu. Masanın üzerine karga desenli, kızıl bir örtü serilmişti. Cehennem Kapısı arenasında kullanılana benzer ama

üzerinde farklı işaretler bulunan bir çark, siyah lakeli bir duvara yaslanmıştı. Matthias, baygınken birinin -muhtemelen Nina'nın- yaralarını tedavi ettiği hissine kapıldı. Bu düşünce midesini bulandırdı. Temiz bir acıyı, Grisha çürümüşlüğüne yeğlerdi.

Sonra Brekker konuşmaya başlamıştı: ***jurda parem*** adında bir ilaç, son derece yüksek bir ödül, Buz Sarayı'na baskın yapmak gibi saçma bir fikir. Matthias neyin gerçek neyin kurgu olduğundan emin değildi ama önemi de yoktu zaten. Brekker nihayet sözünü bitirdiğinde Matthias, "Hayır," demekle yetindi.

"Sana şu kadarını söyleyeyim, Helvar; bayıltılıp tuhaf bir ortamda uyanmanın bir ortaklığa başlamak için en dostane yöntem olmadığını biliyorum. Fakat bize seçme şansı bırakmadın. O yüzden zihnini önündeki ihtimallere açmaya çalışsan iyi edersin." "Diz çöküp yalvarsamz da cevabım aynı olurdu."

"Saatler içinde seni Cehennem Kapısı'na geri götürebileceğimin farkmdasın, değil mi? Zavallı Muzzen revire girdi mi değişimi yapmak çocuk oyuncağı olacak."

"Yap o zaman. Hapishane müdürüne planlarım anlatmayı iple çekiyorum."

"Geri dönerken bir dilin olacağını da nereden çıkardın?" "Kaz..." diye itiraz etti Nina.

"İstediğini yap," dedi Matthias. Ülkesine bir kez daha ihanet etmeyecekti.

"Sana söylemiştim," dedi Nina.

"Beni tanıyormuşsun gibi davranma, cadı," diye hırladı Matthias gözlerini Brekker'den ayırmadan. Nina'ya bakmayacaktı. Bunu reddediyordu.

Jesper oturduğu köşede doğruldu. Artık Cehennem Kapı-sı'nın karanlığında olmadıklarından Matthias, Jesper'in koyu kah-verengi Zemeni tenini ve uyumsuz gri gözlerini görebiliyordu. Leylek gibi bir vücudu vardı. "O olmazsa iş de olmaz," dedi Jes-per. "Buz Sarayı'na önümüzü görmeden giremeyiz."

Matthias gülmek istedi. "Buz Sarayı'na önünüzü görerek de giremezsiniz zaten." Buz Sarayı sıradan bir yapı değildi. Bir yer-leşkeydi. Fjerda'nın kadim kalesiydi. Asırlarca kral ve kraliçelere ev sahipliği yapmıştı. En büyük hâzineleriyle en kutsal dini emanetlerinin muhafaza edildiği yerdi. Girilmesi imkânsızdı.

"Hadi ama, Helvar," dedi iblis. "Eminim istediğin bir şeyler vardır. Amacımız senin gibi bağnaz biri için yeterince erdemli. Fjerda bir ejderhayı kuyruğundan yakaladığını sanabilir ama onu tutmayı başaramayacak. Bo Yul-Bayur ilacı tekrar ürettiğinde ***jurda parem*** pazara girecek. İlacı diğerlerinin de üretmeyi öğrenmesiyse sadece bir zaman meselesi."

"Bu dediğin asla olmayacak. Yul-Bayur mahkemeye çıkarılacak. Suçlu bulunursa da idam edilecek."

"Hangi suçtan?" diye sordu Nina usulca.

"İnsanlara karşı işlenen suçtan."

"Hangi insanlara?"

Matthias, Nina'nm sesinde belli belirsiz hissedilen öfkeyi duyabiliyordu. "Normal insanlara," diye karşılık verdi Matthias. "Kanunları kendi kazançları doğrultusunda esnetenler yerine, kanunlarla uyum içinde yaşayan insanlara."

Nina soluğunu sinirlice burnundan saldı. Zavallı, bağnaz Fjerdalıya pis pis sırıtan diğerleriyse eğleniyor gibiydiler. Brum, Matthias'ı dünyanın yalancılarla, zevk peşinde koşanlarla, imansız kâfirlerle dolu olduğu konusunda uyarmıştı. Onlardan bir grup da bu odada toplanmıştı sanki.

"Bu konuda basiretsiz davranıyorsun, Helvar," dedi Brekker. "Yul-Bayur'a bizden önce başka bir ekip ulaşabilir. Shular. Belki de Ravkalılar. Hepsinin de kendine ait gizli gündemleri var. Hudut anlaşmazlıkları ve eski rekabetlerin Kerchler için bir ehemmiyeti yok. Ticaret Konseyi sadece ticareti önemsiyor. Ve ***jurda paremin*** bir söylentiden ibaret kaldığından emin olmak istiyor."

"Bir grup suçluyu değerli bir mahkûmu kaçırmaları için Fjer-da'nın kalbine göndermek vatanseverlik mi oluyor yani?" dedi Matthias küçümseyerek.

"Dört milyon ***kruge*** de fikrini değiştiremeyecek sanırım." Matthias tükürdü. "Paran batsın. Zehir zıkkım olsun." Sonra aklına bir fikir geldi. Alçakça ve barbarcaydı ama ağzında bir dili olmasa bile Cehennem Kapısı'na yüreğinde huzurla dönmesini sağlayacaktı. Sandalyeye bağlı halde, kafasını elinden geldiğince geriye yatırarak tüm dikkatini Brekker'e verdi. "Seninle bir anlaşma yapacağım."

"Dinliyorum."

"Sizinle gelmeyeceğim ama sarayın yerleşim planını vereceğim. Bu en azından ilk kontrol noktasını geçmenizi sağlayacaktır." "Peki, bu değerli bilginin bana maliyeti ne olacak?"

"Paranı istemiyorum. Planı karşılıksız olarak vereceğim." Matthias bu lafları söylemekten utanıyordu ama yine de söyledi.

"Nina Zenik'i öldürmeme izin vermen şartıyla."

Ufak tefek bronz kız bir iğrenme sesi çıkardı; ondan tiksindiği belliydi. Ağzı bir karış açık kalan masadaki çocuk karalamayı bıraktı. Ne var ki Kaz şaşırmış görünmüyordu. Hatta memnun gibiydi. Matthias iblisin onun tam olarak ne isteyeceğini bildiğine dair rahatsız bir hisse kapıldı.

“Sana daha iyisini verebilirim,” dedi Kaz.

İntikamdan daha iyi ne olabilirdi ki? “Başka istediğim hiçbir şey yok.”

“Seni tekrar bir ***drüskelle*** yapabilirim.”

“Bir sihirbaz mısın yani? İnsanların dileklerini gerçekleştiren bir ***wej*** cini misin? Ben batıl inançlıyım, aptal değil.”

“İkisi de olabilirsin. Fakat konumuz bu değil.” Kaz elini koyu renk paltosunun cebine daldırdı. “Al,” dedi ve bronz kıza bir kâğıt parçası verdi. O da başka bir iblisti. Öbür dünyadan gelmiş de bu dünyada kalmışçasına sessiz yürüyordu. Okuması için kâğıdı Matthias’ın yüzüne tuttu. Belge, Kerch ve Fjerda dillerinde kaleme alınmıştı. Kerchçe okuyamıyordu - hapiste biraz kulak dolgunluğu kazanmıştı, o kadar- ama Fjerdaca yazılar gayet açıktı. Gözlerini sayfada gezdiren Matthias’m kalbi hızla atmaya başladı.

Ortaya çıkarı yeni kanıtlar ışığında, Matthias Benedik Helvar, köle ticareti suçlamalarının tamamından aklanmıştır. Mahkemenin

özürleri eşliğinde bugün, _, serbest bırakılmıştır.

Memleketine ya da kendi seçeceği bir yere en kısa sürede nakledilecektir. Bu mahkeme ve Kerch hükümeti, kendisine en içten özürlerini sunar.

“Hangi yeni kanıtlar?”

Kaz koltuğunda arkasına yaslandı. “Görünüşe bakılırsa Nina

Zenik ifadesini değiştirmiş. Yalancı tanıklıktan mahkemede yargılanacak.”

Şimdi Matthias, Nina’ya baktı. Buna engel olamıyordu. Onun zarif boğazında morluklar bırakmıştı. Kendine bundan memnuniyet duymasını telkin etti.

“Yalancı tanıklık mı? Bunun için ne kadar ceza yiyeceksin, Zenik?”

“İki ay,” dedi sessizce.

“İki ay mı?” Şimdi gerçekten gülüyordu işte, hem de katıla katıla. Zehir yüzünden kasları büzüşüyormuşçasına vücudu seğiriyordu gülerken.

Diğerleri onu endişeyle izlediler.

“Ne kadar deli bu adam?” diye sordu Jesper parmaklarıyla altıpatlarlarının inci kabzaları üzerinde tempo tutarak.

Brekker omuz silkti. “Güvenilir olduğunu söyleyemem ama başka seçeneğimiz yok.”

İki ay... Muhtemelen bütün gardiyanları cazibesiyle büyüleyerek kendisine getirttiği taze ekmekleri yiyip kuştüyü yastıklarda yatacağı rahat bir hapishanede... Ya da belki de Ravka’daki zengin Grisha sahiplerinin ödeyebileceği bir cezayla paçayı kurtarıverecekti.

“Ona güvenemezsiniz, biliyorsun,” dedi Brekker’e. “Bo Yul-Bayur’dan elde etmeyi umduğunuz bütün sırları Ravka’ya teslim edecektir.”

“Bu konu için endişelenmeyi bana bırak, Helvar. Sen üzerine düşeni yaparsan Yul-Bayur’un ve ***jurda paremin*** sırları, bunların birer söylentiden

ibaret kalmasını sağlayacak en yetkin kişilerin elinde olacak.”

İki ay. Nina cezasını çekecek ve onu bir daha kafasına takmadan dört milyon ***kruge***yle Ravka’ya dönecekti. Fakat bu af gerçekse o zaman Matthias da evine dönebilirdi.

Ev. Cehennem Kapısı’ndan kaçtığını defalarca hayal etmiş, ama kendini gerçek manada kaçmaya adamamıştı. Bir köle taciri yaftasıyla dışarıda onu nasıl bir hayat bekliyordu? Fjerda’ya asla dönemezdi. O kara lekeyle yaşayabilse bile her gününü mimli bir adam, Kerch hükümetinin aradığı bir kaçak olarak yaşardı. Novyi Zem’de kendine bir hayat kurabileceğini biliyordu ama bunun ne anlamı olurdu ki?

Bu başka bir şeydi. İblis Brekker doğruyu söylüyorsa Matthias evine dönebilirdi. Sıla hasreti yüreğini burdu; dilinin konuşulduğunu duymak, dostlarını tekrar görmek, arasına tatlı badem ezmesi doldurulmuş ***semla*** yemek, buzların üzerinden esen kuzey rüzgârının soğuğunu hissetmek. Evine dönmek ve orada onursuz yaftasını taşımaksızın karşılanmak. Adı temize çıkmış şekilde, bir ***drüskelle*** olarak hayatına geri dönebilirdi. Bedeliyse ihanet olacaktı.

“Ya Bo Yul-Bayur ölmüşse?” diye sordu Brekker.

“Van Eck ölmediğinde ısrar ediyor.”

İyi ama Kaz’ın sözünü ettiği tüccar, Fjerdalıları nasıl gerçekten anlayabilirdi ki? Henüz bir duruşma yapılmamışsa yapılacaktı ve Matthias sonucunu rahatlıkla tahmin edebiliyordu. Halkı, böy-lesine korkunç bir bilgiye haiz bir adamı asla serbest bırakmazdı.

“İyi ama ya ölmüşse, Brekker?”

“Sen yine de affedileceksin.”

Hedefleri çoktan öbür dünyayı boylamışsa bile Matthias özgürlüğüne kavuşacaktı. İyi ama ne pahasına? Daha önce hatalar yapmıştı. Nina'ya güvenme aptallığında bulunmuştu. Zayıflık göstermişti ve bunun utancını ömür boyu taşıyacaktı. Fakat aptallığının bedelini Cehennem Kapısı'nda kanla, sefaletle ve pis kokusuna katlanarak ödemişti. Üstelik işlediği suçlar önemsiz şeyler, saf bir çocuğun eylemleriydi. Bu seferkiyse çok daha ciddiydi. Buz Sa-rayı'nın sırlarını ifşa etmek, memleketini bir kez daha görmek ve orada attığı her adımın bir ihanet eylemi olduğunu bilmek... böyle bir şeyi yapabilir miydi?

Brum olsa suratlarına güler, o af belgesini yırtardı. Fakat Kaz Brekker zekiydi. Belli ki kaynaklan vardı. Ya Matthias teklifi reddederse ve Brckkcr'lc ekibi tüm zorluklara rağmen Buz Sarayı'na girmeyi başanp Shulu bilimadamını kaçırmayı başarırlarsa? Yahut ya Brekker haklıysa ve başka bir ülke oraya onlardan önce ulaşırsa? ***Paremin*** Grishalar için faydalı olamayacak kadar bağımlılık yapıcı olduğu anlaşılıyordu. Fakat ya formülü Ravkalılar ele geçirir ve bir şekilde uygulamaya koymayı başanrlarsa? Bunu Ravka'nın Grisha-lannı, İkinci Ordulannı kuvvetlendirmek için kullanırlarsa? Matthias bu görevde yer alırsa Bo Yul-Bayur'un Buz Sarayı'nın duvarlan dışında bir daha tek bir nefes dahi almamasını sağlayabilirdi. Ya da Kerch'e dönerken yolculuk sırasında bir tür kaza tertipleyebilirdi.

Nina'dan, Cehennem Kapısı'ndan önce, böyle bir hareket aklının ucundan bile geçmezdi. Şimdi kendiyle bu anlaşmayı yapabileceğini anladı. İblisin ekibine katılıp affını kazanacak ve tekrar bir ***drüskelle*** olduğunda da ilk hedefi Nina Zenik olacaktı. Onu Kerch'te, Ravka'da, güvende olacağını düşündüğü her yerde, her delikte avlayacaktı. Yerin dibine de girse Nina Zenik'i bulacak, ona hatasının bedelini akla gelebilecek her şekilde ödetecekti. Ölüm bir kurtuluş olacaktı onun için. Onu bir daha asla ısınamayacağı Buz Sarayı 'nm en sefil hücresine attıracaktı. Onun Matthias'la oynadığı gibi Matthias da onunla oynayacaktı. Ona özgürlük

vaat edip sonra mahrum bırakacaktı. Ona sevgi, şefkat gösterip, küçük iyilikler yapıp sonra da onlan elinden alacaktı. Onun döktüğü her gözyaşının keyfini çıkaracak, kendi dilindeki o tatlı, yeşil çiçek kokusunun yerine onun kederinin tuzunu koyacaktı.

Bütün bunlara rağmen Matthias, "Yapacağım," derken kelime ağzında acı bir tat bıraktı.

Brekker, Nina'ya göz kırptı. Matthias onun dişlerini dağıtmayı arzuladı. ***Nina 'yı doğduğuna pişman ettikten sonra senin peşine düşeceğim.*** Daha önce pek çok cadı yakalamıştı. Bir iblisi öldürmek ne kadar farklı olabilirdi ki?

Bronz kız belgeyi katlayıp Brekker'e verdi. O da kâğıdı göğüs cebine koydu. Matthias kalabalığın arasında gözden kaybolan ve arkasından seslenmeye gücünün yetmediği, bir daha asla göremeyeceğini sandığı eski bir dostunu izliyormuş gibi hissetti.

"Seni çözeceğiz," dedi Brekker. "Hapishanede terbiyeni ve sağduyunu tamamen kaybetmemişsindir umarım."

Matthias başını salladı. Bronz kız onu bağlayan ipleri bıçakla kesti. "Nina'yı zaten tanıyorsun," diye devam etti Brekker. "İplerini kesen güzel kızın adı Inej. Sır hırsızımızdır, işinde kimse eline su dökemez. Jesper Fahey bizim keskin nişancımız. Zemeni doğumludur ama bunu yüzüne vurmamaya çalış. Ve bu da Wylan, Fıçı'daki en iyi imha uzmanı."

"Raske daha iyi," dedi Inej.

Kızıla çalan sırma saçları gözlerine düşen çocuk, başını kaldırıp baktı ve ilk kez konuştu. "Daha iyi değil. Dikkatsizin teki o." "İşini biliyor."

"Ben de biliyorum."

“Hiç de değil,” dedi Jesper.

“Wylan henüz biraz toy,” diye itiraf etti Brekker.

“Elbette toy. On iki yaşında gösteriyor,” diye karşılık verdi Matthias.

“On altı yaşındayım,” dedi Wylan somurtarak.

Matthias bundan kuşkuluydu. Taş çatlasa on beşti. Çocuk daha tıraş olmaya bile başlamamış gibiydi. Aslına bakılırsa on sekiz yaşındaki Matthias grubun en yaşlısı olduğundan şüpheleniyordu. Brekker’in gözleri kadimdi ama Matthias’tan bir gün bile büyük olamazdı.

Matthias etrafındaki insanlara ilk defa alıcı gözle baktı. ***Bu kadar tehlikeli bir görev için nasd bir ekip bu böyle?*** Hepsi ölürse ihanet söz konusu olmaktan çıkardı. Bu girişimin ne kadar tehlikeli olabileceğini ise tam olarak sadece o biliyordu.

“Bence Raske’yi kullanmalıyız,” dedi Jesper. “Baskı altında iyi iş çıkarır.”

Inej, “Bundan hoşlanmadım,” diyerek ona katıldı.

“Fikrinizi sormadım,” dedi Kaz. “Dahası Wylan patlayıcılardan anlamakla kalmıyor. O bizim sigortamız.”

“Neye karşı?” diye sordu Nina.

“Wylan, Van Eck’le tanışın,” dedi Kaz Brekker, çocuğun yanakları kıpkırmızı kesilirken. “Jan Van Eck’in oğlu ve otuz milyon ***kruge***mizin güvencesi.”

Jespcr gözlerini dikip Wylan'a baktı. "Elbette bir Konsey üyesinin oğlusun." Kahkahalara boğuldu. "Bu her şeyi açıklıyor."

Bir başka hayati bilgiyi kendilerinden sakladığı için Kaz'a kızgın olması gerektiğini biliyordu. Fakat şu anda, Wylan Van Eck'in kimliğinin ortaya çıkışının, tozu dumana katan huysuz bir tay gibi ortalığı birbirine katışının keyfini çıkarıyordu.

Pancar gibi olan Wylan mahcuptu. Nina şaşkın ve sinirli görünüyordu. Fjerdalınm kafası karışmıştı. Kaz kendinden son derece memnun gözüküyordu. Ve elbette Inej zerre kadar şaşırmamış gibiydi. Kaz'ın sırlarını öğrenir ve iyi saklardı. Jesper bu durum karşısında hissettiği kıskançlığı göz ardı etmeye çalıştı.

Wylan'ın ağzı açılıp kapandı; boğazı çalışıyordu. "Biliyor muydun?" diye sordu Kaz'a perişan halde.

Bir dizi bükülü, topal bacağını uzatmış duran Kaz, koltukta arkasına yaslandı. "Seni neden tutuyorum sanıyorsun?"

"Yıkımda iyiyim."

“Yıkımda fena değilsin. Rehine olarak harikasın.”

Bu çok gaddarcaydı ama Kaz böyleydi işte. Ayrıca Fıçı,

Kaz’dan çok daha katı bir öğretmendi. En azından bu, Kaz’ın neden Wylan’ın üzerine titrediğini ve işleri ona verdiğini izah ediyordu.

“Önemi yok,” dedi Jesper. “Yine de Raske’yi almalı ve bu yavru tüccarı Ketterdam’da kilit altında tutmalıyız.”

“Raske’ye güvenmiyorum.”

“Wylan Van Eck’e güveniyor musun peki?” dedi Jesper hayretler içinde.

“Wylan başımıza ciddi belalar sarabilecek kadar çok kişiyi tanımıyor.”

“Benim bunda söz hakkım yok mu?” diye hayıflandı Wylan. “Ben tam buradayım.”

Kaz kaşını kaldırdı. “Bir yankesici tarafından çarpıldın mı hiç, Wylan?”

“Şey... bildiğim kadarıyla hayır.”

“Bir ara sokakta saldırıya uğrayıp soyuldun mu?”

“Hayır.”

“Kafan kanalın içinde, bir köprüden aşağı sarkıtıldın mı?” Wylan gözlerini kırpıştırdı. “Hayır, ama...” “Yürüyemeyecek hale gelene kadar dayak yedin mi?” “Hayır.”

“Neden sence?”

“Ben...”

“Babacığının Geldstraat’taki köşkünden ayrılalı üç ay oldu. Fıçı’da geçirdiğin bu zaman zarfında başına neden hiçbir şey gelmedi dersin?”

“Şans olabilir mi?” dedi Wylan zayıf bir şekilde.

Jesper homurdandı. “O senin şans sandığın aslında Kaz, tüc-carcık. Seni Döküntüler’in himayesine aldı. Hiçbir işe yaramamana rağmen neden burada olduğunu şu ana kadar hiçbirimiz çözememiştik.”

“Kafa karıştırıcıydı,” diye itiraf etti Nina.

“Kaz’rn daima kendince sebepleri vardır,” diye mırıldandı Inej. “Sahi, babanın evinden neden ***ayrıldınT”*** diye sordu Jesper. “Vakti gelmişti,” dedi Wylan gergin şekilde.

“İdealist misin? Romantik mi? Devrimci mi?”

“Aptal olmasın?” diye önerdi Nina. “Seçeneği olan hiç kimse Fıçı’da yaşamayı seçmez.”

“Ben işe yaramaz değilim,” dedi Wylan.

“Raske yıkım işinde daha başarılı...” diye başladı Inej.

“Buz Sarayı’na gitmişliğim var. Babamla birlikte. Bir elçilik yemeğine katılmıştık. Yerleşim planına katkıda bulunabilirim.” “Gördünüz mü? Gizli derinlikler.” Kaz eldivenli parmaklarıyla bastonunun karga başına vurdu. “Hem zaten biz kuzeye giderken, Van Eck’e karşı elimizdeki tek kozun Ketterdam’da boş boş beklemesini de istemiyorum. Wylan bizimle geliyor. Yıkımda yeterince iyi. Ayrıca çizimde de maharetli bir ele sahip. Bütün o pahalı öğretmenleri sağ olsun.”

Wylan biraz daha kızardı. Jesper başını iki yana salladı. “Piyano da çalıyor musun?”

“Flüt,” dedi Wylan kendini savunarak.

“Harika.”

“Ve Wylan, Buz Sarayı’nı kendi gözleriyle gördüğüne göre,” diye devam etti Kaz, “senin de dürüst kalmana yardımcı olur, Helvar.”

Fjerdalı öfkeyle kaşlarını çatınca Wylan rahatsız oldu. “Merak etme,” dedi Nina. “Bakışları ölümcül değildir.” Jesper, Nina her konuştuğunda Matthias’ın omuzlarının kasıldığını fark etti. Aralarında neler yaşandığını bilmiyordu ama Fjerda’ya varmadan muhtemelen birbirlerini öldüreceklerdi.

Jesper gözlerini ovuşturdu. Uykusuzdu, hapishaneden kaçış operasyonundan-sonra adamakıllı bitkin düşmüştü. Şimdi de karmakarışık aklı, sürekli otuz milyon ***kruge*** ye gidiyordu. Per Haskell payına düşen yüzde yirmiyi aldıktan sonra dahi her birine dörder milyon kalıyordu. O kadar çok parayla ne yapabilirdi? Jesper, babasının bu durumda ne söyleyeceğini az çok hayal edebiliyordu. Azizler aşkına, özlüyordu onu.

Kaz bastonunu cilalı zemine vurdu.

“Kalem kâğıt çıkar, Wylan. Helvar’ı biraz çalıştıralım.” Wylan ayaklarının dibinde duran çantasına uzanarak ince bir kasap kâğıdı tomarı ve içinde pahalı görünümlü bir kalemle mürekkep seti yer alan metal bir kutu çıkardı.

“Ne kadar güzel,” dedi Jesper. “Her duruma uygun bir kalem ucu.”

“Konuş bakalım,” dedi Kaz, Fjerdalıya. “Kirayı ödeme zamanı.” Matthias hiddet dolu bakışlarını Kaz’a yöneltti. Kesinlikle güçlü bakışlardı. Kaz’m

köpekbalığını andıran bakışlarına kafa tutuşunu izlemek neredeyse eğlenceliydi.

Nihayet Fjerdalı, gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak, “Buz Sarayı, Djerholm’daki limana bakan bir uçurumun tepesin-dedir. Bir ağacın halkaları misali iç içe çemberler şeklinde inşa edilmiştir,” dedi. Sözcükler ağzından yavaş yavaş dökülüyordu. Her biri ayrı acı veriyordu adeta. “Önce gövde duvarı, sonra dış çember gelir. Dış çember üç sektöre ayrılır. Bunun ötesinde buz hendeği bulunur. Sonra da her şeyin merkezindeki Beyaz Ada.” Wylan çizmeye başladı. Jesper, Wylan’ın omzunun üzerinden baktı. “Bu bir ağaca benzemiyor, bir pastaya benziyor.”

“Şey, kendisi de biraz pasta gibi zaten,” dedi Wylan kendini savunarak. “Yapının tamamı, bir yükseltinin üzerine kurulu.” Kaz, Matthias’a devam etmesini işaret etti.

“Uçurumlar tırmanarak aşılamaz. Giriş ya da çıkışlar yalnızca kuzey yolundan yapılır. Daha gövde duvarına ulaşmadan, iyi korunan bir kontrol noktasından geçmeniz gerekecek.”

“İki kontrol noktası,” dedi Wylan. “Ben gittiğimde iki taneydi.”

“Gördün mü bak?” dedi Kaz, Jesper’e. “Çocukta iş var. Wylan’ın gözü üstünde, Helvar, ona göre.”

“Neden iki kontrol noktası?” diye sordu Inej.

Matthias yerdeki ceviz döşeme tahtalara bakarak, “İki ayrı muhafız grubunu satın almak daha zordur. Saray’daki bütün güvenlik sistemlerinin mutlaka bir yedeği vardır. Oraya ulaşabilirseniz...” dedi.

“***Ulaşabilirsek***, Helvar. Oraya ulaşabilirsek,” diye düzeltti Kaz. Fjerdalı belli belirsiz omuz silkti. “Oraya ulaşabilirsek dış çember üç sektöre ayrılır:

hapishane, ***drüskelle*** tesisleri ve elçilik. Gövde duvarında her birinin kendine ait kapıları vardır. Hapishane kapısı sürekli faaldir ama her daim silahlı nöbetçilerce gözlem altında tutulur. Diğer iki kapıya gelirsek, belli zamanlarda sadece biri kullanılır."

"Hangi kapının kullanıldığını ne belirler?" diye sordu Jesper. "Program her hafta değişir. Muhafızlara görev yerleri sadece bir gece öncesinden bildirilir."

"Belki de bu iyi bir şeydir," dedi Jesper. "Hangi kapının çalışmadığını çözebilirsek nöbetçi ya da muhafız olmayacaktır.

"Kullanılmadığında dahi kapılarda daima en az dört muhafız nöbet bekler."

"Dört muhafızı halledebileceğimizden bayağı eminim." Matthias başını iki yana salladı. "Kapılar binlerce kilo ağırlığında ve yalnızca muhafız kulübelerinden çalıştırılabilirler. Ayrıca kapılardan birini açabilseniz bile bir kapı, program dışında açıldığında Siyah Protokol devreye girer. Saray'ın bütün giriş çıkışları kapatılır. Ve konumunuzu da belli etmiş olursunuz."

Odaya bir huzursuzluk dalgası yayıldı. Jesper huzursuzca kıpırdandı. Diğerlerinin yüzlerindeki ifadelere bakılırsa hepsinin kafasından aynı düşünce geçiyordu: ***Neye bulaştık biz böyle?*** Yalnızca Kaz istifini bozmamıştı.

"Hepsini not et," dedi Kaz kâğıda vurarak. "Helvar, alarm sisteminin işleyişini Wylan'a daha sonra tarif etmeni istiyorum." Matthias kaşlarını çattı. "Nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyorum. Bir dizi kablo ve zilden oluşuyor."

"Ona tüm bildiklerini anlat. Bo Yul-Bayur'u nerede tutacaklardır?"

Matthias yavaşça doğrularak Wylan'ın kaleminin altında şekil bulan çizimlere yaklaştı. Hareketleri gönülsüz, Kaz ondan bir çıngıraklıyılanı sevmesini istemişçesine temkinliydi.

"Muhtemelen burada," dedi Fjerdalı, parmağını kâğıdın üstüne koyarak. "Hapishane sektöründe. Yüksek güvenlikli hücreler en üst kattadır. En tehlikeli suçluları orada tutarlar. Suikastçılar, teröristler..."

"Grishalar?" diye sordu Nina.

"Kesinlikle," diye cevap verdi sertçe.

"Siz ikiniz cidden hiç anlaşamıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Jesper. "İnsanlar genelde bir işin ilk haftası sona erene kadar birbirlerinden nefret etmeye başlamazlar. Fakat siz var ya, tam numuneliksiniz."

Jesper'e ters ters baktılar, Jesper ise onlara gülümseyerek karşılık verdi ama Kaz bütün dikkatini çizimlere yöneltmişti.

"Bo Yul-Bayur tehlikeli değil," dedi düşünceli bir şekilde. "En azından klasik manada değil. Onu ayaktakımıyla aynı yerde tutacaklarını sanmam."

"Bence onu bir mezarda tutuyorlardır," dedi Matthias.

"Ölmediğini varsayarak hareket et. Yul-Bayur, değerli bir mahkûm. Mahkemeye çıkmadan yanlış ellere düşmesini istemeyeceklerdir. Onu nereye koyarlar?"

Matthias haritaya baktı. "Dış çemberdeki binalar buz hendeğini çevreler. Hendeğin ortasında da hâzineyle Kraliyet Sarayı'nın bulunduğu Beyaz Ada yer alır. Buz Sarayı'ndaki en güvenli yerdir."

“O halde Bo Yul-Bayur da orada olacak demektir,” dedi Kaz. Matthias sırıttı. Aslında sırıtmaktan ziyade dişlerini göstermişti. ***Öyle sırıtmayı Cehennem Kapısı ’nda öğrenmiş***, diye düşündü Jesper.

“Bu durumda girişiminiz beyhude,” dedi Matthias. “Bir grup yabancının Beyaz Ada’ya ulaşmasına imkân yok.”

“Bu kadar sevinme, Helvar. Biz içeri giremezsek sen de affına kavuşamazsın.”

Matthias omuz silkti. “Gerçekleri değiştiremem. Buz hendeği, Beyaz Ada’daki nöbetçi kulelerinden ve Saat Kulesi’nin tepesindeki gözcü noktasından izlenir. Hendek yalnızca cam köprü yoluyla aşılabilir. Ve cam köprüye de izinsiz hiçbir şekilde erişim yoktur.” “Hringkâlla yaklaşıyor,” dedi Nina.

“Sessiz ol,” diye çıkıştı Matthias.

“Konuş, lütfen,” dedi Kaz.

“Hringkâlla. Dinleme Günü. Yeni ***drüskelle***lerin Beyaz Ada üzerinde gerçekleşen göreve başlama töreni bu günde yapılır.” Matthias’ın parmak eklemleri bembeyaz oldu. “Ağzına almaya hakkın yok onları. Onlar kutsal kavramlar.”

“Onlar bilinen gerçekler. Fjerda kraliyet ailesi, dünyanın dört bir yanından gelen konuklarla büyük bir parti düzenler. Eğlencenin büyük bölümü de doğrudan Ketterdam’dan gelir.”

“Eğlence mi?” diye sordu Kaz.

“Aktörler, dansçılar, bir Komedie Brüte grubu ve Batı Çıtası’nın zevk evlerinin en yeteneklileri.”

“Fjerdalıların bu tarz şeylerle ilgilenmediğini sanırdım,” dedi Jesper.

Inej’in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. “Çıtalarda Fjerdalı askerleri hiç görmedin mi?”

“Kendi ülkelerindeyken demek istemiştim,” dedi Jesper. “Sefil yaşantılarına ara verip gerçekten biraz eğlendikleri yılın tek günü,” diye cevapladı Nina. “Dahası sadece ***drüskelle***ler birer keşiş gibi yaşarlar.”

“Eğlenmek için illa şarap ve... şehvet olması gerekmez,” dedi Matthias ağzından tükürükler saçarak.

Nina gösterişli kirpiklerini kırpıştırdı. “Eğlence senin yanma gelip de ağzına bir lolipop tıksa bile sen onu tanımazsın.” Tekrar haritaya baktı. “Elçilik kapısının açık olması gerekecek. Belki de Buz Sarayı’na beyhude yere gizlice girmeye çalışmamalıyız. Belki de elimizi kolumuzu sallayarak göstericilerle birlikte girivermeliyiz.” “Bu, Cehennem Gösterisi değil,” dedi Kaz. “O kadar kolay olmayacak.”

“Ziyaretçiler, Buz Sarayı’na gelmeden haftalar önce didik didik edilirler,” dedi Matthias. “Elçiliğe giren herkesin belgeleri tekrar tekrar gözden geçirilir. Fjerdalılar aptal değildir.”

Nina kaşını kaldırdı. “Hepsi değil en azından.”

“Kaşınma, Nina,” dedi Kaz. “Ona iyi huylu olarak ihtiyacımız var. Bu parti ne zaman düzenleniyor?”

“Mevsimsel olduğundan,” dedi Nina, “ilkbahar ekinoksunda.” “Yani iki hafta sonra,” diye tespitte bulundu Inej.

Gözlerini uzaktaki bir şeye diken Kaz başını yana yatırdı. “Plan yapıyor,” diye fısıldadı Jesper, Inej’e.

Inej başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

“Beyaz Gül, heyet gönderiyor mu?” diye sordu Kaz.

Nina başını iki yana salladı. “Bir bilgim yok.”

“Doğrudan Djerholm’a gitsek bile,” dedi Inej, “en az bir hafta sürer. Belge edinmek ya da incelendiğinde sahte olduğu anlaşılmayacak kimlikler hazırlamak için zaman yok.”

“Elçilikten girmeyeceğiz,” dedi Kaz. “Daima hedefinin beklemediği yerden saldır.”

Wylan, “Hedef de kim?” diye sordu.

Jesper kahkahalara boğuldu. “Ah, azizler aşkına, sen yok musun sen. ***Hedef*** yolmaya çalıştığın güvercin, av, enayi.”

Wylan duruşunu dikleştirdi. “Sizin aldığınız... eğitimi almamış olabilirim. Ama sizin bilmediğiniz pek çok kelimeyi bildiğimden eminim.”

“Peçete katlamayı ve menüet yapmayı da unutmamak gerekir. Ha, bir de flüt çalabiliyordun, değil mi? Faydalı beceriler, tüc-carcık. Çok faydalı beceriler.”

“Artık hiç kimse menüet yapmıyor,” diye homurdandı Wylan. Kaz arkasına yaslandı. “Bir adamın cüzdanını çalmanın en kolay yolu nedir?”

“Boğazına bıçak dayamak?” diye sordu Inej.

“Sırtına silah dayamak?” dedi Jesper.

“İçkisine zehir katmak?” diye önerdi Nina.

“Hepiniz iğrençsiniz,” dedi Matthias.

Kaz gözlerini devirdi. “Bir adamın cüzdanım çalmanın en kolay yolu ona saatini çalacağınızı söylemektir. Dikkatini çeker ve istediğiniz yere yöneltirsiniz. O işi bizim için Hringkâlla yapacak. Buz Sarayı kaynaklarını konukları izlemeye ve kraliyet ailesini korumaya ayırmak zorunda kalacak. Aynı anda her yere bakamazlar. Bo Yul-Bayur’u kaçırmak için bu bulunmaz bir fırsat.” Kaz, gövde duvanndaki hapishane kapısını gösterdi. “Cehennem Kapısı’nda sana ne dediğimi hatırlıyor musun, Nina?”

“Bilgece sözlerinin hepsini akılda tutmak zor.” “Hapishanede içeri girenleri umursamayacaklardır. Dışarı çıkmaya çalışanlarla ilgileneceklerdir.” Eldivenli parmağını yana doğru, diğer sektöre kaydırdı. “Elçilikte dışarı çıkanları umursamayacaklardır. Sadece içeri girmeye çalışanlara odaklanacaklardır. Hapishaneden gireceğiz, elçilikten çıkacağız. Helvar, Saat Kulesi faal mi?”

Matthias başıyla onayladı. “On beş dakikada bir çalar. Alarm protokolleri de oradan uygulanır.”

“Doğru mu?”

“Elbette.”

“Üstün Fjerda mühendisliği,” dedi Nina yüzünü ekşiterek. Kaz onu duymazdan geldi. “Öyleyse hareketlerimizi koordine etmek için Saat Kulesi’ni kullanacağız.”

“Gardiyan kılığında mı gireceğiz?” diye sordu Wylan. Jesper sesindeki küçümsemeyi gizleyemedi. “Sadece Ni-na’yla Matthias, Fjerdaca biliyor.”

“Ben de biliyorum,” diye itiraz etti Wylan.

“Kitap Fjerdacası, değil mi? Bahse girerim benim geyikçe konuştuğum kadar iyi Fjerdaca konuşuyorsundur.”

“Geyikçe muhtemelen senin anadilindir,” diye mırıldandı Wylan.
“Olduğumuz gibi gireceğiz,” dedi Kaz. “Suçlu olarak. Hapishane bizim ön kapımız olacak.”

“Bakalım doğru anlamış mıyım?” dedi Jesper. “Fjerdalıların bizi hapse atmasına izin vermemizi istiyorsun. Bugüne kadar bunun olmaması için uğraşmadık mı biz?”

“Suçlu kimlikleri güvenilmezdir. Sorun çıkaran sınıfın bir mensubu olmanın avantajlarından biri işte. Hapishane kapısında kelle sayımı yapacak, isimlere ve cürümlere bakacaklar. Pasaport kontrolü yapmayacak ya da elçilik mühürlerini incelemeyecekler.”

“Çünkü hiç kimse hapse girmek ***istemez***,” dedi Jesper.

Nina kollarını ovuşturdu. “Bir Fjerda hücresine kapatılmak istemiyorum.”

Kaz, gömleğinin kolunu sıyırdı. Parmaklarının arasında iki ince metal çubuk belirdi. Parmak eklemlerinin üzerinde dans ettikten sonra tekrar ortadan kayboldu.

“Maymuncuk mu?”

“Hücreleri siz bana bırakın,” dedi Kaz.

“Hedefin beklemediği yerden saldır,” diye düşündü Inej. “Doğru,” dedi Kaz. “Ve Buz Sarayı da tıpkı diğer hedefler gibi. Yolunmaya hazır kocaman, beyaz bir güvercin.”

“Yul-Bayur kendi rızasıyla gelecek mi?” diye sordu Inej. “Van Eck, Yul-Bayur’u Shu Han’dan ilk kez kaçırmaya çalıştıklarında, kime güvenebileceğini bilmesi için Konsey’in ona şifreli bir kelime verdiğini söyledi: ***Sesh-uyeh.*** Bu kelimeyle bizim Kerch’ten geldiğimizi anlayacak.”

“***Sesh-uyeh***,” diye tekrarladı Wylan, dilini hecelere alıştırmaya çalışarak. “Anlamı ne?”

Nina yerdeki bir noktayı inceleyerek, “Bağrı yanık,” dedi. “Bu iş yapılabilir,” dedi Kaz, “ve bunu yapacak olanlar da bizleriz.” Jesper başarı ihtimali belirince odadaki ruh halinin değiştiğini hissetti. Belli belirsiz bir değişimdi ama kumar masalarında bunu -bir oyuncunun o eli kazanabileceğini fark ettiği anı-gözlemlemeyi öğrenmişti. Jesper’in içi kıpır kıpır oldu. Korkuyla karışık heyecandan, oturduğu yerde oturamıyordu.

Bu görevin başarılabileceğini Matthias da sezmişti belki de. Çünkü devasa kollarını kavuşturarak, “Neye bulaştığınıza dair hiçbir fikriniz yok,” dedi.

“Ama senin var, Helvar. Yelken açana kadar her anını Buz Sarayı’nın haritası üzerinde çalışarak geçirmeni istiyorum. Her ayrıntı son derece önemli. Düzenli olarak seni kontrol edeceğim.” Inej parmâğım Wylan’ın çizdiği bir dizi iç içe geçmiş çemberden oluşan taslağın üzerinde gezdirdi. “Sahiden de bir ağacın halkalarına benziyor,” dedi.

“Hayır,” dedi Kaz. “Bir hedefe benziyor.”

Kaz, “Buradaki işimiz bitti,” dedi diğerlerine. “Bir gemi

bulduğumda hepinize haber vereceğim ama yarın gece yola çıkmaya hazır olun.”

“O kadar erken mi?” diye sordu Inej.

“Bizi nasıl bir havanın beklediğini bilmiyoruz. Üstelik yolumuz da uzun. Hringkâlla, Yul-Bayur’u kaçırmak için en iyi fırsatımız. Bunu kaçırmayı göze alamam.”

Kaz’ın, zihninde şekillenen planı düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Ana hatlarını netleştirmişti; nereden girecekler, nasıl çıkacaklar. Fakat kafasındaki plana göre yanlarına fazla eşya alamayacaklardı. Her zamanki kaynaklarından yoksun çalışacaklardı. Bu da daha fazla değişken ve çok daha fazla terslik çıkma ihtimali demekti.

Kaz, Wylan Van Eck’i yanlarında tutarak en azından ödüllerini almayı güvence altına almış oluyordu ama iş kolay olmayacaktı. Henüz Ketterdam’dan ayrılmamışlardı bile ama Wylan daha şimdiden işin altından kalkamayacakmış gibi görünüyordu. Kaz’dan çok küçük değildi, fakat her nedense bir çocuğa benzi-

yordu; pürüzsüz ciltli, iri gözlü, dövüş köpekleriyle dolu bir odada yumuşak kulaklı bir yavru köpek gibi.

“Wylan’m başını beladan uzak tut,” dedi Jesper’e, diğerlerine dağılmalarını belirterek.

“Neden ben?”

“Görüş hattımda olacak kadar şanssızsın da ondan. Ayrıca denize açılana kadar baba oğul arasında bir barış olsun istemiyorum.” “Bu konuda endişelenmene gerek yok,” dedi Wylan.

“Ben her konuda endişelenirim, tüccarcık. Bu sayede hâlâ hayattayım. Hem sen de Jesper’e göz kulak olabilirsin.”

“Bana mı?” dedi Jesper kızgın bir şekilde.

Kaz, siyah bir ahşap paneli yana kaydırarak arkasındaki gizli kasayı açtı. “Evet, sana.” Dört ince ***kruge*** destesi saydı, birini Jesper’e verdi. “Bu, mermi için, bahis için değil. Wylan, cephane almaya giderken ayaklarının gizemli biçimde onu bir kumar salonuna götürmesine izin verme. Anlaşıldı mı?”

“Bakıcıya ihtiyacım yok benim,” diye çıkıştı Jesper.

“Daha ziyade bir refakatçi. Fakat altını değiştirip gece seni yatağına yatırmasını istiyorsan o senin bileceğin iş.” Jesper’in dargın ifadesine aldırış etmeyerek Wylan’a patlayıcılar ve Nina’ya da terzilik çantasında neye ihtiyacı varsa onları alması için birer ***kruge*** destesi verdi. “Sadece yolculuk boyunca yetecek kadar alın,” dedi. “Düşündüğüm gibi olursa Buz Sarayı’na ellerimiz boş girmek zorunda kalacağız.”

Kaz, Inej'in yüzünde bir karartı belirdiğini gördü. O, bastonundan ayrılmayı ne kadar istemiyorsa Inej de bıçaklarından ayrılmayı o kadar istemiyordu.

"Senden gidip kışlık eşyalar almanı istiyorum," dedi Inej'e. "Wijnstraat'ta av malzemeleri satan bir dükkân var. Oradan başla." "Saray'a kuzeyden yaklaşmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Helvar.

Kaz başıyla onayladı. "Djerholm limanı, gümrükçülerle dolu. Ve büyük partiniz sırasında güvenlik önlemlerini sıklaştıracaklarına bahse girerim."

"Bir parti değil o."

"Kulağa bir parti gibi geliyor," dedi Jesper.

"Aslında bir parti ***olmaması*** gerekiyor," diye düzeltti Helvar asık suratla.

"Onu ne yapacağız?" diye sordu Nina, başıyla Matthias'ı işaret ederek. Sesi ilgisizdi ama Helvar hariç hiçbiri bunu yutmadı. Cehennem Kapısı'nda döktüğü gözyaşlarını hepsi görmüştü.

"Şimdilik burada, Karga Kulübü'nde kalacak. Ayrıntıları hatırlamak için hafızanı zorlamanı istiyorum, Helvar. Wylan ve Jesper sana daha sonra katılacaklar. Bu salonu kapalı tutacağız. Ana salonda oynayanlardan soran olursa özel bir oyun oynandığını söylersin."

"Burada mı uyuyacağız?" diye sordu Jesper. "Sunta'da ilgilenmem gereken işlerim vardı benim."

"Halledersin sen," dedi Kaz, ama Jesper'den geceyi bir kumar salonunda bahis oynamadan geçirmesini istemenin bir zalimlik örneği olduğunu biliyordu. Diğerlerine döndü. "Kimseye tek kelime etmek yok. Kerch'ten ayrılacağınızı kimse bilmeyecek. Şehrin dışında bir kır evinde benimle bir iş üzerinde çalışıyorsunuz. Hepsi bu."

“Mucizevi planınla ilgili bize başka bir şey söyleyecek misin?” diye sordu Nina.

“Teknede. Ne kadar az şey bilirseniz ağzınızdan o kadar az şey kaçırırsınız.”

“Helvar’ı ellerini kollarını bağlamadan mı bırakacaksın?” “Uslu duracak mısın?” diye sordu Kaz, Fjerdalıya. Gözlerinde cinayet okunuyordu ama başıyla onayladı.

“Bu odayı kilitleyip önüne de bir koruma dikeceğiz.”

Inej, devasa Fjerdalıyı süzdü. “İki de olabilir.”

“Dirix’le Rotty’yi kapıya dikin ama fazla ayrıntı vermeyin. Gemide bizimle olacaklar. Onları daha sonra bilgilendiririm. Ve Wylan, seninle ben biraz sohbet edeceğiz. Babanın ticaret şirketi hakkında her şeyi bilmek istiyorum.”

Wylan omuz silkti. “O konuda hiçbir şey bilmiyorum. İşle ilgili görüşmelere beni almazdı.”

“Ne yani, gizlice ofisine hiç girmedin mi? Belgelerini hiç karıştırmadın mı?”

“Hayır,” dedi Wylan çenesini hafif öne çıkararak. Kaz ona inandığına şaşırdı.

“Sana ne demiştim?” dedi Jesper neşeyle kapıya doğru yönelirken. “İşe yaramaz.”

Diğerleri de onun arkasından çıkmaya başladılar. Kaz kasayı kapatıp anahtarı çevirdi.

“Seninle konuşmak istiyorum, Brekker,” dedi Helvar. “Yalnız.” Inej, Kaz’a uyaran bir bakış attı. Kaz görmezden geldi. Matthias Helvar gibi taşralı bir kas yığınıyla başa çıkamayacağını mı düşünüyordu? Duvar panelini kapatıp bacağını salladı. Ağrımaya başlamıştı; çok fazla uykusuz gece geçirmiş, bacağını dinlendire-memişti.

“Hadi, Hayalet,” dedi. “Arkandan kapıyı da kapat.”

Kapı kapanır kapanmaz Matthias, Kaz’ın üzerine atıldı. Kaz buna müsaade etti. Bunu bekliyordu.

Matthias kirli elini Kaz’ın ağzına bastırdı. Tenin tene temasının yarattığı his Kaz’ın kafasında bir iğrenmeyi tetikledi. Fakat bu saldırıyı beklediğinden, içini kaplayan mide bulantısını kontrol etmeyi başardı. Matthias diğer eliyle Kaz’ın paltosunun ceplerini karıştırdı.

“Fer esje?” diye homurdandı öfkeyle Fjerdaca. Sonra, “Nerede?” dedi Kerchçe.

Kaz, Helvar’ın, üstünü aramasına bir süre daha izin verdi. Sonra dirseğini indirip yukarı kaldırarak Helvar’ı elini gevşetmeye zorladı. Kaz, Fjerdalınm elinden kolayca kurtuldu. Bastonuyla Helvar’m sağ bacağının arkasına vurdu. İri Fjerdalı yere yığıldı. Ayağa kalkmaya çalıştığında ona tekme attı.

“Olduğun yerde kal, seni zavallı serseri.”

Helvar tekrar doğrulmaya kalktı. Hızlıydı, hapishanede kuvvetlenmişti. Kaz çenesine sert bir darbe indirdi. Ardından bastonunun ucuyla Helvar’ın geniş omuzlarındaki basınç noktalarına yıldırım hızında iki darbe daha indirdi. Uyuşup işe yaramaz hale gelen kollarını yanlarına salan Fjerdalı homurdandı.

Kaz bastonu elinde çevirdi ve karga kafasını Helvar'ın gırtlağına bastırdı. "Bir daha kımıldarsan çeneni öyle bir dağıtırım ki ömrünün sonuna kadar yemeklerini içerek yemek zorunda kalırsın." Mavi gözleri nefretle dolu Fjerdalı hareketsiz kaldı.

"Af belgesi nerede?" diye gürledi Helvar. "Cebine koyduğunu gördüm."

Kaz yanı başında çömeldi. Katlanmış belgeyi daha az önce boş görünen bir cebinden çıkardı. "Bu mu?"

Fjerdalı işe yaramaz kollarıyla çırpındı. Sonra Kaz belgeyi ortadan kaybederken bir hayvan gibi homurdandı. Belge Kaz'ın parmaklarının arasında tekrar ortaya çıktı. Bir kez çevirip metni gösterdikten sonra elini üzerinde gezdirdi ve Helvar'a görünürde boş kâğıdı gösterdi.

"Demjin," diye mırıldandı Helvar. Kaz, Fjerdaca konuşamı-yordu ama o kelimeyi biliyordu. İblis.

İblis değildi halbuki. Bu numarayı Doğu Çıtası'ndaki iskambil üçkâğıtçılarından ve kumarbazlardan öğrenmiş, ilk haftalığıyla aldığı çamurlu bir aynanın karşısında saatlerce çalışmıştı.

Kaz, bastonuyla Helvar'ın çenesine nazikçe vurdu. "Sen bir numara biliyorsan ben bin tane biliyorum. Cehennem Kapısı'nda bir yıl geçirdin diye güçlendin mi sanıyorsun? Dövüşmeyi öğrendin mi sanıyorsun? Cehennem Kapısı, çocukken bana cennet gibi gelirdi. Öküz gibi ağır hareket ediyorsun; benim büyüdüğüm sokaklarda ikinci günün akşamına zor çıkardın. Bu seferlik seni bağışlıyorum, Helvar. Beni bir daha denemeye kalkma. Başını salla ki anladığını bileyim."

Helvar dudaklarını birleştirip başını bir kez salladı.

"Güzel. O ayakları bu gece zincirleyeceğiz galiba."

Kaz doğrulup masanın üstüne bıraktığı yeni şapkasını aldı. Fjerdalının böbreğine fazladan son bir tekme attı. Bazen iri adamlar ne zaman geri adım atmaları gerektiğini bilmezlerdi.

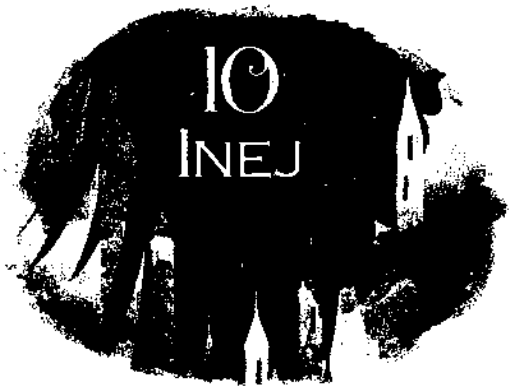

Inej ,ertesi gün boyunca Kaz'ın, planının parçalarını yerlerine

oturtmaya başladığını gördü. Onun, ekibin tüm üyeleriyle yaptığı görüşmeleri dinlemişti. Fakat planının yalnızca küçük parçalarını gördüğünün farkındaydı. Kaz, oyununu hep böyle oynardı.

Kaz, girişikleri işe dair aklında şüpheler varsa bile belli etmiyordu. Inej de onun kadar emin olabilmeyi diledi. Buz Sarayı, orduların, suikastçıların, Grishalarm ve casusların saldırılarına karşı koyabilecek şekilde inşa edilmişti. Inej ona bu konudan bahsettiğinde, "Ama ***bizi*** dışarıda tutmak için inşa edilmedi," deyiver-mişti Kaz.

Onun bu özgüveni Inej'i huzursuz ediyordu. "Sana bu işi başarabileceğimizi düşündüren ne? Orada bizden başka ekipler, eğitimli askerlerle casuslar, tecrübeli insanlar da olacak."

"Bu, eğitimli askerlerle casuslara göre bir iş değil. Serserilere ve hırsızlara göre bir iş. Van Eck de bunu biliyor. O yüzden bizi seçti." "Ölürsen parasını harcayamazsın."

“Öbür tarafta pahalı alışkanlıklar edinirim ben de.”

“Özgüvenle kendini beğenmişlik arasında fark vardır.”

O sırada Kaz, Inej’e arkasını dönmüştü, eldivenlerini çekiştiriyordu. “Bu konuda vaaz dinlemek istediğimde kime gideceğimi biliyorum. Çıkmak istiyorsan söylemen yeterli.”

Inej sırtını dikleştirmiş, gururu imdadına yetişmişti. “Matthias bu ekibin değiştirilemez tek üyesi değil, Kaz. Bana ihtiyacın var.” “Senin yeteneklerine ihtiyacım var, Inej. Bu aynı şey değil. Fıçı’daki en iyi örümcek olabilirsin ama başkaları da var. Ödülden payını almak istiyorsan bunu aklından çıkarmasan iyi edersin.” Inej, tek kelime etmemiş, onu ne kadar kızdırdığını Kaz’a göstermek istememişti. Fakat ofisinden ayrılmış ve o zamandan beri onunla konuşmamıştı.

Şimdi limana doğru giderken onu bu yolda tutanın ne olduğunu merak etti.

Kerch’ten istediği zaman ayrılabilirdi. Novyi Zem’e giden bir gemiye atlayabilirdi. Ravka’ya geri dönüp ailesini arayabilirdi. İçsavaş patlak verdiğinde batıda güvende olduklarını ya da belki de Shu Han’a sığındıklarını umuyordu. Suli kervanları, yıllardır aynı aşınmış yolları takip ediyorlardı nasılsa ve onları bulana kadar hayatta kalmak için ihtiyaç duyduklarını çalma becerisine sahipti.

Bu durumda Döküntüler’e olan borcundan kaçmış olacaktı. Per Haskell, Kaz’ı suçlayacak, Kaz onun borcunun bedelini ödemek zorunda kalacaktı. Ayrıca Kaz, Hayalet’i olmadan sır topla-yamayacağı için de Inej onu savunmasız bırakmış olacaktı. İyi ama yerine rahatlıkla birini bulabileceğini söyleyen o değil miydi? Bu işi başarıyla tamamlayıp Kerch’e yanlarında Bo Yul-Bayur’la dönerlerse ödülden payına düşen para, Döküntüler’den kontratını satın almaya yetecek de artacaktı bile. Kaz’a olan borcu tamamen

kapanacak, Kerch'te kalmasını gerektirecek bütün sebepler geçerliliğini yitirecekti.

Güneşin doğmasına sadece bir saat vardı. Fakat Inej, Doğu

Çıtası'ndan Batı Çıtası'na giderken sokaklar kalabalıktı. Bir Suli deyişi vardı: ***Kalp bir oktur. Doğru yere gitmek için bir hedefe ihtiyacı vardır.*** Inej telin üzerinde ya da salıncaklarda çalışırken babası bu sözü söylerdi. ***Kararlı ol,*** derdi. ***Gitmek istediğin yere varmadan önce nereye gideceğine karar vermelisin.*** Annesi buna gülmüştü. ***O, bu anlama gelmiyor,*** derdi. ***Romantizmi her şeyin içinden çıkarıyorsun.*** Oysa çıkarmamıştı. Babası, annesine tapardı. Inej, babasının annesinin bulması için her yere, dolaplara, tencerelere, kıyafetlerinin yenlerine küçük sardunya buketleri bıraktığını hatırlıyordu.

Sana gerçek aşkın sırrını söyleyeyim mi? diye sormuştu babası bir keresinde. ***Bir dostum bana kadınların çiçekleri sevdiğini söylerdi. Bir sürü sevgilisi vardı ama karısı olacak kadını hiç bulamamıştı. Neden biliyor musun? Çünkü kadınlar çiçekleri seviyor olabilir; ama sadece bir kadın, ona ninesinin verandasını hatırlatan gardenyaların kokusunu sever. Sadece bir kadın, mavi bir bardağın içindeki elma çiçeklerini sever. Sadece bir kadın, sardunyaları sever.***

O kadın, annem! diye haykırmıştı Inej.

Evet, annen sardunyaları sever çünkü diğer hiçbir çiçekte aynı renk yoktur ve bir sardunyayı koparıp kulağının arkasına koyduğunda bütün dünyanın yaz gibi koktuğunu iddia eder. Pek çok çocuk sana çiçek verecek. Fakat bir gün, en sevdiğin çiçeği, en sevdiğin şarkıyı, en sevdiğin tatlıyı öğrenen bir çocukla tanışacaksın. Ve sana onların hiçbirini veremeyecek kadar fakir biri bile olsa bunun önemi olmayacak; çünkü o,

seni başka kimsenin tanımadığı gibi tanımak için emek vermiş olacak. Sadece o çocuk senin kalbini kazanacak.

Bunlar yüz yıl öncesinde kalmış gibiydi. Babası yanılmıştı. Ona çiçek getiren çocuklar olmamıştı. Sadece deste deste ***kruge***leri ve cüzdan dolusu paralan olan adamlar olmuştu. Babasını bir daha görecek miydi? Annesinin şarkı söyleyişini duyacak, dayısının saçma hikâyelerini dinleyecek miydi? ***Artık verecek bir kalbim olduğundan emin değilim, baba.***

Sorun şuydu ki Inej neyi amaçladığından emin değildi artık. Küçük bir çocukken her şey kolaydı; babasının tebessümü, bir ayak boyu daha yükselmiş gergin ip, beyaz kâğıda sarılı portakallı pastalar. Sonra Tante Heleen'den ve Menagerie'den kurtulmayı amaç edinmişti. Onun ardından her gün hayatta kalmaya, her sabah daha güçlü uyanmaya çalışmıştı. Şimdiyse ne istediğini bilmiyordu.

Tam şu an, bir özre razıyım, diye karar verdi. ***Ve o özrü almadan gemiye de binmeyeceğim. Kaz pişman olmasa bile öyleymiş gibi yapabilir. En azından benim hatırım için bir insana benzemeye çalışabilir.***

Geç kalıyor olmasaydı Batı Çıtası'nın etrafından dolanır ya da çatıların üzerinde gezerdi. O, öyle bir Ketterdam'ı seviyordu; boş ve sakin, kalabalıkların çok yukarısında, ay ışığının aydınlattığı dik çatılardan ve ayarsız bacalardan oluşan bir dağ sırası. Fakat bu gece, vakti kısıtlıydı. Kaz onu son dakikada iki kalıp parafın almaya göndermişti. Ne için olduklarını ya da neden o kadar gerekli olduklarını bile söylememişti. Ya kar gözlükleri? Onları temin etmek için üç ayrı malzeme dükkânına girmek zorunda kalmıştı. Öyle yorgundu ki çatılara tırmanacak kadar kendine güvenmiyordu. En azından uykusuz geçen iki gecenin ve Buz Sarayı'na yapacakları yolculuk için malzeme tedarik ederek geçen bir günün ardından değil.

Kendine meydan da okuyordu sanki.

Batı Çıtası'nda asla tek başına yürümezdi. Yanında Döküntüler varken pencerelerdeki altın parmaklıklara bakmadan Mena-gerie'nin önünden geçebiliyordu ama bu gece kalbi küt küt atıyordu. Binanın varaklı ön cephesi, görüş açısına girince damar-lannda akan kanının sesini kulaklarında duydu. Geniş aralıklı altın parmaklıklar haricinde ilk iki katı açık bırakılan Menagerie, çok katlı bir kafes şeklinde inşa edilmişti. Ayrıca Egzotikler Evi olarak da bilinirdi. Eğer aradığınız, bir Shu kızı ya da Fjerdalı bir dev, Gezgin Ada'dan bir kızıl, esmer tenli bir Zemeni ise Menagerie tam sizin yerinizdi. Her kız bir hayvanın adıyla bilinirdi; leopar, kısrak, tilki, karga, kakım, karaca, yılan. Sulili falcılar, mesleklerini icra edip birinin falına bakarken çakal maskesi takarlardı. İyi ama hangi erkek bir çakalla yatağa girmek isterdi ki? Dolayısıyla Sulili kız -Menagerie'de her daim bir Sulili kız bulunurdu- vaşak olarak bilinirdi. Müşteriler kızların kendileri için değil, esmer Suli tenleri, Kael saçlarının ateşi, altın rengi Shu gözleri için gelirlerdi. Kızlar gelip geçiciydi ama hayvanlar aynı kalırdı.

Inej'in gözüne salonda tavus kuşu tüyleri ilişti. Kalbi duracak gibi oldu. Sadece bir süs, cömert bir çiçek düzenlemesinin bir parçasıydı bu. Oysa içindeki panik onu dinlemedi, yükselip soluğunu kesti. İnsanlar, dört bir yandan geliyorlardı... maskeli adamlar, duvaklı kadınlar ya da belki de duvaklı adamlar ve maskeli kadınlardı. Kesin olarak söylemek imkânsızdı. İblis'in boynuzları. Deli'nin patlak gözleri. Bokböceği Kraliçesi'nin siyah ve altın rengi üzgün yüzü. Ressamlar, Batı Çıtası'nın manzaralarının, genelevlerde çalışan oğlanlarla kızların, Komedie Brute'nin karakterleri gibi giyinmiş zevk düşkünlerinin tablolarını yapmaya bayılırlardı. Fakat burada güzellik yoktu, gerçek mutluluk ya da neşe yoktu. Sadece alışveriş vardı, bir kaçış ya da renkli bir deneyim, ne zaman isterlerse uyanabilecekleri bir sapkınlık rüyası arayan insanlar vardı.

Inej önünden geçerken kendini Menagerie'ye bakmaya zorladı.

Sıradan bir yer, diye telkin etti kendine. ***Sıradan bir ev.*** Kaz olsa ona nasıl bakardı? Giriş çıkışlar nerede? Kilitleri nasıl çalışır? Hangi pencerelerde parmaklık yok? Kaç koruma var, hangileri tetikte? Kırılacak kilitlerle, açılacak kasalarla, kandırılacak güvercinlerle dolu bir ev. Ve Inej'di artık avcı olan; ne tavus kuşu tüylü Heleen ne de bu sokaklarda yürüyen adamlar.

Menagerie'nin görüş açısından çıkar çıkmaz göğsündeki ve boğazındaki o sıkışıklık hissi kaybolmaya başladı. Başarmıştı. Batı Çıtası'nda yalnız başına yürümüş, Egzotikler Evi'nin tam önünden geçmişti. Fjerda'da onu bekleyen her ne ise onunla yüzleşebilirdi.

Ön koluna dolanan bir el, onu çekerek dengesini bozdu.

Inej hemen dengesini geri kazandı. Topuğu üzerinde dönerek kendini geri çekmeye çalıştı ama el çok kuvvetliydi.

"Merhaba, küçük vaşak."

Inej tısladı, kolunu çekip kurtardı. ***Tarıte Heleen.*** Kızları Heleen Van Houden'e böyle seslenirler ya da tokadı yerlerdi. Fıçı'nın geri kalanında Tavus Kuşu olarak bilinirdi ama Inej onun bir kuştan çok yalanan bir kediye benzediğini düşünmüştü hep. Gür saçları altın sarısıydı. Ela gözleri hafif kediyi andırıyordu. Uzun, kıvrımlı bedeni canlı, mavi ipeklerle sarılmıştı. Boynunda ışıldayan ona has elmas kolyeyi gıdıklayan parlak tüyler, derin dekoltesini ön plana çıkarıyordu.

Inej koşmak için döndü ama geniş omuzlarına tam oturmuş mavi kadife ceketli, iri bir koruma önünü kesti. Cobbet, Heleen'in en gözde adamı.

"Ah, hiçbir yere gitmiyorsun, küçük vaşak."

Inej'in gözleri karardı. ***Kapana kısıldım. Kapana kısıldım. Yine kapana kısıldım.***

“Bu benim adım değil,” diyebildi Inej.

“Seni inatçı şey seni.”

Heleen, Inej’in tuniğini kavradı.

Kıpırda, diye haykırdı zihni ama o kıpırdayamadı. Kasları kilitlenmişti. Kafasının içini dehşet doldurmuştu.

Heleen, manikürlü pençesini Inej’in yanağında gezdirdi.

“Vaşak senin tek adın,” diye mırıldandı Heleen. “Hâlâ iyi para getirecek kadar güzelsin. Yalnız, gözlerin biraz yorgun görünüyor... o küçük serseri Brekker’le fazla vakit geçiriyorsun.”

Inej’in boğazından küçük düşürücü bir ses, boğuk bir hırıltı yükseldi.

“Senin ne olduğunu biliyorum, vaşak. Senin ciğerini bilirim ben. Cobbet, belki de onu evine götürmeliyiz.”

Inej’in görüşüne karanlık çöktü. “Buna cüret edemezsiniz. Dökünтüler...”

“Ben beklerim, sorun değil, küçük vaşak. Tekrar ipeklerimi giyeceksin, söz veriyorum.” İnej’i bıraktı. Gülümseyerek, “İyi geceler,” dedikten sonra yelpazesini açtı ve peşinde Cobbet, kalabalığa karıştı.

Olduğu yerde kalakalan Inej titriyordu. Sonra ortadan kaybolma arzusuyla kalabalığın içine daldı. Koşmak istiyordu ama limana doğru düzenli adımlarla ilerlemeye devam etti. Yürürken kollarındaki kınların kilitlerini açarak hançerlerin kabzalarını avuç içlerine kaydırdı. Cesaretiyle ün salan Sankt Petyr, sağ; Sankta Alina adını verdiği ince, kemik kabzalı bıçak sol elindeydi. Diğer bıçaklarının isimlerini de saydı. Sankta Marya ve Sankta Anastasia uyluklarında bağlıydı. Sankt Vladimir çizmesinde, gül desenli

bıçak olan Sankta Lizabeta kemerinde duruyordu. ***Beni koruyun, beni koruyun.*** Azizlerinin, hayatta kalmak için yaptığı şeyleri görüp anladığına inanmak zorundaydı.

Neyi vardı onun böyle? O, Hayalet'ti. Artık Tante Heleen'den korkacak hiçbir şeyi yoktu. Per Haskell onun kontratını satın almıştı. Onu azat etmişti. Artık bir köle değildi; Döküntüler'in değerli bir üyesi, sırlar hırsızı, Fıçı'nın en iyisiydi.

Kapak'ın ışıklarının ve müziğinin yanından acele adımlarla geçti. Nihayet Ketterdam limanları göründü. Suya yaklaştıkça Fı-çı'nın manzaraları ve sesleri söndü. Burada ona çarpan kalabalıklar, insanın içini bayıltan parfümler ya da vahşi maskeler yoktu. Uzun, derin bir nefes aldı. Bulunduğu noktadan, ışıkların hep yandığı Gelgit kulelerinden birinin tepesini görebiliyordu. Bu siyah taştan kalın kulelerde, Kerch'in Shu Han'a bağlanmasını önlemek için gelgit sularını sürekli kara köprüsünün üzerinde tutan seçkin bir Grisha grubu, gece gündüz mutlaka bulunurdu. Gelgit Konseyi üyelerinin kimliklerini, nerede yaşadıklarını ya da Kerch'e olan bağlılıklarının nasıl garanti altına alındığını Kaz bile öğrenememişti. Limanları da korurlardı ve liman amiri ya da bir liman işçi-since bir işaret verilirse suları yükselterek gemilerin denize açılmasına mani olurlardı. Fakat bu gece hiçbir işaret olmayacaktı. Doğru yetkililere doğru rüşvetler verilmişti. Gemileri yelken açmaya hazır olmalıydı.

Inej, Beşinci Liman'daki yükleme rıhtımlarına yönelerek adımlarını hızlandırdı. Çok geç kalmıştı. İskeleye vardığında Kaz'ın ters bakışlarına maruz kalmak istemiyordu.

Rıhtımların huzurlu ortamını seviyordu ama Fıçı'nın gürültüsü ve kargaşasından sonra neredeyse fazla sakin gibiydiler. Burada sıra sıra kasalar ve yük konteynerleri iki tarafında da üst üste istiflen-mişlerdi; üç, bazen dört kat birbirinin üstüne konmuşlardı. Rıhtımın bu kısmına bir

labirent havası katıyorlardı. Sırtından aşağı soğuk bir ter damlası kaydı. Tante HeleenTe yaşadığı karşılaşma onu sarsmıştı. Ellerindeki hançerlerin ağırlığı sarsılan sinirlerini sakinleşti-remiyordu. Tabanca taşımaya alışması gerektiğini biliyordu fakat silahın ağırlığı dengesini bozuyordu. Ayrıca tabancalar gerekli bir anda tutukluk yapabilirlerdi. ***Küçük vaşak.*** Bıçakları güvenilirdi. Onun doğuştan gelen pençeleri gibiydiler.

Inej suyun üzerinde yükselen hafif sisin arasından iskelenin yakınında bekleyen Kaz ve diğerlerini gördü. Hepsinin üzerinde sıradan denizci kıyafetleri vardı; kaba pantolonlar, çizmeler, kalın yün paltolar ve şapkalar. Kaz bile kusursuz takımını çıkarıp geniş, yün bir palto giymişti. Koyu renk gür saçları geriye taranmıştı. Yanları her zamanki gibi kısa kesilmişti. Bir liman işçisine ya da ilk macerasına yelken açan bir çocuğa benziyordu. Inej adeta bir lensten, başka, daha keyifli bir gerçekliğe bakıyordu.

Arkalarında Kaz'ın başkasından aldığı, yan tarafında kalın harflerle ***Ferolind*** yazan küçük ıskunayı[1] gördü. Kerch'in mor balıklı bandırasını ve Haanraadt Körfez Şirketi'nin renkli bayrağını dalgalandıracaktı. Fjerda ya da Gerçek Deniz'dekiler, onların deri ve kürk için kuzeye giden Kerchli avcılar olduklarını sanacaklardı. Inej hızını artırdı. O geç kalmamış olsaydı muhtemelen tekneye binmiş ya da çoktan limandan ayrılmış olurlardı.

Az sayıda mürettebat vardı. Hepsi, başlarından geçen bir talihsizlikten sonra Döküntüler saflarına katılmış eski denizcilerdi. Inej bekleyen grubu sislerin arasından hızlıca saydı. Eksiktiler. Hiçbiri gemi donanımından anlamadığından, ıskunayı idare etmelerine yardım etmeleri için Döküntüler'den dört kişiyi ekibe ilave etmişlerdi ama onlardan hiçbirini göremedi. ***Belki de çoktan gemiye bindiler?*** Fakat aklından bu düşünce geçerken bile çizmesi yumuşak bir şeyin üzerine basınca sendeledi.

"Kaz!" diye bağırdı.

Fakat çok geçti. Iskuna havaya uçtu. Inej'in ayakları yerden kesilirken rıhtıma alev yağdı.

Jesper, birileri ona ateş ederken kendini hep iyi hissederdi. Sebebi ölme fikrinden hoşlanması değildi (hatta bu olası sonuç, kesinlikle bir sakıncaydı) ama hayatta kalmayı düşündüğü takdirde de başka hiçbir şeye odaklanamazdı. O ses -hızlı, şoke edici silah sesi-zihninin dağınık, asabi, sürekli arayış içinde olan kısmının odaklanmasını sağladı. Bu, kumar masasında ilk üç kartı beklemekten, Mak-ker Çarkı'nın başında dikilip numarasının geldiğini görmekten daha iyiydi. îlk kez Zemeni sınırındaki ilk çarpışmasında keşfetmişti bunu. Terleyen, titreyen babası, tüfeğini güçlükle doldurabiliyordu. Oysa Jesper hayattaki amacını bulmuştu.

Şimdi kollarını üzerinde siper aldığı kasaların üzerine koydu ve iki namluyla da ateş etti. Silahları, arka arkaya altı mermi atabilen, Ketterdam'da bir eşi daha olmayan Zemeni yapımı altıpatlarlardı. Ellerinde ısındıklarını hissetti.

Kaz, ne pahasına olursa olsun ödülü kazanmakta kararlı başka ekiplerden gelebilecek saldırılar konusunda onlan uyarmıştı. Fakat işlerin bu kadar kötü gitmesi için daha çok erkendi. Etrafları sarılmıştı, bir adamlarını kaybetmişlerdi ve gemileri yanıyordu.

Onlan Fjerda'ya ulaştıracak vasıtalarını yitirmişlerdi. Üzerlerine yağan mermilere bakılırsa da rakipleri sayıca epey üstündüler. Daha kötüsü de olabilirdi diye düşündü; patlama gerçekleştiğinde teknede de olabilirlerdi.

Jesper silahlarını doldurmak için çömeldiğinde karşılaştığı manzaraya inanamadı. Wylan Van Eck rıhtımda dertop olmuş, yumuşak, tüccar ellerini başının üzerine koymuştu. İç geçiren Jesper, kendini korumak için birkaç el ateş edip kasanın arkasındaki güvenli yerini terk etti. Wylan'ı gömleğinin yakasından tutarak siperliğe çekti. Jesper çocuğu hafif sarstı. "Kendine gel, çocuk."

"Çocuk değilim ben," diye mırıldandı Wylan, Jesper'in ellerini iterek.

"Tamam, ihtiyar bir diplomatsın. Ateş etmeyi biliyor musun?" Wylan yavaşça başını salladı. "Skeet."

Jesper gözlerini devirdi. Sırtındaki tüfeği çıkarıp Wylan'ın göğsüne bastırdı. "Harika. Bu tıpkı havaya fırlatılan hedeflere ateş etmeye benzer, ama hedefi vurduğunda farklı ses çıkar."

Jesper dönüp altıpatlarlarını kaldırdı. Bir siluet, yan taraftan görüş açısına girmişti ama o kişi Kaz'dı.

"Doğuya, bitişikteki rıhtıma gidin, yirmi iki numaradaki tekneye binin," dedi Kaz.

"Yirmi iki numarada ne var?"

"Gerçek ***Ferolind.***"

"Ama..."

"Havaya uçan tekne yemdi."

“Biliyor muydun?”

“Hayır, sadece tedbir almıştım. Benim işim bu, Jesper.” “Bize söyleyebilirdin...”

“Bu, yem olanın amacına aykırı. Kıpırdayın.” Kaz tüfeği ufak bir çocuk gibi tutan Wylan’a baktı. “Ve gemiye tek parça halinde binmesini sağla.”

Jesper bir elinde bastonu, diğerinde tabancasıyla Kaz’m gölgelerin arasında kayboluşunu izledi. Bir bacağı topal olmasına rağmen tuhaf şekilde çevikti.

Sonra Jesper, Wylan’ı itti. “Gidelim.”

“Gitmek mi?”

“Kaz’ın ne dediğini duymadın mı? Yirmi iki numaralı iskeleye gitmemiz lazım.”

Wylan avanakça başını salladı. Şaşkın bakan gözleri kocamandı.

“Arkamda dur ve öldürülmemeye çalış yeter. Hazır mısın?”

Wylan başını iki yana salladı.

“O halde sormadım say.” Wylan’ın elini tüfeğin kabzasına yerleştirdi. “Yürü.”

Jesper, gerçek konumlarını gizleyeceğini umarak sağa sola rasgele birkaç el ateş etti. Bir altıpatları boşalınca kasanın arkasından gölgelerin içine atıldı. İçinden bir ses, Wylan’ın peşinden gelmeyeceğini söylemişti ama bir sonraki kasa yığınına doğru ilerlerlerken güçlükle nefes alan, ciğerlerinden hafif bir hırıltı yükselen minik tüccarın arkasında olduğunu duyabiliyordu.

Jesper yanağının yanık izi bırakacak kadar yakınından bir mermi geçince tısladı.

Kendilerini kasaların arkasına attılar. Bu noktadan, iki kasa yığınının arasına sıkışıp kalmış Nina'yı gördü. Kollarını kaldırmıştı. Saldırganlardan biri görüş açısına girince yumruklarını sıktı. Çocuk göğsünü tutarak yere yığıldı. Ne var ki Nina bu labirentte dezavantajlıydı. Cellatların, hedeflerini etkisiz hale getirmek için onları görmeleri gerekiyordu.

Sırtını kasalara vermiş Helvar, elleri bağlı halde Nina'nın yanındaydı. Mantıklı bir önlemdi ama Fjerdalı değerli bir varlıktı. Jesper tam Kaz'm onu neden böyle zor durumda bıraktığını merak ediyordu ki Nina'nın yeninden bir bıçak çıkarıp Helvar'ın iplerini kestiğini gördü. Grisha, Fjerdalımn eline bir de tabanca verdi. "Koru kendini," dedi homurdanarak ve dikkatini tekrar çarpışmaya yöneltti.

Hiç akıllıca değil, diye düşündü Jesper. ***Kızgın bir Fjerdalıya sakın arkanı dönme.*** Helvar ciddi ciddi Nina'yı vuracakmış gibi görünüyordu. Devi vurmaya hazırlanan Jesper altıpatlarını kaldırdı. Sonra Helvar, Nina'mn yanma geçip kasalardan oluşan labirentin içine nişan aldı. İkisi omuz omuza savaşıyorlardı. Kaz elleri bağlı Matthias'ı kasten mi Nina'yla bırakmıştı? Jesper, Kaz'm başardıklarının ne kadarının zekâ ve plana, ne kadarının acemi şansına bağlı olduğunu asla kestiremiyordu.

Tiz bir ıslık çaldı. Nina omzunun üzerinden bakınca Jesper'i gördü. Jesper iki kez iki parmağını gösterdi. Nina hemen başını salladı. Gerçek teknenin yirmi iki numaralı iskelede bağlı olduğunu biliyor muydu? Ya Inej? Kaz gene yapmıştı yapacağını. Birini ya da hepsini gerekli bilgiden mahrum bırakmıştı. Jesper bundan nefret ediyordu ama Fjerda'ya hâlâ gitme imkânları olduğunu da inkâr edemezdi. Tabii ikinci ıskunaya binecek kadar yaşamaları şartıyla.

Jesper, Wylan'a işaret verdi. Rıhtım boyunca bağlı tekne ve gemilerin yanından, olabildiğince eğilerek ilerlemeye devam ettiler.

"Oradalar!" diye bir sesin arkalarından bağırdığını duydu. Yerleri tespit edilmişti.

"Lanet olsun," dedi Jesper. "Koş!"

Rıhtımda koştular. Yirmi iki numaralı iskelede, yan tarafında ***Ferolind*** yazan şık görünümlü bir ıskuna demirliydi. Diğer tekneyle olan benzerliği neredeyse tuhaftı. Güvertesinde hiçbir fener yanmıyordu. Fakat Jesper ve Wylan rampadan çıkarlarken iki denizci belirdi.

"Siz ilk gelenlersiniz," dedi Rotty.

"Umalım da son olmayalım. Silahınız var mı?"

Başını salladı. "Brekker bize gizli kalmamızı söyledi..."

"Artık ortaya çıkma vaktiniz geldi," dedi Jesper rıhtımda onlara doğru hızla gelen adamları gösterip tüfeğini Wylan'ın elinden alarak. "Yüksek bir yere çıkmam gerek. Onları elinizden geldiğince geride tutup dikkatlerini dağıtın."

"Jesper..." diye başladı Wylan.

"Kimseyi geçirmeyin. Bu ıskunayı tahrip ederlerse işimiz biter." Peşlerindeki adamların tek amacı, Dökünтüler'in limandan ayrılmasına engel olmak değildi. Onları öldürmeyi de istiyorlardı.

Jesper rıhtımdan gelen saldırıya önderlik eden iki adama ateş etti. Biri düşerken diğeri soluna yuvarlandı ve bir balıkçı teknesinin cıvadrasının

arkasında siper aldı. Jesper üç el daha ateş ettikten sonra teknenin direğine tırmandı.

Aşağıda silah seslerini duyabiliyordu. Yedi metreye ulaştığında çizmeleri halata dolandı. Onları çıkarmak için durmalıydı. Gözcü yerine yarım metre kalmıştı ki uyluğunda bir sızı hissetti. Ayağı kayınca bir an metrelerce aşağıdaki güvertenin üzerinde sallandı. Tek desteği, kaygan avuçlarıyla tutunduğu halatlardı. Bacaklarını sallayıp çizmelerinin ucuyla bir destek aradı. Aldığı kurşun yarasından dolayı sağ bacağı neredeyse işe yaramazdı. Gözcü yerine kalan yaklaşık bir metreyi titreyen kollarıyla kendini yukarı çekerek tırmanmak zorundaydı. Kalbi kulaklarında atıyordu. Bütün duyuları alev alevdi sanki. Kumar masasında kazanmaktan kesinlikle çok daha iyiydi.

Dinlenmek için durmadı. Acısını göz ardı ederek vurulan bacağını halata doladı. Tüfeğinin nişangâhını kontrol edip menzilin-dekileri teker teker vurmaya başladı.

Dört milyon kruge, dedi kendi kendine, tüfeği doldurup gözüne başka bir düşmanı kestirirken. Sis nedeniyle görüş mesafesi düşüktü, ama borçları artıp da şansın bir türlü Jesper'den yana olmadığı netleştikten sonra bile onu Dökümtüler'de tutan beceri de buydu. Dört milyon ***kruge,*** borçlarım kapatıp uzun bir süre dertsiz tasasız yaşamasını sağlayacaktı.

Nina'yla Matthias'm iskeleye gelmeye çalıştıklarını gördü ama önlerinde en az on adam vardı. Kaz ters istikamette koşuyor gibi görünüyordu. Inej ise ortalarda yoktu. Gerçi söz konusu Hayalet olunca bu pek bir anlam ifade etmezdi. Kız, yanm metre ötesinde yelkenlerden sarkıyor olabilirdi ve muhtemelen Jesper'in ruhu bile duymazdı.

"Jesper!"

Ses aşağıdan gelmişti. Jesper kendisine seslenenin Wylan olduğunu biraz sonra fark etti. Onu duymazdan gelmeye çalışarak tekrar nişan aldı.

“Jesper!”

O küçük aptalı geberteceğim. “Ne var?” diye bağırdı.

“Gözlerini kapa!”

“Beni oradan öpemezsin, Wylan.”

“Kapa sen!”

“Buna değse iyi olur!” Gözlerini kapadı.

“Kapadın mı?”

“Kahretsin, Wylan. Evet, kapa..

Tiz, acı bir uğultu duyuldu. Sonra Jesper’in gözkapaklarının ardında parlak bir ışık patladı. Söndüğünde Jesper gözlerini açtı.

Aşağıda, Wylan’m attığı ışık bombasının kör ettiği adamların sendelediklerini gördü. Fakat Jesper kusursuzca görebiliyordu. ***Bir tüccar oğlu için hiç de fena değil,*** diye düşündü kendi kendine. Ve ateş açtı.

Inej, cambaz teline ya da antrenman ipine ayak basmadan

önce babası ona düşmeyi -kafasını korumayı ve kendi momentu-muna karşı koymayarak darbenin etkisini asgari düzeye indirmeyi- öğretmişti. Limandaki patlama ayaklarını yerden kestiği sırada bile o dertop oluyordu. Yere sert düştü ama saniyeler içinde ayağa kalktı. Bir kasaya sırtını dayadı. Kulakları çınlıyor, keskin barut kokusundan burnu yanıyordu.

Inej, Kaz ve diğerlerine baktı. Sonra da en iyi yaptığı işi yaptı; ortadan kayboldu. Yük kasalarının üzerine atlayıp kauçuk tabanlı ayaklarından destek alarak çevik bir böcek gibi tırmandı.

Tepeden görünen manzara rahatsız ediciydi. Dökümtüler sayıca dezavantajlıydılar. Ayrıca sol ve sağ cenahlarından onlara yaklaşmakta olan adamlar vardı. Kaz gerçek hareket noktalarını diğerlerinden saklamakta haklı çıkmıştı. Biri ötmüştü. Inej ekiptekilerin hareketlerini yakından izlemeye çalışmıştı ama çetedeki başka biri işe burnunu sokmuş olabilirdi. Kaz kendi de söylemişti zaten: Sunta ve Karga Kulübü de dahil Ketterdam'daki her şey sızdırıyordu.

Biri yeni ***Ferolind***'in direklerinden ateş ediyordu. Bu da Jes-

per'in ıskunaya ulaştığı anlamına geliyordu. Şimdi Inej'in tek yapması gereken, diğerlerinin de oraya gidebilmesi için onlara zaman kazandırmaktı.

Aşağıdaki hedeflerini arayan Inej, kasaların üstünde hafifçe koşarak ilerledi. İşi kolaydı. Tehdidin yukarıdan gelmesini hiçbiri beklemezdi. Nina'ya ateş eden iki adamın arkasına indi. Önce birinin sonra diğerinin boğazını keserken sessizce dua etti. İkinci adam yere düştüğünde yanı başında çömelip sağ kolunu sıvadı; birinci ve ikinci parmakları eklem yerinden kesilmiş bir el dövmesi. Siyah Uçlar. Bu, Kaz'ın Geels'le arasında gerçekleşen hesaplaşmaya bir misilleme miydi? Yoksa işin içinde başka hesaplar mı vardı? Bu kadar çok adam toplayacak durumda değillerdi.

Diğer saldırganların yerlerini gözünün önüne getirerek kasalardan oluşan bir sonraki koridora geçti. Önce elinde devasa, hantal bir tüfek tıtan bir kızı indirdi, sonra da güya kızın arkasını kollaması gereken adamı hakladı. Dövmesinde kama şekli oluşturan beş kuş vardı: Jilet Martıları. Kaç çeteye karşı savaşıyorlardı yahu?

Bir sonraki köşe kördü. Konumunu kontrol etmek için yük konteynerlerinin üstüne mi çıksaydı yoksa riske girip diğer tarafta kendisini neyin beklediğine mi baksaydı? Derin bir nefes alıp eğildi, ileri atılarak köşeyi döndü. Azizleri bu gece yanındaydı; iskelelere ateş eden iki ada mm sırtlan ona dönüktü. İki çabuk bıçak darbesiyle ikisini de öldürdü. Altı ceset, alınan altı can. Epey kefaret ödemesi gerekecekti. Fakat şartlann biraz olsun Dökünttüler'den yana eşitlenmesine yardımcı olmuştu. Şimdi ıskunaya gitmesi gerekiyordu.

Bıçaklarım deri pantolonuna silip kınlanna koydu. Sonra geri gidip en yakındaki yük konteynerine doğru koşmaya başladı. Parmaklan, konteynerin kenannı kavradığı sırada kolunun altında delici bir acı hissetti. Tam zamanında dönerek Oomen'in çirkin yüzünü ekşittiğini gördü. Siyah Uçlar Ta ilgili topladığı bütün istihbarat bilgilerini bir anda akima getirdi;

çıplak elleriyle kafataslarmı parça-layabilen, Geels'in badi badi yürüyen infazcısı Oomen.

inej'i aşağı çekip yeleğinin önünü kavradı, yan tarafındaki bıçağı döndürdü. Inej bayılmamak için mücadele etti.

Inej'in başlığı geriye düşerken Oomen, "***Ghezen!*** Brekker'in Hayaletini yakaladım," diye haykırdı.

"Daha... yukarıya saplamalıydın," dedi Inej soluk soluğa. "Kalbimi ıskaladın."

"Seni ölü istemiyoruz, Hayalet," dedi. "Bulunmaz nimetsin. Kirlieller için topladığın bütün o dedikoduları ve ***onun*** bütün sırlarını duymak için sabırsızlanıyorum. Güzel hikâyelere bayılırım." "Sana bu hikâyenin nasıl sona erdiğini söyleyebilirim," dedi Inej düzensiz soluk alıp vererek. "Ama hoşuna gitmeyecek."

"Bak sen!" Oomen, inej'i kasaya çarpınca acı bütün vücuduna yayıldı. Yan tarafındaki yaradan kan fışkırırken ayak parmakları yere zar zor değiyordu. Oomen'in Inej'in omuzlarını bastıran önkolu, kollarını hareketsiz kılıyordu.

"Bir akreple dövüşmenin sırrını biliyor musun?"

Oomen güldü. "Saçmalamaya mı başladın, Hayalet? Ölmek için acele etme. Seni iyileştireceğiz daha."

Bir ayak bileğini diğerinin üzerine getirdi ve o rahatlatıcı klik sesini duydu. Dizliklerini emeklemek ve tırmanmak için takıyordu ama başka bir nedeni daha vardı; içlerine gizlenmiş küçük çelik bıçaklar.

"İşin sırrı," dedi nefes nefese, "gözlerini asla akrebin kuyruğundan ayırmamakta." Dizini yukarı çekerek bıçağı Oomen'in bacaklarının arasına

sapladı.

Ellerini kanayan kasıklarına götüren adam, feryat ederek inej'i bıraktı.

Inej kasaların arasında sendeleyerek geri gitti. Birbirlerine bağıran adamları, kesik kesik gelen silah seslerini duyabiliyordu. Kim kazanıyordu? Diğerleri ıskunaya varmışlar mıydı? Başı dönmeye başladı.

Parmaklarını yan tarafındaki yaraya değdirdi, ıslanmışlardı. Çok fazla kan. Ayak sesleri. Biri geliyordu. Mevcut yarasıyla, bu kadar kan kaybetmişken tırmanamazdı. Babasının onu ilk kez ip merdivene koyuşunu hatırladı. ***Tırman, Inej.***

Yük konteynerleri burada piramit şeklinde istiflenmişlerdi. Sadece birinin üstüne bile çıkabilse birinci kattakinin üzerinde gizlenebilirdi. ***Sadece birinin.*** Ya tırmanacaktı ya da orada kalıp ölecekti.

Şöyle bir silkindikten sonra atlayıp parmaklarıyla kasanın üstünü kavradı. ***Tırman, Inej.*** Kendini yukarı çekerek vücudunu kon-teynerin üstüne attı.

Orada uzanmak çok güzel bir histi. Fakat ardında bir kan izi bıraktığını biliyordu. ***Bir tane daha,*** dedi kendi kendine. ***Bir tane daha çıkarsan güvende olursun.*** Dizlerinin üstünde doğrularak bir sonraki kasaya uzandı.

Altındaki yüzey sallanmaya başladı. Aşağıdan kahkahalar duydu.

"Neredeysen çık dışarı, Hayalet! Anlatacak sırlarımız var!"

Ümitsizlik içinde uzanıp bir sonraki kasanın kenarını kavradı. Dayanılmaz bir acı hissediyordu. Altındaki konteyner ortadan kayboldu. Sonra havada asılı kaldı, bacaklarını çaresizce salladı. Adamlar ateş etmediler, onu canlı istiyorlardı.

“în aşağı, Hayalet!”

Kuvvetini nereden bulduğunu bilmiyordu ama kendini yukarı çekmeyi başardı. Kasanın üzerinde nefes nefese uzandı.

Bir tanecik daha. Fakat yapamadı. Doğrulamadı, uzanamadı. Hatta yuvarlanamadı bile. Çok canı yanıyordu. ***Tırman, Inej.***

“Yapamıyorum, baba,” diye fısıldadı. Şimdi bile onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Kıpırda, dedi kendi kendine. ***Burası ölmek için saçma bir yer.*** Öte yandan içinden bir ses, ölmek için daha kötü yerler olduğunu söyledi. Burada, şafak sökmesine yakın, özgürce ölecekti. Sonuna kadar mücadele ettikten sonra ölecekti; bir adam ondan usandığı ya da verebileceğinden daha fazlasını istediği için değil. Yüzü boyalı ve vücudu sahte ipeklerle kaplı ölmektense burada kendi bıçağıyla ölmeyi yeğlerdi.

Ayak bileğini bir el yakaladı. Adamlar kasaları tırmanmışlardı. Onları neden duymamıştı? O kadar mı kendinden geçmişti? Onu yakalamışlardı. Biri onu sırtüstü çeviriyordu.

Bileğindeki hançeri eline kaydırdı. Fıçı’da bu kadar keskin bir bıçak, nazik çelik olarak bilinirdi. Çabuk ölüm anlamına gelirdi. Siyah Uçlar’ın ya da Jilet Martıları’nın insafına kalıp işkence görmektense bunu tercih ederdi.

Azizler günahlarımı bağışlasın. Bıçağın ucunu göğsünün altına, kaburgalarının arasına kalbine saplanan bir ok gibi bastırdı. Sonra bir el bileğini sert bir şekilde kavradı ve bıçağı bıraktırdı.

“Henüz değil, Inej.”

Kulak tırmalayıcı ses. Inej hemen gözlerini açtı. ***Kaz.***

Onu kollarına alıp kasaların üstünden atladı. Yere sert bir iniş yapınca topal bacağı büküldü.

Yere indiklerinde Inej inledi.

“Kazandık mı?”

“Ben buradayım, değil mi?”

Kaz koşuyor olmalıydı. Kaz’m attığı her yalpalayan adımda Inej’in vücudu, göğsüne acıyla çarpıyordu. Onu taşırken bastonunu kullanamıyordu.

“Ölmek istemiyorum.”

“Bunun için elimden geleni yapacağım.”

Inej gözlerini yumdu.

“Konuşmaya devam et, Hayalet. Sıvışıp gitme.”

“Ama bu benim en iyi yaptığım iş.”

Kaz, Inej’i daha sıkı kavradı. “Iskunaya kadar dayan yeter. Aç şu kahrolası gözlerini, Inej.”

Denedi. Bulanık görüyordu ama Kaz’m boynunda, tam çenesinin altında soluk, parlak bir yara izini seçebiliyordu. Onu Menagerie’de ilk gördüğü zamanı hatırladı. Tante Heleen’e bilgi karşılığında para vermişti; borsa tüyoları, siyasi meseleler, Menagerie’nin müşterileri içkiyle ya da mutluluktan sarhoşken ağızlarından ne kaçırırlarsa. Pek çoğu onu odalarına çıkarmaktan mutluluk duyacak olmasına rağmen Kaz, Heleen’in kızlarıyla asla birlikte olmazdı. Onun, tüylerini ürperttiğini, o siyah eldivenlerin altındaki ellerinin sonsuza dek kanla kaplı olduğunu iddia ederlerdi. Oysa

Inej konuşmalarından ve gözleriyle hareketlerini takip etmelerinden onu arzuladıklarını bilirdi.

Bir gece, Kaz lobide yanından geçerken Inej aptalca, dikkatsizce bir şey yapmıştı. “Sana yardım edebilirim,” diye fısıldamıştı. Kaz ona bir kez bakmış, sonra hiçbir şey olmamış gibi yoluna devam etmişti. Ertesi sabah Inej, Tante Heleen’in odasına çağrılmıştı. Yine dayak yiyeceğinden emindi. Fakat Kaz Brekker karga başlı bastonuna yaslanmış orada duruyor, hayatını değiştirmeyi bekliyordu.

“Sana yardım edebilirim,” dedi Inej şimdi.

“Hangi konuda?”

Hatırlayamıyordu. Ona söylemesi gereken bir şeyler vardı. Fakat artık önemi yoktu.

“Konuş benimle, Hayalet.”

“Benim için geldin.”

“Yatırımlarımı korurum.”

Yatırımlar. “Gömleğini kana buladığıma sevindim.”

“Hesabına yazdım.”

Şimdi aklına gelmişti. Kaz ona bir özür borçluydu. “Özür dile.”

“Ne için?”

“Dile sen.”

Kaz’ın cevabını duymadı. Dünyası kapkaranlık olmuştu.

Kaz, kollarında İnej'le ıskunaya biner binmez, "Çıkar bizi

buradan," diye bağırdı. Yelkenler çoktan havalanmıştı. O yüzden istediği kadar hızlı olmasa da limandan kısa sürede ayrıldılar. Yolculuk için daha fazla Rüzgârın Hâkimi bulması gerektiğini biliyordu ama öyle ha deyince de bulunmuyorlardı.

Güverte tam ana baba günüydü. İnsanlar bağrışıyor, ıskunayı bir an evvel açık denize çıkarmak için çabalıyorlardı.

"Specht!" diye bağırdı tekneye kaptanlık etmesi için seçtiği, zor günler geçirmiş ve Dökünтüler'in alt kademelerinde sıkışıp kalmış, bıçakla maharetli bir denizci olan adama. "Mürettebatını hizaya sok. Yoksa kafalarını kırmaya başlayacağım."

Specht selam durdu; sonra kendine geldi. Artık donanmada görev yapmıyordu ve Kaz da onun komutanı değildi.

Kaz'm bacağındaki ağrı dayanılmazdı. Hatta Geldstraat yakınlarındaki bir bankanın çatısından düşerek kırdığından bu yana hiç bu kadar acımamıştı. Kemiği tekrar kırmış olması muhtemeldi. Inej'in ağırlığı da buna tuz biber oluyordu, fakat Jesper yardım etmek için önüne çıktığında Kaz onu kenara itti.

“Nina nerede?” diye hırladı Kaz.

“Aşağıda yaralılarla ilgileniyor. Beni tedavi etti bile.” Yan aydınlıkta Kaz, Jesper’in uyluğundaki kurumuş kanı fark etti. “Wylan çatışma esnasında yaralandı. Dur da sana yarım edeyim...”

“Çekil yolumdan,” dedi Kaz ve alt güverteye giden rampadan aşağı indi.

Nina, dar bir kamarada Wylan’a yardım ediyordu. Ellerini, çocuğun kolu üzerinde gezdirerek kurşun yarasını kapatıyordu. Sadece ufak bir sıyrıktı.

“Çekil,” dedi Kaz ve Wylan masadan neredeyse atlayarak kalktı.

“Daha işim bitmedi...” diye başladı Nina. Sonra Inej’i gördü. “Azizler aşkına,” dedi. “Ne oldu?”

“Bıçak yarası.”

Birkaç parlak gaz lambası, sıkışık kamarayı aydınlatıyordu. Bir kâfuru şişesinin yanındaki bir rafın üzerine, temiz sargı bezleri konmuştu. Kaz, Inej ’i yere sabitlenmiş masanın üzerine usulca yatırdı.

“Çok kan kaybetmiş,” dedi Nina soluk soluğa.

“Yardım et ona.”

“Kaz, ben bir Cellat’ım, gerçek bir Şifacı değil.”

“Biz bir Şifacı bulana kadar çoktan ölmüş olur. Başla hemen.”

“Işığımı kesiyorsun.”

Kaz koridora çıktı. Inej masanın üzerinde kıpırdamadan öylece yatıyordu. Sallanan lamba ışığında ışıldayan esmer teni solgundu.

Inej sayesinde hayattaydı. Hepsi onun sayesinde hayattaydılar. İçinde bulundukları zor durumdan kurtulmayı başarmışlardı çünkü Inej, etraflarının sarılmasına engel olmuştu. Kaz ölümü biliyordu. Tepelerinde dolanan, Hayalet'i almaya hazırlanan ölümün varlığını şu anda gemide hissedebiliyordu. Üstü başı onun kanıyla kaplıydı.

"İşe yaramayacaksan git buradan," dedi Nina ona bakmadan. "Beni geriyorsun." Ufak bir tereddüdün ardından geldiği yoldan öfkeli adımlarla geri döndü. Yolda başka bir kamaradan temiz bir gömlek arakladı. Bir rıhtım çarpışmasından, hatta bir silahlı çatışmadan sonra bu kadar sarsılmamış olması gerekirdi. Fakat sarsılmıştı. İçinde eski bir yaranın açıldığını hissediyordu. Bu, çocukken Jordie'nin ölümünden sonraki o çaresizlik dolu ilk günlerde yaşadığı duyguyla aynıydı.

Özür dile. Inej'in ona son sözü bu olmuştu. Ne için özür dilemesini istemişti? O kadar çok olasılık vardı ki. Binlerce suç. Binlerce saçma alay.

Güvertede, ufukta yavaş yavaş gözden yiten limanı ve Ket-terdam'ı izlerken deniz havasından derin bir nefes aldı.

"Orada neler oldu öyle?" diye sordu Jesper. Tüfeği yanında, korkuluğa yaslanıyordu. Saçları dağınıktı, gözbebekleri irileşmişti. Sarhoş ya da yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu. Bir çarpışmadan sonra hep böyle görünürdü. Korkuluktan sarkan Helvar kusuyordu. Belli ki denizle arası yoktu. Bir ara ayaklarını tekrar zincirlemeleri gerekecekti.

"Pusuya düşürüldük," dedi Wylan baş kasara güvertesindeki yerinden. Kolunu sıyırmıştı, parmaklarını Nina'nm yarasını iyileştirdiği kırmızı noktanın üzerinde gezdiriyordu.

Jesper, Wylan'a ters ters baktı. "Üniversiteden o kadar hocalar tutmuş ve bu çocuğun bütün diyebildiği bu mu yani? 'Pusuya düşürüldük'?"

Wylan kıpkırmızı kesildi. “Bana ***çocuk*** demeyi kes. Neredeyse yaşıtız.”

“Senin için bulduğum diğer isimlerden hoşlanmayacaksın. Pusuya düşürüldüğümüzü ***biliyorum.*** Bu, orada olacağımızı nereden bildiklerini açıklamıyor. Belki de Dökünтüler arasına sızmış tek Siyah Uçlar casusu Büyük Bolliger değildi.”

“Geels bu kadar çabuk ve bu kadar sert misilleme yapabilecek ne zekâya ne de kaynaklara sahip,” dedi Kaz.

“Emin misin? Çünkü bana epey sağlam bir misilleme gibi geldi.”

“Hadi, soralım o zaman.” Kaz topallayarak Rotty’nin Oomen’i sakladığı yere gitti.

Hayaletini hakladım, diye kıkırdamıştı Oomen, Kaz onu yerde iki büklüm yatarken bulduğunda. ***İyi hakladım hem de.*** Kaz, Oomen’in uyluğundaki kana bakmış, ***görünüşe bakılırsa o da seni haklamış***, demişti. Fakat tam isabet ettirememişti. Aksi takdirde Oomen şu an kimseyle konuşuyor olmazdı. Kaz adamı bayıltmış ve kendisi Inej’i bulmaya giderken Rotty’yi Oomen’i alması için göndermişti.

Şimdi Helvar ve Jesper, elleri bağlı Oomen’i korkuluğa doğru sürüklediler.

“Ayağa kaldırın.”

Helvar kocaman eliyle Oomen’i çekip ayağa kaldırdı.

Kaba, beyaz saçları alnına yapışan Oomen sırıttı.

“Siyah Uçlar’ı bu gece buraya neyin getirdiğini neden söylemiyorsun?”

“Sana borcumuz vardı.”

“Otuz adamla ortalık yerde bir silahlı çatışmayla mı? Hiç sanmıyorum.”

Oomen pis pis sırıttı. “Geels küçük düşürülmekten hoşlanmaz.”

“Geels kuş beyinlinin teki. Ayrıca Büyük Bolliger de Döküntüler’in içindeki tek kaynağıydı.”

“Belki de...”

Kaz sözünü kesti. “Şimdi çok iyi düşünmeni istiyorum, Oomen. Geels muhtemelen öldüğünü sanıyor. O nedenle burada takas kuralları geçerli değil. Sana istediğimi yapabilirim.”

Oomen, Kaz’ın suratına tükürdü.

Paltosunun cebinden bir mendil çıkaran Kaz yüzünü özenle sildi. Masanın üzerinde hareketsiz yatan Inej’i, kollarındaki hafif ağırlığını düşündü.

“Tutun onu,” dedi JesperTe Fjerdalıya. Paltosunun koluna hafifçe vurunca elinde bir istiridye bıçağı belirdi. Her daim kıyafetlerinin arasına gizlenmiş en az iki bıçak bulunurdu. Hatta bu sayılmazdı bile; küçük, fena bir bıçak.

Oomen’in gözünün üzerine -alnından elmacıkkemiğine-düzgün bir kesik attı. Oomen’ın çığlık atmak için nefes almasına fırsat dahi vermeden simetrik ikinci bir kesik attı. Ortaya neredeyse kusursuz bir ***X***harfi çıktı. Şimdi Oomen çığlık atıyordu.

Kaz, bıçağı temizleyip yenine geri koydu. Eldivenli parmaklarım Oomen’in gözüne batırdı. Feryat edip kıvranan adamın gözünü çıkardı. Kopan damarlardan fışkıran kan, yüzünü kırmızıya boyadı.

Kaz Wylan’ın öğürdüğünü duydu. Gözü denize attı ve tükü-rüklü mendilini Oomen’in çıkardığı gözünün yerine soktu. Sonra kırmızı lekeler bırakan

eldivenli elleriyle Oomen'in çenesini kavradı. Eylemleri, Karga Kulübü'nde kâğıt dağıtıyormuş ya da kolay bir kilidi açıyormuşçasına sakin ve kesindi. Oysa yakıcı öfkesi, çılgın ve yabancıydı. İçinde bir şeyler serbest kalmıştı.

"Beni dinle," diye tısladı yüzünü Oomen'inkine yaklaştırarak. "İki seçeneğin var: Ya bilmek istediğimi bana anlatırsın ve ceplerinde kendini tedavi ettirip Kerch'e dönmene yetecek kadar parayla seni bir sonraki limanda bırakırız. Ya da diğer gözünü de çıkarırım ve bu konuşmayı kör bir adamla tekrarlarım."

"Sıradan bir işti," diye mırıldandı Oomen. "Geels, Siyah Uç-lar'ı saldırıya geçirmek için beş bin ***kruge*** aldı. Yanımıza Jilet Martılarından da birkaç kişi aldık."

"O halde neden daha fazla adamla gelmediniz? Neden işi garantiye almadınız?"

"Havaya uçtuğunda teknede olman gerekiyordu! Biz sadece geride kalanların icabına bakacaktık."

"Sizi kim tuttu?"

Burnu akan, dudağını emen Oomen tereddüt etti.

"Bir daha sordurtma, Oomen," dedi Kaz sessizce. "Herkimse artık seni koruyamaz."

"Beni öldürür."

"Ben de öldürmem için yalvartırım. İkisinden beğendiğini seç." "Pekka Rollins," dedi Oomen hıçkırarak. "Pekka Rollins'ti!" Kendisi de şaşkın olmasına karşın Kaz, Pekka Rollins isminin Jesper'le Wylan üzerinde yarattığı etkiyi fark etti. Helvar gözü korkacak kadar bilgi sahibi değildi.

“Azizler aşkına,” diye homurdandı Jesper. “Ayvanın hasını yedik.”

“Ekibin başında bizzat Rollins mi var?” diye sordu Kaz Oo-men’e.

“Ne ekibinin?”

“Fjerda’ya giden ekibin.”

“Benim ekipten falan haberim yok. Bizim tek görevimiz, limandan ayrılmanıza mani olmaktı.”

“Anlıyorum.”

“Bir hekime ihtiyacım var. Beni bir hekime götürür müsünüz?” “Elbette,” dedi Kaz. “Bu taraftan.” Oomen’i yakalarından tutup ayağa kaldırdı, vücudunu korkuluğa yasladı.

“Sana istediğini anlattım!” Oomen çığlık atıp debeleniyordu. “İstediğini yaptım!”

Ufak tefek yapısına rağmen Oomen epey kuvvetliydi; Jesper gibi çiftlik gücüne sahipti. Muhtemelen tarlalarda büyümüştü.

Kaz, “Hayaletim burada olsaydı sana merhamet etmemi salık verirdi. Fakat sayende, seni savunmak için burada değil,” dediğinde kimsenin duyamaması için Oomen’e doğru eğildi.

Kaz, başka tek kelime etmeden Oomen’i denize attı.

Yüzü solgun, şaşkın bakışlarıyla dalgaların arasındaki Oomen’i izleyen Wylan korkuluğun üzerinden eğilerek, “Hayır!” diye bağırdı. İnfazcının tek gözlü suratı gözden yiterken yakarışları hâlâ duyulabiliyordu.

“Sen... sen dedin ki sana yardım ederse..

“Sen de mi denizi boylamak istiyorsun?” diye sordu Kaz. Wylan içine cesaret çekermişçesine derin bir soluk aldı. “Beni denize atmazsın. Bana ihtiyacın var,” dedi heyecanla.

insanlar neden bunu söyleyip duruyor sanki? “Belki de,” dedi Kaz. “Ama şu an mantıklı bir karar verecek ruh halinde değilim.” Jesper elini Wylan’ın omzuna koydu. “Boş ver.”

“Doğru değil...”

“Wylan,” dedi Jesper oğlanı hafif sarsarak. “Hocaların bunu sana öğretmemişlerdir belki ama kan revan içindeki ve yeninde bıçak taşıyan bir adamla tartışılmaz.”

[1]

İki direkli bir çeşit yelkenli gemi, (e.n.)

Wylan dudaklarını birbirine bastırdı. Kaz çocuğun korkmuş mu yoksa öfkeli mi olduğunu anlayamadı, umurunda da değildi zaten. Sarı sakallarının altındaki suratı deniz tuttuğu için yemyeşil olan Helvar, bir nöbetçi gibi sessizce olan biteni gözlemliyordu.

Kaz, Jesper'e döndü. "Helvar'ın ellerini ve kollarım zincirle," dedi aşağıya yönelirken. "Bir de bana temiz kıyafetle su getir."

"Ne zamandan beri senin uşağınım?"

"Bıçak taşıyan adam, hatırladın mı?" dedi omzunun üzerinden. "Tabanca taşıyan adam!" diye seslendi Jesper arkasından. Kaz ortaparmağıyla bir hareket yaparak alt güvertede gözden kayboldu. Canı sıcak bir banyo ve bir şişe konyak çekiyordu ama yalnız kalmaya ve bir süreliğine üzerindeki kan kokusundan kurtulmaya razıydı.

Pekka Rollins. Bu isim, kafasının içinde silah sesi gibi yankılandı. İş dönüp dolaşıp, elinden her şeyi alan adam Pekka Rol-lins'e geliyordu. Kaz'la bir ekibin bugüne kadar giriştiği en büyük vurgun arasında sadece o duruyordu. Rollins, Bo Yul-Bayur'u kaçırmak için yerine birini mi gönderirdi yoksa bizzat ekibinin başında mı yer alırdı?

Loş kamarasında Kaz, "Adım adım," diye fısıldadı. Pekka Rollins'i öldürmek hep çekici gelmişti ama bu yeterli değildi. Kaz, Rollins'i küçük düşürmek istiyordu. Onun da tıpkı Kaz'ın ve Jor-die'nin çektiği gibi acı çekmesini istiyordu. Ve otuz milyon ***kruge*** yi Pekka Rollins'in pis ellerinin arasından çekip almak çok iyi bir başlangıçtı. Belki Inej haklıydı. Belki de kader onun gibilerle gerçekten uğraşıyordu.

Nina sıkışık, küçük ameliyat kamarasında Inej'i iyileştirmeye çalışıyordu ama bu tarz bir iş için eğitilmemişti.

Ravka'nın başkentindeki eğitimlerinin ilk iki yılında bütün Grisha Corporalkileri birlikte okur, aynı dersleri alır, aynı otopsileri yaparlardı. Fakat sonrasında eğitimleri ayrılırdı. Şifacılar, yaraları iyileştirmenin ince sanatını öğrenirken Cellatlar -verilen hasarı düzeltmede değil, hasar vermede uzman- asker olurlardı. Özünde, aynı olan güce farklı bir bakış açısıydı. Ne var ki canlılarla çalışmak, ölülerle çalışmaktan daha zordu. Öldürücü darbe için kararlılık, sarih bir niyet yeterliydi. Şifa verme ise yavaş, dikkatli yapılmalıydı; her bir küçük seçimin derinlemesine incelenmesini gerektiren bir ritimdi. Kaz için geçtiğimiz yıl yaptığı işlerin ve bir bakıma Beyaz Gül'de ruh hallerini değiştirme ve suratlara yeni şekil verme çalışmalarının çok faydasını görmüştü.

Fakat Inej'e bakan Nina, okulda aldığı eğitimin o kadar kısa olmamış olmasını diledi. O daha Küçük Saray'dayken Ravka iç-savaşı patlak vermiş, o ve sınıf arkadaşları saklanmak zorunda kalmışlardı. Savaş sona erip ortalık yatıştığında Kral Nikolai, geriye

kalan birkaç Grisha askerinin eğitilip sahaya sürülmesi için can attığından Nina, ilk görevine gönderilmeden önce ileri seviye dersleri sadece altı ay

boyunca alabilmişti. O sıralarda heyecan duymuştu. Şimdiyse okulda sadece bir hafta bile daha fazla geçirebilmiş olmayı diliyordu.

Bir cambaz gibi esnek bir yapıya sahip olan Inej'in vücudu kas ve narin kemiklerden ibaretti. Bıçak sol kolunun altına saplanmıştı. Ucuz yırtmıştı. Bıçak biraz daha derine gitse kalbi delip geçmiş olabilirdi.

Nina, Wylan'dayaptığı gibi Inej'in yarasını kapatıverse kızın iç kanamasının devam edeceğini biliyordu. O nedenle önce iç kanamayı durdurmaya çalışmıştı. Bu işin altından başarıyla kalktığını düşünüyordu ancak Inej çok kan kaybetmişti. Nina'nın, bu konuda ne yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Bazı Şifacıların bir kişinin kanını bir başkasına uydurabildiğini duymuştu fakat yanlış yapıldığı takdirde, hasta zehirlenme tehlikesi geçirebilirdi. Bu işlemi hayata geçirmesi olanaksızdı.

Yarayı kapadıktan sonra Inej'in üstünü hafif bir yün battaniyeyle örttü. Şimdilik Nina'nın tek yapabileceği, nabzını ve solunumunu gözlemekti. Nina, Inej'in kollarını battaniyenin altına yerleştirirken önkolunun iç tarafındaki yara izini gördü. Başparmağını usulca izin girinti ve çıkıntıları üzerinde gezdirdi. Tavus kuşu tüyüne yani Menagerie, Egzotikler Evi'nin üyelerinin taşıdığı dövmeye benziyordu. Bu dövmeyi kim silmişse berbat bir iş çıkarmıştı.

Merakına yenik düşen Nina, Inej 'in diğer kolunu sıvadı. O kolu pürüzsüz ve işaretsizdi. Inej, Dökuntüler 'in bütün tam üyelerinin taşıdığı karga ve kadeh dövmesini yaptırmamıştı. Fıçı'da ittifaklar her gün değişirdi ama çeten senin ailendi, seni hayatta tutan korumandı. Nina'nın iki dövmesi vardı. Sol kolundaki Beyaz Gül Evi'ne aitti. Asıl önemli olan sağ kolundakiydi; neredeyse boş bir kadehten su içmeye çalışan bir karga. Bu dövmenin mesajı açıktı: Ben, Dökuntüler'e aitim, benimle uğraşırsanız sonuçlarına katlanırsınız.

Inej, Nina'dan daha uzun süredir Döküntüler'de olmasına rağmen dövmesi yoktu. Tuhaf. Inej çetenin en değerli üyelerinden biriydi ve Kaz'ın -kendi standartlarına göre- ona güvendiği aşikârdı. Nina, Inej'i masanın üzerine bıraktığında Kaz'ın yüzünde beliren ifadeyi düşündü. Her zamanki Kaz'dı - soğuk, kaba, geçimsiz- ama bütün o öfkenin altında Nina başka bir şey daha gördüğünü düşünüyordu. Ya da belki de romantiklik ediyordu.

Kendine güldü. Aşkın kimsenin başına gelmesini istemezdi. Bağrınıza bastığınız ama sonrasında başınızdan atamadığınız bir misafir gibiydi.

Nina, Inej'in yüzüne düşen düz, siyah saçlarını yana attı. "Lütfen, iyileş," diye fısıldadı. Kamarada tereddüt dolu sesindeki zayıflıktan iğrendi. Ne bir Grisha askeri gibi ne de Döküntüler'in pişkin üyelerinden biri gibiydi. Ne yaptığını bilmeyen küçük bir kıza benziyordu. Ve kendini de tam olarak öyle hissediyordu. Eğitimi çok kısa sürmüştü. İlk görevine çok erken gönderilmişti. Zoya

o sırada onu uyarmış, ama Nina gitmek için yalvarmıştı. Ona ihtiyaçları olduğu için de daha tecrübeli Grishalar, ısrarlarına karşı koymamışlardı.

Zoya Nazyalensky, saçmalık raddesinde güzel, çok güçlü bir Rüzgârın Hâkimi'ydi. Bir kaşını oynatarak Nina'nın özgüvenini küle çevirebilirdi. Nina ona tapardı. ***Pervasız, budala, dengesiz.*** Zoya ona bütün bu sıfatları ve daha kötülerini yakıştırmıştı.

"Haklıydın, Zoya. Şimdi mutlu musun?"

"Başım dönüyor," dedi Jesper kapı boşluğundan.

İrkilen Nina başını kaldırınca Jesper'in topukları üzerinde sağa sola sallandığını gördü. "Zoya da kim?" diye sordu.

Nina tekrar sandalyesine yığıldı. “Hiç kimse. Grisha Üçler Erki’nin bir üyesi.”

“Vay canına. İkinci Ordu’nun başındakiler mi?”

“İkinci Ordu’dan geriye kalanlar.” Ravka’nın Grisha askerlerinin sayısı savaş sırasında oldukça azalmıştı. Kimileri kaçmıştı. Çoğu öldürülmüştü. Nina yorgun gözlerini ovuşturdu. “Bulunmak istemeyen Grishaları bulmanın en iyi yolu nedir biliyor musun?” Jesper ensesini ovdu, ellerini tabancalarına dokundurup tekrar ensesine götürdü. Sürekli kıpır kıpırdı. “Hiç düşünmedim,” dedi.

“Mucizeleri araştır ve uyku masallarını dinle.” Cadılarla cinlerin, açıklanamayan olayların hikâyelerini takip et. Bazen batıl inançtan ibarettiler. Fakat yerel efsanelerin özünde çoğunlukla gerçeklik payı vardı; ülkelerinin idrak edemediği yeteneklerle doğan insanlar. Nina o hikâyelerin kokusunu almada epey uzmanlaşmıştı.

“Bana öyle geliyor ki bulunmak istemiyorlarsa onları kendi hallerine bırakmalısın.”

Nina ona ters ters baktı. ***“Drüskelle***ler onları kendi hallerine bırakmazlar. Grishaları her yerde avlarlar.”

“Hepsi Matthias gibi çekici mi?”

“Ve daha kötü.”

“Ayak zincirlerini bulmam lazım. Kaz bana hep eğlenceli işleri veriyor.”

“Değişmek ister misin?” diye sordu Nina yorgunca.

Jesper'in uzun boylu zayıf cüssesinin çılgın enerjisi düşüyor gibiydi. Nina'nın onu daha önce hiç görmediği kadar durgunlaştı. Bakışları, küçük kamaraya girdiğinden bu yana ilk kez Inej'in üstüne odaklandı. ***Ona bakmaktan imtina ediyordu,*** diye fark etti Nina. ***Ona bakmak istemiyordu.*** Inej'in sığ soluk alış verişleriyle battaniyeler hafif kıpırdandı. Jesper konuştuğunda, sesi, fazla tiz notalara göre ayarlanmış bir çalgının telleri gibi gergindi.

"O ölemez," dedi. "Bu şekilde olmaz."

Kafası karışan Nina, Jesper'e baktı. "Hangi şekilde?"

"O ölemez," diye tekrarladı.

Nina öfkelendi. Jesper'e sımsıkı sarılmakla bağırmak arasında kalmıştı. "Azizler aşkına, Jesper," dedi. "Elimden geleni yapıyorum."

Jesper kıpırdandı, vücudu tekrar dirilmiş gibiydi. "Özür dilerim," dedi biraz uysalca. Tuhaf bir şekilde Nina'nm omzuna vurdu. "Harika iş çıkarıyorsun."

Nina iç geçirdi. "Hiç inandırıcı değil. Neden gidip sarışın devi zincirlemiyorsun?"

Jesper selam verip kamaradan ayrıldı.

Ne kadar sinir bozucu olsa da Nina az kalsın Jesper'e seslenecekti. Jesper gidince kafasında Zoya'nın sesiyle baş başa kaldı ve elinden gelenin en iyisinin yeterli olmadığını hatırladı.

Inej'in teni fazla soğuktu. Nina ellerini kızın omuzlarına koyup kan akışını hızlandırarak vücut ısısını biraz olsun yükseltmeye çalıştı.

Nina, Jesper'e tamamen dürüst davranmamıştı. Grisha Üçler Erki'nin tek amacı, Grishaları Fjerdalı cadı avcılarından kurtarmak değildi. Ravka'nm askere ihtiyacı olduğundan Gezgin Ada'ya ve Novyi Zem'e görev timleri göndermişlerdi. Bu timler gizlilik içinde yaşayan Grishaları arayıp bulmuş ve Ravka'ya yerleşip kralın hizmetine girmeleri için onları ikna etmeye çalışmışlardı.

Nina çok genç olduğundan Ravka içsavaşmda mücadele edememişti. İkinci Ordu'nun yeniden kurulmasında rol almak içinse can atmıştı. Nihayetinde Zoya'nm çekincelerini ortadan kaldıran, Nina'nın dillere karşı yeteneği olmuştu; Nina Shuca, Kaelce, Su-lice, Fjerdaca hatta biraz da Zemenice biliyordu. Zoya, Nina'nın kendisine ve bir Grisha Denetçi ekibine eşlik etmesini kabul etmiş, bütün şüphelerine rağmen Nina görevini başarıyla yerine getirmişti. Seyyah kılığına giren Nina tavernalara ve hanlara sızarak konuşmaları dinlemiş, yerli halkla sohbet etmiş, sonra da öğrendiklerini kamptakilere anlatmıştı.

Maroch Glen 'e gidiyorsan mutlaka gündüz yolculuk et. O topraklarda kızgın ruhlar kol gezer; durup dururken fırtınalar çıkar.

Fells Cadısı gerçek, pekâlâ. Tifüse ***yakalanan ikinci kuzenim ona görünmeye gitti ve daha önce hiç olmadığı kadar sağlıklı olduğuna yemin ediyor. Ne demek aklı başında değil? Senden daha aklı başında olduğu kesin.***

İstamere'deki sözde perili mağaralarda iki Grisha ailesi bulmuşlar ve Fenford'daki bir anne, bir baba ve iki çocuklarını -ateşi kontrol edebilen Ateşin Hâkimleriydiler- mafyanın elinden kurtarmışlardı. Hatta Leflin'deki limanın yakınlarında bir köle gemisine bile baskın düzenlemişlerdi. Mülteciler sınıflandırıldıktan sonra güçleri olmayanlar evlerine gönderilmişlerdi. Bir Grisha Denetçisi tarafından güçleri teyit edilenlereyse Ravka'ya iltica etme hakkı sunulmuştu. Sadece Fells Cadısı olarak bilinen

yaşlı Cellat kalmayı seçmişti. “Canımı almak istiyorlarsa gelsinler de alsınlar,” diyerek gülmüştü. “Ben de onlarınkini alırım.”

Kaelceyi anadili gibi konuşan Nina, gittiği her kasabada yeni bir kimliğe bürünmeye bayılıyordu. Fakat bütün başarılarına rağmen Zoya durumdan hoşnut değildi. “Dillerle aranın iyi olması yeterli değil,” diye Nina’yı azarlamıştı. “Daha az... dikkat çekmeyi öğrenmen gerekiyor. Fazla gürültücü, fazla coşkulu, fazla hatırda kalırsın. Çok fazla riske giriyorsun.”

“Zoya,” demişti birlikte seyahat ettikleri Denetçi. “Sakin ol.” Adam, yaşayan bir büyüteçti. Öldüğünde kemikleri Grisha gücünü artırmaya yarayacaktı; diğer Grishaların taktığı köpekbalığı dişlerinden ya da ayı pençelerinden hiçbir farkı yoktu. Fakat büyüteç yeteneklerini Grisha gücünü dokunma yoluyla sezmek amacıyla kullanabilmesi için eğitilen Denetçi, hayattayken görevleri açısından paha biçilmez değere sahipti.

Zoya çoğu zaman Denetçi’yi korurdu ama şimdi koyu mavi gözleri birer yarık halini almıştı. “Öğretmenlerim bana yumuşak davranmadılar. Bir gün bir grup köylü tarafından ormanda kovalanırsan onlara sakin olmalarını mı söyleyeceksin?”

Gururuna yenik düşen gözlerine dolan yaşlardan utanan Nina oradan uzaklaşmıştı. Zoya onu bayırı aşmaması konusunda uyarmış ama o, Zoya’ya kulak asmayarak ondan olabildiğince uzaklaşayım derken kendini doğrudan bir ***drüskelle*** kampının ortasında bulmuştu. Tamamı Fjerdaca konuşan altı sarışın çocuk, sahilin yukarısında bir uçurumda toplanmışlardı. Kamp ateşi yakmamış, Kael köylüleri gibi giyinmişlerdi. Fakat Nina kim olduklarını anında anlamıştı.

Gümüşümsü ay ışığında ona uzun bir süre bakmışlardı.

“Ah, şükürler olsun,” demişti Kaelce. “Ailemle birlikte yolculuk ediyordum. Ormanda yolumu kaybettim. İçinizden biri yolu bulmama

yardım edebilir mi?”

“Kaybolmuş galiba,” diye içlerinden biri diğerleri için Fjer-dacaya çevirmişti.

Elinde fener olan bir diğeri ayaklanmıştı. Diğerlerinden daha uzundu. O yaklaştıkça Nina’nın bütün içgüdüleri ona kaçmasını haykırmıştı. ***Ne olduğunu bilmiyorlar,*** diye hatırlatmıştı kendine. ***Sen ormanda kaybolmuş sıradan bir Kael kızısın. Sakın aptalca bir şey yapma. Onu diğerlerinden uzaklaştır, sonra da işini bitir.***

Fjerdalı fenerini kaldırmış, ışık ikisinin de yüzünü aydınlatmıştı. Çocuğun uzun saçları parlatılmış altın rengiydi. Soluk mavi gözleri, kış güneşinin altındaki buz gibi ışıldıyordu. ***Bir tabloya benziyor,*** diye düşünmüştü Nina, ateşten bir kılıç sallamak için doğmuş, altın yapraklarla bir kilisenin duvarlarına işlenmiş bir azize. “Burada ne arıyorsun?” diye sormuştu Fjerdalı.

Nina anlamazlıktan gelmişti. “Özür dilerim,” demişti Kaelce. “Anlamıyorum. Kayboldum.”

Fjerdalı ona doğru atılmıştı. Nina hiç düşünmeden tepki vermiş, saldırmak için ellerini kaldırmıştı. Karşısındaki fazla hızlıydı.

Hiç tereddütsüz fenerini bırakıp Nina’mn bileklerini yakalamış, ellerini birleştirerek gücünü kullanmasını imkânsız kılmıştı.

“***Drüsje***,” demişti Fjerdalı memnuniyetle. ***Cadı.*** Bir kurt gibi sırıtmıştı.

Saldırı aslında bir testti. Ormanda kaybolan bir kız ürkerdi; bir bıçağa ya da bir tabancaya uzanırdı. Bir adamın kalbini durdurmak için ellerini kullanmaya çalışmazdı. ***Dikkatsiz. Fevri.***

Zoya onu bu yüzden getirmek istememişti. Düzgün eğitim alan Grishalar bu hataları yapmazdı. Nina aptallık etmişti ama ırk-daşlarına ihanet etmesi gerekmiyordu. Adamlara Ravkaca değil, Kaelce yalvarmış ve yardım istemek için bağırmamıştı. Ne ellerini bağladıklarında ne tehdit ettiklerinde ne de onu bir darı çuvalı gibi bir tekneye attıklarında. İçindeki dehşeti haykırmak, Zoya'yı yardıma çağırmak, birilerinin onu kurtarmaya gelmesi için yalvarmak istemişti ama diğerlerinin hayatını riske atamazdı. ***Drüskelle***ler onu kıyıdan birkaç kilometre açıkta demirli bir gemiye götürmüş, alt güvertede başka tutsak Grishalarla dolu bir kafese atmışlardı. İşte asıl dehşet o zaman başlamıştı.

Geminin nemli kamında günler birbirini kovalamıştı. Güçlerini kullanmalarına mani olmak için Grisha tutsakların elleri sıkıca bağlanmıştı. Buğdaybiti dolu ekmeklerle beslenmiş -hayatta kalmalarına yetecek kadar- ve bir daha ne zaman verileceğini bilmediklerinden sularım olabildiğince idareli kullanmak zorunda kalmışlardı. Hacetlerini gidermek için kendilerine hiçbir yer verilmemişti. Vücutlarının ve dışkıların kokusu neredeyse dayanılmazdı.

Arada gemi demir atıyor ve ***drüskelle*** ler başka bir tutsakla geri dönüyorlardı. Fjerdalılar kafeslerinin önünde dikiliyor, yiyip içiyor, kirli elbiseleri ve kokularıyla alay ediyorlardı. Durumları ne kadar kötü olursa olsun, onları neyin beklediğini bilmemek çok daha korkutucuydu; Buz Sarayı'ndaki engizitörler, işkence ve ka-çımlmaz olarak ölüm. Nina rüyasında bir odun yığınının üzerinde diri diri yakıldığını görüyor, çığlıklar atarak uyanıyordu. Kâbuslar, korkular ve açlığın yarattığı hezeyanlar öylesine birbirine girmişti ki Nina neyin gerçek olduğundan neyin gerçek olmadığından artık emin değildi.

Sonra bir gün, ***driiskelle***ler, yenlerinde beyaz kurt kafası bulunan, jilet gibi ütülü siyah ve gümüş renkli üniformalarla hapishaneye doluşmuşlardı. Rütbelerine göre sıraya dizilmişler, komutanları girerken esas duruşa

geçmişlerdi. Hepsi gibi uzun boyluydu. Bakımlı bir bıyığı vardı. Uzun sarı saçlarının şakaklarına kır düşmüştü. Hapishane boyunca yürümüş, sonra tutsakların önünde durmuştu.

“Kaç kişi?” diye sormuştu.

“On beş,” diye yanıtlamıştı Nina’yı yakalayan, parlatılmış sırma saçlı çocuk. Onu hapishanede ilk kez görüyordu.

Komutan boğazını temizleyip ellerini arkasında kenetlemişti. “Adım JarI Brum.”

Nina’nm içini korku dolu bir titreme kaplamış, bu korkunun hücredeki diğer Grishalara da yansıdığını hissetmişti. Hiçbirinin göz ardı edemeyeceği bir uyarıydı bu.

Nina okuldayken ***driiskelle***leri takıntı haline getirmişti. Beyaz kurtlan, acımasız bıçakları ve Grishalarla yapacaklan savaşlar için yetiştirdikleri atlarıyla kâbuslannın olmazsa olmaz yaratıklarıydılar. Fjerdacasım mükemmelleştirmek ve kültürleriyle ilgili daha çok bilgi sahibi olmak için de bu yüzden çalışmıştı. Bir nevi kendini onlara, yaklaşmakta olan savaşa hazırlamıştı. Ve Jarl Brum, içlerinde en kötüleriydi.

Bir efsane, karanlıkta bekleyen canavardı. ***Driiskelle*** ler yüzyıllardır var olmuşlardı ama Bram’un önderliğinde sayılan iki katına çıkmış ve çok daha ölümcül hale gelmişlerdi. Talimleri değiştirmiş, Fjerda’daki Grishalann kökünü kazımak için yeni teknikler geliştirmiş, Ravka sınırlarından içeri sızmış ve diğer ülkelerdeki başıboş

Grishalann izini sürmeye başlamıştı. Hatta köle gemilerinin bile peşine düşmüş, sırf Grisha tutsaklarını tekrar zincirleyip yargılanmaları ve infaz edilmeleri için Fjerda’ya gönderebilmek amacıyla onlan “serbest bırakmıştı”. Nina günün birinde Brum’un karşısına bir intikam savaşçısı ya

da zeki bir casus olarak çıkmayı hayal etmişti. Kendini onun karşısında paçavralar içinde, elleri bağlı, kafese tıkılmış ve açlıktan ölmek üzere bir halde asla hayal etmemişti.

Brum, isminin yapacağı etkiyi biliyor olmalıydı. Uzun bir süre bekledikten sonra kusursuz Kaelcesiyle, "Karşınızda, türünüzün kökünü kazıyarak Fjerda bağımsız ulusunu korumakla görevli kutsal tarikat ***drüskelle***nin gelecek kuşağı duruyor. Sizi yargılanmanız için Fjerda'ya götürecek ve subay rütbesini kazanacaklar. Onlar türümüzün en kuvvetlileri ve en iyileri," demişti.

Zorbalar, diye düşünmüştü Nina.

"Fjerda'ya ulaştığımızda sorguya çekilecek ve işlediğiniz suçlardan ötürü yargılanacaksınız."

"Lütfen," demişti tutsaklardan biri. "Ben hiçbir şey yapmadım. Ben bir çiftçiyim. Size zarar vermedim."

"Siz Djel'e bir hakaretsiniz," diye karşılık vermişti Brum. "Bir hastalıksınız. Barıştan söz ediyorsunuz. Peki ama bu şeytani gücü aktarabileceğiniz çocuklarınız ne olacak? Ya onların çocukları? Merhametimi, Grisha yaratıklarınca öldürülen çaresiz kadın ve erkeklere saklıyorum."

Drüskellelere dönmüştü. "İyi iş çıkardınız, beyler," demişti Fjerdaca. "Derhal Djerholm'a yelken açıyoruz."

Drüskellelerin koltukları kabarmıştı. Brum hapishaneden çıkar çıkmaz birbirlerinin omuzlarına vurmaya, memnuniyetle gülmeye başlamışlardı.

"Sahiden de iyi iş çıkardık," demişti biri Fjerdaca. "Buz Sarayı'na teslim edilecek tam on beş Grisha!"

“Eğer bu bize dişlerimizi kazandırmazsa...”

“Kazandıracağını biliyorsun.”

“Güzel, her sabah tıraş olmaktan gına geldi artık.” “Göbeğime kadar sakal bırakacağım.”

Sonra içlerinden biri parmaklıkların arasından uzanıp Nina’yı saçından yakalamıştı. “Bundan hoşlandım, hâlâ güzel ve dolgun. Kafesin kapısını açıp onunla biraz güzel vakit geçirmeliyiz belki de.” Parlatılmış sırma saçlı çocuk, yoldaşının eline vurmuştu. “Neyin var senin?” demişti. Bram ortadan kaybolduğundan beri ilk kez konuşmuştu. Nina’nın hissettiği ani minnet duygusu, çocuğun “Bir köpekle çiftleşir misin?” demesiyle solup gitmişti. “Köpeğin neye benzediğine bağlı.”

Yukarı çıkarken diğerleri kahkahalarla gülmüşlerdi. Nina’yı bir köpeğe benzeten sarışın çocuk en sona kalmıştı. Tam koridora adımını atacağı sırada Nina kusursuz Fjerdacasıyla, “Suçumuz ne?” demişti.

Çocuk olduğu yerde kalmıştı. Dönüp tekrar Nina’ya baktığında mavi gözleri nefretle, ışıl ışıl parlıyordu. Nina korkmamıştı.

“Dilimi nereden biliyorsun? Ravka’mn kuzey sınırında mı görev yaptın?”

“Ben Kaelliyim,” diye yalan söylemişti, “ve her dili bilirim.” “Cadılık.”

“Cadılıktan kastın esrarengiz bir uygulama olan okuma ise evet. Komutanın işlediğimiz suçlardan ötürü yargılanacağımızı söyledi. Bana hangi suçu işlediğimi söylemeni istiyorum.”

“Casusluk ve halkımıza karşı işlenen suçlardan yargılanacaksın.” “Bizler suçlu değiliz,” demişti yerde yatan bir Fabrikatör kırık dökük Fjerdacasıyla.

İçlerinde orada en uzun süre kalan oydu ve ayağa kalkamayacak kadar zayıf düşmüştü. “Bizler sıradan insanlarız; çiftçi, öğretmen.”

Ben değilim, diye düşünmüştü Nina. ***Ben askerim.*** “Mahkemeye çıkacaksınız,” demişti ***drüskelle.*** “Türünüzün

hak ettiğinden daha adil muamele göreceksiniz.”

“Bugüne kadar kaç Grisha suçsuz bulundu?” diye sormuştu Nina.

Fabrikatör homurdanmıştı. “Onu kışkırtma. Fikrini değiştiremeyeceksin.”

Fakat o, bağlı elleriyle parmaklıkları kavrayarak, “Kaçım? Kaçını yakarak öldürdünüz?” demişti.

Çocuk, Nina’ya sırtını dönmüştü.

“Dur!”

Onu duymazdan gelmişti.

“Dur! Lütfen! Sadece... sadece biraz su. Köpeklerine böyle mi davranırsın?”

Elleri kapıda, duraklamıştı. “Öyle dememeliydim. Köpekler en azından sadıktırlar. Sürülerine bağlıdırlar. Size köpek diyerek onlara hakaret ettim.”

Seni aç bir köpek sürüsüne yedireceğim, diye düşünmüştü Nina. Ancak sadece, “Su. Lütfen,” demişti.

Koridorda gözden yitmişti. Nina onun merdivenden çıktığını, güverte kapağının gürültüyle kapandığını duymuştu.

“Nefesini boşa harcama,” diye öğüt vermişti Fabrikatör. “Sana acımayacaktır.”

Ne var ki kısa bir süre sonra ***drüskelle*** teneke bir bardak ve bir kova suyla geri dönmüştü. Kovayı hücrenin içine bırakmış, tek kelime etmeden parmaklıkları kapatmıştı. Nina, Fabrikatör’e su içirdikten sonra kendi de bir bardak içmişti. Elleri o kadar titriyordu ki suyun yarısı bluzuna dökülmüştü. Fjerdalı arkasını dönmüştü, Nina onu utandırdığını memnuniyetle görmüştü.

“Bir banyo için neler vermezdim,” diye alay etmişti Nina. “Beni yıkayabilirsin.”

“Konuşma benimle,” diye homurdanmıştı kapıya doğru yürüyerek.

Çocuk geri dönmemişti. Sonraki üç gün boyunca su içeme-mişlerdi. Fakat fırtına çıktığında o teneke bardak Nina’nm hayatını kurtarmıştı.

Nina’nın başı düşünce aniden uyandı. Uyuya mı kalmıştı?

Matthias kamaranın dışındaki koridorda duruyordu. Kapı boşluğunu kaplıyordu; alt güvertede rahat edemeyecek kadar uzundu. Ne kadar zamandır onu izliyordu? Nina çabucak Inej’in nabzını ve solunumunu kontrol etti, düzenli olduğunu görünce rahatladı.

“Uyuyor muydum?” diye sordu Nina.

“Uyukluyordun.”

Gerindi, kendine gelmek için gözlerini kırpıştırdı. “Horlamıyor muydum?” Matthias tek kelime etmeden o buz parçasını andıran gözlerle onu izledi

sadece. “Sana jilet mi verdiler?”

Prangalı ellerini yeni tıraş olmuş çenesine götürdü. “Jesper’in eseri.” Jesper elini Matthias’m saçlarına da değdirmiş olmalıydı. Düzensiz uzayan sarı saç tutamları kesilmişti. Hâlâ fazla kısaydı, Cehennem Kapısı’ndaki son dövüşünden kalma kesik ve morlukların göründüğü derisinin üzerindeki saçlar sarı tüylerden ibaretti.

Yine de sakaldan kurtulduğu için mutlu olmalı, diye düşündü Nina. Bir ***drüskelle,*** kendi başına bir görevi ifa edip subay rütbesi bahşedilene kadar sinekkaydı tıraşlı olmak zorundaydı. Matthias, Nina’yı Buz Sarayı’nda yargılanmaya götürmüş olsaydı tıraş olmama izni kendisine verilmiş olacaktı. Bir ***drüskelle*** subayının ala-metifarikası olan gümüş kurt kafasını giyebilecekti. Nina’nın midesi bulandı. ***Artık rütbeli bir katilsiniz, tebrikler.*** Bu düşünce Nina’ya karşısındakinin kim olduğunu anımsattı. Vücudunu dikleştirdi, çenesini kaldırdı.

“Hje marden, Matthias?” diye sordu.

Sakın,” dedi.

“Kerchçe konuşmamı mı yeğliyorsun?”

“Dilimi senin ağzından duymak istemiyorum.” Matthias’ın gözleri Nina’nm dudaklarına kaydı. Nina kızardığını hissetti.

İntikam alırmışçasına bir hazla Fjerdaca, “Ama dilinizi konuşmam hep hoşuna giderdi. Saf bulduğunu söylerdin,” dedi. Doğruydu. Matthias, onun aksanını sevmişti; bir prensesin konuşması, Küçük Saray’daki öğretmenleri sağ olsun.

“Üstüme gelme, Nina,” dedi. Matthias’m Kerchçesi çirkin, zalimdi. Hapishanede tanıştığı hırsızların ve katillerin boğuk aksanma sahipti. “O af,

tutunması zor bir hayal. Nabzının yavaşladığını kendi parmaklarımla hissettiğimi düşünmek çok daha kolay.”

“Dene istersen,” dedi Nina öfkesi alevlenerek. Tehditlerinden bıkmıştı artık. “Ellerim bağlı değil, Helvar.” Nina parmaklarını bükünce kalbi hızla atmaya başlayan Matthias’m soluğu kesildi. “Cadı,” dedi göğsünü tutarak.

“Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin. Şimdiye kadar bana yüzlerce isim bulmuşsundur herhalde.”

“Binlerce,” diye homurdandı alnında ter tomurcuklanırken. Birden kendini mahcup hisseden Nina parmaklarını gevşetti. Ne yapıyordu böyle? Onu cezalandırıyor muydu? Onunla oyun mu oynuyordu? Matthias, Nina’dan nefret etmekte sonuna kadar haklıydı.

“Git başımdan, Matthias. İlgilenmem gereken bir hastam var.” Nina, Inej’in vücut ısısını ölçmeye odaklandı.

“Yaşayacak mı?”

“Umurunda mı ki?”

“Elbette umurumda. O bir insan.”

Nina, o cümlenin dile getirilmeyen sonunu duydu. O bir insan, senin ***aksine.*** Fjerdalıların gözünde, Grishalar birer insan değildi. Hatta hayvanlara bile denk değillerdi. Daha aşağı ve şeytani birer varlıktılar. Bir hastalık, bir lanettiler.

Nina omzunu kaldırdı. “Gerçekten bilmiyorum. Elimden geleni yaptım ama benim yeteneklerim farklı.”

“Kaz sana Beyaz Gül’ün Hringkâlla’ya heyet gönderip göndermeyeceğini sordu.”

“Beyaz Gül’ü biliyor musun sen?”

“Batı Çıtası, Cehennem Kapısı’nın en gözde konulanndandır.” Nina durakladı. Sonra hiçbir şey söylemeden gömleğinin yenini sıyırdı: Önkolunun iç tarafında, iç içe gelmiş iki gül. Ona orada ne yaptığını, ekmeğini sırtüstü yatarak kazanmadığını açıklayabilirdi ama onun ne yaptığı ya da yapmadığı Matthias’ı ilgilendirmezdi. Neye isterse ona inanabilirdi.

“Orada çalışmayı sen mi seçtin?”

“Seçmek biraz ağır bir kelime ama, evet.”

“Neden? Neden Kerch’te kaldın?”

Gözlerini ovuşturdu. “Seni Cehennem Kapısı’nda bırakamadım.” “Beni Cehennem Kapısı’na sen attırdın zaten.”

“O bir hataydı, Matthias.”

Sakinlik maskesi düşerken gözlerinde öfke ateşlendi. “Bir ***hata mil*** Ben senin hayatını kurtarmıştım. Oysa sen gittin beni köle tüccarı olmakla suçladın.”

“Evet,” dedi Nina. “Ve geçtiğimiz yılın büyük bölümünü işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçirdim.” “Bugüne kadar ağzından hiç doğru bir laf çıktı mı senin?” Sandalyesinde tekrar omuzlan sarktı. “Sana asla yalan söylemedim. Asla söyleyemeyeceğim de.”

“Bana söylediğin ilk sözler yalandı. Kaelce konuşmuştun yanılmıyorsam.”

“Beni tutsak edip bir kafese tıkmadan hemen önce söylemiştim onları. Öyle bir zamanda gerçekler söylenir mi?”

“Seni suçlamamalıyım. Elinde değil. İkiyüzlülük kanında var.” Boynuna baktı. “Morlukların gitmiş.”

“Onları yok ettim. Bu seni rahatsız mı ediyor?”

Matthias bir şey söylemese de Nina yüzüne bir mahcubiyet parıltısı yayıldığını gördü. Matthias kendi ahlak kurallarıyla hep mücadele etmişti. Bir ***drüskelle*** olmak için içindeki iyi şeyleri yok etmek zorunda kalmıştı. Oysa o iyi çocuk hep oradaydı ve gemi karaya oturduktan sonra birlikte geçirdikleri günlerde onun gerçek yüzünü görmeye başlamıştı. Nina onu sırtından vurmuş olmasına ve Matthias’m Cehennem Kapısı’nda yaşadıklarına rağmen, o çocuğun hâlâ orada, kilit altında olduğuna inanmak istiyordu.

Şu an ona bakınca bundan emin olamıyordu. Belki de onun gerçek hali buydu ve bütün yıl tutunduğu o görüntü bir sanrıdan ibaretti.

“Inej’le ilgilenmem gerek,” dedi Nina. Matthias’ın gitmesi için can atıyordu.

Matthias bir yere ayrılmadı. Onun yerine, “Hiç beni düşündün mü, Nina? Uykularını kaçırdım mı?” dedi.

Omuz silkti. “Bir Corporalki ne zaman isterse uyuyabilir.” Gel gelelim rüyalarını kontrol edemezdi.

“Cehennem Kapısı’nda uyku bir lükstü. Tehlikeydi ama uyuduğumda rüyamda seni görüyordum.”

Nina başını aniden kaldırdı.

“Bu doğru,” dedi. “Gözlerimi her yumduğumda.” “Rüyalarında ne oluyordu?” diye sordu. Cevabı hem duymak istiyor hem de korkuyordu.

“Korkunç şeyler. En kötü türde işkenceler. Beni yavaş yavaş boğuyordun. Kalbimi göğsümden yakarak çıkarıyordun. Beni kör ediyordun.”

“Bir canavarmışım.”

“Bir canavar, bir bakire, bir buz perisi. Beni öpüyor, kulağıma masallar fısıldıyordun. Ben uyurken bana şarkı söylüyor, beni tutuyordun. Gülüşün beni uyandırıyordu.”

“Gülüşümden hep nefret ederdin.”

“Gülüşünü severdim, Nina. Ve vahşi savaşçı yüreğini. Seni de sevebilirdim.”

Sevebilirdi. Bir zamanlar. Ona ihanet etmeden önce. O kelimeler Nina’nın yüreğini dağladı.

Konuşmaması gerektiğini biliyordu ama kendini tutamadı. “Peki, sen ne yapıyordun, Matthias? Rüyalarında sen bana neler yapıyordun?”

Gemi usulca yalpa vurdu. Fenerler sallandı. Gözleri mavi ateşti. “Her şeyi,” dedi gitmek için dönerken. “Her şeyi.”

Matthias güverteye çıktığında doğrudan korkuluğa yönelmek zorunda kaldı. Ketterdam'm suyollarında tekneden tekneye atlamaya alışkın bütün bu kanal ve varoş fareleri denize kolayca alışmışlardı. Yalnızca biraz zayıf olan çocuk Wylan zorlanıyor gibiydi. Durumu en az Matthias kadar vahim görünüyordu.

Matthias ufku görebildiği açık havada kendini daha iyi hissetti. ***Drüskelle*** olarak deniz yolculuklarına çıkmıştı fakat karada, buzda kendini hep daha rahat hissetmişti. Bu yabancıların birkaç saat içinde onu korkuluğun üzerinden üçüncü kez istifrağ ederken görmeleri utanç vericiydi.

Hiç değilse Nina bu utanca tanıklık etmek için burada değildi. Onu o kamarada bronz kızla ilgilenirken düşünüp duruyordu; endişeli ve nazikti. Ve yorgun. O kadar bitkin görünmüştü ki. ***Bir hataydı,*** demişti. Köle taciri damgası vurdurup, bir Kerch gemisine bindirtip hapse attırmak mı? İşleri yoluna koymak için çabaladığını iddia ediyordu ama bu doğru olsa bile ne önemi vardı? Onun türünün lügatinde onur diye bir kavram yoktu. O bunu kanıtlamıştı.

Biri kahve demlemişti. Matthias, mürettebatın seramik kapaklı bakır kupalardan kahve içtiğini gördü. Aklına Nina'ya da bir kupa götürmek geldi ama bu düşünceyi kafasında ezdi. Onunla ilgilenmesine yahut Brekker'e

biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek yoktu. Yumruklarını sıktı, kabuk bağlayan eklem yerlerini gördü. Nina onda zayıflık tohumları ekmişti.

Brekker, Matthias'a Buz Sarayı'nın planlarını mürettebatın gözlerinden ve kulaklarından uzak bir şekilde incelemek için onun, Jesper'in ve Wylan'm toplanmış olduğu kasara güvertesine gelmesini işaret etti. O çizimler kalbine bir bıçak gibi saplandı. Duvarlar, kapılar, muhafızlar. Bunlar bu ahmakları yıldırmalıydı ama görünüşe bakılırsa o da en az diğerleri kadar ahmaktı.

"Neden hiçbir şeyin üzerinde isim yazmıyor?" diye sordu Brekker planlan işaret ederek.

"Fjerdaca bilmiyorum ve ayrıntıların doğru olması gerek," dedi Wylan. "Bu işi Helvar yapmalı." Matthias'ın ifadesini görünce geri çekildi. "Ben sadece işimi yapıyorum. Bana ters ters bakmayı bırak."

"Olmaz," diye homurdandı Matthias.

"Al," dedi Kaz ona güneşte parlayan ufak, şeffaf bir disk fırlatarak. İblis, bir fıçının üstüne oturmuş, direğe yaslanıyordu. Topal bacağını bir ip yığınının üstüne koymuştu ve o lanet bastonu da kucağındaydı. Matthias bastonu paramparça edip parçalan Brekker'e teker teker yedirdiğini hayal etti.

"Nedir o?"

"Raske'nin yeni icatlarından."

Wylan başını kaldırdı. "Ben onun imha işleriyle uğraştığını sanıyordum."

"Her işle uğraşır," dedi Jesper.

“Arka dişlerinin arasına sıkıştır,” dedi Kaz diskleri diğerlerine verirken. “Ama sakın ısır...”

Wylan ağzını tutarak tükürmeye ve öksürmeye başladı. Dudaklarının üzerine şeffaf bir film yayılmıştı. Telaştan sağa sola bakman çocuk, nefes almaya çalıştıkça film bir kurbağanın gırtlağı gibi şişti.

Jesper gülmeye başladı. Kaz başını iki yana salladı. “Sana ısırma demiştim, Wylan. Burnundan nefes al.”

Çocuk burun delikleri büyüyerek derin derin nefes aldı.

“Sakin ol,” dedi Jesper. “Yoksa bayılacaksın.”

“Nedir bu?” diye sordu Matthias. Ufak diski hâlâ avucunda tutuyordu.

Kaz kendi diskini ağzına atıp diliyle dişlerinin arasına itti. “***Baleen.*** Bunları saklamayı planlamıştım ama o pusudan sonra açık denizde nasıl bir sorunla karşılaşacağımızı bilmiyordum. Suya düşer de yüzeye çıkamazsanız diski ısırın. Size on dakika nefes alma süresi kazandıracaktır. Panik yaparsanız süre azalır,” dedi Wylan’a manidar manidar bakarak. Çocuğa bir ***baleen*** daha verdi. “Bunu dikkatli kullan.” Sonra parmağıyla Buz Sarayı’nın planlarına vurdu.

“İsimler, Helvar. Hepsi.”

Matthias, Wylan’ın getirdiği kalemle mürekkebi gönülsüzce aldı, binalarla civardaki yolların isimlerini karalamaya başladı. Her nedense isimleri kendi yazdığı için kendini daha suçlu hissetti. Bir yanı, Fjerda’ya vardıklarında gruptan ayrılıp yerlerini ifşa etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını merak ediyordu. Bunu başarırsa hükümetinin tekrar gözüne girebilirdi. İyi ama Buz Sarayı’ndakiler onu tanıyabilecekler miydi? Muhtemelen en yakın dostlarının ve Komutan Brum’un ölümüne neden olan gemi kazasında

hayatını kaybettiğine inanıyorlardı. Gerçek kimliğine dair elinde hiçbir kanıt yoktu. Buz Sarayı'nda hiçbir işi olmayan bir yabancı gibi olacaktı. Ve bililerine kendini dinletmeyi başardığındaysa...

"Kendini frenliyorsun," dedi Brekker. Koyu renk gözlerini Matthias'a dikmişti.

Matthias içini kaplayan ürpertiyi göz ardı etti. Bazen iblisin zihin okuyabildiğinden şüpheleniyordu. "Size bütün bildiklerimi anlatıyorum."

"Vicdanın hafızana müdahale ediyor. Anlaşmamızın şartlarını hatırla, Helvar."

"Pekâlâ," dedi Matthias öfkesi artarak. "Uzman görüşümü mü istiyorsun? Planın işe yaramayacak."

"Planımı bilmiyorsun bile."

"Hapishaneden girip elçilikten çıkacaksın."

"Ana hatlarıyla."

"Bu iş yapılamaz. Hapishane sektörü, Buz Sarayı'nın geri kalanından tamamen yalıtılmıştır. Elçilikle bağlantısı yok. Elçiliğe oradan ulaşmak imkânsız."

"Çatısı var, değil mi?"

"Çatıya çıkamazsın," dedi Matthias memnuniyetle. "***Drüs-kelleler,*** eğitim programımızın bir parçası olarak üç ay Grisha mahkûmları ve muhafızlarla birlikte çalışırlar. Hapishanede bulundum ben, çatıya erişim yok; biri hücresinden çıkmayı başarırsa onun Buz Sarayı'nda serbestçe dolaşması

istenmez. Hapishane, dış çemberdeki diğer iki sektörden tamamen soyutlanmıştır. İçeri girdin mi çıkamazsın.”

“Daima bir çıkış vardır.” Kaz, kâğıt istifinin arasından hapishane planını çekti. “Beş kat, değil mi? İşlem alanı ve dört kat hücre. O halde burada ne var? Bodrum mu?”

“Hiçbir şey yok. Çamaşırhane ve çöp fırını.”

“Çöp fırını.”

“Evet. Yeni gelen mahkûmların kıyafetlerini orada yakarlar. Hastalıklara karşı tedbir olarak ama...” Matthias kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Brekker’in aklindakini anladı. “Yüce Djel aşkına, fırın bacasından altı kat yukarı tırmanmamızı mı istiyorsun?” “Fırın ne zaman yakılıyor?”

“Yanlış hatırlamıyorsam sabah erken saatlerde. Fakat sıcaklık olmadan bile, biz...”

Alt güverteden çıkan Nina, “Tırmanacak olan ***biz*** değiliz,” dedi. Kaz duruşunu dikleştirdi. “Inej’in başında kim var?” “Rotty,” dedi. “Birazdan döneceğim. Biraz hava almak istemiştim sadece. Ayrıca Inej için endişeleniyormuş numarası da yapma. Kızı sadece bir ip yardımıyla bir bacadan altı kat yukarı tırmandırmayı planlıyorsun.”

“Hayalet bunun altından kalkabilir.”

“O senin ***Hayalet*** dediğin, şu anda bir masanın üzerinde baygın yatan on altı yaşında bir kız. Bu geceyi atlatamayabilir bile.” “Atlatacak,” dedi Kaz. Gözlerinde vahşi bir şey parıldadı. Matthias, Brekker’in gerekirse kızı öbür dünyadan bizzat kendisinin gidip getireceğinden kuşkulanıyordu.

Jesper tüfeğini alıp üzerinde yumuşak bir bez gezdirdi. “Daha büyük bir sorunumuz varken neden bacalardan tırmanmaktan bahsediyoruz?”

“Neymiş o sorun?” diye sordu Kaz. Fakat Matthias biliyormuş gibi görünüyordu.

“İşin içinde Pekka Rollins varsa Bo Yul-Bayur’un peşinden gitmek bize düşmez.”

“Pekka Rollins kim?” diye sordu Matthias saçma heceleri ağzında geveleyerek. Kerch isimlerinin hiçbir saygınlığı yoktu. Adamın çete lideri olduğunu ve Cehennem Gösterisi’nin gelirlerini cebine indirdiğini biliyordu. Bu kadarı bile yeterince kötüydü ama Matthias dahası olduğunu seziyordu.

Wylan ürperdi, dudaklarındaki sakızımsı maddeyi çekiştirdi. “Ketterdam’ın en büyük, en kötü işletmecisi. Bizde olmayan paraya, bizde olmayan bağlantılara sahip. Ve muhtemelen de bu yarışa bir sıfır önde başladı.”

Jesper başıyla onayladı. “Wylan bir kez olsun mantıklı konuştu. Olur da mucize eseri Bo Yul-Bayur’u Rollins’ten önce kaçırmayı başarırsak ve bunun arkasında bizim olduğumuzu öğrenirse hepimizin işi bitik demektir.”

“Pekka Rollins, Fıçı’daki pek çok patrondan biri sadece,” dedi Kaz. “Ne eksik ne fazla. Onu bir ölümsüz gibi anlatmayı kesin.” ***Burada başka bir şeyler dönüyor,*** diye düşündü Matthias. Brekker, Oomen’i öldürdüğünde eylemlerine yön veren o şiddet eğilimini kaybetmişti fakat kelimelerinde hâlâ o anın izleri vardı. Matthias, Kaz’m Pekka Rollins’ten nefret ettiğine emindi. Fakat bunun tek sebebi gemilerini havaya uçurup onları öldürmeleri için peşlerinden adam göndermiş olması değildi. Burada eski yaralar ve husumet söz konusuydu.

Jesper arkasına yaslanıp, “Per Haskell, Pekka Rollins’in planlarını bozduğunu öğrendiğinde sana arka çıkacak mı sanıyorsun? İhtiyar, savaş istiyor mu sanıyorsun?” dedi.

Kaz başını iki yana salladığında Matthias orada gerçek bir öfke gördü. “Pekka Rollins bu dünyaya kadifeler giyerek ve ***kruge*** içinde yüzerek gelmedi. Hâlâ küçük düşünüyorsun. Per Haskell gibi, Rollins gibi adamların düşünmeni istediği gibi. Bu işin altından kalkıp o ödülü bölüştüğümüzde Fıçı’da birer efsane olacağız. Pekka Rollins’in ***bileğini büken*** ekip olacağız.”

“Belki de kuzeyden yaklaşmayı unutsak iyi olacak,” dedi Wylan. “Pekka’nm ekibi yarışa bizden önce başlamışsa doğrudan Djerholm’a gitsek iyi olacak.”

“Liman güvenlik görevlisi kaynıyor olacak,” dedi Kaz. “Gümrükçüleri ve kanun adamlarını saymıyorum bile.”

“Peki, ya güneyden? Ravka’dan?”

“O sınır çok sıkı korunur,” dedi Nina.

“Uzun bir sınır,” dedi Matthias.

“Ama en savunmasız yerin neresi olduğunu bilmek olanaksız,” diye karşılık verdi Nina. “Hangi gözetleme kuleleriyle hangi ileri karakolların faal olduğunu biliyorsan başka tabii. Dahası Rav-ka’dan girmeye kalkarsak hem Ravkalılarla hem de Fjerdalılarla mücadele etmek zorunda kalırız.”

Söyledikleri mantıklıydı ama Matthias bundan rahatsız oldu. Fjerda’da kadınlar bu şekilde konuşmazlardı, askeri ya da stratejik meselelerden bahsetmezlerdi. Oysa Nina hep böyleydi. “Planladığımız gibi kuzeyden giriyoruz,” dedi Kaz.

Jesper başını geminin gövdesine vurup gözlerini göğe çevirdi. “Tamam ama Pekka Rollins hepimizi öldürürse, senin hayaletinin sinirlerini bozmak için Wylan’ın hayaletinden benim hayaletime flüt çalmayı öğretmesini isteyeceğim.”

Brekker gülümsedi. “Bense senin hayaletini Matthias’ın hayaletine tekmelettireceğim.”

“Benim hayaletim senin hayaletinle işbirliği yapmaz,” dedi Matthias ciddi bir edayla. Ardından da deniz havasının beynini çürütüp çürütmediğini düşündü.

Her yanı acıyordu. Hem oda niye hareket ediyordu?

Inej yavaşça uyandı, kafası karmakarışıktı. Oomen'in bıçağını saplayışını, konteynerlerin üzerine tırmanışını, parmak uçlarından sallanırken insanların bağırışlarını hatırladı. ***Aşağı gel, Hayalet.*** Fakat Kaz onun için, yatırımını kurtarmak için geri dönmüştü. ***Ferolind'e*** binmiş olmalıydılar.

Yan tarafına dönmeye çalıştı ama ağrı çok şiddetliydi. Başını çevirmekle yetindi. Nina, masanın bitişiğindeki köşeye konmuş bir iskemlede uyukluyordu. Inej güçsüzce elini tuttu.

"Nina," dedi boğuk sesle. Boğazı yünle kaplıymış gibi hissetti.

Nina birden uyandı. "Uyandım!" dedi, sonra da uykulu gözlerle Inej'e baktı. "Kendine gelmişsin." Vücudunu dikleştirdi. "Ah, azizler aşkına, kendine gelmişsin."

Ve sonra Nina ağlamaya başladı.

Inej yattığı yerde oturmaya çalıştı ama başım bile zor kanırabiliyordu.

"Hayır, hayır," dedi Nina. "Kıpırdamaya çalışma. Sadece dinlen."

"Sen iyi misin?"

Nina gözyaşları arasında gülmeye başladı. "Ben iyiyim. Bıçaklanan sensin. Neyim olduğunu bilmiyorum. İnsanları öldürmek, onlara bakmaktan çok daha kolaymış, hepsi bu." Inej gözlerini kırpıştırdı, sonra ikisi birlikte gülmeye başladılar. "Aahh," diye inledi Inej. "Beni güldürme. Çok acıyor."

Nina yüzünü buruşturdu. "Kendini nasıl hissediyorsun?" "Biraz kırıklık var ama çok kötü değilim. Biraz da susadım." Nina soğuk su dolu bir teneke bardak uzattı. "İçme suyu. Dün yağmur yağdı."

Nina’nın başını tutmasına izin veren Inej dikkatle yudumladı. “Ne zamandır baygınım?”

“Üç gündür, neredeyse dört olacak. Jesper hepimizi çıldırtıyor. İki dakika kıpırdamadan oturduğunu görmemişimdir herhalde.” Birdenbire ayaklandı. “Kaz’a uyandığını söylemem gerek. Sanmıştık ki...”

“Dur,” dedi Inej, Nina’nın elini tutarak. “Şey... ona hemen haber vermesek olmaz mı?”

Nina sandalyesine geri oturdu, yüzünde kuşku vardı. “Elbette, ama...”

“Sadece bu gecelik.” Durakladı. “Vakit gece mi?”

“Evet. Hatta gece yarısından hemen sonra. ”

“Limanda bize saldıranların kim olduğunu biliyor muyuz?” “Pekka Rollins. Beşinci Liman’dan ayrılmamızı engellemek için Siyah Uçlar’la Jilet Martıları’nı tutmuş.”

“Nereden denize açılacağımızı nasıl öğrenmiş?”

“Henüz bilmiyoruz.”

“Oomen’i gördüm...”

“Oomen öldü. Kaz onu öldürdü.”

“Öldürdü mü?”

“Kaz bir sürü kişiyi öldürmüş. Rotty, sana konteynerlerde saldıran Siyah Uçlar’m peşinden gittiğini görmüş. Kendi ifadesi sanırım şöyleydi: ‘Bir ambarı kırmızıya boyamaya yetecek kadar kan vardı.’” Inej gözlerini

kapadı. “Çok fazla ölüm.” Ölüm, Fıçı’da her yerdeydi ama daha önce ona hiç bu kadar yaklaşmamıştı.

“Senin için korkuyordu.”

“Kaz hiçbir şeyden korkmaz.”

“Seni bana getirdiğinde yüzünü görmeliydin.”

“Onun için çok değerli bir yatırımım.”

Nina’nın ağzı açık kaldı. “Bunu söylemedi de bana.” “Elbette söyledi. Şey, değerli kısmı hariç.”

“Mankafa.”

“Matthias nasıl?”

“O da bir mankafa. Yemek yiyebilecek misin?”

Inej başını iki yana salladı. Hiç aç hissetmiyordu.

“Bir denesen?” dedi Nina. “Zaten bir deri bir kemiktin.” “Sadece dinlenmek istiyorum şu an.”

“Nasıl istersen,” dedi Nina. “Lambayı söndüreyim.”

Inej tekrar Nina’ya uzandı. “Söndürme. Daha uyumak istemiyorum.”

“Okuyacak bir şeylerim olsa sana okurdum. Küçük Saray’da sana saatlerce kahramanlık şiirleri okuyabilecek bir Cellat var. Fakat sonra keşke ölseydim dersin.”

Inej önce güldü, sonra suratını buruşturdu. “Kal yeter.” “Pekâlâ,” dedi Nina. “Madem konuşmak istiyorsun kolunda neden karga ve kadeh dövmesi olmadığını söyleyebilirsin mesela.” “Kolay sorularla mı başlıyoruz?”

Nina bacak bacak üstüne atıp çenesini ellerinin arasına koydu. “Bekliyorum.”

Inej bir süre sessiz kaldı. “Yara izlerimi gördün demek.” Nina

başını salladı. “Kaz, Per Haskell’e Menagerie’deki kontratımı satın aldırdığında ilK işim, tavus kuşu tüyü dövmesini sildirmek oldu.” “Her kim sildiyse pek iyi bir iş çıkarmamış.”

“Bir Corporalki ya da bir hekim değildi.” Geçimini Fıçı’daki çaresizlerden faydalanarak sağlayan yarı cahil kasaplardan biriydi. Adam, Inej’e bir yudum viski ikram etmiş, sonra da derisini kesiver-mişti. Geride önkolunda büzüşük bir yara bırakmıştı. Inej’in umurunda değildi. Acı, özgürlüktü. Egzotikler Evi’nde teninden bahsetmeyi severlerdi. Sütlü kahve gibiydi. Karamel gibiydi. Saten gibiydi. Bıçağın her kesiğini ve geride bıraktığı izleri kabullenmişti. “Kaz, işe yaramak dışında hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı söyledi.”

Kaz ona kasa açmayı, yankesicilik yapmayı, bıçak sallamayı öğretmişti. Ona, Sankt Petyr adını verdiği ilk bıçağını hediye etmişti. Sardunyalar kadar güzel olmasa da daha kullanışlıydı. ***Bakarsın senin üstünde kullanırım,*** demişti Inej.

Kaz iç çekmişti. ***Keşke o kadar kana susamış olsan.*** Inej, onun şaka yapıp yapmadığını anlayamamıştı.

Şimdi Inej masanın üstünde hafifçe kıpırdandı. Ağrısı vardı ama şiddetli değildi. Bıçağın ne kadar derine saplandığı düşünüldüğünde azizleri, Nina’nın eline rehberlik etmiş olmalıydı.

“Kaz, kendimi kanıtlarsam hazır olduğumda Dökünтüler’e katılabileceğimi söyledi. Ben de katıldım ama dövmeyi yaptırmadım.” Nina kaşlarını kaldırdı. “Bunun isteğe bağlı olduğunu bilmiyordum.”

“Teknik açıdan değil de zaten. Bazı insanların anlamadığını biliyorum, ama Kaz bana... bunun benim tercihim olduğunu, beni tekrar damgalayan kişinin kendisi olmayacağını söyledi.”

Oysa aslında kendince damgalamıştı; Inej’in bütün gayretlerine rağmen. Kaz Brekker için bir şeyler hissetmek bir insanın başına gelebilecek en kötü aptallıktı. Inej bunu biliyordu ama onu kurtaran, potansiyelini gören Kaz’dı. Ona yatırım yapmıştı ve -bunu kendi bencilce sebeplerinden ötürü yapmış bile olsa- bunun bir anlamı vardı. Hatta ona Hayalet adını bile takmıştı.

Hoşlanmadım, demişti Inej. ***Bir cesetmişim izlenimi uyandırıyor.***

Siluet, diye düzeltmişti.

Senin örümceğin olacağımı söylememiş miydin? Neden bunu kullanmıyoruz.

Çünkü Fıçı ’da yığınla örümcek var. Dahası düşmanlarının korkmasını istersin. Çizmelerinin ucuyla seni ezebileceklerini düşünmelerini değil.

Düşmanlarım mı?

Düşmanlarımız.

Kaz, ona kendisinin olduğundan daha büyük ve daha korkutucu olan, zırh olarak giyebileceği bir efsane yaratmasında yardım etmişti. Inej iç geçirdi. Artık Kaz’ı düşünmek istemiyordu.

“Konuş,” dedi Nina’ya.

“Gözlerin kapanıyor. Uyusan iyi olacak.”

“Teknelerden hoşlanmam. Kötü anılar.”

“Ben de.”

“Bir şarkı söyle o zaman.”

Nina güldü. “Keşke ölsem dersin demiştim, hatırladın mı? Benim şarkı söylememi gerçekten istemezsin.”

“Lütfen?”

“Sadece Ravka türküleri ve Kerch kafa çekme şarkıları biliyorum.”

“Kafa çekme şarkısı. Coşkulu bir şeyler, lütfen.”

Nina homurdandı. “Sadece senin için, Hayalet.” Gırtlağını temizleyip başladı. ***“Güçlü genç kaptan, denizlerin kralı. Asker, denizci ve turp gibi...”***

Inej kıkırdamaya başladı ve yan tarafını tuttu. “Haklısın. Müzik yeteneğin yokmuş.”

“Sana söylemiştim.”

“Devam et.”

Nina’nın sesi hakikaten berbattı. Fakat Inej’e şu anda gemide olduğunu biraz olsun unutturuyordu. Inej denizdeki son tecrübesini düşünmek istemiyordu ama anılara karşı koymak güçtü.

Köle tacirleri onu yakaladıktan sabah arabada bile olması gerekmiyordu aslında. On dört yaşındaydı. Ailesi, yazı Batı Ravka sahilinde geçiriyor,

deniz kenannın tadını çıkanyor ve Os Kervo'nun hemen dışındaki bir karnavalda gösteri yapıyordu. Babasına ağlan onarmasında yardım etmesi gerekiyordu. Fakat kendini biraz tembel hissettiğinden birkaç dakika daha uyumaya, ince pamuk örtülerin altında pineklemeye ve dalgalann sesini dinlemeye karar vermişti.

Karavanın kapısında bir adamın silueti belirdiğinde kaçması gerektiğini bile anlamamıştı. "Beş dakikacık daha, baba," demişti sadece.

Sonra adamlar onu bacaklarından yakalamış, arabadan sürükleyerek çıkarmışlardı. Başını hızla yere çarpmıştı. Dört kişiydiler; iri adamlar, gemiciler. Çığlık atmaya çalıştığında ağzım tıkamışlardı. Ellerini ve bileklerini bağlamışlardı. Sonra koya bağladıkları şalopaya binerlerken içlerinden biri onu omzuna atmıştı.

Inej daha sonra, sahilin köle tacirlerinin uğrak yerlerinden olduğunu öğrenmişti. Gemilerinden Suli karavanını görmüş ve şafaktan sonra, kampın hemen hemen terk edilmiş olduğu saatte kıyıya çıkmışlardı.

Inej yolculuğun geri kalanını belli belirsiz anımsıyordu. Bir grup çocuğun bulunduğu yük ambarına atılmıştı; çocuklardan bazıları büyük bazıları küçüktü, çoğunluğu kızlar oluşturuyordu ama birkaç erkek de vardı. Inej oradaki tek Suli'ydi ama çocuklardan birkaçı Ravkaca konuşuyordu. Üstelik hepsinin kendi kaçırılma öyküleri vardı. Bir tanesi, babasının tersanesinden kaçırılmıştı. Bir başkası, gelgit havuzunda oynarken arkadaşlarından fazla uzaklaşmıştı. Biri, kumar borçlarını kapatmak isteyen ağabeyi tarafından satılmıştı. Gemiciler Inej'in bilmediği bir dil konuşuyorlardı fakat çocuklardan biri Kerch'in en büyük dış adalarından birine götürüldüklerini iddia etmişti. Orada Ketterdam ve Novyi Zem'deki özel sahiplerine ya da zevk evlerine mezatla satılacaklardı. İnsanlar teklif vermek için dünyanın dört bir yanından geliyorlardı. Inej, Kerch'te köleliğin yasadışı olduğunu sanmıştı ama anlaşılan hâlâ yürürlükteydi.

Mezat binasını görmemişti bile. Gemi sonunda demir attığında Inej güverteye çıkarılmış ve gördüğü en güzel kadınlardan birine, altın sarısı saçlı ve ela gözlü, uzun boylu bir sarışına teslim edilmişti.

Kadın fenerini havaya kaldırmış, Inej'in her yanını -dişlerini, göğüslerini hatta ayaklarım- incelemişti. Inej'in birbirine dolaşmış saçlarını çekiştirmişti. "Kafasının kazınması gerekecek." Sonra geri çekilmişti. "Güzel," demişti. "Sıska ve tahta gibi dümdüz ama teni kusursuz."

Kadın gemicilerle pazarlık yapmak için dönerken Inej gömleğinin önü hâlâ açık, eteği belinde toplanmış, bağlı elleri göğsünün üzerinde, orada öylece durmuştu. Inej koydaki dalgalardan yansıyan ay ışığının parıltısını görebiliyordu. ***Atla,*** diye düşünmüştü. ***Seni denizin dibinde her ne bekliyorsa bu kadının seni götüreceği yerden daha iyidir.*** Fakat cesaret edememişti.

Zamanla dönüştüğü kız, hiç tereddütsüz atlar ve belki de köle tacirlerinden birini de yanında götürürdü. Ya da belki de kendini kandırıyordu. Batı Çıtası'nda Tante Heleen yanma yanaştığında donup kalmıştı. Ne güçlenmiş ne cesaretlenmişti; o geminin güvertesinde korkudan donakalan ve küçük düşürülen aynı Sulili kızdı hâlâ.

Nina hâlâ sevgilisini terk eden bir denizciyle ilgili bir şarkı söylüyordu.

"Bana nakaratını öğret," dedi Inej.

"Dinlenmen gerek."

"Nakarat."

Nina nakaratı öğretti. Gaz lambası sönene kadar sözlerini karıştırarak, akortsuz bir şekilde birlikte söylediler.

Jesper sırf değişiklik olsun diye kendini tekneden atmaya hazırdı. ***Altı gün daha.*** Gemide altı gün daha geçirecekler -şansları yaver gider ve rüzgâr aksilik çıkarmazsa tabii- ve sonra karaya ulaşacaklardı. Fjerda'nın batı kıyıları tehlikeli kayalardan ve dik yarlardan oluşuyordu. Fjerda'ya güvenli olarak yalnızca Djerholm ve Elling limanlarından yanaşılabiliyordu. İki limandaki güvenlik önlemleri de had safhada olduğundan ta kuzeydeki limanlara gitmek zorunda kalmışlardı. İçten içe korsanların saldırısına uğramayı umuyordu fakat ıskunaları değerli bir yük taşımayacak kadar küçüktü. Saldırmaya değmez bir hedeftiler. Dolayısıyla da Gerçek Deniz'in en işlek ticaret yollarından tarafsız Kerch bandırasını dalgalandırarak hiç rahatsız edilmeden geçtiler. Çok geçmeden kuzeyin soğuk sularına eriştiler, İsenvee'ye doğru ilerlediler.

Jesper güvertede dolandı, armaya tırmandı, ekiptekilerle iskambil oynamaya çalıştı, tabancalarını temizledi. Karayı, güzel yemekleri ve birayı özlüyordu. Şehri özlüyordu. Geniş açık alanlar ve sessizlik isteseydi sınırda kalıp babasının hayalini kurduğu gibi bir

çiftçi olurdu. Buz Sarayı'nm planlarını incelemek, Matthias'm sızlanmalarını dinlemek ve zamanını sürekli gövde duvarı kapılarının mekanizmalarının çalışma prensibini çözmeye çalışarak geçiren Wylan'ı

sinir etmek dışında gemide yapılacak çok az şey vardı. Kaz, çocuğun çizimlerinden etkilenmişti.

“Bir maymuncuk gibi düşünüyorsun,” demişti Wylan’a. “Hayır, düşünmüyorum.”

“Üç aks boyunca boşlukları görebiliyorsun demek istiyorum.” “Ben bir suçlu değilim,” diye itiraz etmişti Wylan.

Kaz ona neredeyse acıyan bir bakış atmıştı. “Evet, kötü adamların arasına düşmüş bir flütçüsün.”

Jesper, Wylan’ın yanına oturmuştu. “İltifat edildiğinde kabul etmeyi öğren. Kaz pek iltifat etmez.”

“İltifat değildi o. Ben onun gibi değilim. Buraya ait değilim.” “Buna itirazım yok.”

“Ayrıca sen de buraya ait değilsin.”

“Sen ne dedin bakayım, tüccarcık?”

“Kaz’m planı için bir keskin nişancıya ihtiyacımız yok. Öyleyse senin görevin ne? Ortalıkta dolaşıp herkesi germekten başka elbette?”

Jesper omuz silkmişti. “Kaz bana güveniyor.”

Wylan homurdanıp kalemini almıştı. “Bundan emin misin?” Jesper yerinde kıpırdanmıştı. Elbette emin değildi. Kaz Brekker’in aklından geçenleri tahmin etmeye çalışarak çok fazla zaman geçirmişti. Hem Kaz’ın güvenini biraz olsun ***kazanmışsa*** bile bunu hak ediyor muydu ki?

Başparmaklarını altıpatlarlarına vurup, “Kurşunlar havada uçuşmaya başladığında yanında olduğuma sevinebilirsin. O güzel resimler senin canını kurtarmayacak,” demişti.

“Bu planlara ihtiyacımız var. Hem unuttuysan diye söylüyorum, Ketterdam limanından ışık bombalarımdan biri sayesinde çıkmıştık.”

Jesper soluğunu boşaltmıştı. “Muhteşem strateji.”

“İşe yaradı, değil mi?”

“Siyah UçlarTa birlikte kendi adamlarımızı da kör ettin.” “Hesaplı bir riskti.”

“İşimiz tamamen şansa kalmıştı. İnan bana, farkı biliyorum.” “Öyle diyorlar.”

“Yani?”

“Yani oranlar ne olursa olsun, bir dövüşten ya da bahisten uzak duramadığını herkes biliyor.”

Jesper gözlerini kısarak yelkenlere bakmıştı. “Bir elin yağda bir elin balda değilsen riske girmeyi öğreniyorsun.”

“Hiç de bile...” Wylan cümlesini yanm bırakmış, kalemini kenara koymuştu. “Neden hakkımdaki her şeyi bildiğini sanıyorsun?” “Yeterince biliyorum, tüccarcık.”

“Aman ne güzel. Bense sürekli yeni şeyler öğrenmek istiyorum.” “Ne hakkında?”

“Her şey hakkında,” diye mırıldanmıştı Wylan.

Yanlış bir hareket yaptığını bilmesine rağmen Jesper merakına yenik düşmüştü. “Ne gibi mesela?” diye ısrar etmişti.

“Şey, şu tabancalar mesela,” demişti Jesper’in altıpatlarlarını göstererek. “Sıra dışı bir ateşleme mekanizmaları var, öyle değil mi? Onları parçalarına ayırabilseydim.

“Aklının ucundan bile geçirme.”

Wylan omuz silkinişti. “Buz hendeğine ne dersin peki?” demişti parmağını Buz Sarayı’nın planına vurarak. Matthias, buz gibi soğuk suyun üzerinde gofret kalınlığında kaygan bir buz katmanından oluşan tekinsiz hendeğin tamamen korunmasız ve geçilmesi imkânsız olduğunu söylemişti.

“Ne olmuş ona?”

“Suyu nereden geliyor? Saray bir tepenin üstünde. Öyleyse suyu yukarı çıkaracak sutaşı ya da su kemeri nerede?”

“Ne önemi var ki? Köprü var. Buz hendeğinden geçmemiz gerekmiyor.”

“İyi ama merak etmiyor musun?”

“Tabii ki hayır. Bana Makker Çarkı’nda ya da yirmi birde kazanmak için bir sistemden bahsedersen ***onu*** merak ederim bak.” Hayal kırıklığına uğradığı yüzünden okunan Wylan işine geri dönmüştü.

Her nedense Jesper de biraz hayal kırıklığına uğramış gibi hissetmişti.

Jesper, Inej’in durumunu sabah akşam kontrol ediyordu. Inej’in rıhtımdaki pusuda hayatını kaybedebileceği fikri onu sarsmıştı. Nina’nın tüm

gayretlerine rağmen Hayalet'in bu dünyadaki günlerinin sayılı olduğundan hemen hemen emindi.

Fakat bir sabah Inej'i pantolonunu, kapitone yeleğini ve ka-püşonlu tuniğini giymiş, otururken buldu.

Nina eğilmiş, Sulili kızın ayağına tuhaf kauçuk tabanlı pabuçlarını giydirmeye çalışıyordu.

"Inej!" diye haykırdı Jesper sevinçle. "Hayattasın!"

Inej hafif tebessüm etti. "Herkes kadar işte."

"İç bunaltıcı Suli bilgeliğinden bahsettiğine göre kendini daha iyi hissediyor olmalısın."

"Durma orada öyle," diye homurdandı Nina. "Şunları ayağına giydirmeme yardım et."

"Ben kendim de giyer..diye başladı Inej.

"Eğilme," diye çıkıştı Nina. "Zıplama. Ani hareket yapma. Kendini zorlamayacağına söz vermezsen kalp atışlarını yavaşlatır, tamamen iyileştiğinden emin oluncaya kadar da seni komada tutanm." "Nina Zenik, bıçaklarımı nereye koyduğunu bulur bulmaz sana iki çift lafım olacak."

"tiki, ***Nina, bu sefil yolculuğun her anını benim zavallı hayatımı kurtarmaya adadığın için teşekkür ederim,*** olsa iyi olur. " Inej'in gülmesini bekleyen Jesper, kız Nina'mn yüzünü ellerinin arasına alıp, "Kader beni alıp öbür dünyaya götürmeye kararlı görünürken beni bu dünyada tuttuğun için teşekkür ederim. Sana hayatımı borçluyum," dediğinde şaşırdı.

Nina kıpkırmızı kesildi. “Dalga geçiyordum, Inej.” Durakladı. “Sanırım ikimiz de borçlardan yeterince çektik.”

“Olsun, bu borç beni mutlu ediyor.”

“Tamam, tamam. Ketterdam’a döndüğümüzde beni waffle yemeye götürürsün olur biter.”

Şimdi Inej güldü. Nina’nm yüzünü bıraktı, düşünüyormuş gibi görünüyordu. “Bir hayata karşılık bir tatlı mı? Bunun adil olduğunu sanmıyorum.”

“Waffle iyi olduktan sonra neden olmasın?”

“Harika bir yer biliyorum,” dedi Jesper. “Bir elma şurupları var ki...”

“Sen gelmiyorsun,” dedi Nina. “Şimdi gel de onu kaldırmama yardım et.”

“Kendi başıma kalkabilirim,” diye homurdandı Inej masanın kenarından kayıp ayağa kalkarak.

“Daha neler.”

Inej iç geçirerek Jesper’in uzattığı kolu tuttu. Peşlerinde Nina, kamaradan çıkıp güverteye gittiler.

“Bu çok saçma,” dedi Inej. “Ben iyiyim.”

“Sen iyisin,” diye karşılık verdi Jesper, “ama ben her an yığılıp kalabilirim. O yüzden gözünü dört aç.”

Güverteye ulaştıklarında Inej, durması için Jesper’in kolunu sıktı. Başını geriye yatırdı, derin bir nefes aldı. Gri bir gündü. Deniz yer yer köpüklü

dalgaların parçaladığı kasvetli bir tahtaydı. Gökyüzü kat kat kalın bulutlarla kaplıydı. Yelkenleri dolduran sert

rüzgâr, küçük tekneyi dalgaların üzerinde taşıyordu.

“Bu tür bir soğuk insana iyi hissettiriyor.”

“Bu tür?”

“Saçlarında rüzgâr, teninde deniz serpintisi. Canlılığın soğuğu.”

“Güvertede iki tur,” diye uyardı Nina. “Sonra yatağa.” Kıç tarafına, Wylan’ın yanına gitti. Teknenin Matthias’tan en uzak noktasına gittiği, Jesper’in dikkatinden kaçmadı.

“Hep böyle miydiler?” diye sordu Inej, Nina’yla Fjerdalıya bakarak.

Jesper başıyla onayladı. “Birbirlerinin etrafında dönen iki vaşak gibiler.”

Inej ufak bir hımlama sesi çıkardı. “İyi ama birbirlerinin üstüne atıldıklarında ne yapmak niyetindeler?”

“Karşısındaki öldürmek?”

Inej gözlerini devirdi. “Kumar masasında bu kadar kötü olduğuna şaşmamak lazım.”

Jesper, inej’i korkuluğa doğru yönlendirdi. Orada kimseye engel olmadan rahatça yürüyüşlerini yaptılar. “Seni suya atmakla tehdit ederdim ama Kaz bakıyor.”

Inej başını salladı. Yukarıda, dümende duran Specht’in yanındaki Kaz’a bakmadı. Fakat Jesper baktı ve neşeyle el salladı. Kaz’m ifadesi değişmedi.

“Arada bir gülse ölür mü sanki?” diye sordu Jesper.

“Büyük olasılıkla.”

Ekibin bütün üyeleri inej’i selamlayıp iyi dileklerini ilettiler. Jesper, her, “Hayalet geri dönüyor!” diye bağınldığmda Inej’in neşelendiğini sezebiliyordu. Matthias bile onu tuhaf bir şekilde başıyla selamlayarak, “Anladığım kadarıyla limandan sağ çıkmamızın nedeni sermişsin,” dedi.

“Eminim pek çok nedeni vardı,” dedi Inej.

“Ben de o nedenlerden biriyim,” dedi Jesper yardımseverce.

“Olsun,” dedi Matthias, Jesper’i duymazdan gelerek. “Yine de teşekkür ederim.”

Yürümeye devam ettiler. Jesper, Inej’in dudaklarında bir tebessüm peyda olduğunu gördü.

“Şaşırdın mı?” diye sordu Jesper.

“Biraz,” diye itiraf etti. “Kaz’la çok fazla vakit geçiriyorum. Galiba...”

“Takdir edildiğini hissetmek ilginç.”

Inej hafif kıkırdayınca elini yan tarafına bastırdı. “Gülerken hâlâ acıyor.”

“Hayatta olduğun için herkes sevinçli. ***Ben*** de sevinçliyim.” “Umarım öyledir. Kendimi hiç Döküntüler’e ait hissetmedim sanırım.”

“Eh, ait değilsin zaten.”

“Sağ ol.”

“Biz sınırlı ilgi alanları olan bir ekibiz. Sen de ne kumar oy-nuyorsun ne küfrediyorsun ne de içkiyi fazla kaçırıyorsun. Fakat sana popülerliğin sırrını vereyim: pusuya düşürüldüğünde yoldaşlarını parçalara ayrılmaktan kurtarmak için hayatını riske at. Dost edinmek için harika bir yol.”

“Partilere gitmek zorunda kalmayayım yeter.”

Ön güverteye ulaştıklarında Inej korkuluğun üzerine eğilip ufka baktı. “Bana bakmaya geldi mi hiç?”

Jesper, Kaz’ı kastettiğini biliyordu. “Her gün.”

Inej koyu renk gözlerini ona çevirdi, sonra başını iki yana salladı. “İnsanları okuyamıyorsun ve blöf ***de*** yapamıyorsun.”

Jesper iç çekti. Birini hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu. “Evet,” diye itiraf etti.

Inej başını sallayıp tekrar okyanusa baktı.

“Hasta yataklarını sevmiyor galiba,” dedi Jesper.

“Kim sever ki?”

“Demek istediğim, sen o haldeyken yanında olmak onun için zordu bence. O yaralandığın gün... biraz çılgına döndü.” Jesper bunu kabullenmekte zorlandı. Yan tarafına bıçak saplanan, Jesper olsaydı Kaz o şekilde esip gürler miydi acaba?

“Herhalde çılgına döner. Bu, altı kişilik bir iş ve öyle görünüyor ki benim fırın bacasından tırmanmama ihtiyacı var. Ölürsem plan suya düşer.”

Jesper itiraz etmedi. Kaz'ı ya da onu yönlendiren şeyi anlarmış gibi yapamazdı. "Söylesene... Wylan'la babasının arası neden açılmış?"

Inej, çabucak Kaz'a, sonra etraflarında ekipten kimsenin dolaşmadığından emin olmak için omzunun üzerinden arkasına baktı. Kaz işle en ufak bir ilgisi olan bilgilerin altısı arasında kalması konusundaki tavrını oldukça net ortaya koymuştu. "Tam olarak bilmiyorum," dedi. "Üç ay önce Wylan, Sunta yakınlarındaki ucuz bir motelde ortaya çıktı. Farklı bir soyadı kullanıyordu ama Kaz, Fıçı'daki bütün yeni isimleri yakından takip eder. O yüzden benden araştırmamı istedi."

"Ee?"

Inej omuz silkti. "Van Eck'in hanesindeki hizmetkârlar iyi maaş aldıklarından rüşvet yemiyorlar. Edindiğim bilgiler dişe dokunur değildi. Söylentilere göre Wylan öğretmenlerinden biriyle basılmış."

"Cidden mi?" dedi Jesper kulaklarına inanamayarak. ***Sahiden de gizli derinlikler.***

"Sadece söylenti. Hem zaten Wylan metresiyle yaşamak için evini terk etmiş de değil."

"Öyleyse Baba Van Eck onu niye evden attı?"

"Evden attığını sanmıyorum. Van Eck, Wylan'a her hafta yazıyor ama Wylan mektupları açmıyor bile."

"Mektuplarda ne diyor?"

Inej dikkatle korkuluğa abandı. "Onları okuduğumu varsayıyorsun."

"Okumadın mı?"

“Tabii ki okudum.” Sonra hatırlayarak kaşlarını çattı. “Hepsinde aynı şey tekrarlanıyordu: ***Bunu okuyorsan eve dönmeni ne kadar istediğimi de biliyörsündür.*** Ya da ***Umarım bu satırları okur ve neleri elinin tersiyle ittiğini düşünürsün.”***

Jesper, Nina’yla sohbet etmekte olan Wylan’a baktı. “Gizemli tüccarcık. Van Eck, Wylan’ı evden kaçırıp bizimle takılmaya itecek ne yaptı acaba?”

“Şimdi de ***sen*** bana bir şey söyle, Jesper. Seni bu göreve getiren ne? Bu işin ne kadar riskli ve sağ salim geri dönme ihtimalimizin düşük olduğunu biliyorsun. Zorlukları sevdiğini biliyorum ama bu senin için bile biraz fazla.”

Jesper ufka uzanan uçsuz bucaksız gri dalgalara baktı. Okyanustan, ayaklarının altındaki bilinmezlikten, aç ve dişleri olan bir şeyin onu aşağı çekmeyi beklediği hissinden oldu olası hiç hoşlanmamıştı. Ve artık her gün, karadayken bile böyle hissediyordu. “Borcum var, Inej.”

“Senin hep borcun var zaten.”

“Hayır. Bu seferki ciddi. Yanlış adamlardan borç aldım. Babamın bir çiftliği var, biliyorsun.”

“Novyi Zem’de.”

“Evet, batıda. Bu yıl kâr getirmeye başladı.”

“Ah, Jesper. Yapmadığını söyle.”

“O paraya ihtiyacım vardı... babama üniversitedeki eğitimimi tamamlamak için olduğunu söyledim.”

Inej ona dik dik baktı. “Seni öğrenci mi sanıyor?” “Ketterdam’a onun için geldim. Şehirdeki ilk günümde diğer

bazı öğrencilerle Batı Çıtası’na gittim. Masaya birkaç ***kruge*** koydum. Bir hevesle. Makker Çarkı’nm kurallarını bile bilmiyordum. Fakat krupiye çarkı çevirdiğinde o güne kadar duyduğum en güzel sesi duydum. Kazandım ve kazanmaya devam ettim. Hayatımın en güzel gecesiydi.”

“O zamandan beri de onu tekrarlamaya çalışıyorsun.” Başıyla onayladı. “Kütüphaneye kapanmam gerekirdi. Kazandım. Kaybettim. Biraz daha kaybettim. Paraya ihtiyacım vardı, o yüzden çetelerle iş yapmaya başladım. Bir gece iki herifçioğlu bana bir ara sokakta saldırdı. Kaz onları alt etti ve birlikte çalışmaya başladık.” “Ona kendini borçlu hissetmen için muhtemelen o adamları o tutmuştur.”

“Öyle şey yapmaz...” Jesper bir an durdu, sonra güldü. “Tabii ki yapar.” Jesper elini açıp kapadı, avuçlarındaki çizgilere yoğunlaşmıştı. “Kaz... ne bileyim, tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Beni şaşırtıyor.”

“Evet. Tıpkı çekmecendeki bir arı kovanı gibi.”

Jesper kahkaha attı. “Aynen öyle.”

“Öyleyse ne işimiz var burada?”

Yanaklarının ısındığını hisseden Jesper başını denize çevirdi. “Bal bulmayı umuyorum galiba. Ve sokulmamak için dua ediyorum.” Inej omzuyla onunkine vurdu. “O halde en azından ikimiz de aynı türden aptallarız.”

“Senin mazeretinin ne olduğunu bilmiyorum, Hayalet. Kötü bir el gördü mü yüz çeviremeyen benim.”

Jesper’in koluna girdi. “Bu da seni berbat bir kumarbaz ama harika da bir arkadaş yapıyor, Jesper.”

“Onun için fazla iyisin, biliyorsun.”

“Biliyorum. Sen de öyle.”

“Yürüyelim mi?”

“Yürüyelim,” dedi Inej, Jesper’e ayak uydurarak. “Sonra da gidip bıçaklarımı arayabilmem için Nina’yı oyalamana ihtiyacım var.”

“Sorun değil. Helvar’ı getiriveririm yeter.” Güvertenin karşı tarafına doğru giderlerken Jesper tekrar dümene baktı. Kaz kıpırdamamıştı. Her zamanki gibi ifadesiz yüzü, sert bakışlı gözleriyle hâlâ onları izliyordu.

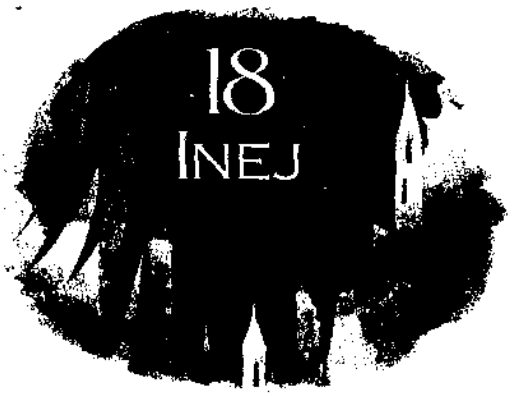

Inej ameliyat kamarasından çıktıktan sonra, Kaz’ın onun yanma gitmek için kendini hazır hissetmesi iki gününü aldı. Bacak bacak üstüne atmış, sırtını korkuluğa dayamış, çayını yudumlayan Inej tek başına oturuyordu.

Kaz topallayarak yanına gitti. “Sana bir şey göstermek istiyorum.”

“İyiyim, sorduğun için sağ ol,” dedi Inej ona bakarak. “Sen nasılsın?”

Dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti. “Muhteşem.” Yanma oturup bastonunu kenara bıraktı.

“Bacağın iyi mi?”

“İyi. Al.” Wylan’m çizdiği hapishane sektörünün planını aralarına yaydı. Wylan’ın planlarının çoğu, Buz Sarayı’nı tepeden gösteriyordu. Fakat hapishane, yapının üst üste katlarım gösteren bir iç kesit halinde, yandan görünüyordu.

“Gördüm,” dedi Inej. Parmağını en alt kattan düz bir çizgi halinde çatıya kadar yürüttü. “Bacadan altı kat yukarı.”

“Yapabilir misin?”

Koyu renk kaşlarını kaldırdı. “Başka seçeneğimiz var mı?” “Yok.”

“Yani tırmanamam dersem Specht’e dümeni kırıp bizi Ket-terdam’a geri götürmesini mi söyleyeceksin?”

“Başka bir seçenek bulacağım,” dedi Kaz. “Ne bulurum bilmiyorum ama o paradan vazgeçmeyeceğim.”

“Tırmanabileceğimi biliyorsun, Kaz. Ayrıca tırmanmaktan kaçınmayacağımı da biliyorsun. Öyleyse niye soruyorsun?”

Çünkü iki gündür seninle konuşmak için bir bahane arıyorum. “Neyle karşı karşıya olduğunu bildiğinden ve planları incelediğinden emin olmak istiyorum.”

“Sınav da yapacak mısın?”

“Evet,” dedi. “Başaramazsan hepimiz bir Fjerda hapishanesinde tıkılıp kalacağız.”

“Hımm,” dedi Inej ve çayından bir yudum içti. “Ben de öleceğim.” Gözlerini yumarak başım korkuluğa yasladı. “Beni asıl endişelendiren, limana kaçış rotası. Sadece tek bir çıkış olması hoşuma gitmiyor.”

Kaz da sırtını korkuluğa dayayıp, “Benim de,” diye kabul ettikten sonra topal bacağını uzattı. “Ama Fjerdahlar da onu zaten bu yüzden onu bu şekilde inşa etmişler.”

“Specht’e güveniyor musun?”

Kaz, Inej ’e yan yan baktı. “Güvenmemem için bir sebep mi var?” “Hayır, yok. Fakat ***Ferolind*** bizi limanda bekliyor olmazsa...” “Ona yeterince güveniyorum.”

“Sana borcu mu var?”

Kaz başını salladı. Etrafına bakınıp, “Emre itaatsizlikten dolayı donanmadan atılmış ve emekli maaşı bağlanmamış. Belendt yakınlarında bakması gereken bir kız kardeşi var. Ona para verdim,” dedi. “Çok iyisin.”

Kaz gözlerini kıstı. “Ben çocuk kitaplarından çıkmış, zararsız şakalar yapan ve zenginden alıp fakire veren bir karakter değilim. Onun paraya, benim bilgiye ihtiyacım vardı. Specht, donanmanın güzergâhlarını avucunun içi gibi biliyor.”

“Karşılıksız günahını bile verme, Kaz,” dedi gözlerini ayırmadan. “Biliyorum. Yine de ***Ferolind*** alıkonulursa Djerholm’dan hiçbir şekilde çıkamayız.”

“Ben çıkarırım. Bunu biliyorsun.”

Bunu bildiğini söyle bana. Inej'in bunu söylemesine ihtiyacı vardı. Bu iş, daha önce giriştiği işlerin hiçbirine benzemiyordu. Inej dile getirdiği her kuşkuda haklıydı, sadece Kaz'ın kafasındaki korkuları yansıtmıştı. Kaz, Ketterdam'dan ayrılmadan önce ona çıkışmış, kendisinin bu işin altından kalkamayacağını düşünüyorsa yerine başka bir örümcek bulacağını söylemişti. Kaz'ın, Inej'in onun bunu başarabileceğine, onları Buz Sarayı'na sokup diğer işlerde, diğer ekiplerle yaptığı gibi tek parça halinde ve başları dik bir şekilde dışarı çıkarabileceğine inandığını bilmeye ihtiyacı vardı. Inej'in ona inandığını bilmeye ihtiyacı vardı.

Fakat Inej, "Duyduğuma göre liman saldırısının arkasında Pekka Rollins varmış," demekle yetindi.

Kaz büyük bir hayal kırıklığı hissetti. "Ee?"

"Onunla nasıl uğraştığını fark etmedim sanma, Kaz."

"O da sıradan bir patron, sıradan bir Fıçı kabadayısı." "Hayır, değil. Diğer çetelerle iş icabı uğraşıyorsun. Oysa söz konusu Pekka Rollins oldu mu işi kişiselleştiriyorsun."

Daha sonra, bunu neden söylediğinden emin değildi. Daha önce kimseye anlatmamış, o kelimeleri kimseye sesli söylememişti ama şimdi Kaz gözlerini yelkenlerden ayırmadan, "Pekka Rollins ağabeyimi öldürdü," dedi.

Şaşkınlığını hissetmek için Inej'in yüzüne bakmasına gerek yoktu. "Senin ağabeyin mi vardı?"

"Pek çok şeyim vardı," diye mırıldandı Kaz.

"Çok üzüldüm."

Ona acımasını mı istemişti? Bunun için mi anlatmıştı?

“Kaz...” Inej tereddüt etti. Ne yapacaktı şimdi? Teselli etmek için koluna elini mi koyacaktı? Onu anladığını mı söyleyecekti?

“Onun için dua edeceğim,” dedi Inej. “Öbür dünyada huzur içinde yatması için.”

Kaz başını çevirdi. Birbirlerine yakın oturuyorlardı, omuzları neredeyse değiyordu. Inej’in gözleri o kadar kahverengiydi ki neredeyse siyahtılar. Ayrıca saçlarını da ilk defa salmıştı. Normalde hep tepesinde toplardı. Birinin bu kadar yakınında olma fikri bile tüylerini ürpertmeliydi aslında. Halbuki o, ***biraz daha yaklaşırsam ne olur,*** diye düşündü.

“Duanı istemiyorum,” dedi Kaz.

“Ne istiyorsun öyleyse?”

Eski yanıtlar hemen aklına geldi. ***Para. İntikam. Jordie ’nin kafamın içindeki sesinin sonsuza dek susmasını.*** Fakat içinde farklı bir yanıt oluştu; şiddetli, ısrarcı ve nahoş. ***Seni, Inej. Seni.***

Omuz silkip başını diğer yana çevirdi. “Altınlarımın ağırlığı altında gömülerek ölmek.”

Inej iç geçirdi. “O zaman gönlünden geçenlerin hepsine kavuşman için dua edeceğim.”

“Yine mi dua?” diye sordu Kaz. “Peki, sen ne istiyorsun, Hayalet?”

“Ketterdam’a sırtımı dönmek ve o ismi bir daha asla duymamak.”

Güzel. Kaz'm yeni bir örümcek bulması gerekecekti ama bu baş ağrısından kurtulacaktı.

"Otuz milyon ***kruge*** den payına düşenle bu dileğini gerçek-leştirebilirsin." Ayağa kalktı. "O yüzden dualarını iyi havaya ve aptal muhafızlara sakla. Beni karıştırma yeter."

*

Kaz, kendine ve Inej'e kızgın bir halde topallayarak pruvaya gitti. Neden onun yanma gitmişti? Neden ona Jordie'den bahsetmişti? Günlerdir asabiydi ve bir türlü odaklanamıyordu. Hayaletinin yanında olmasına alışkındı; pencerenin dışındaki kargaları besler, Kaz masasında çalışırken bıçaklarını biler, onu Suli atasözleriyle cezalandırırdı. Kaz, Inej'i istemiyordu. Sadece rutinlerini geri istiyordu.

Geminin korkuluğuna yaslandı. Ağabeyiyle ilgili anlattıklarından dolayı nedamet duydu. O birkaç kelime bile anılarını canlandırmış, dikkatini dağıtmıştı. Borsa'da Geels'e ne demişti Kaz? ***Ben sadece Fıçı 'nın yetiştirebileceği türden bir serseriyim.*** Bir yalan daha, kendi adına oluşturduğu efsanenin bir parçası daha.

Bir sabanın altında ezilerek iç organları tarlanın her tarafına ıslak kırmızı çiçekler gibi dağılan babalarının ölümünden sonra Jordie çiftliği satmıştı. Borçlar ve ipotekler yüzünden ellerine fazla para geçmemişti. Yine de sağ salim Ketterdam'a ulaşmaları ve bir müddet mütevazı bir rahatlık içinde yaşamaları için yeterliydi.

Kaz dokuz yaşındaydı, hâlâ babasını özlüyor, hayatı boyunca bildiği tek yuvasından ayrılmaktan korkuyordu. Büyük suyolla-rından birine ulaşıp Ketterdam'a tarım ürünleri taşıyan bir tekneye atlayana kadar mis kokulu

alçak tepelerin arasından seyahat ederken Kaz, ağabeyinin elini sımsıkı tutmuştu.

“Oraya vardığımızda ne olacak?” diye sormuştu Jordie’ye. “Borsa’da haberci olarak işe gireceğim, sonra kâtipliğe terfi edeceğim. Ardından hisse sahibi olup tüccarlığa geçeceğim. Ondan sonra da gelsin paralar.”

“Ya ben ne olacağım?”

“Sen okula gideceksin.”

“Sen neden okula gitmiyorsun?”

Jordie gülmüştü. “Okula gitme yaşım geçtim ben. Ayrıca okul için fazla zekiyim.”

Şehirdeki ilk birkaç gün aynen Jordie’nin vaat ettiği gibiydi. Kapak olarak bilinen, limanlardan oluşan büyük yay boyunca yürümüşler, sonra kumarhaneleri görmek için Doğu Çıtası’na gitmişlerdi. Fazla güneye inmemişlerdi zira orada sokakların tekinsiz olduğuna dair uyarılmışlardı. Borsa ’dan uzak olmayan muntazam, küçük bir pansiyonda kendilerine oda kiralamış ve gördükleri bütün yeni yiyecekleri denemiş, mide fesadı geçirene kadar ayva şekeri yemişlerdi. Kaz içine istediğinizi koydurabildiğiniz, küçük omlet tezgâhlarını çok sevmişti.

Jordie her sabah iş bulmak için Borsa’ya gitmiş ve Kaz’a odasında kalmasını söylemişti. Ketterdam çocuklar için güvenli bir yer değildi. Sokaklar, hırsızlarla, yankesicilerle ve küçük çocukları alıp en yüksek teklifi verenlere satan adamlarla doluydu. Dolayısıyla Kaz odasında kalmıştı. Bir sandalyeyi lavabonun önüne itmiş ve tıpkı kumarhanelerin önünde gösteri yapan bir sihirbazın yaptığı gibi, para kaybetmeye çalışırken aynada kendini görebilmek için üzerine çıkmıştı. Kaz o sihirbazı saatlerce izleyebilirdi ama Jordie en sonunda onu çekip götürmüştü. İskambil kâğıdı

numaraları da iyiydi ama bozuk para kaybetme numarası geceleri uykularını kaçırmıştı. Sihirbaz onu nasıl yapmıştı? Az önce orada olan kart, biraz sonra ortadan kaybolmuştu.

Felaket, bir kurmalı köpekle başlamıştı.

Bir günü daha heba olan Jordie, eve aç ve sinirli gelmişti. "İş yok, diyorlar ama aslında benim gibi bir çocuk için iş yok demek istiyorlar. Oradaki herkes birinin ya kuzeni ya kardeşi ya da en yakın dostunun oğlu."

Hiç havasında olmayan Kaz, ağabeyini neşelendirmeye çalışmamıştı. Bozuk paralarla ve iskambil kâğıtlarıyla içerde geçirdiği onca saatten sonra huysuzlaşmıştı. O sihirbazı bulmak için Doğu Çıtası'na gitmek istiyordu.

Sonraki yıllarda, Jordie onu dinlemeseydi de onun yerine teknelere bakmak için limana gitmiş ya da kanalın diğer tarafında yürümüş olsalardı ne olurdu acaba diye hep merak etmişti. Her şeyin daha farklı olacağına inanmak istemişti ama yaşı ilerledikçe hiçbir şeyin farklı olmayacağına dair şüpheleri daha da artmıştı.

Zümrüt Sarayı'nın önündeki hengâmeyi geçmişlerdi. Hemen bitişikteki kapıda, Altın Vuruş'un önünde, küçük mekanik köpekler satan bir çocuk vardı. Bronz bir anahtarla kurulan oyuncaklar, katı bacakları üzerinde badi badi yürüyor, teneke kulaklarını çarpıyordu. Kaz çömelmiş, bütün köpekleri aynı anda yürütmek için bütün oyuncakları kurarken, onları satan çocuk da Jordie'yle sohbet ediyordu. Çocuk, Kaz'la Jordie'nin büyüdüğü yerin iki kasaba ilerisindeki Lij kasabasındandı ve haberci arayan bir adamı tanıyordu; iş Borsa'da değildi gerçi, sokağın hemen aşağısındaki bir ofisteydi. Jordie'ye ertesi sabah yanına uğramasını ve birlikte adamla konuşmaya gidebileceklerini söylemişti. Çocuk da haberci olarak bir iş bulmayı umut ediyordu.

Eve dönerlerken Jordie ikisine de birer sıcak çikolata almıştı.

“Şansımız dönüyor,” demişti Jordie. Çıta’nın ışıklarının oynaştığı suyun üzerindeki küçük bir köprüden aşağı bacaklarını sarkıtmış, buharı tüten bardaklarım ellerinde tutuyorlardı. Kaz kanalın parlak yüzeyindeki yansımalara bakmış, ***şu an şanslı hissediyorum,*** demişti.

Mekanik köpekleri satan çocuğun adı Filip, tanıdığı adamın adıysa Jakob Hertzoon’du. Küçük çaplı bir tüccar olan Hertzoon, Borsa’nın yakınlarında küçük bir kahve evi işletiyor, burada yolu Kerch’ten geçen ticaret gemilerinde küçük yatırımcılara bölünmüş hisse senetleri ayarlıyordu.

“Bu yeri bir görmelisin,” demişti Jordie o akşam eve geç saatte geldiğinde Kaz’a. “Sürekli birileri var... konuşuyor, bilgi alışverişinde bulunuyor, hisse senedi ve vadeli işlem alıp satıyorlar... sıradan insanlar, kasaplar, fırıncılar, liman işçileri. Bay Hertzoon isteyen herkesin zengin olabileceğini söylüyor. Tek gereken şans ve doğru arkadaşlarmış.”

Bir sonraki hafta mutlu bir rüya gibi geçmişti. Bay Hertzoon için haberci olarak çalışan Jordie ve Filip, rıhtımdan rıhtıma mesaj taşıyor, arada Borsa’da ya da diğer ticaret ofislerinde onun adına hisse alıyorlardı. Onlar çalışırken Kaz’ın kahve evinde oturmasına izin verilmişti. Barın arkasından meşrubat siparişlerini hazırlayan adam, Kaz’m tezgâhın üstünde oturmasına ve sihirli numaralarını çalışmasına müsaade ediyor, Kaz’a içebildiği kadar sıcak çikolata veriyordu.

Bir akşam Bay Hertzoon’un Zelverstraat’ta bulunan mavi kapılı ve pencerelerinde dantelli beyaz perdeler asılı gösterişli evine akşam yemeğine davet edilmişlerdi. İri bir adam olan Bay Hertzoon’un al yanaklı, kibar bir yüzü ve kırçıl favorileri vardı. Karısı Margit, Kaz’m yanaklarını çimdiklemiş ve ona tütsülenmiş sosisle yapılmış ***türlü*** yedirmişti. Kaz da mutfakta evin kızı Saskia’yla oynamıştı. Saskia on yaşındaydı ve Kaz onun o güne kadar gördüğü en güzel kız olduğunu düşünmüştü. Margit piyano çalarken Kaz ve Jordie o gece geç saatlere kadar kalıp şarkılar

söylemişlerdi. Evin büyük, gümüş köpeği de kuyruğunu sallayarak onlara eşlik etmişti. Babasını kaybettiğinden beri Kaz kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Hatta Bay Hertzoon, Jordie'ye şirket hisselerine küçük meblağlar yatırmasına bile izin vermişti. Jordie daha fazla yatırmak istemiş ama Bay Hertzoon her zaman temkinli davranmasını salık vermişti. "Küçük adımlar, evlat. Küçük adımlar."

Bay Hertzoon'un arkadaşı Novyi Zem'den döndükten sonra işler daha da iyiye gitmişti. Bir Kerch ticaret gemisinin kaptanı olan bu adam, bir Zemeni limanında bir pancar çiftçisiyle karşılaşmıştı. Sarhoş olan çiftçi, kendisinin ve komşularının şekerkamışı tarlalarının sular altında kaldığından yakınmıştı. An itibarıyla şeker fiyatları düşüktü ama insanlar ilerleyen aylarda şeker temin etmenin ne kadar zor olduğunu öğrendiklerinde fiyatlar yükselecekti. Bay Hertzoon'un arkadaşı, bu haber Ketterdam'a ulaşmadan alabildiği kadar şeker satın almayı planlamıştı.

"Hilekârlık gibi görünüyor," diye fısıldamıştı Kaz, Jordie'ye. "Hayır, hilekârlık değil," diye homurdanmıştı Jordie. "Bu işler böyle yürür. Hem fazladan biraz yardım almadan sıradan insanlar dünyada nasıl yükselecekler ki?"

Bay Hertzoon o kadar büyük bir satın almanın dikkat çekmemesi için Jordie ve Filip'e hisseleri üç ayrı ofisten aldırtmıştı. Telef olan ürünlerin haberi ulaştığında kahve evinde oturan çocuklar tahtadaki fiyatların yükselişini izlemiş, sevinçlerini güçlükle gizleye-bilmişlerdi.

Bay Hertzoon hisselerin en yüksek seviyeye eriştiğine kanaat getirdiğinde, Jordie ile Filip'i hisseleri elden çıkarmaya göndermişti. Kahve evine döndüklerinde Bay Hertzoon kârlarını onlara doğrudan kasasından vermişti.

"Sana ne dedim?" demişti Jordie, Kaz'a Ketterdam gecesine doğru yollanırlarken. "Şans ve iyi arkadaşlar!"

Sadece birkaç gün sonra Bay Hertzoon, bir sonraki ***jurda*** hasadına ilişkin benzer bir haber alan kaptan dostundan edindiği bir başka tüyodan bahsetmişti. "Yağmurlar bu sene herkesi fena vuruyor," demişti Bay Hertzoon. "Fakat bu defa tarlaların yanı sıra Eames'teki rıhtımların civarındaki depolar da mahvolmuş. Büyük paralar dönecek. Büyük oynayacağım."

"O zaman biz de büyük oynamalıyız," demişti Filip.

Bay Hertzoon kaşlarını çatmıştı. "Korkarım bu iş size göre değil, çocuklar. Asgari yatırım meblağı, boyunuzu çok aşıyor ama ileride başka fırsatlar çıkacak!"

Filip küplere binmişti. Bay Hertzoon'a bağırmış, bunun haksızlık olduğunu söylemişti. Bay Flertzoon'un da tıpkı Borsa'daki diğer tüccarlar gibi olduğunu, bütün parayı kendinin kazanmak istediğini söylemiş ve Bay Flertzoon'a akla hayale gelmeyecek laflar etmişti. Kahve evinden bir hışımla çıktıktan sonra mekândaki herkes Bay Flertzoon'un utançtan kıpkırmızı kesilen suratına bakmıştı...

Bay Flertzoon ofisine dönmüş, koltuğuna çökmüştü. "Ben... ben işlerin işleyişine müdahale edemem ki. Ticareti yöneten adamlar; büyük yatırımcılar, riski kaldırabilecek insanlar istiyorlar." Ne yapacaklarını bilemeyen Jordie ve Kaz orada öylece durmuşlardı.

"Bana siz de kızgın mısınız?" diye sormuştu Bay Flertzoon. Tabii ki değiliz, demişlerdi. Asıl haksızlık eden Filip'ti. "Neden öfkelendiğini anlıyorum," demişti Bay Flertzoon. "Bu gibi fırsatlar insanın karşısına her zaman çıkmaz ama elden bir şey gelmez."

"Benim param var," demişti Jordie.

Bay Flertzoon geniş geniş gülümsemişti. “Jordie, iyi bir çocuksun. Ve bir gün Borsa’nın krallarından biri olacağına eminim. Fakat bu yatırımcıların istediği kadar çok paran yok senin.”

Jordie çenesini kaldırmıştı. “Flayır, var. Babamın çiftliğinin satışından.”

“Ama sen ve Kaz geçiminizi o parayla sağlıyorsunuz. Sonuç ne kadar kesin olursa olsun, o parayı bir hisseye yatırmak akıllıca değil. Senin yaşında bir çocuğun...”

“Ben çocuk değilim. İyi bir fırsatsa değerlendirmek istiyorum.” Kaz tamahın ağabeyini pençesine aldığı, görünmez bir elin,

faal bir kaldıracın onu yönlendirdiği o anı hep hatırlayacaktı.

Bay Hertzoon’u ikna etmek çok zor olmuştu. Hep birlikte Zelverstraat’taki eve gitmiş, gecenin ilerleyen saatlerine kadar meseleyi enine boyuna konuşmuşlardı. Kaz, elinde Saskia’nın kırmızı kurdelesi, başı gümüş köpeğin kamında uykuya dalmıştı.

Jordie onu sonunda uyandırdığında mumlar yanıp bitmiş, çoktan sabah olmuştu. Bay Hertzoon, iş ortağından evine gelmesini ve Jordie için bir borç sözleşmesi hazırlamasını istemişti. Jordie yaşından ötürü parayı Bay Hertzoon’a borç olarak verecek ve Bay Hertzoon da parayı hisseye yatıracaktı. Margit kahvaltıda onlara sütlü çayla ekşi kaymak ve reçelli sıcak krepler hazırlamıştı. Sonrasında çiftliğin satışından gelen paranın bulunduğu bankaya gitmişler ve Jordie parayı patronuna devretmişti.

Bay Hertzoon pansiyona kadar refakat etmekte ısrar etmiş, kapıda onlara sarılmıştı. Borç sözleşmesini Jordie’ye vermiş, onu güvenli bir yerde saklamasını salık vermişti. “Şimdi, Jordie,” demişti, “yatırımın kötü sonuçlanması düşük bir ihtimal ama o ihtimal hep vardır. Olur da kötü sonuçlanırsa devrettiğin parayı geri istemek için o belgeyi

kullanmayacağına dair sana güveniyorum. Riske ikimiz birlikte girmeliyiz. Sana güveniyorum."

Jordie gülümsemişti. "Anlaşma anlaşmadır," demişti. "Anlaşma anlaşmadır," demişti Bay Hertzoon gururla. Birer tüccar gibi el sıkışmışlardı. Bay Hertzoon, Jordie'ye kalın bir tomar ***kruge*** vermişti. "Kutlamak için güzel bir yemek parası. Bir hafta sonra kahve evine gel de fiyatların yükselişini birlikte izleyelim."

O hafta Kaz ve Jordie, Kapak'taki oyun salonlarında ***ridderspel*** ve ***spijker*** oynamışlardı. Jordie'ye yeni bir ceket ve Kaz'a da yeni bir çift deri çizme almışlardı. Waffle ve kızarmış patates yemişlerdi. Jordie, Wijnstraat'taki bir kitapçıdan canının çektiği bütün romanları almıştı. Hafta sona erdiğinde el ele kahve evine gitmişlerdi.

Kahve evi boştu. Ön kapı kilitliydi. Suratlarını koyu renk camlara dayadıklarında içerideki her şeyin -masaların, sandalyelerin, büyük bakır vazoların, günlük hisse fiyatlarının yazıldığı tahtanın- gitmiş olduğunu görmüşlerdi.

"Yanlış yere mi geldik?" diye sormuştu Kaz.

Ama doğru yere geldiklerini biliyorlardı. Gergin bir sessizlikle Zelverstraat'taki eve yürümüşlerdi. Parlak mavi kapıyı çaldıklarında kimse çıkmamıştı.

"Bir süreliğine dışarı çıkmış olmalılar," demişti Jordie. Güneş batmaya başlayana kadar evin önünde saatlerce beklemişlerdi. Ne gelen olmuştu ne giden. Pencerelerde mum da yakılmamıştı.

En sonunda Jordie cesaretini toplayıp komşunun kapısını çalmıştı. "Buyurun?" demişti küçük, beyaz başlığıyla kapıyı açan hizmetçi kız.

“Yandaki evde oturan ailenin nereye gittiğini biliyor musunuz? Hertzoon ailesinin?”

Hizmetçinin alnı kırışmıştı. “Sanırım onlar Zierfoort’tan buraya kısa bir süreliğine gelmişlerdi.”

“Hayır,” demişti Jordie. “Yıllardır burada yaşıyorlardı. Onlar...”

Hizmetçi başını iki yana sallamıştı. “O ev, en son aile oradan taşındığından beri neredeyse bir yıl boş kalmıştı. Daha iki hafta önce kiraya verilmişti.”

“Ama...”

Kız kapıyı Jordie’nin suratına kapamıştı.

Kaz ve Jordie, eve dönüş yolunda da pansiyondaki küçük odalarına çıkan merdivenleri tırmanırken de birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Hava kararırken uzun süre öylece oturmuşlardı. Aşağıdaki kanal boyunca akşam işleriyle ilgilenen insanların seslerini dinlemişlerdi.

“Başlarına bir şey geldi,” demişti Jordie sonunda. “Bir kaza oldu ya da acil bir durum ortaya çıktı. Yakında bize yazacak. Bizi çağırtacak.”

O gece Kaz, Saskia’nm kırmızı kurdelesini yastığının altından çıkarmıştı. Düzgün bir spiral şeklinde kıvırmış, avucuna almıştı. Yatağına uzanıp dua etmeye çalışmış ama sihirbazın bozuk parasından başka hiçbir şeyi düşünememişti; az önce orada olan para bir anda yok oluvermişti.

Bu kadarı çok fazlaydı. Uzun bir aradan sonra memleketini

ilk kez görmenin bu denli zor olacağını tahmin etmemişti. Kendini buna hazırlamak için ***Ferolind'*** de bir haftası vardı ama kafasında bin bir düşünce dolaşıyordu: seçtiği yol, Nina, onu hapishane hücresinden kaçırıp uçsuz bucaksız bir göğün altında hızla kuzeye giden bir tekneye yerleştiren acımasız sihir. Üstelik de zincire vurulmuş haldeydi ve yapmak üzere olduğu şeyin ağırlığı altında eziliyordu.

Matthias kuzey kıyısını ilk kez ikindi vaktinde gördü ama Specht alacakaranlıktan istifade etme umuduyla akşam karanlığını beklemeye karar verdi. Kıyı boyunca geçimini balina avcılığıyla sağlayan köyler vardı ve kimse yerlerinin saptanmasını istemiyordu. Döküntüler, avcı kılığında olmalarına rağmen dikkat çeken bir gruptu.

Geceyi teknede geçirdiler. Ertesi sabah şafakta Nina, Matt-hias'ı Jesper'le Inej'in dağıttığı soğuk hava teçhizatının montajını yaparken buldu. Matthias, Inej'in dirençliliğinden etkilenmişti. Gözlerinin altında hâlâ halkalar olsa da rahat hareket ediyor, acı çekiyorsa da bunu gizlemeyi iyi başarıyordu.

Nina bir anahtar gösterdi. "Kaz beni zincirlerini çıkarmam için gönderdi.'"

“Gece tekrar zincirleyecek misiniz?”

“Bu, Kaz’a kalmış. Ve sana elbette. Otursana.”

“Bana anahtarı veriver.”

Nina gırtlağım temizledi. “Ayrıca seni elden geçirmemi de istiyor.”

“Ne? Neden?” Nina’nın, cadı güçleriyle onun görünüşünü değiştirmesi düşüncesi kabul edilebilir değildi.

“Artık Fjerda’dayız. Senin biraz daha az... kendin gibi görünmeni istiyor. Her ihtimale karşı.”

“Bu ülke ne kadar büyük haberin var mı senin? Birinin beni...” “Birinin seni tanıma ihtimali, Buz Sarayı’nda hatırı sayılır derecede yüksek olacak. Hem görünüşünü bir seferde tamamen değiştiremem zaten.”

“Niyeymiş o?”

“Ben o kadar iyi bir Terzi değilim çünkü. Şimdilerde bütün Corporalkiler o eğitimi alıyorlar ama benim kabiliyetimi aşıyor.” Matthias homurdandı.

“Ne var?” diye sordu Nina.

“Bir şeyde iyi olmadığını itiraf ettiğini daha önce hiç duymamıştım.”

“Eh, arada oluyor işte.”

Matthias dudaklarında bir tebessüm belirdiğini fark edince dehşete kapıldıysa da yüzünün değiştirileceği aklına geldiğinde bu tebessümü bastırmakta zorlanmadı. “Brekker bana ne yapmanı istedi?” “Öyle köklü bir şey değil. Göz rengini, olduğu kadarıyla da saçını değiştireceğim. Kalıcı olmayacak.”

“Bunu istemiyorum.” ***Seni yakınımda istemiyorum.***

“Uzun sürmeyecek ve acısız olacak. Yine de bir itirazın varsa bunu Kaz’la görüşebilirsin...”

“Peki, tamam,” dedi kaderine boyun eğerek. Brekker’le tartışmak beyhudeydi. Hele de Matthias’la af belgesini öne sürerek alay edebilecekken. Matthias bir kova aldı, ters çevirdi ve oturdu. “Şimdi anahtarı alabilir miyim?”

Nina, anahtarı Matthias’a verdi. Matthias elindeki zincirleri çözerken Nina da yanında getirdiği bir kutuyu karıştırdı. Kutunun bir sapı ve içinde tozlarla boyalar bulunan ufak kavanozlarla dolu birkaç küçük çekmecesi vardı. Nina bir çekmeceden siyah bir şeyler çıkardı.

“O ne?”

“Siyah antimon.” Nina, Matthias’a yaklaştı, parmağının ucuyla çenesini yukarı kaldırdı. “Çeneni bu kadar sıkma, Matthias. Dişlerin kırılacak.”

Matthias kollarını kavuşturdu.

Nina kafasının üstüne biraz antimon döküp hüzünle iç çekti. Yapmacık bir sesle, “Cesur ***drüskelle*** Matthias Helvar neden et yemiyor?” diye sordu çalışırken. “Gerçekten hüzünlü bir hikâye, yavrum. Dişleri sinir bozucu bir Grisha tarafından yontuldu. Ve şimdi de sadece puding yiyebiliyor.”

“Kes şunu,” diye söylendi Matthias.

“Ne dedin? Başını geriye yatık tut.”

“Ne yapıyorsun?”

“Kaşlarının ve kirpiklerinin rengini koyulaştırıyorum. Hani kızlar partiden önce yaparlar ya, işte öyle.” Matthias yüzünü ekşitmiş olmalıydı çünkü Nina kahkahalara boğuldu. “Yüzündeki ifadeyi görmeliydin!”

Nina eğildi, antimonu kaşlarına sürerken kahverengi saçları Matthias’ın yanaklarına değdi. Yüzünü avucuna aldı.

“Yum gözlerini,” diye mırıldandı. Nina başparmağını kirpiklerinin üzerinde gezdirirken Matthias nefesini tuttuğunu fark etti. “Artık gül kokmuyorsun,” dedi ve sonra kendini tekmelemek

istedi. Onun kokusunu fark etmemesi gerekiyordu.

“Herhalde tekne kokuyorumdur.”

Hayır, tatlı, kusursuz bir kokusu vardı, tıpkı şey gibi... “Karamela?”

Nina gözlerini suçlu gibi kaçırdı. “Kaz yolculuk için neye ihtiyacımız varsa almamızı söyledi. Acıktım, ne yapayım?” Elini cebine daldırıp bir paket karamela çıkardı. “İster misin?”

Evet. “Hayır.”

Nina omuz silkip ağzına bir tane attı. Gözlerini devirirken sevinçle iç geçirdi. “Çok güzelmiş.”

Utanç verici bir andı ama Matthias onu bonbon yerken bütün gün bıkmadan seyredebileceğini biliyordu. Bu, Nina’nm en çok hoşuna giden özelliklerinden biriydi; ister bonbon ister bir dereden soğuk su isterse de kurutulmuş geyik eti olsun, her şeyin ***tadını çıkarırdı o.***

“Sırada gözler var,” dedi kutusundan ufak bir şişe çıkarırken. “Gözlerini açık tutman gerekecek.”

“O ne?” diye sordu Matthias tedirgince.

“Genya Safın adında bir Grisha’mn geliştirdiği bir tentür. Göz rengini değiştirmek için en güvenli yöntem.”

Nina yine eğildi. Yanakları soğuktan al al olmuştu, ağzı hafif açıktı. Dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. Matthias dimdik dursa öpüşüyor olacaklardı.

“Bana bakmak zorundasın,” diye talimat verdi Nina.

Bakıyorum. Matthias gözlerini ona çevirdi. ***Bu sahili hatırlıyor musun, Nina?*** diye sormak istedi ama hatırladığını da biliyordu.

“Gözlerimi ne renk yapıyorsun?”

“Şşş. Bu kısım zor.” Damlaları parmaklarına dokundurup Matthias’m gözlerine yaklaştırdı.

“Neden takıvermiyorsun?”

“Neden susmuyorsun? Seni kör etmemi mi istiyorsun?”

Matthias konuşmayı bıraktı.

Sonunda Nina gözlerini Matthias’ın yüz hatlarında gezdirerek geçi çekildi. “Kahverengimsi,” dedi. Sonra göz kırptı. “Karamela gibi.”

“Bo Yul-Bayur konusunda ne yapmayı planlıyorsun?”

Nina doğruldu, şaşkın bir ifadeyle geri çekildi. “Ne demek istiyorsun?”

Matthias, Nina’nın rahat tavrının kaybolmasına üzüldü ama bunun önemi yoktu. Etrafta dinleyen olmadığından emin olmak için omzunun üzerinden

baktı. “Ne demek istediğimi pekâlâ biliyorsun. Senin bu insanların Bo Yul-Bayur’u Kerch Ticaret Konseyi’ne teslim etmelerine izin vereceğine zerre kadar inanmıyorum.”

Nina şişeyi küçük çekmecelerden birine geri koydu. “Rengi koyulaştırabilmem için bu işlemi Buz Sarayı’na varmadan en az iki kez daha yapmamız gerekecek. Eşyalarını topla. Kaz saat başında yola çıkmaya hazır olmamızı istiyor.” Kutunun kapağını kapatıp yerden prangaları aldı. Sonra da uzaklaştı.

Teknenin mürettebatıyla vedalaştıklarında gökyüzü pembeden sarıya dönmüştü.

“Djerholm limanında görüşmek üzere,” diye seslendi Specht. “Yas yok.”

“Cenaze yok,” diye karşılık verdi diğerleri. Tuhaf insanlar.

Brekker, Bo Yul-Bayur’a tam olarak nasıl ulaşacakları ve sonrasında bilimadamıyla birlikte Buz Sarayı’ndan nasıl çıkacaklarına dair çok ketum davranmıştı. Fakat ganimetlerini aldıklarında ***Ferolind***'le kaçacaklarını açıkça belirtmişti. Teknenin, Kerch mührü taşıyan ve Fjerda’dan Kerch’in güneyinde bir liman kenti olan Zierfoort’a kürkle mal götürmek için Haanraadt Körfez Şirketi’nin temsilcilerinin gerekli bütün ödemelerinin ve müracaatlarının yapılmış olduğunu gösteren belgeleri vardı.

Ekip kayalıklı sahilden yola çıkıp uçurumun yan tarafından yukarı doğru yürümeye başladı. İlkbahar yaklaşıyordu ama yerler kalın buzlarla kaplıydı. Ayrıca zorlu bir tırmanıştı. Uçurumun tepesine ulaştıklarında soluklanmak için durdular. Yelkenleri yanaklarını kırbaçlayan rüzgârla dolmuş ***Ferolind*** ufukta hâlâ görülebiliyordu. “Azizler aşkına,” dedi Inej. “Bunu gerçekten yapıyoruz.” “Her sefil günümün her sefil anını o gemiden inmeyi dileyerek geçirdim,” dedi Jesper. “Öyleyse neden onu birden özledim?” Wylan çizmelerini yere vurdu. “Belki de daha şimdiden ayaklarımız donacakmış gibi hissettiğimizdendir.”

“Paramıza kavuştuğumuzda ısınmak için ***kruge*** yakabilirsin,” dedi Kaz. “Gidelim.” Karga başlı bastonunu ***Ferolind***'’de bırakmış, yerine daha az göze çarpan bir baston almıştı. Jesper, canı kadar sevdiği inci kabzalı altıpatlarlarını içi kan ağlayarak bırakmış ve sade tabancalar almıştı. Inej de aynısını sıra dışı bıçak ve hançerleriyle yapmış, sadece hapishaneye girdiklerinde bırakabileceklerini yanında bulundurmuştu. Mantıklı seçimlerdi ama Matthias tılsımların kendine has bir gücü olduğunu biliyordu.

Jesper pusulasına başvurdu. Güneye dönerek onları ana ticaret yoluna çıkaracak bir patika aradılar. ***“Kruge***lerimi yakması için birini tutacağım.”

Kaz, Jesper’in yanma geldi. “***Kruge\enn*** yakması için birini tutması için neden başka birini tutmuyorsun? Büyük oyuncular öyle yapar.”

“Gerçekten büyük patronlar ne yapar biliyor musun? ***Kruge-***lerini yakması için birini tutması için birini tut...”

Önden giderlerken sesleri alçalıp söndü. Matthias ve diğerleri onları izlediler. Fakat her birinin arkalarına dönüp, gözden kaybolan ***Ferolind’q*** son bir kez baktıklarını fark etti. Iskuna onlar için Kerch’in, evlerinin bir parçasıydı ve o tanıdık son şey de her geçen saniye uzaklaşıyordu.

Matthias onlara biraz acıdı fakat sabahın o saatinde yol alırlarken kanal farelerinin titrediğini ve bir kez olsun biraz zorlandıklarını görmekten keyif aldığını da itiraf etmek zorundaydı. Soğuğu bildiklerini sanıyorlardı ama beyaz kuzey, yabancıları, bildiklerini tekrar düşünmeye zorlardı. Yeni çizmeleriyle sert karların üstünde yürümeye alışmaya çalışırken tökezleyip sendelediler. Çok geçmeden Matthias en öne geçmiş, hızı belirliyordu. Jesper ise gözünü pusulasından bir an ayırmıyordu.

“Tak o...” Matthias durakladı, Wylan’a el kol hareketleriyle göstermek zorunda kaldı. “Gözlük” kelimesinin de “kar” kelimesinin de Kerchçesini

bilmiyordu. Hapishanede hiç kullanmadığı kelimelerdi. “Gözlerini koru. Yoksa kalıcı hasar görebilirler.” Bu kadar kuzeyde insanlar kör kalırdı; dudaklarını, kulaklarını, burunlarını, ellerini ve ayaklarını kaybederlerdi. Toprak verimsiz ve acımasızdı; çoğu insan bunu böyle görürdü. Fakat Matthias’a göre güzeldi. Buz, Djel’in ruhunu taşıyordu. Bulmayı bilenler için rengi, şekli ve hatta kokusu vardı.

Yoluna devam etti; neredeyse huzur doluydu. Djel burada onu duyabiliyor, adeta sıkıntılarından kurtarıyordu. Buz, ona çocukluğunu, babasıyla çıktığı avları hatırlattı. Onlar daha güneyde, Halmhend yakınlarında yaşamışlardı ama kışın Fjeıda’nm o kesimi buradan pek de farklı olmazdı: sadece çıplak deniz tabanın-daki gemi enkazlarıyla, yerden aniden yükselen kaya yığınlarıyla ve siyah uzuvlu ağaç ormanlarıyla bozulan beyaz ve gri bir dünya.

İlk günkü yürüyüş, bir arınma gibiydi; az konuşma, Matt-hias’ı bağrına basan kuzeyin beyaz sessizliği. Matthias daha fazla sızlanma beklemişti fakat Wylan bile başını önüne eğip yürü-müştü. ***Hiçbiri kolay pes etmiyor,*** diye düşündü Matthias. ***Uyum sağlıyorlar.*** Güneş batmaya başladığında kurutulmuş etlerini ve peksimetlerini yiyip tek kelime etmeden çadırlarına çekildiler.

Ne var ki ertesi sabah, sessizlik ve Matthias’ın kırılgan huzur anlayışı son buldu. Artık gemiden indiklerine ve mürettebatından uzak olduklarına göre Kaz planın ayrıntılarını açıklayabilirdi.

“Planı tatbik edebilirsek Fjerdalılar kıymetli bilimadamları-nın daha kaçırıldığını anlamadan Buz Sarayı’na çoktan girmiş ve çıkmış olacağız,” dedi Kaz, ekiptekiler çantalarını omuzlayıp güneye doğru ilerlemeye devam ederken. “Hapishaneye girdiğimizde suçlamalarımızı beklemek için erkek ve kadın hücre bloklarının altındaki nezarethaneye götürüleceğiz. Matthias haklıysa ve prosedürler hâlâ aynıysa devriyeler nezarethaneden kelle sayımı

için günde yalnızca üç kez geçiyorlar. Hücrelerimizden çıktıktan sonra, onlar kaçtığımızı anlayana kadar elçiliğe geçip, Beyaz Ada'da Yul-Bayur'un tutulduğu yeri bulup oradan da limana ulaşmak için en az altı saatimiz olacak."

"Nezarethanedeki diğer mahkûmlar ne olacak?" diye sordu Matthias.

"O meseleyi hallettik."

Matthias kaşlarını çattı ama fazla da şaşırmamıştı. Bir kere o nezarethaneye girdiler mi Kaz ve diğerleri son derece savunmasız olacaklardı. Bütün planlarını sonlandırmak için Matthias'ın muhafızlara bir kelime çıtlatması bile kâfi gelecekti. Brum da olsa böyle yapar, her onurlu adam da bu yolu seçerdi. Matthias'ın bir yanı hep, Fjerda'ya geri dönmenin, aklını başına getireceğine, bu çılgın macerayı terk etme gücünü kendisine vereceğine inanmış, fakat bu, evine ve vaktiyle ***drüskelle*** kardeşleriyle sürdüğü hayata duyduğu özlemi daha da şiddetlendirmişti sadece.

"Hücrelerden çıkınca," diye devam etti Kaz, "Wylan'la ben Ni-na'yla Inej'i kadınlar nezarethanesinden çıkarırken Matthias'la Jesper de ahırlardan ip bulacaklar. Bodrumda buluşacağız çünkü çöp fırını orada çünkü ve hapishane kapılarını kapattıktan sonra çamaşırhanede kimse olmayacaktır. Inej bacadan tırmanırken ben de Wylan'la yıkım için A ıslanabileceği bir şeyler bulmak için çamaşırhaneyi didik didik edeceğim. Ve olur da Fjerdalılar, Bo Yul-Bayur'u hapishaneye kapatıp işimizi kolaylaştırmaya karar vermişlerse diye Nina, Matthias ve Jesper üst katlardaki hücreleri arayacaklar."

"Nina ve Matthias mı?" diye sordu Jesper. "Kararlarını sor-guluyormuş gibi olmak istemem ama bu gerçekten uygun bir eşleşme mi?"

Matthias öfkesine engel oldu. Jesper haklıydı ama bu şekilde tartışılmaktan nefret ediyordu.

“Matthias hapishanenin işleyişini biliyor. Nina da gürültü çıkarmadan bütün muhafızları haklayabilir. Senin görevin, ikisinin birbirini öldürmesine mani olmak.”

“Grubun diplomatı olduğum için mi?”

“Grubun diplomatı falan yok. Şimdi dinleyin,” dedi Kaz. “Hapishanenin geri kalanı, nezarethaneden farklı. Hücre blokun-daki devriyeler iki saatte bir dönüyor, kimsenin alarmı çalmasını istemediğimizden akıllı hareket edin. Her şeyi Saat Kulesi’nin çalışına göre koordine ediyoruz. Hücrelerden, saat altıyı vurduktan hemen sonra çıkacağız. Saat sekize geldiğinde çöp fırınından çatıya ulaşmış olacağız. İstisna yok.”

“Ya sonra?” diye sordu Wylan.

“Elçilik sektörünün çatısına geçip oradan da cam köprüye ulaşacağız.”

“Kontrol noktalarının öbür tarafında olacağız,” dedi Matthias sesindeki hayranlığı gizleyemeyerek. “Köprüdeki muhafızlar, elçilik kapısından geçtiğimizi ve belgelerimizin orada incelendiğini varsayacaklar.”

Wylan kaşlarını çattı. “Mahkûm kıyafetleriyle mi?”

“İkinci aşama,” dedi Jesper. “Göz boyama.”

“Doğru,” dedi Kaz. “Inej, Nina, Matthias ve ben heyetlerden birinden kıyafet -ve Bo Yul-Bayur’u bulduğumuzda ona vermek için fazladan ufak bir şeyler- ödünç alacağız ve cam köprünün karşı tarafına geçeceğiz. Yul-Bayur’un tutulduğu yeri tespit edip onu elçiliğe götüreceğiz. Nina, vaktimiz olursa onu olabildiğince değiştireceksin. Fakat hiçbir alarmı tetiklemediğimiz sürece konukların arasında bir tane daha Shuluyu kimse fark etmeyecektir.” Tabii Matthias, bilimadamına önce ulaşmayı başaramazsa. Diğerleri onu bulduğunda adam ölü olursa Kaz bundan

Matthias'ı sorumlu tutamazdı. Böylece affına da kavuşurdu. Peki ya gruptan ayrılmayı başaramazsa? Pekâlâ geri dönüş yolculuğunda gemide Bo Yul-Bayur'un başına bir kaza gelebilirdi.

"Bu durumda anladığım kadarıyla," dedi Jesper, "Wylan'la ikimiz kalıyoruz."

"Birdenbire Beyaz Ada'ya dair ansiklopedik bilgiler edindiy-sen, kilit açma, duvara tırmanma ya da yüksek düzeydeki yetkililerden flörtle bilgi sızdırabilme yeteneği kazandıysan başka tabii. Hem bomba yapımıyla iki kişinin uğraşmasını istiyorum zaten." Jesper hüzünlü gözlerle tabancalarına baktı. "Böylesine bir potansiyele yazık oldu."

Nina kollarını göğsünde birleştirdi. "Diyelim ki plan işe yaradı. Dışarı nasıl çıkacağız?"

"Yürüyerek," dedi Kaz. "Bu planın güzelliği de bu ya zaten. Hedefin beklemediği yerden saldırmaktan bahsetmiştim, hatırladınız mı? Elçilik kapısında bütün gözler, Buz Sarayı'na giren konukların üzerine odaklanacak. Dışarı çıkanlar güvenlik riski oluşturmuyor."

"Bombalar ne için öyleyse?" diye sordu Wylan.

"Tedbir amaçlı. Buz Sarayı'yla liman arasında on kilometrelik bir yol var. Biri Bo Yul-Bayur'un kayıp olduğunu fark ederse o alanı hızlı katetmek zorunda kalacağız." Bastonuyla karda bir çizgi çizdi. "Anayol üzerinde bir boğaz var. Köprüyü havaya uçurursak kimse peşimizden gelemez."

Bu aşağılık yaratıkların, ülkesinin başkentine verecekleri za-ran düşünen Matthias başını ellerinin arasına aldı.

"Sadece bir mahkûm, Helvar," dedi Kaz.

“Ve bir köprü,” diye ekledi Wylan.

“Ve arada havaya uçurmak zorunda kalacaklarımız,” diye ilave etti Jesper.

“Hepiniz kesin sesinizi” diye gürledi Matthias.

Jesper omuz silkti. “Fjerdalılar işte.”

“Bundan hiç hoşlanmadım,” dedi Nina.

Kaz kaşını kaldırdı. “Eh, hiç değilse Helvar’la uzlaştığınız bir şey buldunuz.”

Güneye inmeyi sürdürdüler. Kıyı çoktan gözden yitmiş, buzlar orman, yer yer kara toprak ve canlılar dünyasının kanıtı olan hayvan izleri tarafından daha çok yarılmıştı. Djel’in kalbi her zamanki gibi atıyordu. Diğerlerinin sorulan bir türlü bitmek bilmiyordu.

“Beyaz Ada’da kaç tane nöbetçi kulesi var demiştin?” “Sence Yul-Bayur sarayda mı olacak?”

“Beyaz Ada’da muhafız kışlaları var. Yul-Bayur ya kışlalardaysa?”

Jesper ve Wylan, hapishane çamaşırhanesindeki malzemelerle ne tür bombalar yapılabileceğini ve elçilik sektöründe barut bulup bulamayacaklarını tartıştılar. Nina, Inej’e ipi bağlayıp diğerlerini yukarı çıkarmaya yetecek zaman kalması için fırın bacasından ne kadar hızlı tırmanması gerektiğini hesaplamasında yardım etmeye çalıştı.

Saray’ın mimarisini ve prosedürlerini, gövde duvarının her biri bir avlunun etrafına inşa edilmiş üç nöbetçi kulübesinin yerleşim planını sürekli

birbirlerine tekrarladılar.

“İlk kontrol noktası?”

“Dört muhafız.”

“İkinci kontrol noktası?”

“Sekiz muhafız.”

“Gövde duvarı kapıları?”

“Kapı faal olmadığında dört.”

İnsanı çileden çıkaran bir karga korosu gibiydiler, Matthias’m kulağına gaklıyorlardı: ***Hain, hain, hain.***

“Sarı Protokol?” diye sordu Kaz.

“Sektörde karışıklık,” dedi Inej.

“Kırmızı Protokol?”

“Sektöre izinsiz giriş.”

“Siyah Protokol?”

“İşimiz bitti?” dedi Jesper.

“Aşağı yukarı öyle,” dedi Matthias başlığını daha aşağı indirip yoluna devam ederek. Ona çanların farklı çalış melodilerini bile taklit ettirmişlerdi. Bir zaruretti ama kendini aptal gibi hissetmişti: ***“Bing bong bing bing bong.*** Hayır, duran, ***bing bing bong bing bing."***

“Zengin olduğumda,” dedi Jesper arkasından, “bir daha asla kar görmeyeceğim bir yere gideceğim. Ya sen, Wylan?”

“Tam emin değilim.”

“Bence altın bir piyano almalısın..

“Flüt.”

“Ve bir zevk mavnasında konser vermelisin. Onu babanın evinin hemen dışındaki kanalda park edebilirsin.”

“Nina da şarkı söyler,” diye katkıda bulundu Inej.

“Düet yaparız,” diye düzeltti Nina. “Baban taşınmak zorunda kalır.”

Berbat bir sesi vardı. Matthias bunu bildiği için nefret ediyordu fakat omzunun üzerinden bakmaktan kendini alamadı. Nina’nm başlığı geriye düşmüş, gür saçları yakasından dışarı çıkmıştı.

Bunu neden yapıp duruyorum, diye düşündü birden öfkelenerek. Gemideyken de olmuştu. Kendine onu görmezden gelmesini telkin ediyor ama sonra nasıl oluyorsa gözleri onu arıyordu.

Fakat Nina’yı aklından çıkaramadığını inkâr etmek aptal-caydı. O ve Nina bu arazide birlikte yürümüşlerdi. Hesaplamaları doğruysa ***Ferolind’*** in kıyıya yanaştığı yerden yalnızca birkaç kilometre uzakta karaya vurmuşlardı. Her şey bir fırtınayla başlamış ve bir bakıma o fırtına hiç dinmemişti. Nina hayatına rüzgârla ve yağmurla girmiş, dünyasını altüst etmişti. O gün bugündür de bir türlü kendine gelememişti.

Ansızın patlak veren fırtına, gemiyi dalgaların üstünde bir oyuncak gibi savurmuştu. Deniz bu oyundan sıkılana dek fırtınaya ayak uydurmuş, sonra da teknelerini kıyıya sürükleyerek onu bir halat, yelken ve çığlık atan adamlar yumağına dönüştürmüştü.

Matthias suyun karanlığını, korkunç soğuğu, derinlerin sessizliğini hatırlıyordu. Sonra birden nefes nefese, tuzlu su tükür-müştü. Biri kolunu göğsüne dolamıştı ve suda ilerliyorlardı. Soğuk dayanılmazdı ama bir şekilde dayanıyordu.

“Uyan, seni sefil kas yığını.” Temiz, saf, soylu bir Fjerdaca. Başını çevirince Gezgin Ada’nın güney kıyısında esir aldıkları genç cadının onu tuttuğunu ve kendi kendine Ravkaca mırıldandığım görünce şaşırmıştı. Onun aslında Kaelli olmadığını ***anlamıştı*** zaten. Bir şekilde zincirlerinden ve kafesten kurtulmuştu. Telaşlanmıştı; daha az şaşkın ya da uyuşuk olsaydı debelenirdi.

“Kıpırda,” demişti soluk soluğa kız Fjerdaca. “Azizler aşkına, size ne yediriyorlar böyle? Saman arabası kadar ağırsın.”

Kız çok zorlanıyordu, ikisi yerine de yüzüyordu. Onun hayatını kurtarmıştı. Neden?

Matthias kızın kollarında kıpırdanmış, daha hızlı gidebilmek

için bacaklarını çırpınıştı. Kızın iç çekerek ağladığını duymuştu. “Şükürler olsun, azizlerime,” demişti kız. “Yüz, seni koca sersem.” “Neredeyiz?” diye sormuştu Matthias.

“Bilmiyorum,” diye yanıtlamıştı kız ve Matthias sesindeki dehşeti duymuştu.

Ondan uzaklaşmaya çalışmıştı.

“Hayır!” diye bağırmıştı kız. “Sakın bırakma!”

Fakat o, kızı sertçe itmiş, ondan kurtulmuştu. Kollarından ayrıldığı an soğuk hücum etmişti. Şiddetli ve ani bir acıydı, uzuvları uyuşmuştu. Onu sıcak tutmak için sefil büyüsünü kullanıyormuş demek ki. Karanlıkta ona uzanmıştı.

“***Drüsje***?” diye seslenmişti Matthias sesindeki korkudan utanarak. Bu, Fjerdacada cadı demekti ama onun gerçek adını bilmiyordu.

“***Drüskelle***/” diye bağırmıştı kız ve sonra Matthias karanlığın içinde suda parmaklarının onunkilere değdiğini hissetmişti. Onu kavramış, kendine çekmişti. Vücudu pek sıcak sayılmazdı fakat birbirlerine temas eder etmez kendi uzuvlarındaki sızı çekilmişti. Matthias kendini minnet ve tiksintinin pençelerinde bulmuştu.

“Karaya ulaşmalıyız,” demişti kız nefes nefese. “Hem yüzüp hem de ikimizin kalbini çalıştırmayı sürdüremem.”

“Ben yüzerim,” demişti Matthias. “Sen... ben yüzerim.” Kızın sırtını göğsüne kenetlemiş, kolunu onunkinin altından geçirip vücuduna dolamıştı. Tıpkı saniyeler önce kızın onu tuttuğu gibi, boğulu-yormuş gibi. Ve boğuluyordu da, ikisi de boğuluyordu. En azından öncesinde donarak ölmezlerse çok geçmeden boğulacaklardı.

Matthias çok fazla enerji harcamamaya çalışarak bacaklarını düzenli olarak çırpınıştı. Fakat ikisi de bunun muhtemelen beyhude olduğunu biliyordu. Fırtına çıktığında karadan uzakta değillerdi ama hava tamamen kararmıştı. Kıyıya yaklaşıyor da olabilirlerdi kıyıdan uzaklaşıyor da.

Soluk alış verişlerinden, suyun ve dalgaların çalkantısından başka ses yoktu. Matthias yüzmeye devam ederken -gerçi bir daire çiziyor da

olabilirlerdi pekâlâ- kız da ikisinin nefes alıp vermesini devam ettirmişti. Matthias hangisinin önce tükeneceğini bilmiyordu.

“Beni neden kurtardın?” diye sormuştu Matthias sonunda.

“Enerjini boşa harcamayı bırak. Konuşma.”

“Neden kurtardın?”

“Çünkü bir insansın,” demişti kızgınca.

Yalan. Karaya ulaşmaları durumunda, hayatta kalmak için kızın bir Fjerdalıya, araziyi bilen birine ihtiyacı olacaktı. Gerçi dili bildiği aşikârdı. Elbette biliyordu. Hepsi onun gibi insanları, yapay yeteneklerden yoksun insanları kandırmak için eğitilmiş birer sahtekâr ve casustu. Hepsi birer avcıydı.

Ayaklarını çırpmaya devam etmişti ama bacak kasları yorulmaya başlamıştı. Üstelik soğuğun içine işlemeye başladığını da hissedebiliyordu.

“Pes mi ediyorsun, cadı?”

Matthias kızın bitkinliğinden sıyrıldığını hissettikten sonra el ve ayak parmaklarına kan hücum etmişti.

“Senin hızına ayak uyduracağım, ***driiskelle.*** Ölürsek sorumluluğu sana ait olacak.”

Matthias gülümsemişti. İradesi kesinlikle sağlamdı. Bu kadarı kafesteyken de aşikârdı zaten.

O geceyi bu şekilde geçirdiler, biri her bocaladığında şakalaştılar. Denizin, buzun, bir dalga ya da suda onlara doğru ilerleyen aç bir şey olabilecek bir

şıpırtının farkındaydılar yalnızca.

“Bak,” diye fısıldamıştı cadı, pembe ve tasasız şafak söktüğünde. Matthias uzakta bir buz çıkıntısı ve koyu renk çakıllardan oluşan siyah sahili seçebilmişti. Kara.

Sevinerek ya da kutlayarak hiç vakit kaybetmemişlerdi. Cadı başını geriye yatılıp omzuna yaslamış, deniz bırakmayı reddedermişçesine dalgalar ikisini sürekli geri çekmesine rağmen Matthias onları gıdım gıdım ileri taşımıştı. Sonunda ayakları dibe dokununca yarı yüzerek yarı sürünerek kıyıya ulaşmışlardı. Birbirlerinden ayrılmışlardı. Kendini siyah kayaların üzerinden ölü ve donmuş toprağa sürüklerken Matthias’ın yüreği ıstırapla dolmuştu.

Başlangıçta yürümek olanaksızdı. İkisi de soğuktan titreyerek, uzuvlarına söz geçirmeye çalışarak kesik kesik hareket etmişlerdi. Sonunda Matthias ayağa kalkmayı başarmıştı. Oradan öylece uzaklaşıvermeyi, kız olmadan bir barınak bulmayı düşünmüştü. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde duran kızın başı öne eğikti. Islak, birbirine dolanmış saçları yüzünü kapatmıştı. Matthias’ın içinde, uzanacağına ve bir daha kalkamayacağına dair müphem bir his oluşmuştu.

Önce bir adım atmıştı, sonra bir tane daha. Ardından geri dönmüştü. Kızın gerekçesi her ne olursa olsun dün gece hayatını kurtarmıştı. Hem de sadece bir kere de değil, defalarca. Bu bir kan borcuydu.

Matthias sendeleyerek ona doğru gitmiş, elini uzatmıştı.

Kız başını kaldırıp ona baktığında yüzünde nefret ve bitkinlik ifadesi vardı. Matthias o ifadede minnetle gelen utancı görmüş ve o an anlamıştı ki kız onun aynasıydı. O da Matthias’a hiçbir şey borçlu olmak istemiyordu.

Kararı kızın yerine verebilirdi. Ona bu kadarını borçluydu. Elini uzatmış ve onu çekip ayağa kaldırmıştı. Birlikte sendeleyerek kumsaldan uzaklaşmışlardı.

Batıya doğru gitmişlerdi, en azından Matthias öyle umuyordu. Güneş bu kadar kuzeyde yanıltıcı olabilirdi ve yön bulmalarına yardımcı olacak bir pusulaları yoktu. Hava neredeyse kararmıştı. Nihayet ilk balina avcısı kampını gördüklerinde Matthias gerçek bir paniğin ilk kıpırtılarını hissetmeye başlamıştı.

Kamp terk edilmişti; ileri karakollar sadece ilkbaharda faaldi. Görünürde sadece kemik, çim ve hayvan postundan yapılmış küçük bir çadır vardı. Fakat barınak barınaktı ve en azından geceyi sağ atlatabilirlerdi.

Kapının kilidi yoktu. Kendilerini adeta içeri atmışlardı.

"Teşekkür ederim," diye inildemişti ***kız*** yuvarlak ocağın başına çökerken.

Matthias hiçbir şey söylememişti. Kampı tamamen tesadüf eseri bulmuşlardı. Sahilin birkaç kilometre daha ilerisinde karaya çıkmış olsalardı işleri bitmişti.

Balinacılar ocakta turba ve kuru çıra bırakmışlardı. Matthias dumandan fazlasını çıkarmaya uğraşarak ateşin başında didinmişti. Beceriksiz, yorgun ve çizmesinin derisini seve seve kemirecek denli açtı. Arkasında bir hışırtı duyduğunda dönmüş ve küçük alevleri canlandırmak için kullandığı dal parçasını az kalsın elinden düşürmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırmıştı.

Kız omzunun -çıplak omzunun- üzerinden bakarken, "Yapıyor olmam gereken bir şey mi var?" demişti.

“Çabuk giy şu kıyafetlerini!”

Kız gözlerini devirmişti. “Sen utanacaksın diye soğuktan donmak istemiyorum.”

Matthias, ateşi dürtmüştü. Fakat kız onu duymazdan gelmiş, kıyafetlerinin geri kalanını -tuniğini, pantolonunu hatta iç çamaşırını- da çıkarmış, sonra da kapının yanında duran pis geyik postlarından birine sarınmıştı.

“Azizler aşkına, iğrenç kokuyor bu,” diye hayıflanmıştı kıpırdanıp ateşin başına birkaç post ve battaniye yığarak. Her hareket ettiğinde geyik postu aralanmış, yuvarlak kalçaları, beyaz teni ve göğüslerinin arasındaki gölge görünmüştü. Kasıtlı yapıyordu. Bundan emindi Matthias. Onu sarsmaya çalışıyordu. Ateşe odaklanması gerekiyordu. Ölümün kıyısından dönmüştü ve bir ateş yakamazsa hâlâ ölebilirdi. Oysa kız o kadar çok ses çıkartıyordu ki. Matthias’m elindeki dal parçası kırıldı.

Nina gülmüş, yığdığı postlarla battaniyelerin üzerine uzanmış ve dirseğinin üzerinde doğrulmuştu. “Azizler aşkına, ***drüskelle,*** neyin var senin? Sadece biraz ısınmak istemiştim. Uykunda ırzına geçmeyeceğime söz veriyorum.”

“Senden korkmuyorum,” demişti Matthias asabice.

Kızın tebessümü kötücüldü. “O zaman göründüğün kadar aptalsın demektir.”

Matthias ateşin başında çömelmişti. Kızın yanma uzanması gerektiğini biliyordu. Güneş batmıştı ve sıcaklık düşüyordu. Dişlerinin takırdamasına güçlükle engel oluyordu, geceyi atlatmak için birbirlerinin sıcaklığına ihtiyaçları olacaktı. Bu durum onu kaygılandırmamalıydı ama kızla yan yana olmak istemiyordu. ***Çünkü o bir katil,*** demişti kendi kendine. ***İşte bu yüzden. O bir katil ve bir cadı.***

Ayağa kalkıp battaniyelere doğru yürümeye zorlamıştı kendini. Fakat Nina onu durdurmak için elini kaldırmıştı.

“O kıyafetlerle yanıma yaklaşmayı aklından bile geçirme. Sırılsıklamsın.”

“Kan dolaşımımızı devam ettirebilirsin.”

“Canım çıktı iyice,” demişti kız öfkeli bir şekilde. “Uykuya daldım mı da bizi sadece ateş ısıtacak. Buradan titrediğini görebiliyorum. Bütün Fjerdalılar bu kadar namuslu mudur?”

Hayır. Olabilir. Bilmiyordu. ***Drüskelle*** kutsal bir sınıftı. Kendilerine eş - sağda solda koşturup insanlara bağırmayan ve kıyafetlerini çıkarmayan iffetli Fjerdalı bir eş alana kadar bekâretlerini korumaları gerekiyordu.

“Bütün Grishalar bu kadar ahlaksız mıdır?” diye sormuştu Matthias savunmaya geçerek.

“Birinci ve İkinci Ordu’da kızlarla erkekler yan yana talim yaparlar. Utanıp sıkılma lüksleri yoktur.”

“Kadınların dövüşmesi doğal değil.”

“Birinin uzun olduğu kadar aptal olması da doğal değil ama işte karşımda duruyorsun. Onca kilometreyi bu kulübede ölmek için mi yüzdün gerçekten?”

“Bu bir çadır. Ayrıca kilometrelerce yüzüp yüzmediğimizi de bilmiyorsun.”

Nina bezgin bir şekilde soluğunu boşaltmış, yan tarafın üzerine yatıp kıvrılmış, ateşe yaklaşabildiği kadar yaklaşmıştı. “Hiç tartışacak halim yok.” Gözlerini kapamıştı. “Ölmeden önce gördüğüm son şeyin senin yüzün olacağına inanamıyorum.”

Matthias kızın kendine meydan okuduğunu hissetmişti. Bir aptal gibi hissederek ve kendini öyle hissettirdiği için ondan nefret ederek orada öylece dikilmişti. Arkasını dönüp ıslak kıyafetlerini çabucak çıkarmış, ateşin üstüne yaymıştı. Emin olmak için kıza bir kez bakmış, sonra battaniyeye doğru yürümüş ve mesafesini korumaya çalışarak kızın arkasına yatmıştı.

“Sokulsana, ***drüskelle,"'’*** demişti kız alay yollu.

Kolunu üzerine atmış, göğsünü kızın sırtına yapıştırmıştı. Kız, şaşkınlığını belirtip huzursuzca kıpırdanmıştı.

“Kımıldamayı kes,” diye homurdanmıştı Matthias. Daha önce de kızların yakınında olmuştu -tamam, sayıları fazla değildi— ama hiçbiri onun gibi değildi. Bu kız dolgundu.

“Soğuk ve ıslaksın,” diye sızlanmıştı kız ürpererek. “İri bir mürekkepbalığıyla yan yana yatıyormuşum gibi hissediyorum.”

“Sokulmamı sen istedin!”

“Gevşe biraz,” demişti kız. Matthias gevşediğinde dönüp onunla yüz yüze gelmişti.

“Ne yapıyorsun?” diye sormuştu Matthias panikle geri çekilerek.

“Rahatla, ***drüskelle.*** Irzına falan geçmeyeceğim.”

Matthias mavi gözlerini kısmıştı. “Konuşma biçiminden nefret ediyorum.” Kızın yüzünde beliren acı ifadesini gerçekten görmüş müydü? Yok canım, onun sözlerinin bu cadı üzerinde bir tesiri olamazdı.

Kız, “Neden hoşlandığın, neden hoşlanmadığın umurumda mı sanıyorsun?” dediğinde yüzünde beliren o ifadenin gerçek olmadığını anlamıştı Matthias.

Kız ellerini onun göğsüne koymuş, kalbine odaklamıştı. Matthias onun bunu yapmasına izin vermemeli, zayıflık göstermemeliydi fakat kan dolaşımı hızlanmaya ve vücudu ısınmaya başlayınca o kadar rahatlamıştı ki karşı koyamamıştı.

Matthias gönülsüz de olsa biraz gevşemişti. Kız dönüp Matthias’m kolunu tekrar kendi üzerine atmıştı. “Rica ederim, seni koca aptal.”

Matthias yalan söylemişti. Kızın konuşma biçiminden hoşlanıyordu.

Hâlâ hoşlanıyordu. Arkasında bir yerlerde Inej Te konuştuğunu, ona Fjerdaca kelimeler öğretmeye çalıştığını duyabiliyordu. “Hayır, Hring-kaaalle. Son heceyi biraz uzatmalısın.” “Hringalah?” diye denedi Inej.

“Daha iyi ama... işte, Kerchçe bir ceylan gibi. Kelimeden kelimeye atlar,” dedi el kol hareketleri yaparak. “Fjerdaca ise martı gibidir, aniden dalıp çıkar.” Elleri, havada süzülen kuşlar gibiydi. O anda bakışlarını kaldırdı ve Matthias’ı bakarken yakaladı.

Matthias boğazını temizledi. “Kar yemeyin,” diye salık verdi. “Sadece susuzluğunuzu artırır ve vücut ısınızı düşürür.” Bir sonraki tepeye diğerlerinden önce varmak için öne atıldı. Fakat bayırı çıktığında olduğu yerde kalakaldı.

Arkasına dönüp kollarını kaldırdı. “Durun! Buraya gelme...” Fakat çok geçti. Nina ellerini ağzına götürdü. Inej havada bir tür işaret çizdi. Jesper başını iki yana salladı. Wylan öğürdü. İfadesi okunamayan Kaz olduğu yerde bir kaya gibi durdu.

Odun yığını bir uçurumun üstüne kurulmuştu. Bunun sorumlusu her kimse, ateşi bir kaya çıkıntısının dibinde yakmaya çalışmış ama rüzgârdan korunamayan alevler sönmüştü. Buzlu toprağa üç kazık çakılmış, bunlara kömüre dönen üç ceset bağlanmıştı. Kararıp çatlamış derilerinden hâlâ dumanlar yükseliyordu.

"***Ghezen***," diye küfretti Wylan. "Bu da ne böyle?" "Fjerdalılar, Grishalara böyle yapıyorlar işte," dedi Nina. Yüzü ifadesiz, yeşil gözleri dalgındı.

"Bu, suçluların işi," dedi Matthias midesi bulanarak. "Kazıkta birini yakmak yasaklanmıştı.

Nina ona dönüp göğsünü sertçe itti. "Sakın ha," dedi etrafına ateşler saçarak. "Bir Grisha'yı yaktığı için birinin en son ne zaman yargılandığını söyle bana. Köpekleri geberttiğinizde buna cinayet diyor musunuz ki siz?"

"Nina..."

"Üniforma giyip öldürdüğünüzde bunun cinayetten başka bir adı da var mı?"

Sonra bir ses duydular... bir inilti, çatırdayan rüzgâr gibi. "Azizler aşkına," dedi Jesper. "Biri yaşıyor."

Ses yine geldi; en sağdaki kararmış bedenden ince ve ağıt gibi bir ses. Siluetin erkek mi kadın mı olduğunu söylemek olanaksızdı. Saçları yanmış, kıyafetleri üstüne yapışmıştı. Kararmış derisi pul pul dökülmüştü, derinin altındaki eti görünüyordu.

Nina'nın ağzından bir hıçkırık kaçtı. Ellerini kaldırdı ama bu yaratığın ıstırabına son vermek için gücünü kullanamayacak kadar çok titriyordu. Yaşlarla dolan gözlerini diğerlerine çevirdi. "Ben... lütfen, biri..."

İlk davranan Jesper oldu. İki silah sesi yankılandı, ceset sustu. Jesper tabancalarını kılıflarına koydu.

“Lanet olsun, Jesper,” diye homurdandı Kaz. “Geldiğimizi herkese duyurdun.”

“O zaman bizim bir av partisi olduğumuzu düşünürler.” “Inej’in yapmasına izin vermeliydin.”

“Ben yapmak istemiyordum,” dedi Inej usulca. “Teşekkür ederim, Jesper.”

Kaz’m çenesi oynadı ama başka bir şey söylemedi. “Teşekkür ederim,” dedi Nina boğuk sesle. Donmuş toprakta öne atıldı, karların arasında yolu takip etti. Ağlıyor, sendeliyordu. Matthias peşinden gitti. Bu civarda yön bulmak için çok az işaret olduğundan kaybolmak işten bile değildi.

“Nina, ekipten uzaklaşmamalısın...”

“İşte geri döndüğün şey bu, Helvar,” dedi sertçe. “Hizmet etme özlemi duyduğun ülke işte bu. Seni gururlandırıyor mu?” “Bir Grisha’yı daha önce hiç yakılmaya göndermedim. Gris-halar adilce yargılanırlar...”

Nina ona döndü; gözlüğünü çıkarmış, gözyaşları yanaklarında donmuştu.

“Neden bugüne kadar hiçbir Grisha sizin sözde adil mahkemelerinizde masum bulunmadı öyleyse?”

“Ben...”

“Çünkü bizim suçumuz ***var olmamız.*** Bizim suçumuz kendimiz olmamız.”

Matthias konuşmadı. Konuştuğunda da söylemek üzere olduğu şeyle, yetiştirilirken ona öğretilen sözleri, ona hâlâ doğru gelen sözleri söyleme

ihtiyacı arasında kaldı. “Nina, şu hiç aklına geldi mi peki: belki de... aslında hiç ***var olmamanız*** gerekiyordu?” Nina’nm gözleri etrafa yeşil ateşler saçıyordu. Öne bir adım attı. Matthias ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyordu. “Belki de var olmaması gerekenler sizsinizdir, Helvar. Kısacık hayatlarınız ve zavallı önyargılarınızla zayıf ve yumuşaksınız. Kendini gösterme zahmetine girmeyen orman cinleriyle buz cinlerine tapmıyorsunuz. Oysa gerçek gücü gördüğünüzde onu ezmek için sabırsızlanıyorsunuz.”

“Anlamadığın şeylerle dalga geçme.”

“Benim ***dalga geçmem*** seni gücendirdi mi? Halkım, bu barbarlığın yerine senin kahkahalarım memnuniyetle karşılardı.” Yüzünde muazzam bir memnuniyet ifadesi peyda oldu. “Ravka yeniden kuruluyor. İkinci Ordu da öyle. Yeniden kurulduklarında umarım hak ettiğin gibi adil bir şekilde yargılanırsın. Umarım ***driiskelMeri*** zincire vururlar ve bütün dünyanın yaptığınız kötülükleri öğrenmesi için mahkemeye çıkarıp işlediğiniz suçları sıralarlar.”

“Ravka’nm yükseldiğini görmeyi bu kadar istiyorsan neden şu an orada değilsin?”

“Senin af belgeni almanı istiyorum, Helvar. İkinci Ordu kuzeye yürüyüp bu çorak arazinin her bir karışını yerle bir ettiğinde burada olmanı istiyorum. Umarım tarlalarınızı yakar ve toprağınızı tuzlarlar. Umarım dostlarınızı ve ailelerinizi diri diri yakarlar.” “Çoktan yaktılar zaten, Zenik. Annem, babam, kız kardeşim. Ateşin Hâkimleri’nden oluşan bir grup asker, senin çok kıymetli Grishaların köyümüzü yakıp yıktılar. Kaybedecek hiçbir şeyim yok.”

Nina’nın gülüşü sinirliydi. “Belki de Cehennem Kapısı’nda yeterince uzun kalmamışsındır, Matthias. Her zaman kaybedecek bir şeyler vardır.”

Kokularm, alabiliyorum. Nina öğürmemeye çalışarak karda

sendeleye sendeleye ilerlerken saçlarına ve kıyafetlerine vurdu. Cesetler, yanmış siyah derilerinin altından görünen kırmızı etleri gözünün önünden gitmiyordu. Vücudunu cesetlerin külleriyle, yanan et kokusuyla kaplanmış hissediyordu. Rahat nefes alamıyordu.

Matthias'm yanında olmak, onun aslında kim olduğunu, kendisi hakkında neler düşündüğünü unutmayı kolaylaştırıyordu. Görünüşünü daha bu sabah tekrar değiştirmiş, ters bakışlarına ve sızlanmalarına katlanmıştı. Hayır, onlardan ***keyif almıştı,*** ona yakın olduğu için minnettardı, onu her güldürdüğünde inanılmaz memnun oluyordu. ***Azizler aşkına, neden umurumda ki?*** Matthias Hel-var'm bir gülümsemesi neden elli kişininkine bedeldi? Gözleri üzerinde çalışmak için kafasını geriye yatırdığında, Matthias'm kalp atışlarının hızlandığını hissetmişti. Onu öpmeyi düşünmüştü. Onu öpmek istemişti. Onun da aynı şeyi düşündüğünden epey emindi. ***Ya da belki de beni tekrar boğmayı düşünüyordu.***

Ferolind"deyken söylediklerini, Bo Yul-Bayur'la ilgili ne yapmayı planladığını, onu Kerchlere teslim etmeyi gerçekten dü-

şünüp düşünmediğini sorduğunu unutmamıştı. Kaz'ın görevini baltalarsa Matthias'ın affı tehlikeye girer miydi? Bunu yapamazdı. Matthias ne olursa

olsun, Nina ona özgürlüğünü kazandırmalıydı.

Gemi battıktan sonra Matthias'la üç hafta geçirmişti. Pusulaları yoktu, nereye gittiklerini bilmiyorlardı. Kuzey kıyısında nerede karaya çıktıklarını bile bilmiyorlardı. Gündüzleri karların üzerinde yürümüş, geceleriyse dondurucu soğukta yaptıkları basit barınaklarda ya da şanslan yaver gittiğinde karşılaştıkları terk edilmiş avcı kulübelerinde kalmışlardı. Közlenmiş yosun ve bulabildikleri her türlü ot ve kökü yemişlerdi. Kamplardan birinde bir çantanın dibinde kurutulmuş geyik eti bulduklarında çocuklar gibi sevinmişlerdi. Eti sessiz bir mutlulukla yemiş, adeta kendilerinden geçmişlerdi.

İlk gecenin ardından, bulabildikleri tüm kuru kıyafet ve battaniyelerle, ateşin ayrı taraflarında uyumuşlardı. Yakacak odun ya da çıraları olmadığında neredeyse birbirlerine değmeden yatmış ama sabah koyun koyuna, aynı anda nefes alarak, hilal şeklini almış olarak uyanmışlardı.

Matthias her sabah Nina'nm ne kadar zor uyandığından ya-kınmıştı.

"Bir cesedi diriltmeye çalışıyorum adeta."

"Ceset beş dakika daha rica ediyor," demişti Nina hep ve başını kürklerin arasına gömmüştü.

Matthias etrafta sinirlice gezinmiş, az sayıdaki eşyalarını olabildiğince gürültüyle çantaya doldurmuş, kendi kendine homur-danmıştı. "Tembel, tuhaf, bencil..." Sonra Nina kendi kalkıp güne hazırlanmaya başlamıştı.

"Eve vardığında ilk iş olarak ne yapacaksın?" diye sormuştu Nina medeniyete dair bir işaret bulma umuduyla, bitmek bilmeyen günlerden birinde, yine karda yürürlerken.

“Uyuyacağım,” demişti Matthias. “Yıkanacağım. Kayıp dostlarım için dua edeceğim.”

“Ah, evet, diğer haydutlarla caniler. Sahi, sen nasıl ***driiskelle*** oldun?”

“Senin dostların bir Grisha baskınında ailemi katlettiler,” demişti soğuk bir edayla. “Brum bana sahip çıkarak uğrunda savaşabileceğim bir amaç verdi.”

Nina buna inanmak istememişti ama mümkün olduğunu biliyordu. Muharebeler sırasında çapraz ateşte kalan masum hayatlar yitebiliyordu. O canavar Brum’u bir baba figürü olarak düşünmek bayağı rahatsız ediciydi.

Tartışmak ya da özür dilemek doğru gelmediğinden aklına gelen ilk şeyi söylemişti.

“Jer molle pe oonet. Enel mörd je nej afva trohem verret.” Ben seni korumak için varım. Buna ancak ölüm engel olabilir.

Matthias ona hayret dolu gözlerle bakmıştı. “Bu, ***drüskelle-***lerin Fjerda için ettiği yemin. O sözleri nereden öğrendin?”

“Öğrenebildiğim kadar Fjerdaca öğrenmeye çalıştım.”

“Neden?”

Tereddüt etmiş, sonra, “Sizden korkmamak için,” demişti.

“Korkmuş görünmüyorsun.”

“Sen benden korkuyor musun?” diye sormuştu Nina.

“Hayır,” demişti Matthias, sesinde neredeyse şaşkınlık vardı. Nina’dan korkmadığını daha önce de iddia etmişti. Nina bu sefer ona inanmıştı.

Kendine bunun iyi bir şey olmadığını hatırlatmaya çalışmıştı.

Bir süre yürüdükten sonra Matthias sormuştu: “Geri döndüğünde sen ilk ne yapacaksın?”

“Yiyeceğim.”

“Ne yiyeceksin?”

“Her şeyi. Lahana dolması, patates köftesi, siyah kuşüzümlü pasta, rendelenmiş limon kabuklu gözleme. Küçük Saray’a girdiğimde Zoya’nın yüzünü görmeyi iple çekiyorum.”

“Zoya Nazyalensky mi?”

Nina şaşırıp kalmıştı. “Onu tanıyor musun?”

“Onu hepimiz biliriz. Güçlü bir cadı.”

Nina o zaman farkına varmıştı: ***Drüskelle***lerin gözünde Zoya biraz Jarl Brum’a benziyordu; gaddar, zalim, karanlıkta ellerinde ölümle bekleyen şey. Zoya bu oğlanın canavarıydı. Bu düşünce onu huzursuz etmişti.

“Kafesten nasıl çıktın?”

Nina gözlerini kırpıştırmıştı. “Ne?”

“Gemide. Bağlıydın ve kafesteydin.”

“Su bardağı. Sapı kırıldı ve altı tırtıllıydı. İplerimizi onunla kestik. Ellerimiz serbest kalınca...” Nina’mn sesi alçalıp sönmüştü birden.

Matthias kaşlarım çatmıştı. “Bize saldırmayı planlıyordunuz.” “Hamlemizi o gece yapacaktık.”

“Ama sonra fırtına çıktı.”

“Evet.”

Bir Rüzgârın Hâkimiyle bir Fabrikatör güvertede bir delik açmış ve yüzerek kaçmışlardı. Fakat içlerinden buz gibi sularda hayatta kalan olmuş muydu? Karaya ulaşmayı başarmışlar mıydı? Nina ürpermişti. Bardağın sırrını keşfetmeselerdi Nina kafeste boğulmuş olacaktı.

“Drüskelleler ne yer?” diye sormuştu adımlarını hızlandırarak. “Grisha bebekleri dışında?”

“Biz bebek yemeyiz!”

“Yunus yağı? Rengeyiği toynağı?”

Nina, Matthias’ın ağzının kıvrıldığını görmüş ve merak etmişti: Midesi mi bulanmıştı yoksa gülmemek için kendini mi tutuyordu?

“Balık yeriz. Ringa. Morina. Ve rengeyiği ama toynakları yemeyiz.”

“Ya pasta?”

“Ne olmuş pastaya?”

“Ben pastayı çok severim. Acaba ortak noktalar bulabilir miyiz diye merak ediyorum.”

Matthias omuz silkmişti.

“Ah, hadi ama, ***drüskelle***,” demişti Nina. Hâlâ birbirlerine isimlerini söylememişlerdi ve söylemeleri gerektiğinden de emin değildi. Sağ kaldıkları takdirde er ya da geç bir köye ya da kasabaya ulaşacaklardı. O zaman ne olacağını bilmiyordu fakat hakkında ne kadar az bilgi verirse o

kadar iyiydi. “Senden Fjerda hükümet sırlarım istemedim. Alt tarafı pasta sevip sevmediğini sordum.”

“Pasta severim ama tatlı yememiz yasak.”

“Herkese mi? Yoksa sadece ***drüskelle***lere mi?”

“Drüskellelere. Aşırılık olarak görülür. Alkol gibi ya da...” “Kızlar?”

Matthias’ın yanakları kızarmış, öne doğru gitmişti. Onu rahatsız etmek çocuk oyuncağıydı.

“Şeker ya da alkol yasaksa muhtemelen***pomdrakona*** bayılırsın.” İlk başta oltaya takılmamış, yürümeye devam etmiş ama sonunda sessizliğe dayanamamıştı. ***“Pomdrakon*** da ne?”

“Ejder kâsesi,” demişti Nina hevesle. “İlk olarak kuru üzümleri roma batırıyorsun, sonra ışıkları söndürüp onları yakıyorsun.” “Neden?”

“Onları almayı zorlaştırmak için.”

“Onları alınca ne yapıyorsun peki?”

“Yiyorsun.”

“Dilini yakmıyorlar mı?”

“Elbette ama...”

“O zaman neden...”

“Çünkü ***eğlenceli***, sersem. Bilirsin ya, ‘eğlenceli’? Fjerda-cada da karşılığı var, o yüzden aşinasmdır.”

“Ben çok eğlenirim ki zaten.”

“Pekâlâ, eğlenmek için ne yaparsın mesela?”

Bu şekilde devam etmişlerdi; birbirilerine sataşmış, tıpkı denizde o ilk geceki gibi birbirlerini hayatta tutmuş, zayıfladıklarını, yakın zamanda bir kasaba bulamazlarsa fazla dayanamayacaklarım kabullenmeyi reddetmişlerdi. Açlıktan ve kuzey buzundan yansıyan ışık yüzünden daireler çizdikleri, geldikleri yoldan geri gittikleri, sendeledikleri zamanlar olmuştu ama ikisi de onun bir şekilde yenilgiyi kabul etmek olacağını biliyorlarmışçasma ***kaybolduk*** lafım bir kez olsun ağızlarına almamışlardı.

“Fjerdalılar neden kızların savaşmasına izin vermiyor?” diye sormuştu Nina bir gece bir ağaç barınağın altında iliklerine işleyen soğuğu hissederek kıvrılmış yatarlarken.

“Savaşmak istemiyorlar.”

“Nereden biliyorsun? Hiç sordun mu?”

“Fjerdalı kadınlara hürmet gösterilmesi, korunması gerekir.” “Bu muhtemelen akıllıca bir politika.”

Matthias onun hakkında epey şey öğrendiği için şaşırmıştı. “Öyle mi?”

“Bir Fjerdalı kız seni alt ettiğinde bunun senin için ne kadar utanç verici olacağını bir düşünsene.”

Matthias homurdanmıştı.

“Ben senin bir kız tarafından alt edildiğini görmek isterdim,” demişti Nina neşeyle.

“Bu hayatta mümkün değil.”

“Eh, sanınm ben onu ***göremeyeceğim.*** O yüzden ben de seni kendim alt etmekle yetineceğim.”

Bu kez Matthias gülmüştü; Nina’nm sırtında hissettiği, gerçek bir gülüştü bu.

“Azizler aşkına, Fjerdalı, gülebildiğim bilmiyordum. Dikkat et, biraz ağırdan al.”

“Küstahlığın hoşuma gidiyor, ***drüsje.”***

Şimdi Nina gülmüştü. “Bu aldığım en kötü iltifat olabilir.” “Kendinden hiç şüphe etmez misin?”

“Her zaman,” demişti yavaş yavaş uykuya dalarken. “Sadece belli etmiyorum.”

Ertesi sabah, Nina’nın uyku alışkanlıklarından bahsederek ve ölümcül çukurların arasındaki sağlam zeminden ayrılmayarak derin yarıklarla dolu bir buz tarlasından geçmişlerdi.

“Kendine nasıl oluyor da asker diyebiliyorsun? Bıraksam öğlene kadar uyuyacaksın.”

“Ne alakası var?”

“Disiplin. Rutin. Bunlar senin için bir anlam ifade ediyor mu? Djel, tek başıma bir yatakta uyumak için sabırsızlanıyorum.”

“Ya, ne demezsin,” demişti Nina. “Benimle uyumaktan ne kadar nefret ettiğini hissedebiliyorum. Her sabah hissediyorum onu.”

Matthias kıpkırmızı kesilmişti. “Neden böyle şeyler söylüyorsun?”

“Çünkü kızarman hoşuma gidiyor.”

“Bu iğrenç. Her şeyi müstehcenliğe bağlamasan olmaz sanki.” “Biraz rahatlasana...”

“Rahatlamak istemiyorum.”

“Neden? Ne olmasından korkuyorsun? Benden hoşlanmaya başlayabileceğinden mi korkuyorsun?”

Hiçbir şey söylememişti.

Bitkin olmasına rağmen Nina onun önünden yürümüştü. “Sorun bu, değil mi? Bir Grisha’dan hoşlanmak istemiyorsun. Esprilerime gülersen ya da sorularıma cevap verirsen benim bir insan olduğumu düşünmeye başlayabileceğinden korkuyorsun. Bu o kadar korkunç mu olurdu?”

“Senden hoşlanıyorum zaten.”

“Ne dedin?”

“Senden hoşlanıyorum zaten,” demişti sinirli bir şekilde.

İçinde bir keyif dalgası yayılan Nina giilümsemişti. “O kadar kötü müymüş peki?”

“Evet!” diye gürlemişti.

“Neden?”

“Çünkü korkunçsun. Bağırarak konuşuyorsun, ahlaksız şeylerden bahsediyorsun ve... tehlikelisin. Brum, Grishaların çekici olabildiklerini

konusunda bizi uyarmıştı.”

“Ah, anladım. Ben seni baştan çıkaran kötü Grisha’yım. Seni Grisha güçlerimle ayarttım!”

Nina göğsünü dürtmüştü.

“Kes şunu.”

“Olmaz. Seni ayartıyorum.”

“Yapma.”

Nina göğsünü, kamını, yan tarafını dürterek karda etrafında dans etmişti. “Azizler aşkına! Amma çetin cevizsin. Bu çok yorucu bir iş.” Matthias gülmeye başlamıştı. “İşe yarıyor! Ayartma başladı. Fjerdalı tuzağa düştü. Artık bana karşı koyamazsın. Sen...”

Ayaklarının altındaki buz çökünce Nina’nın sesi bir çığlıkla kesilmişti. Körlemesine kollarını savurmuş, düşmesine engel olacak herhangi bir şeye tutunmaya çalışmış, parmaklan buza ve kayaya sürtünmüştü.

Drüskelle onu kolundan yakalamıştı. Nina çığlık atmıştı. Az kalsın kolu omzundan çıkıyordu.

Orada, hiçliğin üzerinde asılı kalmıştı. Matthias’ın parmakları onunla buzun karanlık ağzı arasındaki tek şeydi. Nina bir an için gözlerine bakınca Matthias’ın onu bırakacağını sanmıştı.

“Lütfen,” demişti yanaklanndan yaşlar süzülerek.

Fjerdalı onu yukarı çekmiş ve yavaşça emekleyerek daha sağlam bir zemine geçmişlerdi. Soluk soluğa sırtüstü yatmışlardı.

“Çok korktum... beni bırakacağını sandım,” demeyi başarmıştı Nina.

Uzun bir aradan sonra, “Düşündüm. Bir anlığına,” demişti. Nina hafifçe gülmüştü. “Sorun değil,” demişti sonunda. “Ben olsam ben de düşünürdüm.”

Matthias ayağa kalkıp ona elini uzatmıştı. “Adım Matthias.” “Nina,” demişti elini tutarak. “Tanıştığımıza sevindim.”

Gemi kazası bir yılı aşkın bir süre önce olmuştu ama üzerinden hiç zaman geçmemiş gibiydi. Nina bir yandan her şey ters gitmeden önceki ana, buzun üstünde birer Grisha ve cadı avcısı yerine Nina ve Matthias olmayı başardıkları o uzun günlere gitmek istiyordu. Fakat bunu düşündükçe öyle bir anın hiç olmadığından daha emin oluyordu. O üç hafta, o ve Matthias’m hayatta kalmak için yarattıkları bir yalandı. Gerçek olan diri diri yakılmaktı.

“Nina,” dedi Matthias arkasından koşarak. “Nina, beni dinle. Diğerleriyle kalmalısın.”

“Beni rahat bırak.”

Matthias kolunu tuttuğunda Nina dönüp yumruğunu sıkarak Matthias’m boğazına giden havayı kesti. Sıradan bir adam olsa onu bırakırdı ama Matthias eğitimli bir ***driiskelle*** idi. Diğer kolunu da tutup vücuduna kenetledi ve ellerini kullanamaması için kendine çekti. “Dur,” dedi usulca.

Nina ellerinden kurtulmak için debelenirken ona ters ters baktı. “Bırak beni.”

“Bırakamam. Sen bir tehditken olmaz.”

“Ben senin için hep bir tehdit olacağım, Matthias.” Matthias’m dudaklarında üzgün bir tebessüm belirdi. Gözleri neredeyse kederliydi. “Biliyorum.”

Yavaş yavaş onu bıraktı. Nina geri gitti.

“Buz Sarayı’na vardığımda ne göreceğim?” diye sordu Nina. “Korkuyorsun.”

“Evet,” dedi çenesini meydan okurcasına öne çıkararak. İnkâr etmenin anlamı yoktu.

“Nina...”

“Anlat bana. Bilmem gerek. İşkence odaları mı? Bir çatıda yanan ateş mi?”

“Saray’da artık kimseyi yakmıyorlar.”

“Ne öyleyse? Ata bağlayarak sürükleme mi? İdam mangaları mı? Kraliyet Sarayı darağacına mı bakıyor?”

“Senin saçmalıklarından bıktım artık, Nina. Buna artık bir son vermelisin.”

“Haklı. Bu şekilde devam edemezsin.” Jesper karda diğerleriyle duruyordu. Ne zamandır oradaydılar? Matthias’a saldırdığını görmüşler miydi?

“Sen karışma,” diye çıkıştı Nina.

“Siz ikiniz didişmeye devam ederseniz hepimizi öldürtecek-siniz. Halbuki ben daha bir sürü kâğıt oyunu kaybedecektim.” “Barışmanın bir yolunu bulmalısınız,” dedi Inej. “En azından bir süreliğine.”

“Bu seni ilgilendirmez,” diye homurdandı Matthias.

Kaz öne çıktı, ifadesi tehlikeliydi. “Bal gibi de ilgilendirir. Ayrıca ses tonuna da dikkat et.”

Matthias ellerini havaya kaldırdı. “Hepinizi etkisi altına almış. Bunu hep yapıyor. Sizin dostunuz olduğunu düşündürüyor ve sonra...”

Inej kollarını kavuşturdu. “Sonra ne?”

“Boş ver, Inej.”

“Hayır, Nina,” dedi Matthias. “Anlat onlara. Bir zamanlar dostum olduğunu söylemiştin. Hatırladın mı?” Diğerlerine döndü. “Üç hafta birlikte yolculuk ettik. Onun hayatını kurtardım. Birbirimizi kurtardık. Elling’e vardığımızda... orada gördüğümüz askerlere onu istediğim zaman ifşa edebilirdim ama etmedim.”

Matthias bir o yana bir bu yana gidip gelmeye başladı, anılarını kontrol edemiyormuş gibi sesini yükseltti. “Borç aldım. Kalacak yer ayarladım. Onun güvenliği uğruna, inandığım her şeye ihanet etmeyi göze almıştım. Bilet almak için onu rıhtıma bıraktığımda orada yelken açmaya hazırlanan Kerchli bir tüccar vardı.” Matthias o ana gitmişti, rıhtımda onunla yan yana duruyordu; Nina bunu gözlerinde görebiliyordu. “Bu onurlu müttefike, bana ve türüme karşı önyargılı bu kıza sorun bakalım o zaman ne yapmış.” Kimseden çıt çıkmadı ama izliyor, bekliyorlardı.

“Anlat onlara, Nina,” dedi. Matthias. “Dostlarına nasıl muamele ettiğini bilsinler.”

Nina yutkundu, sonra kendini onların gözlerine bakmaya zorladı. “Kerchli tüccara onun bir köle taciri olduğunu ve beni esir aldığını söyledim. Kendimi onların insafına bırakıp bana yardım etmeleri için yalvardım. Yanımda Gezgin Ada yakınlarında baskın yaptığımız bir köle gemisinden aldığım bir mühür vardı. Onu kanıt olarak kullandım.”

Onlara bakmaya dayanamadı. Kaz biliyordu elbette. Ondan yardım istediğinde, yaptığı suçlamaları ona anlatmak zorunda kalmış, ifadesini geri almaya çalışmıştı. Fakat Kaz olayı hiç araştırmamış, nedenini sormamış, onu eleştirmemişti. Kaz'a bunları anlatmak bir bakıma teselli olmuştu. Kirlieller olarak bilinen bir çocuktan da yargıda bulunması beklenmezdi zaten.

Fakat şimdi gerçeği herkes öğrenmişti. Kerchliler kapalı kapılar ardında, Ketterdam limanlarında köle alınıp satıldığını biliyorlardı ve aslında çoğu kontratlı çalışan birer köleydi, sadece adı farklıydı. Fakat halkın önünde köleliği kötülüyorlardı ve bütün köle tacirlerini yargılamak mecburiyetindeydiler. Nina, Matthias'ı bu suçla damgaladığında neler olacağını tam olarak biliyordu.

"Neler olduğunu anlayamıyordum," dedi Matthias. "Kerchçe bilmiyordum ama Nina'nın bildiği kesindi. Beni yakalayıp zincire vurdular. Beni geminin hapishanesine attılar, denizi geçerken haftalarca orada karanlıkta tuttular. Gün ışığını bir dahaki görüşüm, Ketterdam'da gemiden indirdiklerindeydi."

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Nina gözyaşları boğazına düğümlenerek. "Anlamıyorsun..."

"Bana tek bir şeyi söyle," dedi Matthias. Sesinde öfke vardı ama Nina başka bir şey, bir tür yalvarma da duyabiliyordu. "O ana geri gidebilseydin, bana yaptıklarını geri alabilseydin bunu yapar miydin?"

Nina ekiptekilerin yüzlerine baktı. Kendince sebepleri vardı, ama bunların önemi var mıydı ki? Hem onlar kim oluyorlardı da onu yargılıyorlardı? Sırtını dikleştirdi, çenesini kaldırdı. O, Döküntülerin bir üyesi, Beyaz Gül'ün bir çalışanı ve arada da saf bir kızdı ama her şeyden önce bir Grisha ve bir askerdi. "Hayır," dedi net bir şekilde, sesi uçsuz bucaksız buzların üstünde yankılanarak. "Yine aynısını yapardım."

Ani bir gümbürtü yeri sarstı. Nina az kalsın dengesini kaybediyordu, Kaz'ın bastonundan destek aldığını gördü. Şaşkın ifadelerle bakıştılar.

"Bu kadar kuzeyde fay hattı var mı?" diye sordu Wylan.

Matthias kaşlarını çattı. "Bildiğim kadarıyla yok, ama.

Ayaklarının altından yükselen bir toprak parçası Matthias'ı yere yıktı. Bir başka toprak parçası Nina'mn sağından fırlayıp onu da devirdi. Dört bir yandan çarpık toprak ve buz parçalan yükseldi. Toprak canlanıyordu adeta. Sert bir rüzgâr yüzlerini kırbaçladı, kar taneleri havada uçuştu.

"Bu da ne böyle?" diye haykırdı Jesper.

"Bir tür deprem!" diye bağırdı Inej.

"Hayır," dedi Nina şiddetli rüzgârdan etkilenmeyen, gökyüzünde yüzermiş gibi görünen koyu bir noktayı göstererek. "Saldırıya uğradık."

Nina ellerinin ve dizleri üzerinde emekleyerek sığınacak bir yer aradı. Aklını yitirmiş olabileceğini düşündü. Havada, tepesinde dolanan biri vardı. Nina uçan birini izliyordu.

Rüzgârın Hâkimleri hava akımını kontrol edebiliyordu. Hatta onları Küçük Saray'da birbirlerini havaya savururlarken izlemiş-liği bile vardı. Fakat kontrollü uçuş sağlamak için akıl almaz bir beceri ve güç seviyesi gerekiyordu; en azından şimdiye kadar öyleydi. ***Jurda parem.*** Kaz'a inanmamıştı. Hatta belki de bu işi kabul ettirmek için, gördükleri hakkında yalan söylediğinden bile şüp-helenmişti. Fakat kafasına hatırlamadığı bir darbe almadıysa bu gerçekti.

Rüzgârın Hâkimi havada döndü, fırtınanın şiddetini artırarak etrafına Nina'nın yanaklarını yakan buz parçaları saçtı. Nina önünü güçlükle

görebiliyordu. Yerden başka bir kaya ve buz parçası yükselince geriye doğru düştü. Belli bir noktaya toplanarak tek bir hedef haline getirilmeye çalışılıyorlardı.

“Dikkatini dağıtmamız lazım!” diye bağırdı Jesper fırtınanın içinde bir yerden.

Nina tenekemsi bir ***tınlama*** işitti.

“Eğilin,” diye haykırdı Wylan. Nina vücudunu kara yapıştırdı. Tepesinde ***bir gümbürtü*** koptu. Rüzgârın Hâkimi’nin hemen sağında bir patlama gökyüzünü aydınlattı. Rüzgârın Hâkimi dengesini kaybedip toparlanmaya odaklanırken etraflarındaki rüzgârın şiddeti azaldı. Çok kısa bir süreydi ama Jesper’in nişan alıp tüfeğini ateşlemesi için yeterliydi.

Silah sesiyle birlikte Rüzgârın Hâkimi yere doğru düşmeye başladı. Başka bir buz kütlesi yükseldi. Bir ağıldaki kurbanlık hayvanlar gibi tuzağın içine itiliyorlardı. Jesper kütlelerin arasından uzaktaki ağaçlara nişan alınca Nina orada koyu renk saçlı bir çocuk, başka bir Grisha daha olduğunu fark etti. Jesper tetiği çekemeden Grisha yumruğunu havaya savurdu. Jesper yükselen toprakla birlikte dengesini

kaybetti. Yere yuvarlandı ve yerden ateş etti.

Uzaktaki çocuk çığlık atıp bir dizinin üstüne düştü ama kolları hâlâ havadaydı ve yer hâlâ büyük bir gürültüyle sallanıyordu. Jesper tekrar ateş edip ıskaladı. Nina ellerini kaldırıp Grisha’nın kalbine odaklanmayı denedi ama gücünün etki alanının epey dışındaydı.

Nina, İnej’in Kaz’a işaret verdiğini gördü. Kaz tek kelime etmeden en yakınındaki kütleye yaslanarak ellerini diz seviyesinde birleştirdi. Yer sarsılıp sallanırken o dengesini korudu. Inej, Kaz’ın elleriyle oluşturduğu

basamaktan zarif bir yay çizerek sıçradı. Kütlenin üzerinde ses çıkarmadan ortadan kayboldu. Biraz sonra sarsıntı durdu.

“Hayalet’e güven,” dedi Jesper.

Sersemlemiş bir halde öylece durdular. Az önceki kargaşadan sonra havada tuhaf bir sessizlik vardı.

“Wylan,” dedi Jesper soluk soluğa ayağa kalkarak. “Çıkar bizi buradan.”

Wylan başını sallayıp çantasından macun renkli bir topak çıkardı ve usulca en yakınındaki kayanın dibine bıraktı. “Herkes eğilsin,” dedi.

Kayadan olabildiğince uzakta, birlikte bir küme halinde çö-meldiler. Wylan patlayıcıya eliyle vurup uzaklaştı. Diğerleri kulaklarını kaparken Matthias ve Jesper’e doğru koştu.

Hiçbir şey olmadı.

“Şaka mı bu şimdi?” dedi Jesper.

Güm. Kaya havaya uçtu. Kafalarına buz ve kaya parçalan yağdı.

Üstü başı toz içinde kalan Wylan’ın suratında hafif sersem, delicesine mutlu bir ifade vardı. Nina gülmeye başladı. “İşe yarayacağını biliyormuşsun gibi görünmeye ***çalış***.”

Kütlelerin arasından çıktılar.

Kaz, Jesper’e işaret etti. “Etrafı kontrol et. Başka sürpriz olmadığından emin olalım.” Aksi yönlerde koşmaya başladılar.

Nina ve diğerleri, Inej’i Grisha’nın titreyen bedeninin başında buldular. Üzerinde haki renkli kıyafetler bulunan çocuğun gözleri cam gibiydi.

Bacağının üst kısmındaki kurşun yarasından kan akıyordu, göğsünün sağ tarafına bir bıçak saplanmıştı. Inej bıçağı kayaların arasından kaçtığında atmış olmalıydı.

Nina Grisha'nın yanında diz çöktü.

"Biraz daha verin," diye mırıldandı Grisha. "Birazcık daha." Nina'nın elini tuttu. Nina onu ancak o zaman tanıyabildi.

"Nestor?"

Adını duyunca kıpırdandı ama Nina'yı tanımamış gibiydi.

"Nestor, benim, Nina." Küçük Saray'daki okulda onunla birlikte eğitim almıştı. Savaş sırasında Keramzin'e birlikte gönderilmişlerdi. Kral NikoJai'nin taç giyme töreninde bir şişe şampanya çalıp göl kenarında fenalaşana kadar içmişlerdi. Metal, cam ve elyafla çalışan Durastlardan bir Fabrikatör'dü. Bu hiç mantıklı değildi. Fabrikatörler tekstille uğraşır, silah yapardı. Nina'nın az önce tanıklık ettiği şeyleri yapamıyor olması gerekirdi.

"Lütfen," diye yalvardı yüzü buruşarak. "Biraz daha istiyorum."

"Parem mi?"

"Evet," dedi hıçkırıklarla. "Evet. Lütfen."

"Yaranı iyileştirebilirim, Nestor. Kıpırdama." Durumu kötüydü ama kanamasını durdurabilirse...

"Yardımını istemiyorum," dedi sinirli bir şekilde ondan uzaklaşmaya çalışarak.

Nabzını düşürerek onu sakinleştirmeye çalıştı ama kalbini durdurmaktan korkuyordu. “Lütfen, Nestor. Lütfen, kıpırdama.”

Çocuk bağırmaya başlamıştı, karşı koyuyordu.

“Tutun onu,” dedi Nina.

Matthias yardım etmek için hareketlenince Nestor kollarını kaldırdı.

“Nestor, lütfen! Bırak da sana yardım edelim.”

Göğsüne saplanan bıçağı çekiştirerek, yaralı bacağı üzerinde sendeleyerek ayağa kalktı. “Neredeler?” diye çığlık attı. “Nereye gittiler?”

“Kim?”

“Shular!” diye acıyla inledi. “Nereye gittiler? Geri gelin!” Yalpalayarak öne doğru iki adım attı. “Geri gelin!” Yüzüstü karların üzerine düştü. Bir daha da hareket etmedi.

Nina yanma koşup onu çevirdi. Gözlerine ve ağzına kar kaçmıştı. Ellerini göğsüne koyarak kalp atışlarını normale çekmeye çalıştı; ama nafile. İlaç vücudunu tahrip etmemiş olsa hayatta kalabilirdi. Fakat çok zayıf düşmüş, derisi kemiklerine yapışmıştı. Ayrıca benzi o kadar soluktu ki neredeyse şeffaftı.

Bu işte bir terslik var, diye düşündü Nina perişan halde. Yüce Bilimler’le uğraşan Grishalar daha güçlü, daha sağlıklı olurdu. Gücünün en sevdiği yanlarından biri de buydu. Fakat vücudun da belli sınırları vardı. İlaç, Nestor’un gücünü, vücudunun kaldıramayacağı bir düzeye çıkarmıştı adeta. Onu tüketmişti.

Kaz ve Jesper döndüler, soluk soluğa kalmışlardı.

“Bir şey var mı?” diye sordu Matthias.

Jesper başıyla onayladı. “Güneye giden bir grup insan.” “Çocuk, Shu diye bağırıyordu,” dedi Nina.

“Bo Yul-Bayur’u kaçırmak için Shulann adam göndereceğini biliyorduk,” dedi Kaz.

Jesper, Nestor’un hareketsiz bedenine baktı. “Ama Grisha göndereceklerini bilmiyorduk. Paralı asker olmadıklarından nasıl emin olabiliriz?”

Kaz bir yüzünde bir at, diğer yüzünde iki çapraz anahtar işlenmiş bir bozuk para gösterdi. “Bunu Rüzgârın Hâkimi’nin cebinde buldum,” dedi parayı Jesper’e fırlatarak. “Bu bir Shu ***wen ye*** si. Geçiş Parası. Bu bir hükümet görevi.”

“Bizi nasıl buldular?” diye sordu Inej.

“Belki de Jesper’in silah seslerine gelmişlerdir,” dedi Kaz. Sinirlenen Jesper, Nina’yla Matthias’ı gösterdi. “Ya da belki de bu ikisini bağrışırken duymuşlardır. Bizi kilometrelerdir izliyor olabilirler.”

Nina duyduklarını anlamlandırmaya çalıştı. Shular, Grishaları asker olarak kullanmazlardı. Üstelik Fjerdalılar gibi de değillerdi; Grisha güçlerini anormal ya da iğrenç bulmazlardı. Bilakis onlara hayranlık duyarlardı. Fakat yine de Grishaları insan olarak görmezlerdi. Shu hükümeti güçlerinin kaynağını tespit etmek gayesiyle yıllardır Grishaları yakalayıp üzerlerinde deneyler yapmaktaydı. Grishaları asla paralı asker olarak kullanmazlardı. Ya da en azından şimdiye kadar öyleydi. Belki de ***parem,*** oyunun kurallarını değiştirmişti.

“Anlamıyorum,” dedi Nina. “Ellerinde ***jurda parem*** varsa neden Bo Yul-Bayur’u istesinler ki?”

“Ellerinde belli bir miktar vardır ama daha fazlasını üretemi-yorlardır,” dedi Kaz. “Ticaret Konseyi de böyle düşünüyordu galiba. Ya da belki sadece Bo Yul-Bayur’un formülü bir başkasına vermediğinden emin olmak istiyorlardır.”

“Sence Buz Sarayı’na girmek için ilaç almış Grishaları kullanırlar mı?” diye sordu Inej.

“Eğer ellerinde varsa,” dedi Kaz. “Ben olsam öyle yapardım.” Matthias başını iki yana salladı. “Eğer bir Cellatları olsaydı şimdiye hepimiz ölmüştük.”

“Yine de ucuz atlattık,” diye karşılık verdi Inej.

Jesper tüfeğini omuzladı. “Wylan üzerine düşeni yaptı.” Adım duyan Wylan heyecanlandı. “Yaptım mı gerçekten?” “Eh, ilk adımı attın en azından.”

“Gidelim,” dedi Kaz.

“Onları gömmemiz gerek,” dedi Nina.

“Zemin çok sert. Üstelik vaktimiz de yok. Shu ekibi hâlâ Djerholm’a doğru ilerliyor. Ellerinde kaç Grisha olduğunu bilmiyoruz. Pekka’nın ekibi de çoktan içeri sızmış olabilir.”

“Onları burada kurtlara bırakamayız,” dedi boğazı düğümlenerek.

“Onlara bir ateş mi yakmak istiyorsun?”

“Canın cehenneme, Brekker.”

“İşini yap, Zenik,” diye karşılık verdi Kaz. “Seni Fjerda’ya cenaze merasimi yönet diye getirmedim.”

Ellerini kaldırdı. “Kafanı bir kızıl gerdan yumurtası gibi ikiye ayırsam nasıl olur?”

“Kafamın içindekileri görmek istemezsin, Ninacığım.”

Nina öne bir adım attı ama Matthias önüne geçti.

“Dur,” dedi. “Ben yaparım. Mezar kazmana ben yardım edeceğim.” Nina ona baktı. Matthias önce kendi aletlerinin arasından, sonra da Jesper’in çantasından bir kazma aldı. “Buradan güneye doğru gidin,” dedi diğerlerine. “Araziyi biliyorum. Size gece yarısına kadar yetişiriz. Kendi başımıza daha hızlı ilerleriz.”

Kaz ona sert sert baktı. “Affı unutma yeter, Helvar.”

“Onları yalnız bırakmanın iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sordu Wylan bayırdan inerlerken.

“Hayır,” dedi Inej.

“Ama yine de bırakacak mıyız?”

“Onlara ya şimdi güveneceğiz ya da daha sonra,” dedi Kaz. “Matthias’ınNina’nın sadakatiyle ilgili söyledikleri hakkında konuşacak mıyız?” diye sordu Jesper.

Nina, Kaz’m vereceği cevabı tahmin edebiliyordu: “Pek çoğumuzun özgeçmişinde ‘sadık’ ya da ‘dürüst’ yazmadığından oldukça eminim.” İçinden Kaz’a bir yumruk indirmek gelse de kendini ona biraz minnettar olmaktan da alamadı.

Matthias, Nestor’un cesedinden birkaç adım uzaklaştı. Kaz-

mayı buzlu toprağa sapladı, çekip çıkardı, bir daha sapladı. “Buraya mı?” diye sordu Nina.

“Başka yere mi gömmek istiyorsun?”

“Ben... bilmiyorum.” Yer yer huş korularının yer aldığı beyaz tarlalara baktı. “Her yer aynı görünüyor.”

“Tanrılarımızı biliyor musun?”

“Bazılarını,” dedi Nina.

“Ama Djel’i biliyorsun.”

“Memba.”

Matthias başıyla onayladı. “Fjerdalılar, bütün dünyanın sularla -denizler, buz, nehirler ve dereler, yağmur ve fırtmalarla-birbirine bağlı olduğuna inanır. Hepsi Djel’i besler ve ondan beslenir. Öldüğümüzde ki biz buna ***felötobjer*** deriz, kök salarız. Kül ağacının kökleri gibi olur, nereye gömülürsek Djel’den su içeriz.” “Grishaları gömmek yerine yakmanızın sebebi bu mu?” Matthias durakladı, sonra başıyla onayladı.

“Ama Nestor’la Rüzgârın Hâkimi’ni buraya gömmeme yardım edeceksin?”

Tekrar başıyla onayladı.

Diğer kazmayı alan Nina, Matthias’a uyum sağlamaya çalıştı. Toprak sert ve inatçıydı. Kazma, toprağa her çarptığında kollarım titretiyordu.

“Nestor’un onu yapamıyor olması gerekirdi,” dedi Nina zihni hâlâ allak bullak. “Hiçbir Grisha gücünü o şekilde kullanamaz. Bu yanlış.”

Matthias bir müddet sessiz kaldıktan sonra, “Şimdi biraz daha iyi anlıyor musun? Öylesine yabancı bir güçle yüzleşmek nasıl bir şey? Öylesine anormal kuvvetli bir düşmanla yüzleşmek?” dedi.

Nina kazmayı daha sıkı tuttu. ***Parem*** etkisi altındaki Nestor, gücünün sevdiği bütün yönlerinin çarpık bir örneğiydi. Matthias ve diğer Fjerdalıların Grishalarda gördüğü de bu muydu? tzahı mümkün olmayan güç, doğal dünyanın altüst olması?

“Belki.” Elinden bu kadarı gelmişti.

“Elling limanında başka seçeneğin olmadığını söyledin,” dedi Matthias ona bakmadan. Kazmasını, ritmini bozmadan kaldırıp indirdi. ***“Driiskelle*** olduğum için miydi? En başından mı planlamıştın?”

Nina birlikte geçirdikleri son gerçek günü, dik bir bayırı aşıp ayaklarının altında uzanan liman kasabasını gördüklerinde hissettikleri coşkuyu hatırladı. Matthias’ın, “Neredeyse üzgünüm, Nina,” demesi karşısında çok şaşırmıştı.

“Neredeyse mi?”

“Gerçekten üzgün olamayacak kadar açım.”

“Sonunda cazibeme teslim oluyorsun. İyi ama paramız olmadan nasıl yemek yiyeceğiz ki?” diye sormuştu Nina tepeden aşağı inerlerken. “Güzel saçlarını bir perukçuya satmak zorunda kalabilirim.”

“Aklına saçma fikirler getirme,” demişti Matthias gülerek. Birlikte seyahat ettikçe, yeni bir lisanda akıcılaşırmış gibi daha rahat güler olmuştu. “Burası Elling ise, kalacak bir yer bulabilirim sanırım.”

Nina durmuştu; içinde bulundukları durumun gerçekliğinin bütün çıplaklığıyla farkına varmıştı. Daha birkaç hafta önce onu bir kafese atan bir ***driiskelle*** ile birlikte düşman bölgesindeydi, tek bir müttefiki yoktu. Fakat Matthias onun konuşmasına fırsat bırakmadan, "Sana hayatımı borçluyum, Nina Zenik. Seni sağ salim evine ulaştıracağım," demişti.

Ona bu kadar kolay güvenmesi Nina'yı şaşırtmıştı. Ve Matthias da ona güvenmişti.

Nina şimdi kazmasını salladı, darbenin etkisiyle kollarının ve omzunun titrediğini hissetti. "Elling'de Grishalar vardı," dedi.

Tam kazmayı indireceği sırada durdu. "Ne?"

"Limanda keşif yapan casuslardı. Meydana seninle girdiğimi gördüler ve beni Küçük Saray'dan tanıdılar. İçlerinden biri seni de tanıdı, Matthias. Sınır civarındaki bir çarpışmadan seni biliyordu."

Matthias hareketsiz kaldı.

"Sen pansiyonun müdürüyle konuşmaya gittiğinde yolumu kestiler," diye devam etti Nina. "Onları benim de gizli görevde olduğuma ikna ettim. Seni esir almak istediler ama yalnız olmadığını, seni hemen yakalamaya çalışmanın çok riskli olacağını söyledim. Ertesi gün seni onlara teslim edeceğime söz verdim." "Bana bunu neden söylemedin?"

Nina kazmasını yere attı. "Sana Elling'de Grisha casusları olduğunu mu söyleyecektim? Benimle barışmış olabilirdin ama onları ifşa etmeyeceğine inanmamı benden bekleyemezsin."

Çenesinde bir kası seğiren Matthias başını çevirdi. Nina, doğru tahminde bulunduğunu anlamıştı.

“O sabah,” dedi Matthias, “rıhtımda..

“İkimizi de Elling’den olabildiğince çabuk çıkarmak zorundaydım. Gizlenebileceğimiz bir gemi bulabilirsem diye düşünmüştüm... ama Grishalar pansiyonu izliyorlardı herhalde ve muhtemelen bizi çıkarken gördüler. Rıhtımda onları gördüğümde senin için geldiklerini anladım, Matthias. Seni ele geçirselerdi Ravka’ya götürülür, sorguya çekilir belki de infaz edilirdin. Kerchli tüccarı gözüme kestirdim. Kölelik kanunlarını biliyorsun.” “Elbette biliyorum,” dedi öfkeyle.

“Adama gidip suçlamayı yaptım. Beni kurtarmaları için yalvardım. Seni gözaltına almaları gerekeceğini ve bizi Kerch’e götüreceklerini biliyordum. Fakat... Matthias, seni Cehennem Kapısı’na atacaklarını bilmiyordum.”

Nina’ya bakan gözleri sert, kazmayı tutan ellerinin boğumları bembeyazdı. “Neden sesini çıkarmadın? Ketterdam’a vardığımızda neden gerçeği söylemedin?”

“Denedim. Yemin ederim. İfademi geri almaya çalıştım. Hâkimi görmeme izin vermediler. Seni görmeme izin vermediler. Köle gemisinden kalan mührü ya da suçlamayı neden yaptığımı açıklayamadım; aksi halde, Ravka’mn istihbarat operasyonlarını ifşa etmem gerekecekti. Sahadaki Grishaları tehlikeye atmış olacaktım. Onların ölüm fermanını imzalamış olacaktım.”

“Böylece sen de beni Cehennem Kapısı’nda çürümeye terk ettin.”

“Eve, Ravka’ya dönebilirdim. Azizler aşkına, istiyordum da. Oysa Ketterdam’da kaldım. Maaşlarımı rüşvete yatırdım, mahkemeye dilekçeler yazdım...”

“Gerçeği söylemek dışında her şeyi yaptın yani.”

Ona karşı nazik olmak, ondan özür dilemek, onu bir gün olsun aklından çıkarmadığını söylemek istemişti ama ateşin görüntüsü zihninde hâlâ çok tazeydi. “Halkımı, hayatın boyunca ortadan kaldırmaya çalıştığın insanları korumaya çalışıyordum.” Hüzünlü bir şekilde güldü, kazmayı ellerinde çevirdi. ***“Wan-den olstrum end kendesorum***.”

Bir Fjerda deyişinin ilk kısmıydı: ***Su, işitir ve anlar.*** Kulağa oldukça kibar geliyordu ama Matthias, Nina’nm deyişin geri kalanıyla aşina olduğunu biliyordu.

“İsen ne bejstrum,” diye tamamladı Nina. Su, işitir ve anlar. Buz affetmez.

“Peki, şimdi ne yapacaksın, Nina? Grishalar uğruna, dostum dediğin insanlara ihanet mi edeceksin?”

“Ne?”

“Sakın bana Bo Yul-Bayur’un yaşamasına izin vermeyi düşündüğünü söyleme.”

Matthias onu iyi tanıyordu. ***Jurda parem*** hakkında öğrendiği her yeni bilgiyle birlikte Nina, Grishaları korumanın tek yolunun bilimadammın hayatına son vermek olduğundan daha da emin olmuştu. Son nefesine kadar Shulu efendilerinin dönmesi için yalvaran Nestor’u düşündü. “İnsanlarımın köle olması düşüncesine katlanamıyorum,” diye itiraf etti. “Ama ödememiz gereken bir borcumuz var, Matthias. Senin af belgen benim kefaretim. Ve özgürlüğüne kavuşmana engel olmayacağım.”

“Affı istemiyorum.”

Nina ona dikkatle baktı. “Ama...”

“Belki halkın köle olacak. Ya da belki de durdurulamaz bir güç olacaklar. Yul-Bayur yaşar ve ***jurda paremin*** sırrı ortaya çıkarsa her şey mümkün.”

Uzun süre bakıştılar. Gökyüzünde güneş batıyor, karların üzerine altın sarısı ışık huzmeleri düşüyordu. Nina sürdüğü siyah antimonun arasından seçilen Matthias’ın sarı kirpiklerini görebiliyordu. Yakında görünüşünü tekrar elden geçirmesi gerekecekti.

Gemi kazasından sonraki günlerde Nina ve Matthias sıkıntılı bir ateşkes yapmışlardı. Aralarında sevgiden daha şiddetli bir şey, ikisinin de asker olduğuna, başka bir hayatta olsa düşman yerine müttefik olabileceklerine dair bir idrak gelişmişti. Nina şimdi onu hissediyordu.

“Bu diğerlerine ihanet anlamına gelir,” dedi Nina. “Ticaret Konseyi’nden ödüllerini alamazlar.”

“Doğru.”

“Ve Kaz ikimizi de öldürür.”

“Eğer gerçeği öğrenirse.”

“Kaz Brekker’e yalan söylemeyi denedin mi hiç?”

Matthias omuz silkti. “Nasıl yaşadıysak öyle ölürüz o zaman biz de.”

Nina, Nestor’un bir deri bir kemik bedenine baktı. “Bir dava uğrunda.”

“Bu konuda hemfikiriz,” dedi Matthias. “Bo Yul-Bayur, Buz Sarayı’ndan canlı çıkmayacak.”

“Anlaşma anlaşmadır,” dedi Nina Kerchçe; ticaretin dilinde, ikisine de ait olmayan bir dilde.

Matthias kazmasını savurup kararlılıkla yere indirdi. Kazmasını yerden alan Nina da aynım yaptı. Başka tek kelime etmeden mezan kazmaya devam ettiler. Muntazam bir ritimle çalıştılar.

Kaz en azından bir konuda haklı çıkmıştı. Nina ve Matthias nihayet bir konuda uzlaşmışlardv.

Inej, Kaz'la ikisinin iyiymiş gibi davranarak, yaralarını ve

morluklarını ekibin geri kalanından saklayarak yoluna devam eden ikiz askerler olduklarını hissediyordu.

Djerholm'a bakan yarlara ulaşmak için iki gün daha yol aldılar fakat güneye ve sahile doğru giderken daha az zorlandılar. Hava ısınıyor, buzlar çözülüyordu. İlkbaharın ilk emareleri görülmeye başlamıştı. Inej, Djerholm'un Ketterdam gibi olacağını düşünmüştü; siyah, gri ve kahverengi bir tuval, sise ve kömür dumanına teslim olmuş karmaşık sokaklar, ticaretin hareketliliği ve koşuşturmacasıyla kıpır kıpır limanda her türden gemiler. Djer-holm limanı, gemilerle doluydu ama tertipli sokakları denize düzenli bir biçimde ulaşıyordu. Evlerse vahşi beyaz topraklara ve kuzeyin uzun kışlarına meydan okurcasına rengârenk -kırmızı, mavi, sarı, pembe- boyanmıştı. Rıhtımdaki depolar bile neşeli renklere sahipti. Küçükken şehirleri hayal ettiği gibiydi; her şey bin bir renkte ve yerli yerindeydi.

Ferolind iskeledeki yerine yanaşmış, Kerch bandırasını ve Ha-

anraadt Körfez Şirketi'nitı kendine has turuncu ve yeşil bayrağını dalgalandırarak rıhtımda bekliyor muydu acaba? Plan Kaz'm öngördüğü gibi giderse yarın gece Bo Yul-Bayur eşliğinde Djerholm limanına gidecek, gemilerine binecek ve Fjerdalılar ne olup bittiğini anlayana kadar çoktan denize açılmış olacaklardı. Bir terslik çıktığında yarın gece neler olabileceğini düşünmemeyi tercih etti.

Inej limana nazır devasa uçurumun üzerinde heybetli beyaz bir bekçi gibi duran Buz Sarayı'na baktı. Matthias uçurumlara tırmanmanın imkânsız olduğunu söylemişti; Inej bunun Hayalet için bile zorluk teşkil edeceğini itiraf etmek zorundaydı. İnanılmaz yüksektiler. Beyaz kireçtaşı yüzeyleri uzaktan buz gibi temiz ve parlak görünüyordu.

"Top," dedi Jesper.

Kaz gözlerini kısarak körfeze doğrultulmuş büyük silahlara baktı. "Bankalara, depolara, köşklere, müzelere, kasalara, nadir eserler

kütüphanesine ve bir keresinde de karısı zümrütlere düşkün bir Kaelli diplomatın yatak odasına girdim ama daha önce hiç top mermisi yemedim.”

“Her şeyin bir ilki vardır,” dedi Jesper.

Inej dudaklarını birleştirdi. “Umarım iş oraya gelmez.”

“O silahlar, istilacı donanmaları durdurmak amacıyla oradalar,” dedi Jesper kendine güvenle. “Servet ve şan peşinde dalgaları yaran sıska bir ıskunayı vurmakta bol şanslar dilerim.”

“Kafama bir gülle isabet ettiğinde bu dediklerini hatırlatırım,” dedi Nina.

Uçurum yolunun Yukarı Djeholm’a giden kuzey yoluyla birleştiği yerde, seyyahlarla tüccarların arasına karışıverdiler. Yukarı kasaba, aşağıdaki kentin dağınık bir uzantısıydı; hem ziyaretçilere hem de Buz Sarayı’nda çalışanlarla muhafızlara hizmet veren dükkânlar, pazarlar ve hanlardan oluşuyordu. Neyse ki her türden insana rastlanabilecek türden yoğun bir kalabalık vardı ve bir grup daha yabancı hiç göze batmayabiliyordu. Inej rahatladığını hissetti. Fjerda’nın sarışınlar denizinde Jesper’le kendisinin fazla dikkat çekebileceklerinden endişelenmişti. Belki de Shu Han da bu karmaşık kalabalığın arasında gizlenmeye bel bağlamıştı.

Hringkâlla kutlamalarının izlerini her tarafta görmek mümkündü. Dükkânlar, kurt şeklinde özenle pişirdikleri biberli kurabiyeleri vitrinlerinde sergilemiş, bazılarını büyük, kıvrımlı ağaçlara süs gibi asmışlardı. Nehir vadisini karşı tarafa bağlayan köprüye Fjerda gümüşünden kurdeleler bağlanmıştı. Buz Sarayı’na bir giriş ve bir çıkış vardı. Yarın bu köprüden muzaffer olarak geçebilecekler miydi acaba?

“Onlar ne?” diye sordu Wylan bir işportacının kıvrımlı dallar ve gümüş kurdelelerden yapılmış taçlarla dolu arabasının önünde durarak.

“Kül ağaçlan,” dedi Matthias. “Djel için kutsaldırlar.” “Beyaz Ada’nm ortasında da bir tane olması gerekiyordu,” dedi Nina, Fjerdalının kendisine attığı uyaran bakışları görmezden gelerek. “Dinleme merasimi için ***drüskelle*** ler orada toplanırlar.” Kaz bastonunu yere vurdu. “Bunu neden şimdi duyuyorum?” “Kül ağacı, DjePin ruhu tarafından beslenir,” dedi Matthias. “Onun sesini en iyi orada duyabiliriz.”

Kaz’ın gözlerinden ateş saçıldı. “Ben onu sormadım. Bu neden planlarımızda yer almıyor?”

“Çünkü orası Fjerda’daki en mukaddes yer ve görevimiz açısından önem teşkil etmiyor.”

“Neyin önem teşkil ettiğine ben karar veririm. Engin bilginden mahrum bıraktığın başka bir şey var mı?”

“Buz Sarayı geniş bir yapı,” dedi Matthias yüzünü dönerek. “Her köşe bucağı da bilemem ya.”

“Umalım da o köşelerde bizi bir sürpriz bekliyor olmasın o halde,” dedi Kaz.

Yukarı Djerholm’un gerçek bir merkezi yoktu. Ancak tavernaları, hanları ve pazar tezgâhlan, Buz Sarayı’na giden tepenin dibinde kümelenmişti. Kaz, Gestinge adında köhne bir taverna bulana kadar ekibi görünüşte sokaklarda amaçsızca dolaştırdı.

“Burası mı?” diye sızlandı Jesper rutubetli ana salona bakarak. Bütün mekânda ağır bir sarmısak ve balık kokusu hâkimdi. Kaz yukarı bakarak, “Teras,” dedi.

“Gestinge ne demek?” diye sordu Inej.

“ ‘Cennet’ demek,” dedi Matthias. O bile bundan kuşkulu görünüyordu.

Nina tavernanın çatı terasında bir masa buldu. Mekân neredeyse boştu, müşteri çekmek için hava hâlâ çok soğuktu. Ya da belki de yemeklerden korkup kaçmışlardı; küflü yağda ringa, bayat çavdar ekmeği ve belirgin biçimde yosunlu görünen bir tür tereyağı.

Jesper tabağına bakıp inledi. “Kaz, beni öldürmek istiyorsan zehir yerine mermiyi yeğlerim.”

Nina burnunu kırıştırdı. “Bir şeyler yemek istemediğimde bilin ki bir sorun var demektir. ”

“Buraya yemek için değil, etrafa bakmak için geldik.” Oturdukları masadan, Buz Sarayı’nın dış kapısıyla ilk nöbetçi kulübesi uzak da olsa net bir şekilde görülüyordu. Kapı arka bacakları üzerine oturmuş iki devasa kurdun oluşturduğu beyaz bir kemerin içine yapılmıştı ve tepenin yukarısına, Saray’a giden yolu enlemesine kaplıyordu. Inej ve diğerleri, öğle yemeklerini yerken kapılardan girip çıkanları izlediler, hapishane arabalarından bir iz beklediler. Inej’ın iştahı nihayet yerine gelmişti. Kuvvetini toplamak için yiyebildiği kadar yiyordu fakat söylediği çorbanın üzerindeki deri parçası buna engel oluyordu.

Kahve olmadığından çay ve küçük bardaklarda ***brânnvin*** söylediler. Bu içki boğazlarını yaksa da, şiddetini artıran ve aşağıdaki sokağın iki tarafında bulunan kül ağacı dallarına bağlanmış gümü-şümsü kurdeleleri uçuran rüzgârda içlerini ısıttı.

“Yakında dikkat çekmeye başlayacağız,” dedi Nina. “Burası insanların fazla oyalanacakları türden bir yer değil.”

“Belki de hapse götürecek kimseleri yoktur,” diye fikrini belirtti Wylan.

“Hapse götürecek daima birileri vardır,” dedi Kaz ve sonra çenesini yola doğru kaldırdı. “Bakın.”

Kutu gibi bir araba, nöbetçi kulübesinin önünde yavaşça duruyordu. Tepesi ve yanlan siyah brandayla kapatılmış, dört sağlam at koşulmuştu. Arkadaki kapısı ağır demirden, sürgülü ve kilitliydi.

Kaz elini paltosunun cebine daldırdı. “Al,” dedi ve Jesper’e süslü kapaklı ince bir kitap uzattı.

“Birbirimize kitap mı okuyacağız?”

“Arka sayfasını aç.”

Jesper kitabı ***açıp*** şaşkın gözlerle son sayfaya baktı. “Ee?” “Yukan kaldır ki o çirkin yüzüne bakmak zorunda kalmayalım.” “Yüzüm karakterli benim. Ayrıca... ah!”

“Harika bir kitap, değil mi?”

“Kim derdi ki edebiyata ilgim var?”

Jesper kitabı Wylan’a verdi. Çocuk tereddütle aldı. “Ne diyor?” “Bakıver,” dedi Jesper.

Wylan kaşlannı çatıp kitabı yukan kaldırdı, sonra sırıttı. “Nereden buldun bunu?”

Sıra Matthias’a gelince o da şaşkınlıkla homurdandı.

“Buna arkasız kitap diyorlar,” dedi Kaz, Inej kitabı Nina’dan alıp kaldırırken. Sayfalar sıradan vaazlarla doluydu ama süslü arka kapakta uzun cam görevi gören iki lens gizliydi. Kaz, Inej’e Karga Kulübü’nde benzer

yapıda aynalı lensler kullanan kadınlara karşı gözünü dört açmasını söylemişti. Bir oyuncunun elini salonun diğer tarafından okuyabiliyor, sonra da masada oturan ortaklarına işaret edebiliyorlardı.

“Zekice,” dedi Inej camdan bakarak. Barmene ve terastaki diğer müşterilere aralarında bir kitap dolaştırıyor, ilginç bir metni tartışıyorlarmış gibi görünüyordu. Hâlbuki Inej nöbetçi kulübesini ve önünde duran hapishane arabasını inceliyordu.

Öfkeli kurtların arasındaki kapı, dövme demirdi. Üzerine kutsal kül ağacının sembolü işlenmiş ve üst kısmına da Buz Sarayı’nı çevreleyen yüksek, dikenli tel çekilmişti.

“Dört muhafız,” dedi Inej, tıpkı Matthias’ın dediği gibi. İkisi, nöbetçi kulübesinin sağında ve solunda duruyorlardı. Biri, ona bir yığın belge veren hapishane arabasının şoförüyle laflıyordu.

“Onlar savunma hattının ilk parçalan,” dedi Matthias. “Belgeleri kontrol eder, kimlikleri doğrular, daha ayrıntılı incelenmesi gerektiğini düşündüklerini tespit ederler. Yarın bu vakitlerde kapıların önü Hringkâlla konuklarıyla dolup taşacak, kuyruk vadiye kadar uzayıp gidecek.”

“O zamana kadar içeri ginniş olacağız,” dedi Kaz.

“Hapishane arabaları ne sıklıkla çalışır?” diye sordu Jesper.

“Duruma göre değişir,” dedi Matthias. “Genelde sabahları. Bazen öğleden sonraları. Fakat mahkûmların konuklarla aynı anda getirilmelerini isteyeceklerine ihtimal venniyorum.”

“O halde sabahki arabada olmak zorundayız,” dedi Kaz.

Inej arkasız kitabı tekrar kaldırdı. Arabanın şoförü kapıdaki muhafızların giydiğine benzer ama kuşaktan ya da süslemelerden yoksun, gri bir ünifonna giymişti. Koltuğundan kalkarak demir kapıyı açmaya gitti.

“Azizler aşkına,” dedi Inej kapı açılırken. On mahkûm, arabanın uzunluğu boyunca uzanan banklara oturmuştu. Elleriyle ayakları zincirlenmiş, kafalarına siyah çorap geçirilmişti.

Inej kitabı tekrar Matthias’a verdi. Kitap dolanırken Inej ekibin tedirginliğinin arttığını hissetti. İstifini bozmayan tek kişi Kaz’dı.

“Başları kapalı, zincirli ve prangalı mı?” dedi Jesper. “Gösterici kılığında giremeyeceğimizden emin misin? Duyduğuma göre Wylan flütte bir harikaymış.”

“Olduğumuz gibi gireceğiz,” dedi Kaz, “birer suçlu gibi.” Nina kitabın lenslerinden baktı. “Kelle sayımı yapıyorlar.” Matthias başını salladı. “Prosedür değişmemiş. Önce ilk kontrol noktasında, sonra da ikinci kontrol noktasında hızlı bir kelle sayımı yaparlar. Ayrıca ikinci noktada kaçak mal olup olmadığını kontrol etmek için arabanın içini ve altım da ararlar.”

Nina kitabı Inej’e verdi. “Şoför kapıyı açtığında alt tane daha tutsak görecek.”

“Keşke bunu akıl etseydim,” dedi Kaz donuk bir sesle. “Daha önce hiç yankesicilik yapmadığın belli oluyor.”

“Senin de saç kesimine gerekli özeni hiç göstermediğin belli oluyor.”

Kaz kaşlarını çatıp elini kafasının yan tarafında gezdirdi. “Saçlarımın dört milyon ***kruge***yle halledilemeyecek hiçbir sorunu yok.”

Gri gözleri ışıl ışıl Jesper başını yana eğdi. “Ranza bisküvisi kullanacağız, değil mi?”

“Aynen.”

“O kelimeyi, ***ranzabisküvisin***i bilmiyorum,” dedi Matthias heceleri birleştirerek.

Nina, Kaz’a suratım ekşiterek baktı. “Ben de. Biz sokak ağzını senin kadar bilmeyiz, Kirlieller.”

“Asla bilemeyeceksiniz de,” dedi Kaz rahatlıkla. “Dostumuz Hedefi hatırlıyor musunuz?” Wylan yüzünü ekşitti. “Diyelim ki hedef, Fıçı’da dolaşan bir turist. Yolunmak için iyi bir yer olduğunu duymuş. O nedenle de yerinde olduğundan emin olmak için sürekli cüzdanını yokluyor, bu kadar uyanık ve tedbirli olduğu için kendiyle gurur duyuyor. Kendini akıllı sanıyor ama tabii ki arka cebini ya da ceketinin önünü her yokladığında ne yapıyor? Çı-ta’daki bütün hırsızlara cüzdanının tam olarak nerede olduğunu gösteriyor.”

“Azizler aşkına,” diye homurdandı Nina. “Bunu ben de yap-mışımdır herhalde.”

“Herkes yapar,” dedi Inej.

Jesper kaşını kaldırdı. “Herkes değil.”

“Bunun tek sebebi, cüzdanının her daim boş olması,” diye karşılık verdi Nina.

“Çok acımasızsın.”

“Gerçekler.”

“Gerçekler hayal gücü olmayanlar içindir,” dedi Jesper umursamazca elini sallayarak.

“Şimdi, kötü bir hırsız,” diye devam etti Kaz, “işi bilmeyen biri, cüzdanı çalıp kaçmaya çalışır. ***Stadwatch'a*** yakalanmak için davetiye çıkarır. Oysa becerikli bir hırsız -bendeniz mesela- cüzdanı çalar ve yerine başka bir şey koyar.”

“Bir bisküvi mi?”

“Ranza bisküvisi öylesine konmuş bir ad. Doğru boyutta olduğu sürece taş, sabun hatta eski bir tomar bile olur. Becerikli bir hırsız, bir cüzdanın ağırlığını sırf ceketin, kişinin üstünde duruşundan bile anlayabilir. Hırsız, cüzdanı alıp yerine bisküviyi koyar ve zavallı hedef, cebini mutlu mesut yoklamaya devam eder. Yo-lunduğunuysa ancak yemek parasını vereceği ya da kumar masasında parasını yatıracağı sırada fark eder. O zamana kadar da hırsız çoktan güvenli bir yere gitmiş, ganimetini sayıyordun”

Wylan sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. “Masum insanları aldatmak gurur duyulacak bir meziyet değil.”

“İyi yaparsan öyle.” Kaz başıyla Buz Sarayı’m ve ikinci kontrol noktasına doğru ilerleyen hapishane arabasını işaret etti. “Biz bisküvi olacağız.”

“Dur biraz,” dedi Nina. “Kapı dışarıdan kilitleniyor. İçeri girip kapıyı nasıl kilitleyeceğiz?”

“Bu, sadece becerikli bir hırsız tanımıyorsanız sorun teşkil edebilir. Kilit işini bana bırakın.”

Jesper uzun bacaklarını esnetti. “Yani kapının kilidini açıp altı mahkûmu zincirlerini çözerek etkisiz hale getireceğiz, yerlerini alacağız ve bir şekilde

arabanın kapısını tekrar kilitleyeceğiz. Üstelik de tüm bunları muhafızlara ya da diğer mahkûmlara fark ettirmeden yapacağız, öyle mi?"

"Doğru."

"Başarmamızı istediğin başka imkânsız görevler var mı?" Kaz'm dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Sana bir listesini yaparım."

Inej becerikli hırsızlık bir yana, adamakıllı bir yatakta adamakıllı bir uyku çekmek isterdi. Fakat bir handa rahat bir gece geçirmeleri olası değildi, zira Hringkâlla başlamadan evvel bir hapishane arabasına ve Buz Sarayı'na girmenin yolunu bulmaları gerekiyordu. Yapılacak çok iş vardı.

Nina hapishane arabasına pusu kurmak için en ideal yeri öğrenmek amacıyla yerli halkın ağzını aramaya gönderildi. Ges-tinge'deki ringa balığı faciasından sonra Kaz'dan yenilebilir bir şeyler talep etmişlerdi. Kalabalık bir fırında oturmuş, Nina'yı bekliyor, çikolatayla karıştırılmış sıcak kahvelerini yudumluyorlardı. Yedikleri poğaçalarla kurabiyelerin kırıntıları masanın üzerine yayılmıştı. Inej, Matthias'ın dışarıyı izlerken yavaş yavaş soğuyan kahvesine dokunmadığını fark etti.

"Bu senin için zor olmalı," dedi Inej usulca. "Burada olup da aslında evinde olamamak."

Fincanına baktı. "Hiçbir fikrin yok."

"Sanırım var. Uzun zamandır evimi görmedim."

Kaz diğer tarafa dönüp Jesper'le konuşmaya başladı. Inej ne zaman Ravka'ya dönmenin bahsini açsa Kaz bu hareketi yapıyordu sanki. Inej

annesiyle babasını orada bulacağından emin değildi elbette. Suliler gezgindiler. Onlar için “ev” aslında aile demekti.

“Nina’nın dışarıda olmasından endişeleniyor musun?” diye sordu Inej.

“Hayır.”

“Bu işte çok başarılıdır. Doğuştan oyuncudur.” “Farkındayım,” dedi acı bir sesle. “Her kılığa girebilir.”

“En iyi hali, kendi hali.”

“Peki, hangi halmiş o?”

“Sanırım bunu sen hepimizden iyi biliyorsun.”

Kollarını kavuşturdu. “Cesur,” dedi gönülsüzce.

“Ve komik.”

“Saf. Her son şeyin şaka olması gerekmiyor.”

“Gözü pek,” dedi Inej.

“Gürültücü.”

“Neden gözlerin kalabalığın arasında durmadan onu arıyor öyleyse?”

“Aramıyorlar,” diye itiraz etti Matthias. Kaşlarını öyle vahşi çattı ki Inej kendini gülmekten alamadı. Matthias parmağını kırıntıların arasında gezdirdi. “Nina söylediğin her şey. Bu kadarı fazla.” “Hımm,” diye mırıldandı Inej kahvesinden bir yudum alarak. “Belki de sen yeterli değilsin.”

Matthias'm cevap vermesine kalmadan fırın kapısındaki zil çaldı. Nina içeri girdi ve al yanakları, harika görünen dağınık kahverengi saçlarıyla, "Biri derhal bana o poğaçalardan versin," dedi.

Matthias'ın bütün sızlanmalarına karşın Inej yüzündeki rahatlamayı gördüğünden emindi.

Nina'nın, çoğu hapishane arabasının, Buz Sarayı yolu üzerinde bulunan ve Müdürün Tavernası olarak bilinen yol kenarındaki bir tavernanın yanından geçtiklerini keşfetmesi bir saatten az vaktini almıştı. Inej ve diğerleri tavernayı bulabilmek için Yukarı Djerholm'un yaklaşık üç kilometre dışına yürümek zorunda kaldılar. İçeride çok fazla çiftçi ve yerel işçi olduğundan istediklerini elde edemezlerdi. O nedenle biraz daha ilerlediler. Gizlenmeye elverişli ve amaçlarına uygun genişlikte bir grup ağaç bulduklarında Inej kendini yere yığılacakmış gibi hissediyordu. Jesper 'in bitmek bilmez enerjisi için Azizlerine şükretti. Jesper yola devam edip gözcülük etmek için seve seve gönüllü oldu. Hapishane arabası yanından geçtiğinde ekibin geri kalanına fenerle işaret verecek, sonra da hızla onlara katılacaktı.

Nina, Jesper'in kolunun üzerinde birkaç dakika uğraşarak kolundaki Döküntüler dövmesini gizledi ve yerinde ufak bir mürekkep lekesi bıraktı. Kaz'ın dövmeleriyle ve kendininkilerle o gece ilgilenecekti. Muhtemelen hapishanede Ketterdamlı çeteyi ya da genelev işaretlerini tanıyan kimse çıkmayacaktı ama riske girmeye gerek yoktu.

"Yas yok," diye seslendi Jesper uzun bacaklarıyla hızla yol alarak alacakaranlığın içinde gözden kaybolurken.

"Cenaze yok," diye karşılık verdiler. Inej onun için dua etti. Jes-per'in silahlı olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini biliyordu fakat ince uzun yapısı ve Zemeni derisiyle fazla dikkat çekiyordu.

Yanı başında çalılar olan kurumuş bir sel yatağında kamp kurdular. Sert kaya zeminde uyuyup sırayla nöbet tuttular. Bitkinliğine rağmen Inej uyuyabileceğini düşünmemişti ama bir de bakmıştı ki bulutlu gökyüzünde parlak bir nokta halindeki güneş tepelerindeydi. Vakit öğleyi geçmişti herhalde. Nina, Yukarı Djer-holm'dan aldığı biberli kurt kurabiyelerinden bir parçayla yanı başında duruyordu. Inej birinin küçük bir ateş yakmış olduğunu gördü. Erimiş parafenin yapışkan kalıntıları, küllerin arasında görülebiliyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu boş sel yatağında bakınarak. "Yoldalar. Kaz uyumana izin vermemiz gerektiğini söyledi." Inej gözlerini ovuşturdu. Bunun yaraları nedeniyle verilmiş bir ayrıcalık olduğunu varsaydı. Belki de dermansızlığını iyi gizleyememişti. Yoldan gelen ani bir ***çat çat çat*** sesi üzerine anında ayaklanıp bıçaklarını çekti.

"Sakin ol," dedi Nina. "Gelen Wylan."

Jesper işareti vermiş olmalıydı. Inej, Nina'dan kurabiyeyi alıp hızlı adımlarla Kaz'la Matthias'ın yanma gitti; kalın kırmızı bir köknarın dibinde bir şeylerle uğraşan Wylan'ı izliyorlardı. Bir dizi çat sesi daha duyuldu. Ardından ağacın gövdesinin toprakla buluştuğu yerden küçük, beyaz dumanlar yükseldi. Bir an hiçbir şey olmayacakmış gibi göründü. Sonra kökler toprağı bıraktılar, kıvrılıp öldüler.

"O da neydi öyle?" diye sordu Inej.

"Tuz konsantresi," dedi Nina.

Inej başını yana yatırdı. "Matthias... dua mı ediyor?"

"Evet. Fjerdalılar bir ağacı keserken dua ederler."

"Her seferinde mi?"

“Dualar ağacı hangi amaçla kullanacağına bağlı olarak değişir. Ev için, köprü için.” Durakladı. “Ateş yakmak için.”

Yolu kapatmak için ağacı yıkmaları bir dakika sürmedi. Kökleri yerinde durduğundan hastalıktan devrilmiş gibi görünüyordu.

“Araba durduğunda on beş dakikamız olacak, daha fazla değil,” dedi Kaz. “Hızlı hareket edin. Mahkûmların başlarında çuval olacak ama sesleri duyabilecekler. O yüzden tek kelime etmeyin. Şüphe uyandırmayı göze alamayız. Onlar bunun sıradan bir mola olduğunu düşünecekler. Öyle düşünmeye devam etmelerini istiyoruz.”

Inej sel yatağında diğerleriyle beklerken yolunda gitmeyebilecek her şeyi düşündü. Mahkûmların başında çuval olmayabilirdi. Muhafızlardan biri arabanın arkasında duruyor olabilirdi. Peki, ekip başarılı olursa? Eh, o zaman Buz Sarayı’na birer tutsak olarak gireceklerdi. Gerçi bu da pek umut verici bir sonuç gibi görünmüyordu ya.

Tam Jesper’in yanılmış olup işareti fazla erken göndermiş olabileceğini düşünmeye başladığı sırada hapishane arabası ortaya çıktı; yanlarından geçti, sonra ağacın önünde durdu. Sürücü, yoldaşına küfürler yağdırıyordu.

İki muhafız da arabadan inip ağacın yanma gittiler. Uzun bir müddet orada öylece durup ağaca baktılar. İri olan muhafız şapkasını çıkardı, göbeğini kaşıdı.

“Amma de uyuşuklar, ha,” diye mırıldandı Kaz.

Nihayet ağacın kendi başına yoldan çekilmeyeceğini kabullenmiş gibiydiler. Arabaya dönüp kalın bir halat aldılar. Ağacı yoldan çekmelerine yardım etmesi için atlardan birini çözdüler.

“Hazır olun,” dedi Kaz. Sel yatağından arabanın arkasına geçti. Bastonunu çukurda bırakmıştı. Acı hissediyorsa bile hiç belli etmiyordu. Maymuncuğu paltosunun astarından çıkardı ve kilidi usulca, neredeyse sevgiyle eline aldı. Kilit saniyeler içinde açıldı. Kaz sürgüyü kenara itti. İpi ağaca bağlamaya çalışan muhafızlara baktı, sonra da kapıyı açtı.

Inej gergin şekilde işareti bekledi. İşaret gelmedi. Kaz orada öylece durmuş, arabanın içine bakıyordu.

“Neler oluyor?” diye fısıldadı Wylan.

“Belki de kafalarında çuval yoktur,” diye yanıtladı Inej. Yandan hiçbir şey göremiyordu. “Ben gidiyorum.” Arabanın arkasında hepsi aynı anda toplanamazlardı.

Inej sel yatağından çıkıp Kaz’ın arkasına geldi, hâlâ orada heykel gibi duruyordu. Omzuna hafifçe dokununca Kaz irkildi. Kaz Brekker ***irkilmişti.*** Neler oluyordu? Ona sorup, kulak kesilmiş mahkûmlara kendilerini ele vermeyi göze alamazdı. Arabanın içine baktı.

Tutsakların hepsi zincirlenmiş ve kafalarına da siyah çuval geçirilmişti. Fakat arabada kontrol noktasında gördüklerinden epey fazla mahkûm vardı. Banklara zincirlenmiş halde oturuyor olmaları gerekirken, ayakta birbirlerine yaslanmış halde duruyorlardı. Elleri ve ayakları prangalanmıştı. Hepsinin boynunda arabanın tavanındaki çengellere tutturulmuş demir tasmalar vardı. İçlerinden biri fazla eğildiğinde nefesleri kesilebilirdi. Hoş bir manzara değildi ama o kadar tıkış tıkıştılar ki hiçbiri düşüp de havasızlıktan boğulacak gibi görünmüyordu.

Inej, Kaz’ı bir kez daha hafifçe dürttü. Yüzü solgun, neredeyse kül gibiydi ama en azından bu sefer orada put gibi durmadı. Düzensiz ve sakar hareketlerle arabaya çıktı. Mahkûmların tasmalarının kilitlerini açmaya başladı.

Inej, Matthias'a işaret verdi. Fjerdalı onlara katılmak için sel yatağından çıkıp geldi.

"Neler oluyor?" diye sordu tutsaklardan biri Ravkaca. Sesinde korku vardı.

"***TigF***" Matthias Fjerdaca hırladı. Hepsi hazır ola geçiyormuş gibi mahkûmların arasında bir hışırtı yükseldi. Farkında olmadan Inej de vücudunu dikleştirmişti. O kelimeyle Matthias'ın bütün tavrı değişmişti. Tek bir keskin emirle tekrar ***drüskelle*** üniformasını giymişti adeta. Inej ona tedirgince baktı. Matthias'ın yanında rahat hissetmeye başlamıştı, tnsan bu hisse kolayca kapılabilirdi ama hiç de akıllıca değildi.

Kaz, altı ayak ve el prangasının kilidini açtı. Inej'le Matthias, kapıya en yakın altı tutsağı teker teker arabadan indirdiler. Serbest bıraktıklarının boylarına boslarına hatta kadın mı yoksa erkek mi olduklarına bakacak vakit yoktu. Bir yandan esirleri sel yatağının kenarına götürürken bir yandan da yoldaki muhafızları izlediler. Tutsaklardan biri, "Neler oluyor?" demeye cüret etti. Fakat Matt-hias'm "7îg7" demesiyle sustu.

Görüş alanından çıktıklarında Nina nabızlarını düşürerek onları bayılttı. Akabinde Wylan başlarındaki çuvalları çıkardı: biri epey yaşlı dört adam, orta yaşlı bir kadın ve Shulu bir çocuk. İdeal olduğu söylenemezdi ama ***muhafızların*** buna takılmayacağını umdular. Sonuçta zincirli ve prangalı bir grup mahkûm ne kadar sorun çıkarabilirdi ki?

Nina tutsaklara istirahatlerini uzatmak adına bir uyku solüsyonu zerk etti. Wylan onları ağaçların arkasına yuvarlamaya yardım etti.

"Onları burada öylece bırakacak mıyız?" diye fısıldadı Wylan İnej'e, ellerinde tutsakların çuvallarıyla arabaya koşarlarken.

Inej gözlerini ağacı yoldan çekmeye çalışan muhafızlara dikmişti. Ona bakmadan, "Yakında uyanıp kaçarlar. Hatta sahile ulaşıp özgürlüklerine bile

kavuşabilirler. Onlara iyilik yapıyoruz,” dedi.

“Pek iyiliğe benzemiyor. Daha çok onları bir çukurda bırakmaya benziyor.”

“Sessiz ol,” diye buyurdu Inej. Ahlak dersi vermenin ne yeri ne zamanıydı. Wylan zincirlenmiş olmakla hür olmak arasındaki farkı bilmiyorsa birazdan öğrenecekti.

Inej eliyle ağzını kapayıp bir kuş gibi öttü. Muhafızlar dört beş dakikaya yolu açmış olurlardı. Neyse ki atı dehlemek için epey bir gürültü yapıyor ve birbirlerine bağırıyorlardı.

Matthias önce Wylan'a, sonra da Nina'ya zincirlerini taktı. Inej, Nina tasmayı boynuna taktırmak için kafasını kaldırarak bembeyaz boynunu ortaya çıkarınca Matthias'ın kaskatı kesildiğini gördü. Matthias tasmayı boynuna takarken Nina onunla omzunun üzerinden göz göze geldi. Bakışmaları kilometrelerce uzunluktaki kuzey buzlarını eritebilirdi. Matthias hemen ondan uzaklaştı. Inej az daha gülüyordu. ***Driiskelle*** yi kaçırıp yerine o içindeki çocuğu getirmek için tüm gereken buydu demek.

Sırada, kavşağa koşarak geldiği için nefes nefese kalan Jesper vardı. Inej çuvalı başına geçirirken ona göz kırptı. Muhafızların bağrıştıklarını duyabiliyorlardı.

Inej, Matthias'm tasmasını bağlayıp kafasına çuvalı geçirmek için parmak uçlarında yükseldi. Fakat Nina'ya çuvalı geçirmek için davrandığında Grisha gözlerini kırpıştırdı, başıyla arabanın kapısını işaret etti. Kaz'm kapıyı nasıl kilitleyeceğini hâlâ merak ediyordu.

"İzle," dedi Inej.

Kaz, Inej'e işaret verince Hayalet aşağı atladı. Kapıyı kapadı, kilitledi ve sürgüyü çekti. Biraz sonra kapının diğer tarafı açıldı. Kaz menteşelerini sökmüştü. Bir kilit kısa sürede kınlamayacak kadar karmaşık olduğunda ya da bir hırsızlığa içeriden biri tarafından yapılmış süsü vermek istediklerinde sık sık başvurdukları bir yöntemdi bu. ***İntihar süsü vermek için ideal***, demişti Kaz bir keresinde. Inej samimi olup olmadığını asla bilememişti.

Inej yola son bir kez baktı. Adamlar ağaçla işlerini bitirmişlerdi. İri olan, ellerini çırpıyor, atın sağrısına vuruyordu. Diğeri çoktan arabanın önüne

yaklaşmıştı. Inej kapının kenarını kavrayıp kendini yukarı çekerek içeri girdi. Kaz hiç vakit kaybetmeden menteşeleri yerine koydu. Inej, Nina'nın hayretle bakan yüzüne çuvalı geçirdikten sonra Jesper'in yanındaki yerini aldı.

Ne var ki loş ışıkta bile Kaz'ın çok ağır hareket ettiğini görebiliyordu; eldivenli elleri hiç görmediği kadar beceriksizdi. Neyi vardı onun böyle? Üstelik arabanın kapısında neden donup kalmıştı? Bir şey ona tereddüt ettirmişti; ama ne?

Kaz vidalardan birini düşürünce Inej bir metal sesi duydu. Arabanın zeminine baktı, kalp atışlarını göz ardı etmeye çalışarak vidayı ona doğru ayağıyla itti.

Kaz ikinci menteşeyi yerine takmak için çömeldi. Güçlükle soluk alıyordu. Loş ışıkta, el yordamıyla ve giymekte ısrar ettiği o lanet eldivenlerle çalıştığını biliyordu ama Inej onun teklemesinin başka bir sebebi olduğu kanısındaydı. Arabanın sağında ayak sesleri, muhafızlardan birinin diğerine bağırdığını duydu. ***Hadi***, ***Kaz.*** Inej ayak izlerini süpürmek için zaman bulamamıştı. Ya muhafız fark ederse? Ya kapıya asılır da kapı, menteşelerinden düşüverir ve kafasında çuval olmayan, zincirsiz Kaz Brekker ifşa olursa?

Inej bir metal sesi daha duydu. Kaz kendi kendine sövdü. Muhafız zincirli kilidi sarsınca kapı aniden sallandı. Kapının altından görünen ışık huzmesi genişledi, Inej derin bir nefes aldı.

Menteşeler sağlamdı.

Fjerdaca bir bağırış daha ve yine ayak sesleri. Ardından dizginler şakladı, araba ilerlemeye başladı. Inej soluğunu boşalttı. Boğazı büsbütün kurumuştu.

Kaz yanındaki yerini aldı. Kafasına bir çuval geçirdi, küf kokusu Inej'in burun deliklerine hücum etti. Kaz kendi çuvalını başına geçirecek, sonra da kendini zincirleyecekti. Bu kadar basitti, ucuz bir sihirbazlık numarası. Kaz bütün numaralan bilirdi. Tasmayı boynuna takarken kolu Inej'in omzuyla dirseği arasındaki kısma değdi. Inej'in arkasında ve yanında vücutlar kıpırdanıp ona yapıştılar.

Şimdilik güvendeydiler. Fakat arabanın tekerleklerinin takırtısına rağmen Inej, Kaz'ın nefesinin kötüleştiğini duyabiliyordu; tuzağa yakalanmış bir hayvan gibi sığ, düzensiz. Ondan asla duymayacağını sandığı bir sesti bu.

Inej o kadar dikkatli dinliyordu ki Fıçı'nın serserisi ve Ket-terdam'ın en ölümcül çocuğu olan Kaz Brekker'in, namı diğer Kirlieller'in, tam olarak ne zaman bayılacağını biliyordu.

Bay Hertzoon'un Kaz'a ve Jordie'ye bıraktığı para bir sonraki hafta suyunu çekmişti. Jordie yeni ***ceketini iade etmeye çalışmış*** ama mağaza kabul etmemişti. Kaz'ın çizmeleri de belirgin ölçüde yıpranmıştı.

Bay Hertzoon'un imzaladığı borç sözleşmesini bankaya götürdüklerinde belgenin -bütün resmi görünümlü mühürlerine rağmen- beş para etmediğini öğrenmişlerdi. Bay Hertzoon'u ya da iş ortağını tanıyan tek bir kişi bile yoktu.

İki gün sonra pansiyondan atılmışlardı. Uyumak için bir köprü altı bulmuşlar, fakat çok geçmeden ***stadwcıtch*** tarafından oradan da koyulmuşlardı. Sonrasında sabaha kadar boş boş dolaşmışlardı. Jordie kahve evine gitmeleri konusunda ısrar etmişti. Sokağın karşısındaki parkta uzun süre oturmuşlardı. Ancak karanlık çöktüğünde kent muhafızları devriyelerine başlamış ve Kaz'la Jordie polisin devriye gezmeye tenezzül etmediği güneyin, Fıçı'nın aşağı sokaklarının yolunu tutmuşlardı.

Bir tavernanın arkasındaki bir ara sokakta merdivenlerin al-

tında, ıskartaya ayrılan bir sobayla birkaç poşet mutfak çöpünün arasında uyumuşlardı. O gece onları kimse rahatsız etmemişti. Ancak ertesi gece, Jilet Martıları'nın bölgesinde olduklarını söyleyen bir grup çocuk tarafından keşfedilmişlerdi. Çocuklar, Jor-die'yi bir güzel pataklamış, çizmelerini aldıkları Kaz'ı da kanala atmışlardı.

Jordie, Kaz'ı sudan çıkarıp ona kuru ceketini vermişti.

"Ben acıktım," demişti Kaz.

"Ben acıkmadım," diye yanıt vermişti Jordie. Nedense Kaz bunu komik bulmuş, ikisi birden gülmeye başlamışlardı. Jordie kollarını Kaz'a dolayarak, "Şimdilik şehir kazanıyor ama son gülen biz olacağız," demişti.

Ertesi sabah Jordie ateşler içinde uyanmıştı.

tlerleyen yıllarda insanlar, Ketterdam'ı vuran kurt çiçeği salgınına, hastalığı şehre getirdiğine inanılan gemiye ithafen Kraliçenin Leydi Salgını adını vereceklerdi. Hastalıktan en çok etkilenen yerler Fıçı'nın kalabalık varoşları olmuştu. Cesetler sokaklarda yığılmış, cesetleri üzerine aktarmak ve yakılmaları için Azrail Mavnası'na çekmek için uzun kürekler ve kancalar kullanan tekneler kanallarda mekik dokumuştu.

Jordie'den iki gün sonra Kaz'ın da ateşi çıkmıştı. Ne ilaç alacak ne de hekim tutacak paralan vardı. Bunun üzerine Yuva adını verdikleri, kırık tahta kutulardan oluşan bir yığının içinde birbirlerine sokulmuşlardı.

Kimse gelip onları oradan atmamıştı. Hastalık yüzünden bütün çeteler el ayak çekmişlerdi.

Ateşi iyice yükselince Kaz çiftliğe geri döndüğünü, kapıyı çaldığında Hayalî Jordie'yle Hayalî Kaz'ı mutfak masasında otururken gördüğünü hayal etmişti. Ona pencereden bakmışlar ama onu içeri almamışlardı. O da bunun üzerine uzun otların arasında uzanmaya korkarak çayırda gezinmişti.

Uyandığında burnuna saman, yonca ya da elma değil, kömür dumanıyla çöpteki çürümüş sebzelerin kokusu gelmişti. Jordie yanında uzanmış, gökyüzüne bakıyordu. "Beni bırakma," demek istemişti Kaz ama çok yorgundu. O yüzden kafasını Jordie'nin göğsüne koymuştu. Şimdiden bir terslik vardı, göğsü soğuk ve sertti.

Ceset toplayıcıları, onu tekneye yuvarladıklarında rüya gördüğünü sanmıştı. Düştüğünü hissetmiş, sonra da kendini cesetlerin arasında bulmuştu. Çığlık atmaya çalışmıştı ama çok zayıf düşmüştü. Her yanı cesetti; nereye baksa kollar, bacaklar, şiş karınlar, çürüyen uzuvlar ve kurt çiçeği yaralarıyla dolu mor dudaklı suratlar görmüştü. Tekne denize açılırken neyin gerçek neyin hezeyan olduğundan emin olmayan Kaz bir ayılmış, bir bayılmıştı. Onu Azrail Mavnası'na yuvarladıklarında bir şekilde feryat edecek dermanı bulmuştu.

"Ben hayattayım," diye alabildiğine bağırmıştı. Fakat çok ufak tefekti. Tekne çoktan limana doğru süzülmeye başlamıştı.

Kaz, Jordie'yi sudan çıkarmaya çalışmıştı. Vücudu kurt çiçeğine adını veren küçük yaralarla kaplı, derisi beyaz ve mosmordu. Kaz kurmalı oyuncak köpeği, köprüde sıcak çikolata içişlerini düşünmüştü. Cennetin,

Zelverstraat'taki evin mutfağına benzediğini ve Hertzoon ailesinin fırınında pişen ***türlü*** gibi koktuğunu düşünmüştü. Saskia'nın kırmızı kurdelesini hâlâ atmamıştı. Kurdeleyi ona geri verecekti. Ayva püresinden birlikte tatlılar yapacaklardı. Margit piyano çalacak, o da ateşin karşısında uykuya dalacaktı. Gözlerini kapatıp ölmeyi beklemişti.

Kaz öbür dünyada sıcak ve güvende, kamı tok, Jordie'nin yanında uyanmayı beklemişti. Oysa etrafı cesetlerle kuşatılmış halde uyanmıştı. Üstü başı sırılsıklam, derisi nemden büzüşmüş, Azrail Mavnası'nda uzanıyordu. Tanınmayacak hale gelen Jordie'nin cesedi yanı başındaydı, bembeyaz ve çürümekten şişmişti. Dehşet

verici derin deniz balıkları gibi suyun yüzeyinde duruyordu.

Kaz'ın görüşü netleşmiş, vücudundaki kızarıklıklar kaybolmuştu. Ateşi düşmüştü. Açlığını unutmuşsa da o kadar susamıştı ki delireceğini sanmıştı.

O gün boyunca ceset yığınında beklemiş, teknenin geri dönmesini umarak limana bakmıştı. Cesetleri yakacak ateşleri tutuşturmak için geri gelmek zorundaydılar. İyi ama ne zaman? Ceset toplayıcıları her gün mü ceset topluyorlardı? İki günde bir mi? Zayıf düşmüş, susuz kalmıştı. Fazla dayanamayacağını biliyordu. Kıyı çok uzak görünüyordu. O mesafeyi yüzemeyecek kadar dermansız olduğunun farkındaydı. Ateşten kurtulmayı başarmıştı ama Azrail Mavnası'nda son nefesini verebilirdi pekâlâ. Umurunda mıydı peki? Şehirde daha fazla açlık, karanlık ara sokaklar ve kanalların rutubeti dışında onu bekleyen hiçbir şey yoktu. Fakat düşününce bunun doğru olmadığını anlamıştı. İntikam vardı, Jordie'nin ve belki de kendisinin intikamı bekliyordu onu. Gidip onunla buluşması gerekecekti.

Hava kararıp akıntı yön değiştirdiğinde Kaz kendini Jordie'nin cesedine dokunmaya zorladı. Kendi başına yüzemeyecek kadar halsizdi ama Jordie'nin yardımıyla kıyıya kadar yüzebilirdi. Ağabeyine sımsıkı tutunup

Ketterdam'a doğru bacaklarını çırpınıştı. Jordie'nin sal görevi gören şişmiş vücuduyla birlikte sürüklenmişti. Kaz, ağabeyini, ellerinin altında Jordie'nin gergin, şiş derisini düşünmemeye çalışarak bacaklarını çırpmaya devam etmişti. Suyun içinde hareket eden bacaklarının ritmi dışında hiçbir şey düşünmemeye çalışmıştı. Bu sularda köpekbalıkları olduğunu duymuştu ama ona dokunmayacaklarını biliyordu. O artık bir canavar olmuştu.

Bacaklarını çırpmayı sürdürmüştü. Şafak söktüğünde kendini Kapak'm doğu ucunda bulmuştu. Liman neredeyse terk edilmişti. Salgın yüzünden Kerch'e gemi giriş çıkışları durmuştu.

Son yüz metre zordu. Tekrar tersine dönen akıntı, onu engelliyordu. Fakat Kaz'ın artık umudu vardı; umut ve öfke, içinde iki alev gibi yanıyordu. Onlar Kaz'ı rıhtıma götürmüş, merdivenden çıkarmışlardı. Merdivenin tepesine ulaştığında tahta suntaların üzerine sırtüstü yığılmış, sonra da kendini yuvarlanmaya zorlamıştı. Jordie'nin akıntıya kapılan cesedi, aşağıdaki direğe çarpmıştı. Gözleri hâlâ açıktı, Kaz bir an ağabeyinin ona baktığını sanmıştı ama Jordie konuşmamış, gözlerini kırpıştırmamış, akıntı onu direkten koparıp denize taşımaya başlarken bakışlarının yönü değişmemişti.

Gözlerini kapamalıyım, diye düşünmüştü Kaz. Lâkin biliyordu ki merdivenden inip denize tekrar açılırsa bir daha asla yolunu bulamayabilirdi. Göz göre göre boğulmaya gitmiş olurdu. Fakat artık bu mümkün değildi. O yaşamak zorundaydı. Birileri cezasını çekmeliydi.

Hapishane arabasında Kaz bacağı dürtülünce uyandı. Çok üşüyordu ve karanlıktaydı. Arkasına, yan taraflarına değen bedenler vardı. Cesetlerin arasında boğuluyordu.

“Kaz.” Bir fısıltı.

Ürperdi.

Bacağı bir kez daha dürtüldü.

“Kaz.” Inej’in sesi. Burnundan derin bir nefes almayı başardı. Inej ’ in ondan uzaklaştığını hissetti. Sıkışık arabanın içinde ona bir şekilde alan yaratmayı başardı. Kaz’ın kalbi küt küt atıyordu.

“Konuşmaya devam et,” dedi kulak tırmalayıcı sesiyle.

“Ne?'

“Konuşmaya devam et.”

“Hapishane kapısından geçiyoruz. İlk iki kontrol noktasından geçtik.”

Bu, onu tamamen kendine getirdi. İki kontrol noktasından geçmişlerdi. Yani sayılmışlardı. Birileri kapıyı açmış -üstelik bir değil, iki kez- hatta belki de ona dokunmuş ama o uyanmamıştı. Soyulmuş, öldürülmüş olabilirdi. Ölümünü binlerce farklı şekilde kafasında canlandırmıştı ama uykusundayken ölebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Diğer mahkûmların kokusuna rağmen kendini derin nefes almaya zorladı. Eldivenlerini çıkarmamıştı, muhafızlar bunu muhtemelen fark etmiş ve zayıflığından ötürü göz yummuşlardı; bu çok sinir bozucu bir durumdu. Fakat çıkarmış olsaydı da tamamen aklını oynatacağından oldukça emindi.

Arkasında diğer tutsakların birbirleriyle farklı dillerde konuştuklarını duyabiliyordu. Karanlığın onda uyandırdığı korkulara rağmen Kaz ona şükretti. Kafalarında çuval olan ve kendi tedirginlikleri altında ezilen ekibinin diğer üyelerinin, davranışlarında herhangi bir tuhaflık fark etmemiş

olmasını ummaktan başka çaresi yoktu. Arabayı pusuya düşürdüklerinde uyuşuk davranmış, ağır tepki vermişti, fakat hepsi bu kadardı. Bunu açıklayacak bir bahane uy durabilirdi.

Inej'in ya da herhangi birinin onu bu şekilde görmesinden nefret ediyordu. Fakat bu düşünce, beraberinde bir başkasını getirdi: ***Başkası olacağına Inej olsun.*** Onun bu durumundan kimseye tek kelime etmeyeceğini, bu bilgiyi asla ona karşı kullanmayacağını biliyordu. Inej, Kaz'ın itibarına bel bağlamıştı. Onun zayıf bir imaj çizmesini istemezdi. Oysa bundan fazlası vardı, değil mi? Inej ona asla ihanet etmezdi. Bunu biliyordu. Kaz hasta hissediyordu. Ona sayısız defalar hayatını emanet etmiş olmasına karşın bu utancı emanet etmek çok daha korkutucu geliyordu.

Araba durdu. Sürgü kaydı, kapılar açıldı.

Fjerdaca konuşulduğunu duydu, sonra da sürtme sesleri ve bir ***pat*** sesi. Tasmasının kilidi açıldı. Diğer mahkûmlarla birlikte bir tür rampa vasıtasıyla arabadan indirildi. Bir kapının gıcırtıyla açıldığını duydu. Prangalı ayaklarını sürüyerek ilerlediler.

Başındaki çuval aniden çıkarılınca gözlerini kıstı. Geniş bir avludaydılar. Gövde duvarında yer alan devasa kapı çoktan indirilmeye başlamıştı. Meşum bir dizi tangırtı ve iniltiyle taşlara çarptı. Kaz başını yukarı kaldırdığında avlunun çatısı boyunca yerleştirilmiş, tüfeklerini mahkûmlara doğrultmuş muhafızlar gördü. Aşağıdaki muhafızlarsa prangalı tutsakların başında duruyor, onları şoförün belgelerindeki isim ve eşkâllerle karşılaştırıyorlardı.

Matthias, Buz Sarayı'nın yerleşim planını tüm ayrıntılarıyla tarif etmiş ama nasıl göründüğüne dair çok az şey söylemişti. Kaz eski ve rutubetli bir yapı, iç karartıcı, sağlam gri taşlar bekliyordu. Halbuki etrafı neredeyse mavi ışıldayan beyaz mermerlerle çevriliydi. Kuzeyde geçtikleri acımasız

toprakların hayal gibi bir versiyonuna girmiş gibi hissediyordu. Neyin cam, neyin buz, neyin taş olduğunu kestirmek imkânsızdı.

“Eğer bu Fabrikatör işi değilse ben de orman cinlerinin kra-liçesiyim,” diye mırıldandı Nina Kerchçe.

“Tig!" diye buyurdu muhafızlardan biri. Tüfeğini kamına indirince Nina acıdan iki büklüm oldu. Matthias başım öbür tarafa çevirmişti ama Kaz gerginliğini gözden kaçırmadı.

Fjerdalı muhafızlar belgeleri inceliyor, mahkûmların sayılarıyla kimliklerini önlerinde duran grupla mukayese ediyorlardı. Bu, ilk gerçek savunmasız anlarıydı, Kaz’ın hiçbir denetimi yoktu. Yerlerini aldıkları mahkûmları seçmek hem çok zaman alır hem de tehlikeli bir girişim olurdu. Hesaplanmış bir riskti bu ama Kaz’ın, umudunu tembellik ve bürokrasiye bağlamaktan başka çaresi yoktu.

Muhafızlar sıranın önlerine ilerlerken Inej, Nina’ya ayağa kalkması için yardım etti.

“İyi misin?” diye sordu Inej. Kaz bayır aşağı akan su misali onun sesine doğru çekildiğini hissetti.

Nina yavaşça doğrulup ayağa kalktı. “İyiyim,” diye fısıldadı. “Ama Pekka Rollins’in ekibi konusunda endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum artık.”

Kaz, Nina’nın bakışlarım takip etti. Avlunun yukarısına, gövde duvarının tepesine bakıyordu; beş adam, kızartılmak üzere şişlenmiş etler gibi kazığa oturtulmuştu, kolları ve bacakları sallanıyordu. Kaz gözlerini kısmak zorunda kalsa da Rollins’in en iyi çilingiri ve kasa hırsızı olan Eroll Aerts’i tanıdı. Ölmeden önce yediği dayaktan kalma çürükler ve kamçı izleri, sabah güneşinde koyu mor görünüyordu. Kaz ayrıca kolunda siyah bir işareti de seçebildi: Aerts’in Beleşçi Aslan dövmesi.

Diğer yüzleri taradı. Bazıları tanınmayacak derecede şişmiş ve çarpılmıştı. Biri Rollins olabilir miydi? Kaz başka bir ekip saf dışı kaldığı için sevinmesi gerektiğini biliyordu. Fakat Rollins aptal değildi, ekibinin Buz Sarayı kapılarından geçmeyi başaramamış olması biraz kaygı vericiydi. Dahası Rollins bir Fjerda kazığında can vermişse... Hayır, Kaz bu ihtimali reddetti. Pekka Rollins ona aitti.

Şimdi muhafızlar, arabanın sürücüsüyle tartışıyorlardı. Biri de inej'i gösteriyordu.

"Neler oluyor?" diye fısıldadı Nina'ya.

"Belgelerde bir yanlışlık bulunduğunu, Shulu bir oğlan yerine Sulili bir kız olduğunu iddia ediyorlar."

"Ya sürücü ne diyor?" diye sordu Inej.

"Bunun, onun sorunu olmadığını söyleyip duruyor."

"İşte bu," diye mırıldandı Kaz cesaret vererek.

Kaz, muhafızların sağa sola gidişlerini izledi. Bütün bu önleyici tedbirlerin ve güvenlik katmanlarının güzelliği de buydu. Muhafızlar bir hatayı yakalamaları ya da bir sorunu halletmeleri için hep bir başkasına güvenebileceklerini düşünürlerdi. Tembellik, tamah kadar güvenilir değildi ama yine de iyi bir stratejiydi.

Ayrıca burada söz konusu olan, mahkûmlardı; zincire vurulmuşlardı, dört bir yanları çevrilmişti ve hücrelere tıkılmak üzereydiler. Zararsızdılar.

Nihayet gardiyanlardan biri iç geçirip ahbaplarına işaret verdi.
"Diveskemen

“Devam edin,” diye çevirdi Nina. Sonra da gardiyan konuştukça çevirmeye devam etti. “Onları doğu blokuna götür. Bu sorunla bir sonraki vardiya ilgilensin.”

Kaz derin bir oh çekti.

Gardiyanlar, grubu beklendiği gibi kadınlar ve erkekler olmak üzere ikiye ayırdılar. Akabinde iki grubu da zincirleri şangırdayarak, bir kurdun açık ağzı şeklinde yapılmış neredeyse yuvarlak bir kemerli yoldan geçirdiler.

Gardiyanların nezaretinde, elleri zincirli yaşlı bir kadının oturduğu bir odaya girdiler. Gözlerindeki ifade boştu. Mahkûmlar yaklaştıkça kadın onların bileklerini tuttu.

Bir insan büyüteç. Kaz, Nina’nın İkinci Ordu’ya katılması için Gezgin Ada’da Grisha aradığı sırada onlarla çalıştığını biliyordu. Dokunarak Grisha gücünü hissedebiliyorlardı. Kaz, kumar masalarında oyuncuların hiçbirinin Grisha olmadığından emin olmak için tutulduklarını görmüştü. Başka bir oyuncunun nabzını değiştirebilen ya da oda sıcaklığını artırabilen biri kendine haksız avantaj sağlamış oluyordu. Fakat Fjerdalılar onları farklı bir amaçla -hiçbir Grisha’nın duvarlarından içeriye izinsiz girmediğinden emin olmak için- kullanıyorlardı.

Kaz, Nina’nm kadına yaklaşmasını izledi. Kolunu uzatırken titrediğini görebiliyordu. Kadın, parmaklarını Nina’nın bileğine doladı. Gözkapakları bir an titreşti. Sonra Nina’nm elini bırakıp geçmesini işaret etti.

Kadın anlamış ve umursamamış mıydı? Yoksa Nina’nm ön-kollarına sürdükleri parafen işe yaramış mıydı?

Soldaki bir kemerin altından geçerlerken Kaz, Inej’in diğer kadın mahkûmlarla birlikte karşı taraftaki kemerde gözden kaybolduğunu gördü. Göğsünde bir sızı hissetti. Rahatsız edici bir sarsıntıyla da bunun panik

olduğunu fark etti. Arabadayken onu kendine getiren Inej olmuştu. Kaz'ı karanlıktan onun sesi geri getirmişti. Aklına mukayyet olmasını sağlayan da yine onun sesiydi.

Erkek mahkûmlar karanlık merdivenlerden yukarı çıkarak metal bir yürüme yoluna ulaştılar. Sol taraflarında pürüzsüz, beyaz gövde duvarı yükseliyordu. Sağ taraflarındaysa yürüme yolu, neredeyse dört yüz metre uzunluğunda ve bir ticaret gemisinin rahatlıkla sığabileceği yükseklikte geniş bir cam fanusa bakıyordu. Işıldayan bir koza misali tavandan sarkan devasa bir demir fenerle aydınlatılıyordu. Aşağı bakan Kaz tepelerinde kubbe biçiminde taretler bulunan ağır zırhlı araçlar gördü. Tekerlekleri birbirine kalın paletlerle bağlanmıştı. Her araçta normalde atların koşulacağı ön tarafa kadar uzanan -tüfekle top arası bir şekle sahip- devasa bir namlu vardı.

"O şeyler ne?" diye fısıldadı Kaz.

"***Torvegen***," dedi Matthias alçak sesle. "Gitmek için ata ihtiyaç duymuyorlar. Ayrıldığımda henüz tasarımını tamamlamamışlardı."

"Ata ihtiyaç duymuyorlar mı?"

"Tanklar," diye mırıldandı Jesper. "Novyi Zem'de bir silah ustasıyla çalışırken prototiplerini görmüştüm. Taretinde birden fazla silah var. Ayrıca şu öndeki büyük namlu var ya? Dehşet bir ateş gücüne sahip."

Fanusta ayrıca yerçekimiyle beslenen, uzun menzilli silahlar, tüfeklerle dolu raflar, cephaneler ve Ravkalıların ***grenatye*** adını verdikleri küçük, siyah bombalar vardı. Camın arkasındaki duvarda eski silahlar özenli ve düzenli bir şekilde sergilenmişlerdi; baltalar, mızraklar, oklar. Hepsinin üzerinde gümüş beyaz bir bayrak asılıydı: STRYMAKT FJERDAN.

Kaz, Matthias'a baktığında Fjerdalı, "Fjerda gücü," dedi.

Kaz kalın camdan baktı. Savunma sistemlerinden anlardı. Nina haklıydı, bu cam bir Fabrikatör'ün elinden çıkmıştı; kurşun geçirmez ve aşılmazdı. Hapishaneye giren ya da çıkan tutsaklar, Fjerda devletinin gücünü acımasızca hatırlatan silahları, teçhizatı, savaş makinelerini göreceklerdi.

Hadi rahatla, diye düşündü Kaz. ***Nereye doğrultacaklarını bilmedikten sonra silahın ne kadar büyük olduğunun bir önemi yok.***

Fanusun öbür tarafında, kadın tutsakların yürütüldüğü ikinci bir yürüme yolu gördü.

Inej iyi olacak. Tetikte kalmalıydı. Artık sakinliğini korumadığı takdirde sağ çıkamayacağı, son derece riskli bir yerde, düşman toprağmdalardı. Bulunana kadar Pekka'nın ekibi buraya ulaşabilmiş miydi acaba? Ayrıca Pekka Rollins'in kendisi neredeydi? Kerch'teki güvenli ve emin yerinde mi kalmıştı yoksa o da Fjer-dalılara esir mi düşmüştü?

Hiçbirinin önemi yoktu. Şu anda Kaz, plana ve Yul-Bayur'u bulmaya odaklanmak zorundaydı. Diğerlerine baktı. Wylan altına kaçıracak gibi görünüyordu. Helvar her zamanki gibi asık suratlıydı. Jesper ise sırıtıp, "Eh, kendimizi dünyanın en güvenli hapishanesine tıktırmayı başardık. Ya birer dâhiyiz ya da yaşayan en aptal herifleriz," diye fısıldadı.

"Yakında öğreniriz."

Başka bir beyaz odaya girdiler. Metal leğenler ve borularla doluydu.

Gardiyan, Fjerdaca bir şeyler söyledi. Bunun üzerine Kaz, Matthias'la diğerlerinden bazılarının soyunmaya başladığını gördü. Boğazında yükselen safrayı yuttu. Kusmayacaktı.

Bunu yapabilirdi. Bunu yapmak zorundaydı. Jordie'yi düşündü. İçindeki aptal bir hastalığı yenemediği için adaleti yerine getirme fırsatını kaçırırsa

Jordie ne derdi? Fakat akima sadece Jordie'nin soğuk cesedi, tuzlu suda kalmaktan buruşan derisi, teknede

etrafını saran cesetler geldi. Gözleri kararmaya başladı.

Kendine gel, Brekker, diye azarladı kendini acımasızca. Faydası olmadı. Yine bayılacaktı ve her şey sona erecekti. Inej ona bir keresinde nasıl düşeceğini öğretmişti. "İşin sırrı, yere serilme-mekte," demişti Kaz gülerek. "Hayır, Kaz," demişti Inej, "işin sırrı, tekrar doğrulmakta." Bunlar beylik sözlerdi ama bir şekilde Inej 'in sesinin hatırası bile fayda etmişti. Kaz bundan daha iyisini yapabilirdi. Yapmak zorundaydı. Sadece Jordie için değil, ekibi için de. Bu insanları buraya o getirmişti. İnej'i buraya o getirmişti. Onları tekrar dışarı çıkarmak onun göreviydi.

işin sırrı, tekrar doğrulmakta. Inej'in sesini aklında tuttu, o lafları defalarca tekrarladı. Bu esnada çizmelerini, kıyafetlerini ve son olarak da eldivenlerini çıkardı.

Jesper'in, ellerine baktığını gördü. "Ne bekliyordun?" diye homurdandı Kaz.

"Hiç değilse bir çift pençe," dedi Jesper bakışlarını kendi sıska, çıplak ayaklarına çevirerek. "Belki de dikenli bir başparmak."

Gardiyan kuşkusuz çöp fırınına götürülecek kıyafetlerini attıktan sonra geri döndü. Kaz'ın kafasını kabaca geriye kanırtıp ağzını zorla açtı, şişko parmaklarını içinde gezdirdi. Bilincini yitirmemeye çalışan Kaz'm gözünün önünde siyah benekler belirdi. Gardiyan, parmaklarını Kaz'm ***baleem*** sıkıştırdığı dişlerinin arasındaki yerin üzerinden geçirdi. Sonra yanaklarının içini çimdikleyip dürttü.

"OndetjürnF" diye bağırdı gardiyan. ***"FellenjuretT*** diye tekrar haykırdı Kaz'ın ağzından iki ince metal parçası çıkararak. Maymuncuk, ***tın tın*** diye

bir sesle taş zemine düştü. Gardiyan, Fjerdaca bir şeyler söyledikten sonra Kaz'ın yüzüne sert bir yumruk indirdi. Kaz dizlerinin üstüne çöktü ama ayağa kalkmaya çalıştı. Wylan'm panik dolu ifadesini fark etti ama gardiyan onu buz gibi soğuk duş için sıraya iterken ayakta kalmaya çalışmaktan başka bir şey elinden gelmedi.

Islak ve titreyerek duştan çıktığında başka bir gardiyan, yanındaki bir yığından ona renksiz bir hapishane pantolonuyla bir tunik verdi. Kaz onları giydi. Sonra da mahkûmların geri kalanıyla birlikte topallayarak nezarethaneye gitti. O anda bastonunun ağırlığını ellerinde hissedebilmek için otuz milyon ***kruge*** deki payının yarısından vazgeçmeye razıydı.

Nezarethane, aşağı yukarı tahmin ettiği hapishaneye benziyordu; beyaz taşlar ya da cam yoktu, sadece rutubetli, gri kayalar ve demir parmaklıklar vardı.

Zaten kalabalık olan bir hücreye alındılar. Helvar duvara sırtını vererek oturdu, kısık gözlerle volta atan adamları inceledi. Kaz demir parmaklıklara yaslanıp gardiyanların gidişini izledi. Arkasındaki vücutların hareketlerini sezebiliyordu. Yeterince alan vardı fakat yine de fazla yakın gibiydiler. ***Biraz daha sık dişini,*** dedi Kaz kendi kendine. Ellerini imkânsız derecede çıplak hissediyordu.

Kaz bekledi. Ne olacağını biliyordu. Hücreye girer girmez diğerlerini çözümlemişti. Doğum lekesi olan irikıyım Kaellinin kendisine sataşacağım anlamıştı. Adam heyecanlı ve tedirgindi, Kaz'm topalladığını da fark etmişti.

"Hey, topal," dedi Kaelli Fjerdaca. Şansını Kerchçede bir kez daha denedi. "Hey, topal." Bu zahmete girmesine gerek yoktu. Kaz pek çok dilde topal anlamına gelen kelimeyi biliyordu.

Biraz sonra Kaz, Kaelli ona doğru hamle yapınca havanın hareketini hissetti. Sola çekildi ve Kaelli kendi ivmesiyle öne doğru sendeledi. Kaz da adamın kolunu tutup kafasını omuzlarına kadar parmaklıkların arasına iterek ona yardım etti. Suratı demir parmaklıklara çarpan Kaelli, acıyla inledi.

Kaz adamın önkolunu demirlere bastırdı. Ağırlığını rakibinin üstüne verdi. Kaellinin kolu omzundan çıkınca tatmin edici bir çıtlama duydu. Adam feryat etmek için dudaklarını araladığında Kaz bir eliyle ağzını kapadı, diğeriyle de burnunu sıktı. Çıplak tenle

yaptığı temas neredeyse öğürmesine sebep oldu.

“Şşşşşş,” dedi Kaz adamı burnundan tutup geri geri duvardaki banka götürerek. Diğer tutsaklar yolu açmak için sağa sola dağıldılar.

Gözleri sulanan, soluksuz kalan adam külçe gibi yığıldı. Kaz burnunu ve ağzını tutmaya devam etti. Kaelli, Kaz’m ellerinde titredi.

“Kolunu yerine oturtmamı istiyor musun?” diye sordu Kaz.

Kaelli ağlanıp sızlandı.

“İstiyor musun?”

Tutsakların bakışları arasında daha yüksek sesle ağlandı.

“Bağırırsan o kolu bir daha asla kullanamazsın, anladın mı?”

Kaz elini adamın ağzından çekti, kolunu yerine oturttu. Kaelli yan tarafının üzerine yuvarlandı, bankın üzerinde dertop oldu, ağlamaya başladı.

Ellerini pantolonuna silen Kaz, parmaklıklardaki yerine geri döndü. Diğerlerinin izlediğini hissedebiliyordu ama artık onu rahat bırakacaklarını biliyordu.

Helvar yanma geldi. “Bu gerçekten gerekli miydi?”

“Hayır.” Ama öyleydi; yapılması gerekenleri yapmak için rahatsız edilmemelerini sağlamak ve çaresiz olmadığını hatırlamak için gerekliydi.

Jesper hücrede gezinmek istiyordu ama bankta kaptığı yeri

kaybetmeye de hiç niyeti yoktu. Derisinin altında tedirginlik ve heyecan hücreleri titreşiyormuş gibi hissediyor, yanı başında oturan Wylan’ın çılgıncasına dizkapaklarına vurması da sakinleşmesini engelliyordu. Daha fazla sabredebileceğini sanmıyordu. Önce tekneye binmiş, ardından kilometrelerce yol yürümüştü. Şimdi de bir hücreye tıkılmış, akşamın kelle sayımını yapmaları için gardiyanların gelmesini bekliyordu.

Onun huzursuz enerjisini sadece babası anlamıştı. Jesper’in enerjisini çiftlikte kullanmasını sağlamaya çalışmış, ama Jesper’e çiftlik işi fazla tekdüze gelmişti. Üniversitenin güya ona yön vermesi gerekiyordu ama o farklı bir yoldan ilerlemişti. Oğlunun bir Fjerda hapishanesinde öldüğünü

öğrenirse babasının ne diyeceğini düşününce Jesper mahcup hissetti. Fakat nereden bilecekti ki? Bunları düşünmek çok iç karartıcıydı.

Ne kadar zaman geçmişti? Ya burada Saat Kulesi'ni duyamazlarsa? Gardiyanlar kelle sayımını saat altıda yapacaklardı. Akabinde Jesper ve diğerlerinin, işi halletmek için gece yarısına

kadar vakti olacaktı. En azından böyle umuyorlardı. Matthias hapishanede yalnızca üç ay geçirmişti. Protokoller değişmiş olabilirdi. Bazı şeyleri yanlış anlamış olabilirdi. ***Ya da Fjerdalı bizi gammazlamadan önce parmaklıklar arkasına girmemizi istiyordu.***

Ne var ki Matthias, hücrenin Kaz'm bulunduğu tarafında sessizce oturuyordu. Kaz'ın Kaelliyle yaşadığı ufak kavga Jesper'in gözünden kaçmamıştı. Kaz genelde bir görev sırasında itidalini kaybetmezdi ama şu an gergindi. Jesper bunun nedenini bilmiyordu. İçinden bir ses sormak istiyordu ama bu sesin, aptal yanına, değer verilebilecek en kötü kişiyi seçen, -Kaz onu bir iş için seçtiğinde, onun şakalarına eşlik ettiğinde- yüreğinin derinliklerinde hiçbir anlamı olmadığını bildiği şeylerde işaretler arayan iyimser çiftçi çocuğa ait olduğunun farkındaydı. Kendini tekmeleyebilirdi. Meşhur Kaz Brekker[7] i nihayet kıyafetsiz görmüştü ama aklı kazığa oturtulmakta olduğundan dikkatini tam olarak ona verememişti.

Fakat Jesper tedirgin görünürken Wylan kusacakmış gibi görünüyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı Wylan. "Bir çilingir, aletleri olmadan ne işe yarar ki?"

"Sessiz ol."

"Peki, sen ne işe yarıyorsun? Silahlan olmayan bir keskin nişancısın. Senin bu görevde hiçbir rolün yok."

“Bu bir görev değil, bir iş.”

“Matthias’a göre bir görev.”

“Adam asker, sen değilsin. Aynca zaten hapishanedeyim, o yüzden beni cinayete teşvik etme.”

“Ne sen beni öldüreceksin ne de ben her şey yolundaymış gibi davranacağım. Burada mahsur kaldık işte.”

“Gerçek bir kafesten çok varaklı bir kafes kesinlikle senin için daha uygun.”

“Babamın evini terk ettim ben.”

“Evet, lüks yaşantım Fıçı’da biz sefillerle takılmak için terk ettin. Bu seni ilginç yapmaz, Wylan. Bu seni aptal yapar.”

“Hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Anlat öyleyse,” dedi Jesper ona dönerek. “Vaktimiz bol nasılsa. Küçük bir tüccar çocuğunu suçlularla birlikte takılmaya iten ne?” “Kaz gibi Fıçı’da doğmuşsun gibi davranıyorsun ama Kerchli bile değilsin. Sen de bu hayatı seçtin.”

“Şehirleri severim.”

“Novyi Zem’de şehir yok mu?”

“Ketterdam gibisi yok. Evinin, Fıçı’nın ve gösterişli elçilik yemeklerinin dışında bir yere gittin mi?”

Wylan yüzünü çevirdi. “Evet.”

“Nereye? Şeftali mevsiminde varoşlara mı?”

“Caryeva’daki yarışlara. Shu petrol sahalarına. Shriftport civarındaki ***jurda*** çiftliklerine. Weddle’ye. Elling’e.”

“Sahi mi?”

“Babam beni yanında her yere götürürdü.”

“Ta ki?”

“Ta ki ne?”

“7a ***ki.*** Babam beni her yere götürürdü... ***ta ki*** beni deniz tutmaya başlayana kadar, ***ta ki*** bir kraliyet düğününde istifrağ edene kadar, ***ta ki*** büyükelçinin bacağına atlayana kadar.”

“Kendi kaşınmıştı.”

Jesper kahkahayı bastı. “Sonunda biraz kişilik.”

“Ben zaten kişilik sahibiyim,” diye homurdandı Wylan. “Ve bak bu beni nereye...”

Saat Kulesi saat altıyı vurmaya başladığı sırada, Fjerdaca bağıran bir gardiyanın sesi cümlesini yanda kesti. Fjerdalılar en azından dakiktiler.

Gardiyan Shuca ve sonra da Kerchçe tekrar konuştu. “Ayağa kalkın.”

“***Shimkopper***,” dedi gardiyan. Hepsi ona boş ifadelerle baktı. “Sidik kovası,” diye tekrar denedi Kerchçe. “Nereye... boşaltmak?” Hareketlerle anlattı.

Kimileri omuz silkti, kimileri boş boş bakındı.

Gardiyanın asık suratı, umursamadığını net bir şekilde gösteriyordu. Hücreye bir kova içme suyu itip kapıyı kapattı.

Jesper öne çıkıp kovanın sapma bağlı bardakla koca bir yudum içti. Çoğunu üzerine döktü. Bardağı Wylan'a uzattığında onu ıslattı.

"Ne yapıyorsun?" diye itiraz etti Wylan.

"Sabret, Wylan. Ve dediklerimi yap."

Jesper pantolonunu sıyırıp ayak bileğinin üzerindeki ince deriyi yokladı.

"Bana neler olduğunu söy..."

"Sessiz ol. Konsantre olmam gerek." Doğruydu. Derisinin altına gömülü saçmanın hâlâ derinin altındayken açılmasını istemiyordu.

Nina'mn yaptığı ince dikişleri yokladı. Dikişleri açıp saçmayı çıkardığında cam feci yandı. Saçma, kuru üzüm büyüklüğünde ve kanla kaplıydı. Nina muhtemelen şu sıralar güçlerini kullanarak kendi derisini açıyordu. Jesper bunun dikişleri açmak kadar acı verip vermediğini merak etti.

"Gömleğini ağzının üzerine kaldır," dedi Wylan'a.

"Ne?"

"Kalın kafalılık etme. Zekiyken daha şirinsin."

Wylan'ın yanakları al al oldu. Kaşlarını çatıp yakasını kaldırdı.

Jesper bankın altına uzanarak, sakladığı dışkı kovasını çıkardı.

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Jesper yüksek sesle Kerchçe. Matt-hias'la Kaz'ın da yakalarını kaldırdıklarını gördü. Yüzünü çevirdi, gömleğini ağzının

üstüne kaldırdı, saçmayı kovanın içine bıraktı.

Cızırtıyla birlikte sudan bir duman bulutu yükseldi. Saniyeler içinde hücreleri kapladı, havayı yeşile boyadı.

Wylan'ın kaldırdığı yakasının üzerinden görünen gözlerinde panik vardı. Jesper bayılırmış gibi yapmak istedi, fakat etrafındaki adamların yere devrilmesine razı oldu.

Jesper altmışa kadar saydıktan sonra yakasını indirip temkinli bir nefes aldı. Havada hâlâ marazi derecede tatlı bir koku vardı ve onları kısa bir süre sersem bırakabilirdi ama gazın büyük bölümü dağılmıştı. Gardiyanlar bir sonraki kelle sayımı için geldiklerinde mahkûmlar baş ağrısı çekecek ve hiçbir şey hatırlamayacaklardı. Ayrıca o vakte kadar onlar çoktan gitmiş olacaklardı.

"Klor gazı mıydı o?"

"Zeki olduğunda kesinlikle daha şirinsin. Evet, saçma, klor tozuyla doldurulmuş, enzim tabanlı bir fişektir. Amonyakla temas etmediği sürece zararsızdır ama ***az*** önce tam olarak da öyle oldu."

"Kovadaki idrar... ama neye yaradı ki? Hâlâ buradan çıkabilmiş değiliz."

"Jesper," dedi Kaz onu parmaklıklara çağırarak. "Zamanımız daralıyor."

Jesper yaklaşırken omuzlarını esnetti. Bu türden bir iş genelde çok zaman alırdı, özellikle de daha önce eğitimini almadığı için. Elleriyle parmaklıklardan birini iyice kavrayarak en saf cevher parçacıklarını tespit etmeye yoğunlaştı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Matthias.

“Kadim bir Zemeni ayini gerçekleştiriyor,” dedi Kaz.

“Cidden mi?”

“Hayır.”

Jesper’in elleri arasında bulanık bir duman oluşmaya başladı.

Wylan’m ağzı açık kaldı. “Bu, demir cevheri mi?”

Alnında ter damlaları biriktiğini hisseden Jesper başıyla onayladı.

“Parmaklıkjarı eritebilir misin?”

“Saçmalama,” diye homurdandı Jesper. “Ne kadar kalın olduklarını görmüyor musun?” Aslında üzerinde çalıştığı parmaklıkta herhangi bir değişiklik göze çarpmıyordu fakat elleri arasındaki duman neredeyse siyah olacak kadar demir çekmişti. Parmaklarını büktü; parçacıklar döndü, giderek daralan ve yoğunlaşan bir sarmal halini aldı.

Jesper ellerini indirdi. Yere ahenkli bir sesle ince bir iğne düştü.

Wylan iğneyi yerden alıp havaya tuttu, mat yüzeyinde ışık parıldadı.

“Sen bir Fabrikatör’sün,” dedi Matthias vahşice.

“Sayılır.”

“Ya öylesindir ya da değilsindir,” dedi Wylan.

“Öyleyim.” Parmağıyla Wylan’ı dürttü. “Ve Ketterdam’a döndüğümüzde bundan kimseye bahsetmek yok.”

“İyi ama neden yalan söy.

“Sokaklarda özgürce dolaşmayı seviyorum,” dedi Jesper. “Bir köle tacirinin eline geçme ya da buradaki dostumuz Helvar gibi biri tarafından öldürülme konusunda kaygılanmamayı seviyorum. Dahası bana bundan daha fazla keyif veren ve kâr getiren başka meziyetlerim de var. Hem de ***bir sürü*** meziyet.”

Wylan öksürdü. Onunla kafa bulmak, onu sinir etmek kadar eğlenceliydi neredeyse.

“Nina senin bir Grisha olduğunu biliyor mu?”

“Hayır. Bilmeyecek de. İkinci Ordu’ya katılmak ve Rav-ka’nın onurlu davası hakkında vaaz dinlemek istemiyorum.”

“Tekrar yap,” diye araya girdi Kaz. “Ayrıca acele et.”

Jesper aynı işlemi başka bir parmaklıkta tekrarladı.

“Eğer plan bu idiyse o maymuncuğu içeri sokmaya çalışmanın anlamı neydi?” diye sordu Wylan.

Kaz kollarını kavuşturdu. “Hekimi tarafından mucizevi şekilde iyileştiği söylenen ölüm döşeğindeki adamın hikâyesini duydun mu hiç? Dans ederek sokağa fırlamış ve bir atın altında ezilerek ölmüş. Hedefine kazandığını hissettirmelisin. Gardiyanlar Matthias’ı inceleyip tanıdık gelip gelmediğini merak ediyorlar mıydı? Jesper duşa girdiğinde kollarından parafen akarken sorun çıkarmaya çalışıyorlar mıydı? Hayır. Çünkü beni yakaladıklarına sevinmekle meşguldüler. Tehdidi etkisiz hale getirdiklerini sanmışlardı.”

Jesper işini tamamladığında Kaz iki ince metali parmaklarının arasına aldı. Onu eldivensiz çalışırken görmek tuhaftı. Fakat kilit saniyeler içinde açıldı. Artık özgürdüler. Dışarı çıktıktan sonra Kaz iğneleri kullanarak kapıyı tekrar kilitledi.

“Görevlerinizi biliyorsunuz,” diye fısıldadı. “VVylan’la ben Nina’yla Inej’i çıkaracağız. Jesper, şenle Matthias...”

“Biliyorum. Bulabildiğimiz kadar halat bulacağız.”

“Saat gece yarısını vurduğunda bodrumda olacaksınız.” Ayrıldılar. Çarklar dönmeye başlamıştı.

Wylan’m çizimlerine göre ahırlar, nöbetçi kulübesinin avlusuna bitişikti, dolayısıyla nezarethaneden geçerek geri gitmek zorunda kalacaklardı. Teoride hapishanenin bu kesimi sadece tutuldu-ları içeriye alırken ya da dışarıya salarken faaldi ama yine de gözlerini dört açmak zorundaydılar. Rutinden şaşan tek bir gardiyan bütün planlarını mahvedebilirdi. En zoru, cam fanusun üstünden yürüme yolunu geçmekti. Bu uzun, parlak aydınlatmalı bölümde tamamen göz önündeydiler. Şanslarının yaver gitmesini dileyip koşmaktan başka çareleri yoktu. Sonrasında merdivenlerden inerek o yaşlı Grisha büyütecin onları test ettiği odanın soluna döndüler. Jesper ürpertisini bastırdı. Kollarındaki parafen, kumar salonlarında her zaman işe yaramasına rağmen o kadınla karşı karşıya geldiğinde kalbi hâlâ yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Kadın bir anız kadar ince ve boştu. Yanlış zamanda yanlış yerde bulunan Grishaların başına gelen işte buydu: ömür boyu kölelik ya da daha kötüsü.

Jesper ahırların kapısını açtığında içinde ufak bir rahatlama duydu. Saman kokusu, hayvanların bölmelerinde kıpırdanmaları, atların kişnemeleri Novyi Zem anılarını canlandırdı. Ketterdam’da kanallar çoğu at arabasını lüzumsuz kılardı. Atlar bir lüks olarak görülür, sadece yeri ve parası olanlar at bakardı. Hayvanların arasında olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti.

Fakat nostaljiye ayıracak ya da durup bir atın kadifemsi burnunu okşayacak vakit yoktu. Bölmelerin yanından geçerek malzeme odasına girdi. Matthias

iki omzuna da devasa birer halat attı. Jesper'in de iki tane bulduğunu görünce şaşırmış göründü.

"Çiftlikte büyüdüm," diye açıkladı Jesper.

"Hiç göstermiyorsun."

"Elbette, cılızım çünkü," dedi ahırların arasından hızlı adımlarla ilerleyerek, "ama yağmurda daha kuru kalıyorum."

"Nasıl?"

"Üzerime daha az yağmur düşüyor."

"Kaz'm bütün iş arkadaşları bu ekiptekiler kadar acayip mi?" diye sordu Matthias.

"Ah, sen asıl Döküntüler'in geri kalanıyla tanışmaksın. Biz onların yanında Fjerdalı gibi kalırız."

Duşların arasından geçtiler. Fakat nezarethaneye devam etmek yerine dar bir merdivenden inip bodruma giden uzun karanlık bir koridora daldılar. Şu anda ana hapishanenin altındaydılar. Tepelerinde hücre bloklarının, tutuklularm ve gardiyanların yer aldığı beş kat yükseliyordu.

Jesper, ekibin diğer üyelerinin büyük çamaşırhanede çoktan yıkım malzemeleri toplamaya başladığını düşünmüştü. Fakat tüm gördüğü, devasa teneke leğenler, uzun katlama masaları ve kendisinden daha yüksek raflarda kurumaya bırakılmış kıyafetlerdi.

Wylan'la inej'i atık odasında buldular. Burası çamaşırhaneden daha küçüktü ve çöp kokuyordu. Yakılmayı bekleyen kıyafetlerle dolu iki büyük sepet bir

duvarın dibine itilmişti. Jesper çöp fırınından yayılan sıcağı içeri girer girmez hissetti.

“Bir sorunumuz var,” dedi Wylan.

“Ne kadar ciddi?” diye sordu Jesper halatları yere bırakarak.

Inej duvardan çıkıntı yapan ve tavana kadar uzanan devasa bir bacayı andıran bir yapıya gömülü iki büyük metal kapağı işaret etti. “Sanırım fırını bugün öğleden sonra yakmışlar.”

“Sabahlan yaktıklarını söylemiştin,” dedi Jesper, Matthias’a.

“Eskiden öyleydi.”

Jesper kapakların deri kaplı saplarını tutup açtığında yüzüne sıcak hava çarptı. Hava, kömürün siyah ve kesif kokusunu taşıyordu. Ayrıca muhtemelen ateşin daha şiddetli yanmasını sağlamak amacıyla ilave ettikleri kimyasal bir koku daha vardı. Nahoş değildi. Hapishanedeki bütün atıklar -mutfak artıkları, insan dışkısıyla dolu kovalar, mahkûmların çıkardığı giysiler- burada imha ediliyordu fakat Fjerdalılar her ne ekliyorlarsa ateş, geride hiçbir pis koku bırakmayacak kadar şiddetli yanıyordu. Öne doğru eğildi, terlemeye başlamıştı bile. Aşağıda fırının hâlâ kor halindeki kömürlerini gördü.

“Wylan, sepetlerden birinden bana bir gömlek ver,” dedi Jesper.

Gömleğin yenlerinden birini yırtıp firma attı. Kumaş parçası sessizce düştü, havada alev aldı. Daha kömürlere ulaşmaya fırsat bulamadan yanıp kül oldu.

Kapakları kapatıp gömleğin geri kalanını sepete attı. “Eh, yıkım devre dışı,” dedi. “Patlayıcıları oraya sokamayız. Sen tırmanabilecek misin?” diye sordu

Inej'e.

"Belki. Bilmiyorum."

"Kaz ne diyor? Sahi, Kaz nerede? Nina nerede?"

"Kaz'ın henüz fırından haberi yok," dedi Inej. "O ve Nina üst kattaki hücreleri aramaya gittiler."

Matthias'm bakışları, şiddetli bir yağmura hazırlanan gökyüzü misali karardı. "Jesper'le ben Nina'yla gidecektik."

"Kaz beklemek istemedi."

"Gecikmemiştik de halbuki," dedi Matthias kızgınca. "Neler çeviriyor bu?"

Jesper de aynı şeyi merak ediyordu. "Onca merdiveni topal bacağıyla, devriyelere yakalanmadan inip çıkacak mı?"

"O noktaya ben de değindim," dedi Inej. "Sürprizlerle dolu, değil mi?"

"Tıpkı bir an kovanı gibi. Umarım başımıza bir bela gelmez."

"Inej," diye seslendi Wylan sepetlerden birinden. "Bunlar bizim giysilerimiz."

Wylan elini daldırdı, Inej'in deri ayakkabılarını peş peşe çekip çıkardı.

Inej 'in yüzünde göz kamaştıran bir tebessüm peyda oldu. Sonunda şans yüzlerine gülmüştü. Kaz'm bastonu yoktu. Jesper'in silahları yoktu. Ve Inej'in de bıçakları yoktu ama hiç değilse o sihirli ayakkabıları vardı.

"Ne diyorsun, Hayalet? Tırmanabilecek misin?"

“Evet.”

Jesper ayakkabıları Wylan’dan aldı. “Mikrop yuvası olmadıklarını bilsem önce bunları, sonra da seni öperdim.”

Nina merdivenlerden yukarı çıkan Kaz’ı takip etti. Kat kat

taş merdivenleri titrek gaz ışığında tırmandı. Kaz’ı yakından izliyordu. Hızlıydı ama adımlarında gerginlik vardı. Neden bunca merdiveni tırmanmakta ısrar etmişti? Mesele, zaman olamazdı. O halde belki de Kaz’ın en başından beri niyeti buydu. Belki de bazı bilgileri Matthias’tan gizlemek istemişti. Ya da hepsini merakta bırakmaya kararlıydı.

Her sahanlıkta durarak devriyelere kulak kabarttılar. Hapishanede bin bir türlü ses vardı, her birinde irkilmemek elde değildi; merdiven boşluğunda yankılanan sesler, açılıp kapanan kapıların madeni tangırtısı. Nina bu steril mekânla yakından uzaktan alakası olmayan Cehennem Kapısı’ndaki şiddetli kargaşayı, verilen rüşvetleri, kumları lekeleyen kanı düşündü. Fjerdalılar kesinlikle muntazam insanlardı.

Dördüncü kata çıkarken merdiven boşluğunu birden seslerle çizme sesleri doldurdu. Nina’yla Kaz aceleyle üçüncü katın merdiven sahanlığına geri dönerek hücrelere giden kapıdan içeri sü-

züldüler. En yakınlarındaki hücrede tutulan mahkûm bağırmaya başladı. Nina hemen elini kaldırıp solunum yolunu tıkadı. Gözlerini Nina'ya diken adamın gözleri irileşti, boynunu tırmaladı. Nina adamın gırtlağındaki baskıyı serbest bırakıp nefes almasına izin verirken nabzını düşürüp onu bayılttı. Adamın susmasını istiyorlardı, ölmesini değil.

Gardiyanlar merdivenlerden inerken gürültü arttı, duvarlarda Fjerdaca sözler yankılandı. Nina elleri hazırda, nefesini tutup kapıyı izledi. Kaz'ın silahı yoktu ama dövüş pozisyonu almış, kapının hışımla açılmasını bekliyordu. Gel gelelim gardiyanlar sahanlıkta durmayıp bir alt kata indiler.

Sesleri duyulmaz olduğunda Kaz, Nina'ya işaret verdi. Dışarı çıktılar, olabildiğince sessiz bir şekilde kapıyı arkalarından kapayıp yukarı çıkmaya devam ettiler.

En üst kata ulaştıklarında saat kulesi yediyi vurdu. Nezarethanedeki mahkûmları bayıltmalarından bu yana bir saat geçmişti. Yüksek güvenlikli hücreleri aramak, sahanlıkta buluşup bodruma inmek için kırk beş dakikaları vardı. Kaz, Nina'ya soldaki koridoru almasını söylerken kendi de sağdakini aldı.

Nina içeri girerken kapı gıcırdadı. Burada fenerlerin arası daha açıktı. Aralarındaki gölgeler içine düşülecek kadar derin görünüyordu. Karanlık için minnettardı ama tuhaf olduğunu da inkâr edemezdi. Hücreler de farklıydı. Kapıları demir parmaklıklı değil, çeliktendi. Her birinin göz hizasına -eh, bir Fjerdalının göz hizasına- birer görüş ızgarası konmuştu. Nina uzun boyluydu ama ızgaralardan içeri bakabilmek için yine de parmak uçları üzerinde yükselmesi gerekti.

Tutuklularm çoğu, köşelerde kıvrılmış ya da ızgaradan sızan loş ışığı engellemek için bir kollarını gözlerinin üzerine atmış, sırtüstü yatar halde uyuyor veya dinleniyorlardı. Diğerleri sırtlarını duvara yaslamış,

huzursuzca hiçliğe bakıyorlardı. Nina bazen volta atan birilerini görüyor ve hemen geri çekiliyordu. Mahkûmların hiçbiri Shulu değildi.

"Ajor?" diye seslendi biri Fjerdaca. Nina onu duymazdan geldi, kalbi küt küt atarak yoluna devam etti.

Ya Bo Yul-Bayur gerçekten bu hücrelerdeyse? Nina bunun olası olmadığını biliyordu, öte yandan... onu hücresinde öldürebilir, derin, acısız bir uykuya daldırabilir, kalbini durdurabilirdi. Kaz'a onu bulamadığını söylerdi. Peki ya Bo Yul-Bayur'u Kaz bulursa? Bir çözüm bulmak için Buz Sarayı'ndan çıkana kadar beklemek zorunda kalabilirdi; fakat en azından Matthias'ın yardımına bel bağlayabilirdi. Ne tuhaf, ne korkunç bir anlaşma imzalamışlardı.

Fakat Nina koridorlarda bir aşağı bir yukarı gittikçe, bilima-damının orada olabileceğine dair tüm umudu söndü. ***Bir sıra hücre daha,*** diye düşündü, ***sonra ellerim boş, bodruma döneceğim.*** Ne var ki son koridora girdiğinde bunun diğerlerinden daha kısa olduğunu gördü. Flücrelerin olması gereken yerde, altından parlak ışık saçılan, çelik bir kapı vardı.

Nina kapıya yaklaştıkça içinde bir huzursuzluk hissetse de kendini kapıyı açmaya zorladı. Parlak ışıkta gözlerini kısmak zorunda kaldı. Işık çok kuvvetliydi; gün ışığı kadar parlaktı ama onun sıcaklığından yoksundu. Nina kaynağını bulamadı. Kapının, arkasından kapandığını duydu. Son anda dönerek kenarından yakaladı. İçinden bir ses, bu kapıyı içeriden açmak için anahtar gerektiğini söylüyordu. Aralık kalmasını sağlamak için bir şeyler aradı. Sonunda hapishane pantolonunun paçasından bir parça yırtıp kilide tıktı.

Burada bir terslik vardı. Duvarlar, zemin ve tavan o kadar temiz bir beyazdı ki insan bakmaya kıyamıyordu. Bir duvarın yarısı, düz, kusursuz cam panellerden yapılmıştı. ***Fabrikatör yapımı.*** Tıpkı içinde silahların

sergilendiği cam fanus gibi. Hiçbir Fjerdalı zanaatkâr bu kadar kusursuz yüzeyler yapamazdı. Bu camı yapmak için Grisha gücü kullanılmıştı, bundan emindi. Hiçbir ülkeye hizmet etmeyen ve Fjerda hükümeti hesabına çalışmayı göze alabilecek asi Grishalar vardı. Fakat böyle bir görevden sağ çıkabilirler miydi? Köle olarak çalıştırılmış olmaları daha muhtemeldi sanki.

Nina öne doğru iki adım attı. Omzunun üzerinden geriye baktı. Arkasından bir gardiyan koridora girse saklanacak hiçbir yeri yoktu. ***Kıpırda o zaman, Nina.***

İlk pencereden içeri baktı. Hücre, koridor kadar beyazdı, aynı parlak ışıkla aydınlatılmıştı. İçi boştu ve tek bir eşya yoktu; ne bank ne lavabo ne kova. Bütün o beyazlığı bozan tek şey zeminin tam ortasındaki, etrafı kırmızımsı lekelerle çevrili bir giderdi.

Bir sonraki hücreye geçti. O da ilkiyle ajoıı ve boştu. Sonraki ve ondan sonraki de öyleydi. Fakat burada gözüne bir şey ilişti, giderin yanında bir bozuk para vardı; hayır, bozuk para değil, bir düğmeydi o. Rüzgârın Hâkimi sembolü olan kanatla süslenmiş minik gümüş bir düğme. Tüylerinin ürperdiğini hissetti. Bu hücreler Grisha kölelerce Grisha mahkûmlar için mi inşa edilmişti? Cam, duvarlar, zemin, Fabrikatörlerin gücüne dayanabilecek şekilde mi yapılmıştı? Odalarda metal yoktu. Dalgaların Hâkimlerinin istifade edebileceği, suyu taşıyacak tesisat, boru yoktu. Ayrıca hücredeki bir Cellat'm, hedefinin yerini saptayamaması için, Nina baktığı camın diğer tarafının aynalı olduğundan kuşkulanıyordu. Bu hücreler Grishaları tutmak için tasarlanmıştı. Onu tutmak için tasarlanmıştı.

Topukları üzerinde döndü. Bo Yul-Bayur burada değildi. Bu yerden hemen şimdi çıkmak istiyordu. Kilide tıktığı kumaşı çekip aldı, kapıdan süzüldü, arkasından kapanıp kapanmadığını kontrol etmek için durmadı. Maruz kaldığı parlaklıktan sonra demir hücrelerin yer aldığı koridor daha da

karanlık hale gelmişti. Nina geldiği yoldan geri dönerken sendeledi. Tedbiri elden bıraktığını biliyordu ama o beyaz odalardaki görüntüleri zihninden atamıyordu. ***Gider. Etrafındaki lekeler. Grishalar orada işkence mi görmüştü? İnsanlara karşı suçlarını itirafa mı zorlanmışlardı?***

Fjerdahları, liderlerini, dillerini çalışmıştı. Hatta Buz Sarayı'na aynen bu şekilde bir casus gibi sızmayı, ondan nefret eden bu ulusun kalbine darbe indirmeyi hayal etmişti. Oysa şimdi burada olmasına rağmen sadece eve dönmek istiyordu. Ketterdam'a, Dökümtüler'le birlikte karıştığı serüvenlere, Beyaz Gül'deki rahat yaşantısına alışmıştı ama oradayken bile kendini güvende hissetmiş miydi? Sokaklarında korkusuzca yürüyemediği bir şehirde? ***Evime gitmek istiyorum.*** Ev hasreti onu fiziksel bir ağrı gibi derinden vurdu. ***Ravka 'ya dönmek istiyorum.***

Saat Kulesi saatin yedi kırk beş olduğunu haber verdi. Geç kalmıştı. Yine de merdivene çıkan kapıyı açmadan evvel adımlarını yavaşlatmaya kendini zorladı. Orada kimse yoktu, Kaz bile orada değildi. Gelip gelmediğine bakmak için kafasını karşı taraftaki koridora uzattı. Hiçbir şey yoktu; demir kapılar, derin gölgeler. Fakat Kaz'dan hiçbir iz yoktu.

Ne yapacağını bilemeyen Nina bekledi. Saat sekize on beş kala merdiven sahanlığında buluşmayı kararlaştırmışlardı. Ya başı belaya girmişse? Ufak bir tereddüdün ardından Kaz'ın mesuliyetindeki koridora daldı. Hücrelerin yanından hızla geçti, koridorlarda ileri geri koştu ama Kaz'ı hiçbir yerde bulamadı.

Bu kadar yeter, diye düşündü Nina ikinci koridorun sonuna ulaştığında. Kaz ya onu bırakıp çoktan aşağıya, diğerlerinin yanma inmişti ya da yakalanıp bir yere götürülmüştü. Her durumda atık fırınına gitmek zorundaydı. Diğerlerini bulduğunda onlar ne yapılması gerektiğini çözebilirlerdi.

Geldiği koridorlardan geri döndü, sahanlığa çıkan kapıyı açtı. Merdivenlerin başında iki gardiyan sohbet ediyorlardı. Bir an onlara ağzı bir karış açık bakakaldı.

"***Sten***/" diye bağırdı biri Fjerdaca, silahlarına davranırlarken ona durmasını emrederek. Nina iki elini de kaldırdı, parmaklarını yumruk yaptı, gardiyanların geriye doğru düşmelerini izledi. Biri sahanlığa yığılırken diğeri merdivenlerden aşağı yuvarlandı. Bu esnada ateş alan tüfeği, taş duvarlara kurşunlar yolladı, sesler merdiven boşluğunda yankılandı. Kaz, Nina'nın canına okuyacaktı. Nina da Kaz'ın canına okuyacaktı.

Nina gardiyanların bedenlerinin üzerinden atlayarak iki kat aşağı indi. Üçüncü katın sahanlığında bir kapı aniden açıldı, bir gardiyan merdivenlere çıktı. Nina ellerini havada burdu. Gardiyanın boynunu bir ***çatırtıyla*** kırdı. Adamın cesedi daha yere düşmeden bir sonraki kata inmeye başlamıştı.

Tam o sırada Saat Kulesi çalmaya başladı. Her saat başı çalan ses değildi bu. Tiz, yüksek perdeden ve vurmalı bir feryattı; bir alarmın sesiydi.

Inej başım kaldırıp karanlığın içine baktı. Yukarıda akşam

göğünün küçük, gri bir parçası görünüyordu. Terden kayganlaşan elleriyle, aşağıda cehennem ateşi yanarken, halat onu aşağı çekerken ve düştüğünde tutacak bir file yokken, karanlıkta altı kat yukarı tırmanacaktı. ***Tırman, Inej.***

Tırmanış için çıplak eller en idealiydi, fakat fırının aşırı sıcak duvarları buna müsaade etmiyordu. O nedenle Wylan'la Jesper, çamaşır sepetlerinden Kaz'ın eldivenlerini bulmuşlardı. Inej bir an tereddüt etti, Kaz burada olsa ona eldivenleri giymesini, işi halletmek için ne gerekiyorsa yapmasını söylerdi. Öte yandan siyah deri eldivenleri ellerine geçirirken, izni olmadan Kaz'ın odasına girmiş, mektuplarını okumuş, yatağında yatmışçasına ilginç bir suçluluk hissetti. Eldivenler astarsızdı. Parmak uçlarında gizlenmiş çok ince kesikler vardı. ***El çabukluğu için,*** diye düşündü Inej, ***bozuk paralara ya da kartlara temas edebilmek veya bir kilidi açabilmek için. Dokunmadan dokunmak***

Eldivenlerin bolluğuna kendini alıştıracak vakit yoktu. Dahası

Ketterdam kışlarında elleri uyuştuğunda defalarca eldivenle tırman-mışlığı vardı. Küçük deri ayakkabılarının içinde ayak parmaklarını esnetti, yumrulu kauçuk tabanları üzerinde sekerek ayağındaki bu tanıdık hissin keyfini çıkardı. Korkusuz ve hevesliydi. Sıcak, ufak bir engelden başka bir şey değildi. Vücuduna dolamış olduğu yirmi bir metrelik halatın ağırlığı mı? O, Hayalet'ti. Daha kötülerini de görmüştü. Katışıksız bir özgüvenle bacanın içine daldı.

Parmaklan taşla temas ettiğinde tısladı. Eldivenlere rağmen tuğlaların yoğun sıcaklığını hissedebiliyordu. Eldivenler olmasa derisi anında kabarmaya başlardı. Fakat dişini sıkmaktan başka çaresi yoktu. Tırmandı; önce elini, sonra ayağını, akabinde kurumla kaplı duvarda bir sonraki küçük çatlağı arayarak tekrar elini koydu.

Sırtından aşağı terler süzülüyordu. Halatı ve üstündekileri suyla ıslatmışlardı ama pek faydası olmuyor gibiydi. Kendi derisi içinde yavaşça pişiriliyormuşçasma bütün vücudunun kızardığını hissediyordu.

Ayakları sıcaktan titriyordu. Başkasına aitmişler gibi ağır, beceriksiz hareket ediyorlardı. Odaklanmaya çalıştı. Vücuduna güveniyordu. Kendi kuvvetini ve tam olarak nelere kadir olduğunu biliyordu. Elini attı, uzuvlarını işbirliği yapmaya zorladı, bir ritim aradı. Fakat yukarı doğru kaydettiği her ilerlemede kasları titriyordu. Bir sonraki desteğe uzandı, tutundu. ***Tırman, Inej.***

Ayağı kaydı. Ayak parmakları duvarla teması kaybetti. Kendinin ve halatın ağırlığı onu aşağı çekince korkuya kapıldı. Taşı kavradı, çatlaklara tutundu, nemli parmaklarını saran Kaz'm eldivenleri toplandı. Ayak parmakları bir destek aradı ama tuğlaların üzerinde kaydı. Sonra diğer ayağı da kaymaya başladı. Yakıcı havayı içine çekti. Bir terslik vardı. Gözünü karartıp aşağıya baktı. Aşağıda kömürlerin kırmızı korlarını gördü. Fakat asıl paniğe kapılmasına yol açan, ayakkabılarıydı. Sakız gibi olmuşlardı. Ayakkabılarının -kusursuz, biricik ayakkabılarının- tabanları eriyordu.

Sorun değil, dedi kendi kendine. ***Tutuşunu değiştir Ağırlığım omuzlarına ver. Yukarı çıktıkça kauçuk soğuyacak. Tekrar tutunabileceksin.*** Oysa ayakları yanıyor gibiydiler. Neler olduğunu görmek, bir şekilde durumu kötüleştirmişti. Kauçuk adeta derisiyle bütünleşiyordu.

Inej gözlerini kırpıştırarak gözlerindeki terden kurtuldu, kendini birkaç santim daha yukarı çekti. Yukarıdan bir yerden Saat Kulesi'nin sesini duydu. Buçuk mu olmuştu? Yoksa çeyrek mi vardı? Daha hızlı hareket etmeliydi. Şimdiye çoktan çatıya ulaşmış, halatı bağlıyor olmalıydı.

Kendini yukarı itince ayağı tuğladan aşağı kaydı. Düştü, tutunmaya çalışırken vücudu duvara çarptı. Onu kurtaracak kimse yoktu. Onu

kurtarmaya gelecek bir Kaz, aşağıda onu bekleyen bir file yoktu. Onu almak için kollarını açmış ateş vardı sadece.

Inej kafasını geriye yatırdı, gökyüzünü aradı. Hâlâ imkânsız derecede uzak görünüyordu. Ne kadar uzaktı? Altı metre mi? Dokuz mu? Kilometrelerce bile olabilirdi. Burada ölecekti, yavaş yavaş, kömürlerin üzerinde yanarak. Hepsi -Kaz, Nina, Jesper, Matthias, Wylan- ölecekti ve bu onun hatasıydı.

Hayır. Hayır, onun hatası değildi.

Kendini otuz santim yukarı çekti ***—bizi buraya Kaz getirdi-***ve sonra bir otuz santim daha. Kendini bir sonraki girintiyi bulmaya zorladı. Kaz ve onun açgözlülüğü. Inej suçlu hissetmiyordu. Pişman değildi. Sadece kızgındı. Bu çılgın işe giriştiği için Kaz'a kızgın, işi kabul ettiği için de kendine öfkeliydi.

Neden kabul etmişti ki zaten? Borcunu ödemek için mi? Yoksa bütün sağduyusuna ve iyi niyetine rağmen Fıçı'nın piçine karşı bir şeyler hissettiği için mi?

Inej uzun zaman önce, o gece Tante Heleen'in kabul salonuna girdiğinde Kaz Brekker koyu gri takımıyla, karga başlı bastonuna yaslanmış orada bekliyordu. Altın sarısı ve deniz mavisiyle döşenmiş salonun bir duvarı tamamen tavus kuşu tüyleriyle süslenmişti. Inej, Menagerie'nin her bir köşesinden -o ve diğer kızların müstakbel müşterileri kur yapıp baştan çıkarmaya çalıştıkları görüşme odasından, mor ipeklerle donatılmış ve tütsü kokan, bir Suli karavanının sahte bir versiyonuna benzetilmeye çalışılmış yatak odasından- nefret ediyordu fakat Tante Heleen'in salonu en berbatıydı. Orası dayak odasıydı, Heleen'in öfke nöbetleri içindi.

Inej, Ketterdanı'a ilk geldiğinde kaçmaya çalışmıştı. Üzerinde ipekleriyle, Batı Çıtası'nın ışıkları ve kargaşasından sersemlemiş halde nereye gittiğini bilmeden koşarak Menagerie'den iki blok uzaklaşmış, ama sonra Cobbet iri elleriyle onu ensesinden yakaladığı gibi geri götürmüştü. Heleen onu salona götürüp öyle bir dövmüştü ki Inej bir hafta çalışamamıştı. Sonraki ay boyunca Heleen onu altın zincirlerle bağlı tutmuş, görüşme odasına inmesine bile izin vermemişti. Nihayet zincirlerini çözdüğünde Heleen, "Bana bir aylık gelir kaybettirdin. Bir daha kaçarsan sözleşmeyi ihlal ettiğin için seni Cehennem Kapısı'na attırırım," demişti.

O gece, salona içinde bir korkuyla girmiş, Kaz Brekker'i orada gördüğünde korkusu ikiye katlanmıştı. Kirlieller onu ispiyonlamış olmalıydı. Tante Heleen'e, yersiz konuştuğunu, sorun çıkarmaya çalıştığını söylemiş olmalıydı.

Fakat Heleen ipek koltuğuna yaslanarak, "Eh, küçük vaşak, öyle görünüyor ki artık bir başkasının sorunusun. Anlaşılan Per Haskell, Suli kızlarından hoşlanıyor. Yüklü bir meblağ karşılığında kontratını satın aldı," demişti.

Inej yutkunmuştu. "Başka bir eve mi gidiyorum?"

Heleen umursamazca elini sallamıştı. "HaskelFin aşağı Fıçı taraflarında sahiden de bir zevk evi var-buna zevk evi denebilirse tabii-ama seni orada çalıştırarak parasını çöpe atmış olur. Gerçi Tante He-leen'in sana ne kadar kibar davranmış olduğunu da kesinlikle anlarsın böylece. Hayır, Haskell seni kendine istiyor."

Per Haskell de kimdi? ***Önemi var mı ki?*** dedi içinden bir ses. ***Kadın satın alan bir adam işte. Ötesi yok.***

Inej'in sıkıntısı yüzüne vurmuş olmalıydı çünkü Tante Heleen hafifçe gülmüştü. "Merak etme. Adam yaşlı, ***iğrenç derecede*** yaşlı hem de. Fakat

zararsızdır. Gerçi belli de olmaz tabii.” Omzunu kaldırmıştı. “Bakarsın seni ayakçısı Bay Brekker’le paylaşır.”

Kaz soğuk gözlerini Tante Heleen’e çevirmişti. “İşimiz bitti mi?” Inej onun konuştuğunu ilk kez duymuştu. Kulak tırmalayıcı sesi karşısında şaşırmıştı.

Heleen burnunu çekip ışıltılı mavi elbisesinin dekoltesini düzeltmişti. “Bitti, seni küçük pislik.” Tavus kuşu mavisi bir mum çubuğunu ısıtmış ve önündeki belgeye mührünü basmıştı. Akabinde ayağa kalkmış, şöminenin üzerinde asılı duran aynadaki aksini incelemişti. Inej, Heleen’in boynundaki, mücevherleri ışıl ışıl parıldayan elmas kolyeyi düzeltişini izlemişti. Allak bullak olan kafasındaki sese rağmen, ***çalıntı yıldızlara benziyorlar,*** diye düşünmüştü Inej.

“Hoşça kal, küçük vaşak,” demişti Tante Heleen. “Fıçı’nın o kesiminde bir aydan fazla dayanabileceğinden kuşkuluyum.” Kaz’a bakmıştı. “Kaçarsa şaşırma. Göründüğünden hızlıdır ama belki bu Per Haskell’in hoşuna gider. Çıkışı biliyorsunuz.”

Uçuşan ipekleri ve ballı parfümü eşliğinde odadan çıkan Heleen, ardında şaşkın bir Inej bırakmıştı.

Kaz yavaşça odanın öbür yanma geçmiş, kapıyı kapamıştı. Inej kendisini bekleyen kaderi düşünerek gerilmiş, üzerindeki ipeklerle oynamıştı.

“Per Haskell, Dökümtüler’in başıdır,” demişti Kaz. “Bizi duymuş muydun?”

“Senin çeten.”

“Evet. Haskell de patronum. Artık senin de patronun.”

Cesaretini toplayıp, “Ya istemezsem?” demişti Inej.

“Teklifi geri çeker ve evime dönerim. Sen de o Heleen canavarıyla kalırsın.”

Inej ellerini ağzına götürmüştü. “Dinliyor olabilir,” diye fısıldamıştı korkuyla.

“İstediği kadar dinlesin. Fıçı’da her tür canavar var. Bazıları gerçekten de çok güzel. Heleen’e bilgi karşılığında para ödüyorum. Hatta bilgi karşılığında ona gereğinden fazla para ödüyorum ama onun ciğerini bilirim. Per Haskell’den senin kontratını satın almasını ben istedim. Nedenini biliyor musun?”

“Suli kızlarından mı hoşlanıyorsun?”

“Bunu söyleyecek kadar Suli kızı tanımıyorum.” Masaya yürüdü, belgeyi aldı, paltosunun cebine tıktı. “Önceki gece, benimle konuştuğunda...”

“Kötü bir niyetim yoktu, ben.

“Bana bilgi teklif etmek istiyordun. Belki karşılığında da yardım? Ya da ebeveynlerine bir mektup? Ya da biraz para?”

Inej ürkmüştü. İstediği şey tam olarak da buydu. İpek ticaretiyle ilgili bir dedikodu kulağına çalınmış, bir tür takas yapabileceğini düşünmüştü. Ne kadar aptalca, ne kadar arsızcaydı.

“Inej Ghafa gerçek adın mı?”

Inej’in boğazından tuhaf bir ses kaçmıştı; yarı hıçkırık, yarı kahkaha, zayıf, utanç verici bir ses. Fakat kendi adını, soyadını duymayalı aylar olmuştu. “Evet,” diyebilmişti.

“Bu şekilde mi çağrılmak istersin?”

“Elbette,” demiş, sonra eklemişti: “Kaz Brekker ***senin*** gerçek adın mı?”

“Yeterince gerçek. Dün gece yanıma geldiğinde, konuştuğun ana kadar yakınımda olduğunu fark etmemiştim.”

Inej kaşlarını çatmıştı. Sessiz olmak istemişti ve olmuştu da. Bunun ne önemi vardı ki?

“Ayak bileklerinde ziller var,” demişti Kaz kostümünü işaret ederek, “ama seni duymadım. Omuzlarında mor ipekler ve benekler var ama seni görmedim. Ve ben ***her şeyi*** görürüm.” Inej omuz silkmiş, Kaz başını yana yatırmıştı. “Dans eğitimi mi aldın?” “Cambazlık.” Inej duraklamıştı. “Biz... ailecek cambazız.” “İp mi?”

“Ve salıncak. Jonglörlük. Takla.”

“Fileyle mi çalıştın?”

“Sadece küçükken.”

“Güzel. Ketterdam’da file yok. Biriyle kavga ettin mi hiç?” Inej başını iki yana sallamıştı.

“Birini öldürdün mü?”

Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Hayır.”

“Öldürmeyi düşündün mü?”

Duraklamış, sonra kollarını kavuşturmuştu. “Her gece.”

“Bu da bir başlangıç.”

“Kimseyi öldürmek istemiyorum aslında.”

“Sağlam politika. Ta ki insanlar seni öldürmek isteyene kadar. Ki bu da bizim meslekte sık sık olur.”

“Bizim meslekte derken?”

“Dökümtüler’e katılmanı istiyorum.”

“Görevim ne olacak?”

“Bilgi toplayacaksın. Ketterdam’daki evlerin ve işletmelerin duvarlarına tırmanacak, pencerelerde ve saçaklarda konuşulanları dinleyecek bir örümceğe ihtiyacım var. Görünmez olabilen, bir hayalet olabilen birine ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin sence?” ***Ben zaten bir hayaletim,*** diye düşünmüştü Inej. ***Bir köle gemisinde çoktan öldüm ben.***

“Sanırım.”

“Bu kent, varsıl adam ve kadınlarla dolu. Onların alışkanlıklarını, gidişgelişlerini, geceleri yaptıkları kirli işleri, gündüzleri üzerini örtmeye çalıştıkları suçları, ayakkabı bedenlerini, kasa şifrelerini, çocukken en sevdikleri oyuncakları öğreneceksin. Ben de o bilgileri paralarını almak için kullanacağım.”

“Onların paralarını alıp zengin bir adam olduğunda ne olacak?” Kaz hafif gülümsemişti. “O zaman da benim sırlarımı çalarsın.” “Beni bu yüzden mi satın aldın?”

Yüzündeki neşe kaybolmuştu. “Per Haskell seni satın almadı. Sözleşmeni satın aldı. Yani ona para borçlusun. Hem de çok. Fakat bu gerçek bir kontrat. İşte,” demişti Kaz, Heleen’in belgesini paltosundan çıkararak. “Bir şeye bakmanı istiyorum.”

“Kerchçe okuyamam ben.”

“Önemi yok. Bu rakamları görüyor musun? Bu, Heleen’in senin Ravka’dan gelmek için ondan aldığını iddia ettiği borç miktarı. Bu, onun adına çalışırken kazandığın para. Ve bu da ona olan borcun.”

“Ama... ama bu imkânsız. Buraya ilk geldiğimdekinden daha fazla.”

“Doğru. Senden oda, konaklama, bakım parası kesmiş.” “Beni ***satırı almıştı***,” demişti Inej elinde olmadan sesini yükselterek. “Neye imza attığımı bile bilmiyordum.”

“Kerch’te kölelik yasadışı ama kontratlar yasal. Bu kontratın bir düzmece olduğunu ben biliyorum. Düşünen her yargıç da bilir. Ne yazık ki pek çok düşünen yargıç, Heleen’in avucunun içinde. Per Haskell sana kredi teklif ediyor; ne eksik ne fazla. Kontratın Ravkaca yazılacak. Faiz ödeyeceksin ama belini bükmeyecek. Ayrıca her ay belli bir yüzde ödediğin sürece istediğin gibi gelip gitmekte özgür olacaksın.”

Inej başını iki yana sallamıştı. Bunların hiçbiri mümkün görünmüyordu.

“Inej, seninle açık konuşacağım. Kontratını ihlal edersen Haskell peşinden adamlar gönderecek, öyle adamlar ki Tante Heleen bile onların yanında sevimli bir nine gibi kalır. Ve ben de ona engel olmayacağım. Bu küçük anlaşma için kendimi ateşe atıyorum. Pek keyif aldığım bir durum değil bu.”

“Dediklerin doğruysa,” demişti Inej yavaşça, “hayır demekte özgürüm o zaman.”

“Elbette. Ama belli ki tehlikeli birisin,” demişti Kaz. “Bana karşı tehlikeli olmamanı yeğlerim.”

Tehlikeli. Kelimeyi alıp bağrına basmak istemişti. Bu çocuğun çıldırmış ya da fena aldatılmış olduğuna oldukça emindi. Fakat o kelimeyi sevmişti ve

eğer yanılmıyorsa ona bu gece bu evden ayrılmayı teklif ediyordu.

“Bu... bu bir hile değil, öyle değil mi?” Sesi istediğinden daha zayıf çıkmıştı.

Karanlık bir gölge Kaz’m yüzünde belirip kaybolmuştu. “Eğer bir hile olsaydı sana güvenlik vaat ederdim. Mutluluk sunardım. Fıçı’da böyle bir şey var mı bilmiyorum ama onu bende bulamayacağın kesin.”

Bilmediği bir sebepten, bu sözler Inej’i avutmuştu. Kibar ya-lanlardansa korkunç gerçekleri yeğlerdi.

“Pekâlâ,” demişti. “Nasıl başlıyoruz?”

“İşe seni buradan çıkarıp üzerine düzgün giysiler bularak başlayalım. Ah, Inej, bu arada...” demişti Kaz salondan çıkarlarken, “sakın bir daha yanıma gizlice yaklaşma.”

İşin aslı şuydu ki o zamandan bu yana Kaz’a defalarca gizlice yaklaşmaya çalışmıştı. Asla başaramamıştı. Kaz Inej’i bir kez gördükten sonra onu nasıl göreceğini öğrenmişti adeta.

Inej o gece Kaz Brekker’e güvenmişti. Onun, içinde var olduğunu sezdiği tehlikeli kız olmuştu. Fakat ona güvenmeye devam ederek, onun kendi yarattığı efsaneye inanarak hata yapmıştı. O efsane onu bir sonbahar dalma tutunan son yaprak misali yaşamla ölüm arasında kaldığı bu cehennemi karanlığa getirmişti. En nihayetinde Kaz Brekker sadece bir çocuktu. Ve Inej onu bu kadere sürüklemesine izin vermişti.

Inej onu suçlayamıyordu bile. Buraya sürüklenmeye razı olmuştu çünkü nereye gitmek istediğini bilmiyordu. ***Kalp bir oktur.*** Dört milyon ***kruge***,

özgürlük, eve dönüş fırsatı. Bunları istediğini söylemişti. Oysa içten içe, ebeveynlerine dönme düşüncesine kat-lanamıyordu. Annesine ve babasına gerçeği anlatabilecek miydi? Gerek Menagerie'de gerekse de evden uzak kaldığı tüm zaman zarfında hayatta kalmak için yaptıklarını anlayacaklar mıydı? Başım annesinin kucağına yaslayıp affedilecek miydi? Ona baktıklarında ne göreceklerdi?

Tırman, Inej. Ama nereye gidecekti? Bütün çektiklerinden sonra onu nasıl bir yaşam bekliyordu? Sırtı ağrıyordu. Elleri kanıyordu. Bacak kasları, görünmez sarsıntılarla titriyordu. Derisi soyulup dökülecekmiş gibiydi. Soluduğu her kara duman, ciğerlerini yakıyordu. Derin nefes alamıyordu. Gri gökyüzüne bile odaklanamıyordu. Alnında tomurcuklanan ter damlaları gözlerini yakıyordu. Vazgeçerse hepsinin yerine vazgeçmiş olacaktı; Jesper'le Wylan'ın yerine, Nina'yla Fjerdalısının yerine, Kaz'ın yerine. Vazgeçemezdi.

Bu artık senin vereceğin bir karar değil, küçük vaşak, diye Tante Heleen'in sesi kafasının içinde yankılandı. ***Ne zamandır hiçliğe tutunuyorsun?***

Fırının sıcaklığı inej'i canlı bir varlık, onu bekleyen, buzdan saklanan, inindeki bir ejderha gibi sardı. Vücudunun sınırlarını biliyordu ve daha fazla dayanamayacaktı. Kötü bir bahse tutuşmuştu. Bu kadar basitti. Sonbahar yaprağı, dalına tutunabilirdi ama çoktan

ölmüştü. Tek soru, ne zaman düşeceğiydi.

Bırak, Inej. Babası ona tırmanmayı, halata, salıncağa ve nihayet kendi becerisine güvenmeyi, atladığı takdirde diğer tarafa ulaşabileceğine inanmayı öğretmişti. Onu orada bekliyor olur muydu? ***Ferolind***'de sakladığı bıçaklarını düşündü; tehlikeli olmanın hayalini kuran başka bir kıza gidebilirlerdi belki, isimlerini fısıldadı: Petyr, Marya, Anastasia, Vladimir,

Lizabeta, on sekizine basamadan şehit düşen Sankta Alina. ***Bırak, Inej.*** Şimdi mi atlamalıydı yoksa bedeninin iflas etmesini mi beklemeliydi?

Inej yanaklarında ıslaklık hissetti. Ağlıyor muydu? Şimdi mi? Tüm yaptıklarından sonra mı?

Sonra bir ses, gerçek ritmi olmayan bir patırtı duydu. Bunu yanaklarında ve yüzünde hissetti. Aşağıdaki kömürlere değdiğinde çıkan tıslamayı duydu. ***Yağmur.*** Serin ve bağışlayıcı. Inej başını geriye yatırdı. Bir yerlerde saatin yedi kırk beş olduğunu haber veren zilleri duydu ama umursamadı. Tek duyduğu, ter ve kurumu, Ketterdam'ın kömür dumanını, Menagerie'nin yüz boyasını yıkayan, halatın iplerini ıslatan ve ayaklarındaki kauçuğu sertleştiren yağmurun ezgisiydi. Kaz buna sıradan bir doğa olayı diyebilirdi fakat ona göre bu bir mucizeydi.

Şimdi hızlı hareket etmek zorundaydı. Aksi takdirde taşlar kayganlaşıp yağmur bir düşmana dönüşebilirdi. Kaslarını esnetti, parmaklarını gezdirdi. Azizlerine şükür dualarını mırıldanarak kendini yavaş yavaş yukarı çekti, isimlerinin fısıltılı ahenginde gömülü, daha önce anlayamadığı ritim işte buradaydı.

Gel gelelim Inej şükrederken bile yağmurun yeterli olmadığını biliyordu. Bir fırtına -bir kasırga, bir rüzgâr, bir tufan- istiyordu. Bunun Ketterdam'ın zevk evlerini yerle bir etmesini, çatılarını uçurmasını, kapılarını menteşelerinden sökmesini istiyordu. Denizleri kabartmasını, bütün köle gemilerini yakalamasını, direklerini parçalamasını, gövdelerini acımasız sahillere vurmasını istiyordu. ***O fırtınayı çağırmak istiyorum***, diye düşündü. Dört milyon ***kruge*** bunu yapmak için yeterli olabilirdi. Kendi gemisi -ateş gücüne sahip, küçük ve hırçın bir şey- için yeterli olabilirdi. Kendisi gibi bir şey. Köle tacirlerini ve alıcılarını avlardı. Ondan korkarlardı. Onu adıyla tanırlardı. ***Kalp bir oktur. Doğru yere gitmek için***

bir hedefe ihtiyacı vardır. Duvara tutunuyordu ama en sonunda sımsıkı tutunduğu şey amaçtı. Ve bu amaç onu yukarı taşıdı.

Bir vaşak, bir örümcek hatta Hayalet bile değildi o. O, Inej Ghafa'ydı. Geleceği, yukarıda bekliyordu.

Üst hücreleri dolaşan Kaz, bütün ızgaralardan bakmak için

birkaç saniyesini ayırdı. Bo Yul-Bayur burada değildi. Fazla vakti de yoktu.

Kendini kısmen delirmiş hissediyordu. Bastonu yoktu. Ayakları çıplaktı. Tuhaf kıyafetler giyiyordu, elleri solgun ve eldiven-sizdi. Hiç kendi gibi hissetmiyordu. Hayır, bu doğru değildi. Jordie'nin ölümünü müteakip haftalardaki Kaz gibi, hayatta kalmak için savaşan vahşi bir hayvan gibi hissediyordu.

Kaz hücrelerden birinin arka tarafında gizlenen Shulu bir mahkûmu fark etti.

"***Sesh-uyeh***," diye fısıldadı Kaz. Fakat adam şifreli kelimeyi anladıysa bile bunu belli etmedi. "Yul-Bayur?" Hiçbir şey. Adam, Kaz'a Shuca bağırmaya başlayınca Kaz oradan hızla uzaklaştı. Diğer hücrelerin önünden geçti, sonra da sahanlığa çıkıp bütün hızıyla bir sonraki koridora seğirtti. Dikkatsiz, bencil hareket ettiğinin farkındaydı ama ona Kirlieller

demelerinin nedeni de bu değil miydi zaten? Hiçbir iş fazla riskli değildi. Hiçbir eylem fazla bayağı değildi. Kirlieller, pis işleri hallederdi.

Onu yönlendiren neydi bilmiyordu. Pekka Rollins'in burada olmaması muhtemeldi. Ölmüş olması muhtemeldi. Fakat Kaz buna inanmıyordu. ***Ölse bunu bilirdim. Bir şekilde bilirdim.*** "Senin ölümün benim elimden olacak," diye fısıldadı.

Azrail Mavnası'ndan kıyıya yüzüşü, Kaz'ın yeniden doğuşu olmuştu. Eski Kaz kurt çiçeğinden ölmüştü. Ateş, içinde nazik olan ne varsa hepsini yakıp yok etmişti.

Ahlaki kuralları geride bıraktıktan sonra hayatta kalmak, sandığı kadar zor gelmemişti. İlk kural, kendinden daha ufak tefek, daha zayıf birini bulup elindekini almaktı. Fakat -Kaz da ufak tefek ve zayıf olduğundan- bu hiç de kolay olmamıştı. Limandan ayağını sürüyerek ayrılmış, ara sokaklardan Hertzoon'ların yaşadığı mahalleye doğru gitmişti. Bir şeker dükkânı gördüğünde önünde beklemiş, arkadaşlarının gerisinde kalan tombul bir okullu çocuğun yolunu kesmişti. Kaz onu yere yatırmış, ceplerini boşaltmış, elindeki meyankökü şekerini almıştı.

"Pantolonunu ver," demişti.

"Sana büyük gelir," diye ağlamıştı çocuk.

Kaz onu ısırmıştı. Çocuk pantolonunu vermişti. Kaz pantolonu katlayıp kanala atmış, sonra da çelimsiz bacakları elverdiği ölçüde hızlı bir şekilde oradan uzaklaşmıştı. Pantolonunda gözü yoktu aslında; çocuğun yardım istemeye gitmeden önce beklemesini istemişti sadece. Çocuğun, evine gidip başına gelenleri bir an evvel anlatmak istemesine rağmen sokakta yarı

çıplak görünmenin utancını tartarak o ara sokakta uzun bir müddet oyalanacağını biliyordu.

Kaz, Fıçı'da bulabildiği en karanlık ara sokağa ulaştığında koşmayı bırakmıştı. Bütün şekerleri bir kerede ağzına tıkmış, güçlükle yutmuş ve hemen arkasından hepsini çıkarmıştı. Çocuktan aldığı parayla sıcacık bir ekmek almıştı. Yalınayaktı ve üstü başı pislik içindeydi. Fırıncı sırf uzak durması için ona fazladan bir ekmek vermişti.

Kendini biraz daha kuvvetli, daha az sarsak hissettiğinde Batı Çıtası'na yürümüştü. Hiçbir tabelası olmayan ve önünde yalnızca bir çığırtkanı bulunan en köhne kumar salonunu bulmuştu.

"İş arıyorum," demişti Kaz kapıda.

"Bizde yok."

"Sayılarla aram iyidir."

Adam gülmüştü. "Tuvalet temizler misin?"

"Evet."

"Eh, çok yazık. Tuvaletleri temizleyen bir çocuk zaten var elimizde."

Kaz onun yaşlarında bir çocuk mekândan ayrılana kadar bütün akşam beklemişti. Onu iki blok boyunca takip etmiş, sonra da kafasına bir taşla vurmuştu. Çocuğun bacaklarının üstüne oturup ayakkabılarını çıkarmış, akabinde ayaklarının altını kırık bir şişe parçasıyla kesmişti. Çocuk iyileşecekti ama yakın zamanda çalışamayacaktı. Kaz çocuğun çıplak ayak bileklerine dokununca tiksinti duymuştu. Azrail Mavnası'ndaki beyaz cesetleri görüp durmuş, Jordie'nin şişen derisini hissetmişti.

Ertesi akşam kumar salonuna geri dönmüştü.

“İş arıyorum,” demişti. Ve bulmuştu.

Orada çalışmış, uğraşmış, biriktirmişti. Fıçı’mn profesyonel hırsızlarını takip etmiş, nasıl yankesicilik yapıldığını, bir bayanın cüzdanının iplerinin nasıl kesildiğini öğrenmişti. İki kez hapse girmişti. Her türlü işi kabul etmeye istekli oluşuyla nam salmış, çok geçmeden de Kirlieller lakabını edinmişti. Yetenekli bir dövüşçü değildi ama inatçıydı.

“Hiç becerin yok,” demişti bir keresinde Gümüş Jartiyer’deki bir kumarbaz. “Tekniğin yok.”

“Elbette var,” diye karşılık vermişti Kaz. “ ‘Gömleğini kafasına geçir ve kan görene kadar yumrukla’ sanatında ustalaşıyorum.” Rıhtımda bir makinenin üzerinde gördüğü Brekker ismini benimseyinceye kadar Kaz adıyla anılmıştı. Çürümüş bir uzvu kesip atarmışçasına, soyadı olan Rietveld’i bırakmıştı. Bir ülke adıydı; Jordie’yle, babasıyla ve eski haliyle olan son bağıydı. Fakat Jakob Hertzoon’un onun geldiğini görmesini istemiyordu.

Hertzoon’un o ve Jordie’ye karşı çevirdiği dümenin oldukça yaygın olduğunu öğrenmişti. Kahve eviyle Zelverstraat’taki ev, taşradan gelen enayileri dolandırmak için kullandığı bir sahneden başka bir şey değildi. Kunnalı oyuncak satan Filip, Jordie’yi çekmek için kullanılan olta, Margit, Saskia ve ticaret ofisindeki yazmanlar da dümendeki yemlerdi. Hatta banka çalışanlarından biri bile dümende yer alıyor, Hertzoon’a müşterilerle ilgili bilgi aktarıyor ve taşradan gelip hesap açanları ona haber veriyor olmalıydı. Hertzoon muhtemelen aynı anda birkaç hedefi birden işletmekteydi. Jordie’nin küçük serveti, böylesi bir kurgu hazırlamaya değmezdi.

Ne var ki Kaz’ın en acımasız keşfi, iskambil kâğıtlarıyla olan yeteneğiydi. Bu yeteneği, onu ve Jordie’yi zengin edebilirdi. Bir oyunu öğrendikten

sonra onda ustalaşması sadece birkaç saatini alıyor, sonrasında kimseye kaybetmiyordu. Oynanan her eli, yapılan her bahsi hatırlayabiliyordu. Beş desteye kadar dağıtılan bütün kâğıtları akimda tutabiliyordu. Hatırlayamadığı bir şey olduğunda da bunu hile yaparak telafi ediyordu. El çabukluğunun yeri onda ayrıydı; elinde bozuk para yok etmeden kart, bardak, cüzdan ve saat yok etmeye terfi etmişti. îyi bir sihirbaz, becerikli bir hırsızdan pek farklı değildi. Çok geçmeden Kaz'm Doğu Çıta-sı'ndaki kumar salonlarında oyun oynaması yasaklanmıştı.

Gittiği her yerde, her barda, her otelde, her genelevde, her pansiyonda Jakob Hertzoon'u sormuştu. Fakat bilen birileri olsa bile bunu itiraf etmeyi reddetmişlerdi.

Sonra bir gün Kaz, Doğu Çıtası'nda bir köprüden geçerken al yanaklı ve kırçıl favorili bir adamın bir viski dükkânına girdiğini görmüştü. Artık üzerinde vakur tüccar siyahı değil, cafcaflı çizgili pantolon ve şal desenli bir yelek vardı. Kadife ceketi de koyu yeşildi.

Ne yapmak istediğinden emin olmayan Kaz kafasında bin bir türlü düşünce, kalbi küt küt atarken kalabalığı yararak ilerlemişti. Fakat melon şapkalı dev gibi bir fedai, iri eliyle dükkânın kapısında onu durdurmuştu.

"Dükkân kapalı."

"Açık olduğunu görebiliyorum." Kaz'm sesinde bir terslik vardı; tiz, yabancıydı.

"Beklemen gerekecek."

"Jakob Hertzoon'u görmem gerek."

"Kimi?"

Kaz öfkeden deliye dönmek üzere olduğunu hissetmişti. Pencereden içeriyi göstermişti. ***"Lanet olasıca*** Jakob Hertzoon'u. Onunla konuşmak istiyorum."

Fedai, Kaz'a meczupmuş gibi bakmıştı. "Aklım başına devşir, evlat," demişti. "Hertzoon diye biri yok. Onun adı Pekka Rol-lins. Fıçı'da bir yerlere gelmek istiyorsan adını öğrensen iyi edersin."

Kaz, Pekka Rollins'in adını biliyordu. Herkes biliyordu. Adamı daha önce hiç görmemişti, hepsi bu.

O anda Rollins pencereye doğru dönmüştü. Kaz onu tanımasını beklemişti; bir sırıtış, bir alaylı bakış, ufak bir tanıma belirtisi. Fakat Rollins onu fark etmemişti bile. Sıradan bir hedef. Sıradan bir kurban. Neden hatırlasındı ki?

Kaz dövüşteki ustalığım ve kumar becerisini beğenen çetelerden defalarca davet almıştı. Her seferinde hayır demişti. Fıçı'ya uyduruk bir aileye katılmak için değil, Hertzoon'u bulup cezalandırmak için gelmişti. Ne var ki asıl hedefinin Pekka Rollins olduğunu öğrenmek lıer şeyi değiştirmişti. O gece, sığındığı metruk binanın zemininde uzanmış, ne istediğini, Jordie'nin öcünü almak için ne yapabileceğini düşünmüştü. Pekka Rollins, Kaz'm elinden her şeyini almıştı. Kaz aynı şeyi Rollins'e yapmak istiyorsa onun dengi ve sonra da ondan daha üstün olması gerekecekti. Ve bunu da kendi başına yapamazdı. Bir çeteye ihtiyacı vardı ama bu, ona ihtiyaç duyan bir çete olmalıydı. Ertesi gün Sunta'ya girmiş ve Per Haskell'e bir nefere ihtiyacı olup olmadığını sormuştu. Fakat daha o zaman anlamıştı: Bir ayakçı olarak başlayacaktı, ama Dökünttüler onun ordusu olacaktı.

Onu bu gece bütün o adımlar mı getirmişti buraya? Bu karanlık koridorlara? Bu şekilde bir intikamı hiç hayal etmemişti.

Hücreler sıra sıra uzanıyor, ucu bucağı görünmüyordu. Rol-lins'i vaktinde bulmasına imkân yoktu. Oysa her şey aradığını bulana kadar, demir bir kapıdaki ızgaradan o iri vücudu, o kırmızı suratı görene kadar imkânsız görünmüştü. Her şey Pekka Rollins'in hücresinin önünde dikilene kadar imkânsız görünmüştü.

Yan tarafına yatmış uyuyordu. Sağlam bir dayak yemişti. Göğsünün alçalıp yükselişini izledi.

Kaz viski dükkânında gördükten sonra Pekka'yla kaç kez karşılaşmıştı? Adam bir kez olsun onu tanıma emaresi göstermemişti. Kaz artık çocuk değildi; Pekka'nm, dolandırdığı çocuğun yüz hatlarını tanıması için hiçbir neden yoktu ama her karşılaştıklarında bu onu öfkelendirmişti. Bu doğru değildi. Pekka'nm yüzü "Hertzoon'un yüzü- Kaz'ın zihnine tırtıllı bir bıçakla, silinmeme-cesine kazınmıştı.

Kaz acele etmiyordu. Maymuncuğunun hassas ağırlığını, avucunda tuttuğu bir böcek misali hissediyordu. İstediği bu değil miydi? Ekibi kazığa oturtulmuş Pekka'nın küçük düşürüldüğünü, rezil olduğunu, sefil ve ümitsiz duruma düştüğünü görmek istememiş miydi? Belki de bu kadarı yeterliydi. Belki de şu an tüm ihtiyacı olan, Pekka'nın onun tam olarak kim olduğunu, ona tam olarak ne yaptığını bilmesiydi. Kendince bir duruşma düzenleyebilir, kararını açıklayıp cezasını verebilirdi.

Saat Kulesi yedi kırk beşi vurmaya başladı. Gitmesi gerekiyordu. Bodruma inmek için fazla vakti kalmamıştı. Nina onu bekliyordu. Hepsi onu bekliyordu.

Fakat onun buna ihtiyacı vardı. Bunun için mücadele vermişti. Hayal ettiği gibi değildi ama belki de bunun bir önemi yoktu. Pekka Rollins, isimsiz bir Fjerdalı cellat tarafından infaz edilirse bu hiçbir anlam ifade etmezdi. Kaz dört milyon ***kruge*** sini alırdı, ama Jordie intikamına asla kavuşamazdı.

Kaz kapının kilidini zorlanmadan açtı.

Pekka gözlerini ***açıp*** gülümsedi. Demek ki uyumuyormuş.

“Merhaba, Brekker,” dedi Rollins. “Böbürlenmeye mi geldin?”

“Pek sayılmaz,” diye yanıtladı Kaz.

Kapıyı arkasından sertçe kapadı.

SAAT SEKİZ

Nerede kaldı bu Kaz? Kulaklarını çınlatan, düşüncelerini

bulandıran alarm zilleri çalarken Jesper fırının önünde ağırlığını bir o ayağına, bir bu ayağına veriyordu. Sarı Protokol mü? Kırmızı Protokol mü? Hangisi olduğunu hatırlayamıyordu. Bütün planlarını alarm sesini duymama üzerine yapmışlardı.

Inej çatıya bir halat bağlayıp tırmanmaları için aşağı salmıştı. Jesper halatın geri kalanını, çamaşırhanede bulduğu bir makası ve çamaşır tahtasının metal çubuklarından yaptığı tırmanma çengelini Wylan ve Matthias'la yukarı göndermişti. Ardından atık odasının zeminindeki yağmur damlalarını temizlemiş, geride hiçbir halat ya da varlıklarına dair herhangi bir iz bırakmadığından emin olmuştu. Geriye sadece beklemek -ve alarm çalmaya başladığında paniklemek- kalmıştı.

Tepesinde yere vuran çizmelerin sesini ve insanların birbirlerine bağırışlarını duydu. Sezgileri kuvvetli birkaç gardiyan her

an bodruma inebilirdi. Jesper'i fırının önünde bulurlarsa çatıyı kullandıkları ortaya çıkardı. Sadece kendini değil, diğerlerini de ateşe atmış olurdu.

Hadi, Kaz. Seni bekliyorum. Hepsi onu bekliyordu. Nina daha birkaç dakika önce nefes nefese kalmış bir halde odaya gelmişti.

"Gidin!" diye bağırmıştı Grisha. "Neyi bekliyorsunuz?"

"Seni!" demişti Jesper. Fakat ona Kaz'ın nerede olduğunu sorduğunda Nina'nm yüzü buruşmuştu.

"Sizinle olduğunu umuyordum."

Nina kararsızlıktan donup kalan Jesper'i aşağıda bırakarak yukarı tırmanıp gözden yitmişti. Gardiyanlar Kaz'ı yakalamışlar mıydı? Hapishanenin bir

yerlerinde yaşam mücadelesi mi veriyordu?

Kaz Brekker o. Yakalamış olsalar bile Kaz'ın kaçamayacağı hücre, kurtulamayacağı pranga yoktu. Jesper halatı onun için bırakabilir, yağmurun ve soğuyan fırının da etkisiyle yanmaması için dua edebilirdi. Fakat orada kazık gibi dikilmeye devam ederse kaçış yollarını ele vermiş olacak ve hepsi hapı yutacaktı. Tek çare tırmanmaktı.

Jesper tam halatı kavradığı sırada Kaz kapıdan içeri daldı. Gömleği kan içinde, koyu renk saçları dağınıktı.

"Acele et," dedi lafı uzatmadan.

Jesper'in kafasına binlerce soru doluştu ama hiçbirini sormadı. Kömürlerin üzerinde sallanarak tırmanmaya başladı. Hafif de olsa yağmur hâlâ yağıyordu. Jesper, Kaz tuttuğunda halatın titrediğini hissetti. Aşağı baktığında Kaz'ın arkasındaki fırın kapaklarını kapatmaya hazırlandığını gördü.

Jesper tutuna tutuna, kendini yukarı çekerek tırmandı. Kolları ağrımaya başlamış, ip avuçlarını kesmişti. Arada ayaklarıyla fırın duvarından destek almış, sonra tuğlalar yakınca geri çekmişti. Inej hiçbir şeye tutunmadan nasıl tırmanmıştı?

Saat Kulesi'nin alarm çanları hâlâ bir çekmece dolusu tencere tava gibi çalıyordu. Ne olmuştu acaba? Kaz'la Nina neden ayrılmışlardı? Ve bu durumdan paçayı nasıl kurtaracaklardı?

Jesper gözlerine yağmur suyu girmemesi için başını iki yana salladı. Yukarı çıktıkça sırt kasları gerildi.

Matthias ve Wylan onu omuzlarından tutup yukarı çekerken nefes nefese, "Azizlere şükürler olsun," dedi. Bacanın kenarından yuvarlanarak kendini

yere attı. Sırılsıklam bir yavru kedi gibi titriyordu. “Kaz halatta.”

Matthias ve Wylan onu yukarı çekmek için halatı tuttular. Jesper, Wylan’ın ne kadar katkı yaptığından emin değildi ama kesinlikle var gücüye uğraşıyordu. Kaz’ı bacadan çektiler. Kaz soluk almaya çalışarak kendini sırtüstü yere bıraktı. “Inej nerede?” dedi nefes nefese. “Nina nerede?”

“Çoktan elçilik çatısındalar,” dedi Matthias.

“Bu halatı bırakın ve diğerlerini alın,” dedi Kaz. “Gidelim.” Matthias’la Wylan kurumlu fırın halatını çatıda bırakıp iki temiz halatı kaptılar. Jesper de kalan bir tane halatı alıp ayağa kalktı. Çatının kenarına giden Kaz’ı takip etti. Inej hapishanenin çatısından, aşağıdaki elçilik sektörünün çatısına uzanan bir ip germişti. Hayalet’in kendine has yerçekimine meydan okuma kabiliyetine sahip olmayanlar için bir kayış takılmıştı.

“Azizlere, Djel’e ve Eva Hala’na şükürler olsun,” dedi Jesper minnettar bir şekilde. Sonra ipten aşağı kaydı, diğerleri de peşinden gitti.

Elçiliğin çatısı, muhtemelen karların birikmesine engel olmak için kavisliydi. Fakat devasa bir balinanın kambur sırtında yürümek gibiydi biraz. Ayrıca hapishane çatışma kıyasla belirgin şekilde daha... gözenekliydi. Pek çok giriş noktası vardı; havalandırmalar, bacalar, ışığın içeri girmesi için tasarlanmış küçük cam kubbeler. Nina’yla Inej, elçiliğin giriş rotundasına bakan filigranlı bir tepe camı olan en büyük kubbenin dibinde oturuyorlardı. Şiddetini azaltan yağmurdan pek korunamıyorlardı, fakat gövde duvarı üzerindeki muhafızlardan biri dikkatini anayoldan Saray’ın çatılarına çevirecek olsa ekibi göremezdi.

Inej’in ayaklan Nina’nın kucağındaydı.

“Topuklarındaki kauçuğu çıkaramıyorum,” dedi Nina onları yaklaşırken görünce.

“Yardım et,” dedi Kaz.

“Ben mi?” dedi Jesper. “Yok canım...”

“Yap dedim.”

Kaz’m hareketlerini izlediğinin son derece farkında olan Jesper, Inej’in kabaran ayaklarına yakından bakmak için yanma emekledi. Inej en son yaralandığında Kaz’m tepkisi biraz rahatsız edici olmuştu. Gerçi bu seferki bıçak yarası kadar kötü değildi; üstelik Kaz bu defa Siyah Uçlar’ı da bahane edemezdi. Jesper kauçuk parçacıklarına odaklandı, onları tıpkı hapishane parmaklıklarından cevher çıkardığı gibi Inej’in ayağından çıkarmaya çalıştı.

Inej, Jesper’in sırrını biliyordu ama Nina ağzı açık ona ba-kakalmıştı. “Sen bir Fabrikatör müsün?”

“Hayır desem inanır mısın?”

“Neden bana söylemedin?”

“Hiç sormadın ki,” dedi. Hiç de ikna edici değildi. “Jesper...”

“Üsteleme, Nina.” Dudaklarını birbirine bastırdı, fakat Jesper bu konuyu son duyuşu olmadığını biliyordu. Tekrar Inej’in ayaklarına odaklandı. “Azizler aşkına,” dedi.

Inej yüzünü ekşitti. “O kadar mı kötü?”

“Hayır, ayakların çok çirkin, hepsi bu.”

“Seni bu çatıya o ayaklar çıkardı.”

“İyi de burada tıkılıp kaldık mı?” diye sordu Nina. Saat Kulesi artık çalmıyordu. Takip eden sessizlikte rahatlayarak gözlerini kapadı. “Nihayet.”

“Hapishanede ne oldu?” dedi Wylan. Sesine panik geri gelmişti. “Alarmı ne tetikledi?”

“İki gardiyana rastladım,” dedi Nina.

Jesper başını kaldırdı. “Onları etkisiz hale getirmedin mi?” “Getirmesine getirdim ama bir tanesi tetiğe basmayı başardı. Başka bir gardiyan geldi. O zaman da ziller çalmaya başladı.” “Kahretsin. Alarmı o mu tetikledi yani?”

“Olabilir,” dedi Nina. “Sen neredeydin, Kaz? Seni aramakla vakit kaybetmesem merdivenlerde olmazdım. Sahanlıkta benimle neden buluşmadın?”

Kaz kubbenin camından aşağıya bakıyordu. “Beşinci kattaki hücrelere de bakmaya karar verdim.”

Hepsi ona baktı. Jesper tepesinin attığım hissetti.

“Bu da ne demek şimdi?” dedi. “Matthias’la ben dönmeden gitmeler, aramanı genişletmeye karar vermeler, Nina’ya başının belada olduğunu düşündürmeler?”

“İlgilenmem gereken bir mesele vardı?”

“Geçerli bir mazeret değil.”

“İçgüdülerimi dinledim,” dedi Kaz.

Nina duyduklarına inanamıyor gibiydi? ***“İçgüdü mü?”***

“Bir hata yaptım,” diye homurdandı Kaz. “Tamam mı?” “Tamam değil,” dedi Inej sakince. “Bize bir açıklama borçlusun.”

Kaz biraz sonra, “Pekka Rollins’i aramaya gittim,” dedi. Kaz’la Inej arasında Jesper’in anlamadığı bir bakışma gerçekleşti.

O bakışmada onun vakıf olmadığı bir bilgi vardı.

“Azizler aşkına, neden?” diye sordu Nina.

“Döküntüler’den bilgiyi ona kimin sızdırdığını öğrenmek istedim.”

Jesper bekledi. “Sonuç?”

“Onu bulamadım.”

“Üzerindeki kan neyin nesi peki?” diye sordu Matthias.

“Bir gardiyanla karşılaştım.”

Jesper inanmadı.

Kaz elini gözlerinin üzerinde gezdirdi. “Batırdım. Kötü bir karar verdim. Bana ne deseniz haklısınız ama bu, içinde bulunduğumuz durumu değiştirmez.”

Nina, Matthias’a, “Durumumuz tam olarak ne?” diye sordu. “Şimdi ne yapacaklar?”

“Bu alarm Sarı Protokol’dü. Sektörde bir karışıklık.”

Jesper ellerini şakaklarına bastırdı. “Bunun ne anlama geldiğini hatırlamıyorum.”

“Tahminimce, birilerinin hapishaneden kaçmaya çalıştığını sanıyorlar. O sektör çoktan Buz Sarayı’ndan tecrit edildi. O nedenle muhtemelen bir arama yapıp hücrelerden kimin kaçtığını anlamaya çalışacaklar.”

“Erkekler ve kadınlar nezarethanelerinde bayılttığımız insanları bulacaklar,” dedi Wylan. “Buradan çıkmalıyız. Bo Yul-Bayur’u boş verin.”

Matthias elini umursamazca havada salladı. “Artık çok geç. Gardiyanlar bir kaçma girişimi olduğuna kanaat getirirlerse kontrol noktalan yüksek teyakkuza geçerler. Kimsenin elini kolunu sallayarak geçmesine izin vermezler.”

“Yine de deneyebiliriz,” dedi Jesper. “Inej’in ayaklarını iyileştirelim de..

Inej ayaklarını esnetti, sonra da çıplak tabanlarını çakılların üzerinde test etti. “İyiler. Nasırlarım gitmiş ama.”

“Sana şikâyetlerini gönderebileceğin bir adres vereceğim,” dedi Nina göz kırparak.

“Pekâlâ, Hayalet ayaklandı,” dedi Jesper ıslak yüzünü yeniyle silerek. Yağmur, yerini hafif sise bırakmıştı. “Partiye katılanlann birkaçını bir odada bir güzel haklayıp, onların güzel kıyafetlerini giyip buradan çıkıyoruz.”

“Elçilik kapısıyla iki kontrol noktasından mı?” dedi Matthias şüpheyle.

“Hapishane sektöründen kimsenin kaçtığını bilmiyorlar. Ni-na’yla Kaz’ı gördüler, yani bazı mahkûmların hücrelerinden çıktıklarını biliyorlar. Fakat kontrol noktalarındaki gardiyanların gözleri, şık kıyafetler içindeki mis kokulu diplomatlar değil, hapishane kıyafetleri giyen serseriler arayacaktır. Onlar altı mahkûmun kaçtığını fark etmeden buradan çıkmak zorundayız.”

“Olmaz,” dedi Nina. “Buraya Bo Yul-Bayur’u bulmaya geldim. Onsuz da hiçbir yere gitmiyorum.”

“Ne anlamı var ki?” dedi Wylan. “Beyaz Ada’ya gidip Yul-Bayur’u bulmayı başarsan bile buradan çıkamayacağız. Jesper haklı; hâlâ bir

şansımız varken gitmeliyiz.”

Nina kollarını kavuşturdu. “Beyaz Ada’ya tek başıma da gitmem gerekse gideceğim.”

“Bu bir seçenek olmayabilir,” dedi Matthias. “Bakın.”

Cam kubbenin etrafında toplandılar. Aşağıdaki rotundada insanlar içip eğleniyor, birbirini selamlıyordu. Beyaz Ada’daki kutlamalar öncesinde bir nevi parti yapıyorlardı.

Ekip onları izlerken odaya dalan bir grup muhafız kalabalığı sıraya geçirmeye başladı.

“Yeni bir kontrol noktası ekliyorlar,” dedi Matthias. “İnsanlara cam köprüye geçiş izni vermeden önce tekrar kimlik kontrolü yapacaklar.”

“Sarı Protokol yüzünden mi?” diye sordu Jesper. “Muhtemelen. Tedbir amaçlı.”

Kalan son şans kırıntılarının da gözlerinin önünde yok oluşunu izlemek gibiydi bu.

“Tamamdır o zaman,” dedi Jesper. “Daha derine batmadan buradan çıkmaya çalışalım.”

“Ben bir yol biliyorum,” dedi Inej usulca. Hepsi dönüp ona baktılar. Kubbeden sızan sarı ışık, koyu renk gözlerinde yansıdı. “O kontrol noktasından geçip Beyaz Ada’ya ulaşabiliriz.” Rotun-daya nöbetçi kulübesi avlusundan giren ve nemlenen kıyafetlerini silkeleyen iki grup insanı işaret etti. Mavi İris Evi’nin kızları, elbiselerinin renkleri ve saçlarıyla boyunlarındaki çiçeklerle kolayca tanınıyorlardı. Örs’ün adamlarını bilmemekse imkânsızdı; gururla sergiledikleri dövmeler, buz gibi havaya

rağmen çıplak kollar. “Batı Çıtası heyetleri gelmeye başladı. İçeri girebiliriz.”

“Inej...” dedi Kaz.

“Nina’yla ben içeri girebiliriz,” diye devam etti Inej. Vücudu dik, sesi kararlıydı. İdam mangasına meydan okuyan birine benziyordu. “Menagerie’yle gireceğiz.”

SAAT SEKİZ BUÇUK

Kubbeden sızan ışıkta acı kahve gözleri parıldayan Kaz

onu dikkatle izliyordu.

“O kostümleri biliyorsun,” dedi Inej. “Pelerinler, başlıklar. Fjerdalılar sadece bunları görecekler. Bir Zemeni karacası. Bir Kael kısrağı.” Yutkundu, bir sonraki sözleri ağzından güçlükle çıkardı. “Bir Suli vaşağı.” Ne insan ne de kızdılar. Güzel birer nesneden ibarettiler. ***Hep bir Zemeni kızıyla yatmak istemişimdir,*** diye fısıldardı müşteriler. ***Kızıl saçlı bir Kael kızıyla. Karamel tenli bir Suli kızıyla.***

“Çok riskli,” dedi Kaz.

“Hangi iş öyle değil ki?”

“Kaz, sen ve Matthias nasıl geçeceksiniz?” diye sordu Nina. “Kilitler konusunda sana ihtiyacımız olabilir. Ayrıca adada işler sarpa sararsa mahsur kalmak istemiyorum. Menagerie’den olduğunuzu yediremezsiniz.”

“Merak etme sen,” dedi Kaz. “Helvar bizden bazı şeyleri sakladı.”

“Öyle mi?” diye sordu Inej.

“Sandığınız...” Matthias elini kısacık saçlarında gezdirdi. “Bunu nereden biliyorsun, ***demjinl***” diye homurdandı Kaz’a.

“Mantık. Buz Sarayı, yedek güvenlik sistemlerinden oluşan bir şaheser. Her şeyin bir yedek tedbiri var. O cam köprü oldukça etkileyici ama bir acil durumda takviye birlikleri Beyaz Ada’ya getirmek ve kraliyet ailesini dışarı çıkarmak için başka bir yol olmalı.”

“Evet,” dedi Matthias öfkeyle. “Beyaz Ada’ya giden başka bir yol daha var ama pis bir yol.” Nina’ya baktı. “Ve kesinlikle bir gece elbisesiyle geçilemez.”

“Dur biraz,” diye araya girdi Jesper. “Hepiniz Beyaz Ada’ya geçebilecek olduktan sonra, pismiş temizmiş kimin umurunda? Diyelim ki Nina, Fjerdalı bir kodamandan Yul-Bayur’un yerini öğrendi ve siz de onu buraya getirdiniz. Kapana kısılmış olacağız. O vakte kadar gardiyanlar aramalarını tamamlamış, sektörden altı tu-tuklunun bir şekilde kaçmış olduğunu anlamış olacaklar. Zaten düşük olan elçilik kapılarından ve kontrol noktalarından geçme şansımız hepten sıfıra inecek.”

Kaz kubbenin üzerinden elçiliğin açık avlusuna ve ötesindeki dış gövdenin nöbetçi kulübesine baktı.

“Wylan, bu kapılardan birini etkisiz hale getirmek ne kadar zordur?”

“Açmak için mi?”

“Hayır, kapalı tutmak için.”

“Bozmak mı demek istiyorsun?” Wylan omuz silkti. “Çok zor olacağını sanmam. Hapishane kapısından girdiğimizde mekanizmayı göremedim ama plana bakılırsa standarttır diye tahmin ediyorum.”

“Makara, çark, birkaç büyük vida falan mı?”

“Şey, evet. Bir de büyükçe bir vinç. Kablolar onu büyük bir bobin gibi sararlar. Muhafızlar da onu bir tür kol ya da tekerlek aracılığıyla hareket ettirirler.”

“Vinçlerin nasıl çalıştığını biliyorum. Peki onu bozabilir misin, sen onu söyle.”

“Sanırım. Fakat karmaşık olan, kabloların bağlı olduğu alarm sistemi. Siyah Protokol’ü tetiklemeden bozabileceğimden kuşkuluyum.”

“Güzel,” dedi Kaz. “O zaman öyle yapacağız.”

Jesper elini kaldırdı. “Özür dilerim ama, Siyah Protokol ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğimiz şey değil miydi?” “İşimizin bittiğinin belgesi gibi bir şeydi sanırım,” dedi Nina. “Siyah Protokol’ü onlara karşı kullanırsak başka. Bu gece, Saray’ın güvenlik güçlerinin büyük bölümü Beyaz Ada’yla burada, elçilikte yoğunlaşmış durumda. Siyah Protokol

çaldığında cam köprü kapanacak ve konuklarla birlikte bütün muhafızlar adada hapsolacaklar.”

“İyi ama Matthias’m adadan çıkış yolu ne olacak?” diye sordu Nina.

“O taraftan büyük bir kuvveti getiremezler,” diye kabul etti Matthias. “En azından kısa sürede.”

Kaz başı yana yatık, gözleri hafif dalgın, Beyaz Ada’ya baktı. “Plan yapıyor,” diye mırıldandı Inej.

Jesper başıyla onayladı. “Kesinlikle.”

Inej o bakışı özleyecekti.

“Gövde duvarında üç kapı var,” dedi Kaz. “Sarı Protokol yüzünden hapishane kapısı çoktan kilitlendi. Elçilik kapısı, konuklar yüzünden tıkanmış durumda; Fjerdalılar, askerleri oradan geçir-meyeceklerdir. Bu durumda geriye sadece ***drüskelle*** sektöründeki kapı kalıyor. Jesper, sen ve Wylan o kapıyı halledeceksiniz. Öyle bir bozun ki peşimizden gelecek muhafızlar dışarı çıkamasmlar.” “Fjerdalıları kendi kalelerine hapsetme fikrini camgönülden destekliyorum,” dedi Jesper. “Cidden. Peki ama ***biz*** nasıl dışarı çıkacağız? Siyah Protokolü tetiklediğimizde siz o adada mahsur kalacaksınız, biz de dış çemberde. Ne silahımız var ne de yıkım malzememiz.”

Kaz bir jilet kadar keskin sırıttı. “Neyse ki becerikli hırsızlarız. Biraz alışverişe çıkacağız; ve hesabı da Fjerdalılar ödeyecek. Inej,” dedi, “şöyle parlak bir şeyle başlayalım.”

Kaz büyük cam kubbenin yanında kafasındakileri anlattı. Eski plan cüretkârdı ama hiç değilse gizlilik üzerine kurulmuştu. Yeni plansa gözü pek hatta belki de çılgmcaydı. Fjerdalılara orada olduklarını resmen ilan edeceklerdi. Ekip yine ayrılacaktı. Devinimlerini yine Saat Kulesi'nin çalışına göre ayarlayacaklardı. Fakat bu kez hata payı çok daha az olacaktı.

Inej, ihtiyat, korku bulma umuduyla kalbini yokladı. Ne var ki sadece istek buldu. Bu, Per Haskell'e olan borcunu ödemek için yaptığı bir iş değildi. Kaz ya da Dökuntüler için tamamlamak istediği bir görev değildi. ***O*** istiyordu bunu, parayı ve paranın gerçekleştirmesini sağlayacağı hayalleri.

Kaz açıklamasını yapar ve Jesper de çamaşırhane makasıyla halat parçaları keserken Wylan da Inej'le Nina'nın hazırlanmasına yardım etti. Menagerie üyeleri olduklarını yutturabilmek için dövmeye ihtiyaçları vardı. Nina'yla başladılar. Kaz'ın maymuncuklarını ve Jesper'in çatıdan çıkardığı bakır piritini kullanan Wylan, Inej'in tarifine uygun olarak ve gerekli değişiklikleri yaparak Menagerie tüyünü Nina'nın koluna çizmeye çalıştı. Ardından Nina mürekkebi kendi derisine işledi. Bir Corporalki, dövme iğnesine ihtiyaç duymazdı. Nina, Inej'in önkolundaki yara izlerini düzeltmek için elinden geleni yaptı. Ortaya çıkan eser kusursuz olmasa da vakitleri kısıtlıydı. Ayrıca Nina da bir Terzi değildi. Wylan,

Inej 'in koluna bir tavus kuşu tüyü çizdi.

Nina duraksadı, "Emin misin?"

Inej derin bir nefes aldı. "Savaş boyası," dedi hem Nina'ya hem kendine. "Savaş işaretim."

"Ayrıca geçici," diye söz verdi Nina. "Limana vardığımız gibi sileceğim."

Liman. Inej coşkulu bayraklarıyla ***Ferolind' i*** düşündü. Tavus kuşu tüyünün derisine işlenişini izlerken o görüntüyü aklında tutmaya çalıştı.

Yakından incelendikleri takdirde dövmelerin gerçek olmadığı anlaşılırdı. Fakat inandırıcı olmalarını umdular.

Sonunda ayaklandılar. Inej, Menagerie'nin geç geleceğini tahmin etmişti; Tante Heleen gösterişli girişler yapmaya bayılırdı. Fakat yine de vakit geldiğinde yerlerini almış ve harekete geçmeye hazır olmaları gerekiyordu.

Öte yandan tereddüt ettiler. Bir daha asla görüşemeyecekleri, bazılarının - belki de hiçbirinin- bu geceyi sağ atlatamayacağı düşüncesi havada asılı kaldı. Bir Kumarbaz, bir mahkûm, asi bir evlat, kayıp bir Grisha, katil olan Sulili bir kız, katilden de kötüsü olan Fıçılı bir çocuk.

Inej yalınayak ve kuruma bulanmış hapishane üniformaları içinde titreyen, kubbenin altın ışığında belli olan yüz hatları havadaki sisle yumuşayan tuhaf ekibine baktı.

Onları birbirine ne bağlıyordu? Tamah mı? Çaresizlik mi? Yoksa bu gece biri ya da hepsi sırra kadem bassa kimsenin arayıp sormayacağı bilgisi miydi sadece? Inej'in annesiyle babası, kaybettikleri kızları için hâlâ gözyaşı dökebilirlerdi; fakat Inej bu gece ölürse şu anki hali için kimse yas tutmazdı. Ailesi, anne babası, kardeşleri yoktu; sadece birlikte savaşacağı insanlar vardı. Belki de buna bile şükretmeliydi.

İlk Jesper konuştu. "Yas yok," dedi sırıtarak.

"Cenaze yok," diye karşılık verdiler bir ağızdan. Matthias bile usulca mırıldandı sözleri.

"İçinizden biri hayatta kalırsa tabutumun üstü açık kalsın mutlaka," dedi Jesper iki ince halat yumağını omzuna atıp Wylan'a peşinden gelmesini işaret ederek. "Dünya bu güzel yüzü birkaç saniye daha görmeyi hak ediyor."

Inej, Matthias'la Nina arasındaki bakışmanın yoğunluğuna pek şaşırmadı. Shularla yapılan çarpışmadan sonra aralarında bir şeyler değişmişti. Fakat Inej bunun ne olduğundan emin olamadı.

Matthias boğazını temizleyip Nina'ya tuhaf bir baş işareti yaptı.
"Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Nina, Matthias'a aynı şekilde karşılık verip peşinden gitti. Inej bu duruma sevindi; Kaz'la yalnız konuşmak istiyordu.

"Sana bir şey getirdim," dedi hapishane tuniğinin yeninden deri eldivenleri çıkararak.

Kaz eldivenlere bakakaldı. "Nasıl..."

"Atılan eşyaların arasında buldum. Tırmanmadan önce." "Karanlıkta altı kat."

Inej başıyla onayladı. Teşekkür beklemiyordu. Ne tırmanış ne eldivenler ne de başka bir şey için.

Kaz eldivenleri yavaşça giyerken Inej de Kaz'ın solgun, savunmasız ellerinin deri eldivenlerin içinde kayboluşunu izledi. Üçkâğıtçı elleriydiler; kilitleri açmak, bozuk paralan gizlemek, nesneleri ortadan kayboldurmak için yaratılmış uzun, zarif parmaklar.

"Ketterdam'a döndüğümüzde payımı alıp Dökünтüler'den ayrılacağım."

Kaz başını çevirdi. "Aynlmalısın da. Fıçı için hep fazla iyiydin." Gitme vakti gelmişti. "Gitme vakti, Kaz."

Kaz, Inej'in bileğini yakaladı. "Inej." Eldivenli başparmağını bileğinin, tüy dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Buradan sağ kurtulamazsak, bilmeni

istiyorum ki...”

Inej bekledi. Kaz’dan gelecek doğru kelimeler üzerine, havalanmaya hazır bekleyen içindeki umudun, kanatlarını hışırdattığını duydu. Fakat o umudu durgunlaştırdı. O kelimeler asla gelmeyecekti. ***Kalp bir oktur.***

Inej uzanıp Kaz’m yanağına dokundu. Yine irkileceğini hatta elini iteceğini düşünmüştü. Kaz’la omuz omuza mücadele ettikleri, gece geç saatlere kadar planlar yaptıkları, imkânsız soygunlar, gizli görevler gerçekleştirdikleri, bir yerden bir yere koştururken kızarmış patates yemekleriyle türlüleri aceleyle mideye indirdikleri yaklaşık iki yıllık sürede eldiven, ceket ya da gömlek kolu engeli olmaksızın teni tenine ilk kez dokunmuştu. Yanağını avucunun içine aldı. Derisi yağmur nedeniyle ıslak ve serindi. Kıpırdamadan duruyordu ama içinden bir titreme geçtiğim gördü. Adeta kendisiyle bir savaş veriyordu.

“Bu gece buradan sağ kurtulamazsak korkmadan öleceğim, Kaz. Sen de aynını söyleyebilir misin?”

Kaz’ın gözleri neredeyse siyahtı, gözbebekleri irileşmişti. Teni tenine dokunurken kıpırdamadan durmak için bütün irade gücünü kullandığını görebiliyordu. Öte taraftan kendini çekmedi. Inej elinden bu kadarının geldiğini biliyordu ama yeterli değildi.

Inej elini indirdi. Kaz derin bir nefes aldı.

Kaz dualarını istemediğini söylemişti. O nedenle dua etmeyecekti fakat ona yine de şans diledi. Artık hedefini belirlemiş, kalbine bir yol bulmuştu. O yolun Kaz’dan uzakta olduğunu bilmek acı verse de buna dayanabilirdi.

Nina kubbenin kenarında Menagerie'nin gelişini bekleyen Inej'in yanına gitti. Tamamen filigran ve camdan oluşan kubbe geniş ve sığdı. Inej aşağıdaki geniş rotundanın zemininde mozaik olduğunu fark etti. Konukların arasından kısa aralıklarla görünen zeminde Buz Sarayı ayakta kaldıkça daireler çizmeye mahkûm iki kurt birbirini kovalıyordu.

Büyük kemerli yoldan giren konuklar, üstlerinin aranması için küçük gruplar halinde rotundamn bitişiğindeki odalara yönlendiriliyordu. Inej muhafızların odalardan ellerinde broşlar, kirpi dikeninden kalemler ve hatta Inej'in metal ya da tel ihtiva ettiğini farz ettiği kuşaklarla çıktıklarını gördü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun," dedi Nina. "O ipekleri tekrar giymek zorunda değilsin."

"Daha kötülerini de yaptım."

"Biliyorum. Bizim için altı katlı bir cehennemden tırmandın."

"Onu kastetmemiştim."

Nina durakladı. "Onu da biliyorum." Kısa bir tereddütten sonra, "Para ödülü senin için bu kadar önemli mi?" dedi. Inej, Ni-na'nın sesinde suçluluk duyduğuna şaşırdı.

Saat Kulesi saat dokuzu vurmaya başladı. Inej rotundamn zemininde birbirini kovalayan kurtlara baktı. "Bu işe neden giriştiğimi bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama neden tamamlamak zorunda olduğumu biliyorum. Kaderin beni buraya neden getirdiğini, beni ödüle giden yola neden koyduğunu biliyorum."

Müphem konuşuyordu. Gelgelelim yüreğinde alevlenen hayalinden - kendine ait bir mürettebattan, onun yönetiminde bir gemiden, bir mücadeleden- bahsetmek için henüz hazır değildi. Vaktinden önce

yeşermeye zorlanmadığı takdirde büyüyüp olağanüstü bir şeye dönüşebilecek bu yeni tohumu sır olarak saklaması gerektiğini hissediyordu. Denize nasıl açılacağını bile bilmiyordu. Öte yandan içinden bir ses, Nina'ya bu hayalini anlatmak istiyordu. Nina, Ravka'ya dönmeyecek olsa mürettebatında bir Cellat görmek harika olurdu.

"Geldiler," dedi Nina.

Menagerie kızla ı rotundamn kapılarından üçgen dizilişinde girdiler. Elbiseleri mum ışığında parıldıyor, pelerinlerinin başlıkları yüzlerini gizliyordu. Her başlık bir hayvan biçiminde dikilmişti; yumuşak kulaklı ve hassas beyaz benekli bir Zemeni karacası, kumral yeleli bir Kael kısrağı, boncuklu kırmızı pullu bir Shu yılanı, bir Ravka tilkisi, Güney Kolonileri'nden bir leopar, bir kuzgun, bir kakım ve tabii ki bir Suli vaşağı. Fjerda kurdu rolüne bürünmüş, gümüşi postlu, uzun boylu sarışın kızın olmayışı dikkat çekiciydi.

Üniformalı bayan muhafızlarca karşılandılar.

"Onu göremiyorum," dedi Nina.

"Biraz bekle. Tavus kuşu en son girer."

Aynen öyle de oldu: ışıl ışıl deniz mavisi satenleriyle, altın kafasını çevreleyen detaylı tavus kuşu tüylerinden yakasıyla Heleen Van Houden.

"Pek de sadeymiş," dedi Nina.

"Fıçı'da başka türlü rağbet görmez."

Inej yüksek perdeden tiz bir ıslık çaldı. Uzakta bir yerden Jes-per'in ıslığı duyuldu. ***İşte o an geldi***, diye düşündü Inej. Kayayı itmişti ve bayırdan

aşağı doğru yuvarlanıyordu. Nasıl bir hasara yol açacağını, enkazın üzerine ne inşa edilebileceğini kim bilebilirdi?

Nina gözlerini kısarak camdan baktı. “O elmasların ağırlığı altında yıkılmamayı nasıl beceriyor? Gerçek değildirler herhalde.”

“Ah, dibine kadar gerçekler,” dedi Inej. O mücevherler, onun gibi kızların alınteri, kanı ve kederiyle satın alınmıştı.

Muhafızlar, Menagerie’nin mensuplarını üç gruba ayırırken Heleen’i ayrı bir yere götürdüler. Tavus kuşunun, kızlarının önünde kıyafetlerini çıkarıp eteğini kaldırması asla beklenemezdi.

“İşte oradalar,” dedi Inej, Suli vaşağıyla Kael kısrağının dahil olduğu grubu göstererek. Rotundamn solunda kalan kapılara doğru ilerliyorlardı.

Nina grubu gözleriyle izlerken Inej de çatıda onların izinden hareket etti.

“Hangi kapı?” diye seslendi.

“Sağdaki üçüncü,” dedi Nina. Inej en yakındaki havalandırma kanalına gidip ızgarasını kaldırdı. Nina biraz sıkışacaktı ama idare edeceklerdi artık. Inej havalandırma kanalına kayarak indi, çömelip odaların arasındaki dar boşluk boyunca ilerledi. Arkasında önce bir homurtu, sonra da boşluğun tabanına bir çuval gibi inen Nina’dan bir ***güm*** sesi duydu. Inej yüzünü buruşturdu. Aşağıdaki kalabalığın çıkardığı gürültünün onları gizleyeceğini umuyordu. Ya da belki de Buz Sarayı’nda gerçekten iri fareler dolaşıyordu.

Yolda havalandırma kapaklarından odalara bakarak emeklediler. Sonunda muhafızların konukları araması için tahsis edilmiş küçük bir toplantı odasına geldiler.

Egzotikler pelerinlerini çıkarmış, uzun oval masanın üzerine sermişlerdi. Sarışın muhafızlardan biri, kızların üstünü arıyordu. Kostümlerinin dikişlerini ve kenarlarını yokluyor hatta parmaklarını saçlarına bile batırıyordu. Diğer muhafızsa elini tüfeğine dayamış, gözcülük yapıyordu. Silahla pek rahat görünmüyordu. Inej, Fjerdalılarm kadınların muharip sıfatıyla orduda yer almalarına izin vermediklerini biliyordu. Belki de kadın muhafızlar başka bir birlikten alınarak görevlendirilmişlerdi.

Inej'le Nina, muhafızlar kızların üstünü, pelerinlerini ve küçük boncuklu çantalarını aramayı bitirene kadar beklediler.

"Ven tidder," dedi muhafızlardan biri, Menagerie kızlarının giyinmelerine izin vermek için odadan çıkarlarken.

"Beş dakika," diye çevirdi Nina fısıldayarak.

"Hadi," dedi Inej.

"Çekilmen lazım."

"Neden?"

"Çünkü görüşümün açık olması gerek ama şu an tek görebildiğim senin popon."

Inej kıvrılarak öne doğru gidince Nina havalandırmadan odayı daha net şekilde görebildi. Bir saniye sonra Menagerie kızlan koyu mavi halının üzerine yığılırken dört adet düşme sesi duydu.

Inej hemen ızgarayı yerinden çıkarıp masanın parlak yüzeyine indi. Peşinden de Nina biraz daha sert bir iniş yaptı.

"Affedersin," diye inledi ayağa kalkarken.

Inej az kalsın gülüyordu. “Muharebede oldukça zarifsin ama düşmeye geldi mi iş değişiyor.”

“Okulda o dersi kaçırmışım.”

Suli ve Kael kızlarını iç çamaşırlarına kadar soydular. Akabinde bütün kızların el ve ayak bileklerini perdelerin kordonlarıyla bağladılar, hapishane kıyafetlerinden yırttıkları kumaşları da ağızlarına tıktılar.

“Zaman daralıyor,” dedi Inej.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı Nina Kaelli kıza. Inej normalde Nina’nın pigmentler kullanarak kendi saç rengini değiştireceğini biliyordu ama vakit yoktu. Nina kızın parlak kırmızı saçlarının rengini doğrudan kendi saçlarına aktardı. Kaelli kızm saçları yer yer, belli belirsiz pas rengini andıran beyaz dalgalara dönüştü. Ni-na’nınkilerse tam Kael kırmızısı değildi. Nina’nın gözleri mavi değil, yeşildi fakat bu tarz bir işlem aceleye getirilemeyeceğinden aynen bıraktı. Kızın boncuklu çantasından fondöten alıp cildini olabildiğince soluklaştırdı.

Nina çalışırken Inej diğer kızlan uzak duvardaki yüksek, gümüş renkli bir dolaba sürükledi. Uzuvlannı Kaelliye yer kalacak şekilde ayarladı. Sulili kızın ağzındaki tıkacın sağlam olup olmadığını kontrol ederken suçluluk hissetti. Tante Heleen onu Inej’in yerini doldurması için getirmiş olmalıydı; aynı bronz tene ve aynı koyu renk, gür saçlara sahipti. Lâkin vücut yapısı farklıydı; ince ve kemikli değil, yumuşak ve dolgundu. Belki de Tante Heleen’e kendi özgür iradesiyle gelmişti. Belki de bu hayatı kendi seçmişti. Inej bunun doğru olduğunu umdu. “Azizler seni korusun,” diye fısıldadı Inej baygın kıza.

Kapı vuruldu, bir ses Fjerdaca konuştu.

“Odayı sıradaki kızlar için boşaltmamız gerekiyormuş,” diye fısıldadı Nina.

Inej'le Nina, Kaelli kızı dolaba tıktılar ve kapaklarını kapatıp kilitledikten sonra kostümlerini giydiler. Inej üzerindeki ipeklerin uyandırdığı bilindik nahoş hissi, halhallarındaki zillerin korkunç şıngırtısını düşünecek vakti olmadığı için sevindi. Başlıklarını kafalarına geçirdiler, aynada çabucak kendilerine baktılar.

İkisinin kostümleri de onlara göre değildi. Inej'in mor ipekleri fazla boldu. Nina'nmkilerse...

"Bu ne şimdi böyle?" dedi üzerindekileri süzerek. Derin dekolteli elbisenin kalça kısmı, üzerine tam oturuyordu, mavi yeşil pullara benzeyecek şekilde işlenmişti ve alt kısmı ışıldayan kat kat şifondu. "Denizkızı olabilir mi?" dedi Inej. "Ya da dalga?"

"Ben at sanmıştım."

"Eh, sana bir toynak elbisesi giydirmeyeceklerdir."

Nina elleriyle gülünç kostümü düzeltti. "Birazdan tüm gözler üzerimde olacak."

"Bu kıyafete Matthias ne diyecek çok merak ediyorum." "Onaylamaz herhalde."

"Senin hiçbir şeyini onaylamıyor zaten. Oysa güldün mü tatlı suya konmuş lale gibi canlamveriyor."

Nina homurdandı. "Lale Matthias."

"İri, asık suratlı, sarı lale."

"Hazır mısın?" diye sordu Nina başlıklarını yüzlerine kadar indirerek.

“Evet,” dedi Inej. Ciddiydi de. “Muhafızların dikkatini dağıtmamız gerek. İçeri dört kızın girip ikisinin çıktığını fark edeceklerdir.”

“O işi bana bırak. Sen pelerininin ucuna dikkat et.”

Kapıyı açtıkları gibi muhafızlar sabırsızca dışarı çıkmalarını işaret ettiler. Nina pelerininin altında parmaklarını sertçe büktü. Muhafızlardan biri, üniformasının önüne burnundan kanlar akmaya başlayınca homurdandı. Diğer muhafız geri çekildi ama biraz sonra karnım tutmaya başladı. Bileğini buran Nina, kadının midesini bulandırmıştı.

“Pelerininin ucu,” diye tekrarladı soğukkanlılıkla.

Muhafız iki büklüm olup akşam yemeğini mermer zemine çıkarmadan Inej pelerininin ucunu tam zamanında toplamayı başardı. Salonda bulunan konuklar feryatlar arasında birbirlerini iterek oradan uzaklaşmaya çalıştılar. Nina’yla Inej, iğrendiklerini belirten sesler çıkararak yanlarından geçip gittiler.

“Burnunu kanatsan da yeterli olurdu herhalde,” diye fısıldadı

Inej.

“İşi şansa bırakmamak lazım.”

“Hani bilmesem, Fjerdalılara garazın var diyeceğim.”

Başlan önde, onları salonun diğer tarafına yönlendirmeye çalışan Zemeni karacasmı görmezden gelerek rotundayı dolduran insan selinin arasına karıştılar. Gerçek Menagerie kızlarına fazla yaklaşmamaları gerekiyordu. Inej pelerinlerinin kalabalıkta fazla göze batmadıklarım umdu.

“Bu tarafa,” dedi Inej, Nina’yı Menagerie’nin diğer kızlarından uzaktaki bir sıraya yönlendirerek. Daha hızlı ilerliyor gibiydi. Fakat sıranın önüne ulaştıklarında Inej ***yanlış karar vermiş*** olabileceğini düşündü. Bu muhafız, diğerlerinden daha haşin ve aksi görünüyordu. Nina’nın belgelerini almak için elini uzattı, soğuk mavi gözleriyle belgeleri didik didik etti.

“Buradaki tarifte çillerin olduğu yazılı,” dedi Kerchçe.

“Var,” dedi Nina sakince. “Şu an görünmüyorlar, hepsi bu. Görmek ister misin?”

“Hayır,” dedi Fjerdalı buz gibi bir edayla. “Belgede belirtilenden daha uzunsun.”

“Çizmelerden,” dedi Nina. “Bir erkeğin gözlerinin içine bakabilmek isterim. Çok güzel gözlerin var.”

Adam belgeye baktı, sonra Nina’yı tepeden tırnağa süzdü. “Bahse girerim, belgedekinden daha ağırsındır.”

Ustaca omuz silkti, dekoltesinin pullan aşağıya kaydı. “Keyfim yerinde olduğunda yemeyi severim,” dedi arsızca dudaklarını büzerek. “Ve keyfim de hep yerindedir.”

Inej sakinliğini korumak için amansız bir mücadele veriyordu. Nina gözlerini de kırpıştırırsa bu mücadeleyi kaybedeceğini ve kahkahalara boğulacağını biliyordu. Fakat Fjerdalı bu palavraları yutmuş gibiydi. Belki de Nina’nın, bütün gürbüz kuzeyliler üzerinde sersemletici bir etkisi vardı.

“Geç,” dedi ters bir şekilde. Sonra da ekledi, “Ben... daha sonra partiye uğrayabilirim.”

Nina parmağını adamın kolunda gezdirdi. “Gelirsen dans edebiliriz.”

Aptalca sırıttıktan sonra boğazını temizledi ve tekrar o haşin ifadesini takındı. ***Azizler aşkına***, diye düşündü Inej, ***sürekli bu kadar katı olmak insanı yorar herhalde.*** Inej'in belgelerine şöyle bir baktı. Belli ki aklı hâlâ Nina'nın mavi yeşil şifonunun altında-kilerdeydi. Inej'e geçmesini işaret etti; fakat Inej öne adımını attığı sırada tökezledi.

"Dur," dedi muhafız.

Inej durdu. Nina omzunun üstünden geriye baktı. "Ayakkabılarının nesi var?"

, "Biraz büyükler sadece," dedi Inej. "Tahminimden fazla bollaştılar."

"Kollarını göster," dedi muhafız.

"Niçin?"

"Göster sen," dedi muhafız sertçe.

Inej kollarını pelerinin altından çıkarıp uzattı, tavus kuşu tüyü dövmesini gösterdi.

Yüzbaşı rütbeli bir muhafız yanlarına geldi. "Sorun ne?" "Kız Sulili, tamam. Menagerie dövmesi de var ama bir terslik var gibi."

Inej omuz silkti. "Küçükken kolum yanmıştı."

Yüzbaşı girişe yakın bir yerde etrafları muhafızlarca çevrelenmiş asabi bir grup konuğu işaret etti. "Şüpheliler oraya gidiyor. Bunu da onların yanına koy. Belgelerinin tekrar gözden geçirilmesi için onu kontrol noktasına geri götüreceğiz."

"Partiyi kaçıracağım ama," dedi Inej.

Muhafız onu duymazdan gelerek sıradaki diğer insanların bakışları ve fısıldaşmaları arasında kolunu tutup girişe doğru çekti. Inej'in kalbi küt küt atmaya başladı.

Nina'nın fondötenin altında kireç gibi olan yüzünde korku peyda oldu. Fakat Inej'in onu teselli etmek için söyleyebileceği hiçbir şey yoktu. Belli belirsiz başını salladı. ***Git,*** diye düşündü sessizce. ***Artık her şey senin elinde.***

SAAT DOKUZ

"

Ya hayır dersem, Brekker?" Matthias bunun sadece bir

duruş olduğunu biliyordu. İtiraz vakti çoktan geçmişti. Elçiliğin hafif eğimli çatısında çoktan *drüskelle* sektörüne doğru koşuyorlardı; Wylan nefes nefese kalmışken Jesper oldukça rahat görünüyor, Brekker'se çarpık adımlarına ve bastonundan mahrum olmasına rağmen onlara ayak uyduruyordu. Fakat Matthias, bu adi hırsızın onu bir kitap gibi okuyabilmesinden hiç hazzetmiyordu. "Ya kendimden ve onurumdan kalan bu son parçayı sana vermezsem?"

“Vereceksin, Helvar. Nina şu anda Beyaz Ada’ya gidiyor. Onun orada mahsur kalmasına göz mü yumacaksın gerçekten?” “Farazi konuşuyorsun.”

“Ben gördüklerimi söylüyorum.”

Jesper, çatının üzerine hızla giderlerken aşağıdaki zarif avluları görünce, “Bunlar mahkemeler, değil mi?” dedi. Her biri, şınl şırıl akan fıskiyelerin etrafına inşa edilmiş, hışırtılı buz söğütleriyle donatılmıştı. “Demem o ki ölüm cezasına çarptırılacaksan burası bunun için ideal olabilir.”

“Her yerde su var,” dedi Wylan. “Fıskiyeler Djel’i mi temsil ediyor?”

“Memba,” diye düşündü Kaz, “bütün günahların yıkandığı yer.”

“Ya da seni suda boğarak itirafa zorladıkları yer,” dedi Wylan.

Jesper homurdandı. “Wylan, düşüncelerin epey karardı. Dökün-tüler’in sende kötü bir etki bırakmış olabileceğinden korkuyorum.”

Drüskelle sektörünün çatısına geçmek için çift katlı halatla tırmanma çengeli kullandılar. Wylan’ın beline ip dolamak zorunda kaldılar, fakat Jesper’le Kaz ipte sinir bozucu bir hızla, rahatlıkla ilerlediler. Matthias daha temkinliydi. Belli etmese de halatın gıcırdayıp esnemesinden hiç hoşlanmamıştı.

Diğerleri onu ***drüskelle*** çatısının taş zeminine çektiler. Ayakları yere değen Matthias’ın birden başı döndü. Burayı Buz Sarayı’ndan da dünyadaki herhangi bir yerden de daha çok evi bellemişti. Fakat evine bambaşka bir amaçla dönmüş, hayatı tamamen altüst olmuştu. Karanlığın içine bakan Matthias çatının yerini belli eden piramit biçimli devasa tepe camını gördü. Camdan baksa kendini eğitim odalarında tatbikat yaparken, yemek salonundaki uzun masada otururken göreceğine dair rahatsız bir hisse kapıldı.

Uzakta nöbetçi kulübesinin bitişiğindeki kulübelerinde uluyan ve havlayan kurtlan duyunca bakıcılarının bu gece nereye gittiklerini merak etti. Elini uzatarak onlara yaklaşsa onu tanırlar mıydı? Kendini tanıdığından o bile emin değildi. Kuzey buzullarındayken seçimlerinden zerre kadar şüphe duymamıştı. Fakat şimdi bu serseriler ve hırsızlar, Inej'in cesareti, Jesper'in gözü pekliği ve Nina, hep Nina'ydı zaten, düşüncelerini bulandırmıştı. Nina fırın bacasından üstü başı dağınık, nefes nefese, korkmuş ama canlı olarak çıktığında hissettiği rahatlamayı inkâr edemiyordu. O ve Wylan onu bacadan çekip çıkardıklarında onu bırakmak için kendini zorlamak mecburiyetinde kalmıştı.

Hayır, o tepe camından bakmayacaktı. Özellikle bu gece, daha fazla zayıflığı göze alamazdı. İlerleme zamanıydı.

Çatının buz hendeğine bakan ucuna ulaştılar. Bulundukları yerden sağlam görünüyordu. Yüzeyi ayna gibi parlaktı ve Beyaz Ada'daki nöbetçi kuleleriyle aydınlanmıştı. Ne var ki hendeğin zar gibi ince buz katmanının gizlediği sular sürekli kımıldıyordu.

Kaz çatının kenarına bir halat daha bağladı, hendeğin kıyısına inmeye hazırlandı.

"Ne yapacağınızı biliyorsunuz," dedi Jesper'le Wylan'a. "Saat on birde. Daha önce değil."

"Ne zaman erken bir iş yaptım ki?" diye sordu Jesper.

Kaz kendini inişe hazırlayarak kenarda gözden kayboldu. Elleriyle halatı sıkı sıkıya tutan, çıplak ayaklarını duvara yaslayan Matthias onu izledi. Başını kaldırdığında Wylan'la Jesper'in kendisine baktıklarını gördü. Fakat biraz sonra tekrar baktığında gitmişlerdi.

Buz hendeğini kuşatan kıyı, ince, kaygan beyaz bir taşın yüzeyinden hemen hemen farksızdı. Sırtını duvara veren Kaz oraya tünedi, kaşlarını çatarak hendeğe baktı.

“Karşıya nasıl geçeceğiz? Hiçbir şey görmüyorum.”

“Çünkü buna layık değilsin.”

“Aynı zamanda miyobum. Orada hiçbir şey yok.”

Matthias ellerini kalça hizasında taşın üzerinde gezdirerek duvarın dibinden yavaş yavaş yürümeye başladı. “Hringkâlla’da biz ***drüskelle\Q\:*** adaylıklarımızı tamamlarız,” dedi. “Törende adaylıktan acemi ***drüskelleliğe*** geçeriz... kutsal külde.”

“Ağacın sizinle konuştuğu yerde yani.”

Matthias, Kaz’ı suya itme dürtüsüne karşı koydu. “Djel’in sesini duymayı umduğumuz yerde. Fakat o en son adımdır. Öncesinde buz hendeğini yerimizi belli etmeden geçmemiz gerekir. Layık görülürsek Djel bize yolu gösterir.”

İşin aslı şuydu ki yaşlı ***drüskelle*** ler, tarikata girdiğini görmek istedikleri adaylara hendeğin karşısına geçmenin sırrını aktarırlardı. Böylece zayıf olanları ya da grupla başarılı bir şekilde kaynaşama-yanları saf dışı bırakmış olurlardı. Dost edinmişsen, kendini kanıtlamışsan ağabeylerden biri seni bir kenara çeker ve ***drüskelle***liğe

geçiş gecesinde buz hendeğinin kıyısına gitmeni ve elini ***drüskelle*** sektörünün duvarında gezdirmeni söylerdi. Duvarın ortasında bir kurt oyması bulurdun. Bu kurt oyması, elçilik kanadından hendek boyunca uzanan köprü kadar büyük ve kemerli olmasa da düz ve yalnızca birkaç ayak genişliğinde olan başka bir cam köprünün yerini belli ederdi. Yüzeyin

donmuş tabakasının hemen altında yer alırdı ve orada olduğunu bilmiyorsan onu göremezdin. Gizli köprüyü nasıl bulacağını ve yerini fark ettirmeden nasıl karşıya geçeceğini Matthias'a Komutan Brum bizzat kendi söylemişti.

Matthias'm parmaklarının duvardaki kurt oymasını bulması uzun sürmedi. Elini kısa süre orada tuttu, onu ***drüskelle*** tarikatına bağlayan, Buz Sarayı'nın kendisi kadar eski gelenekleri hissetti.

"Burası," dedi.

Kaz, Matthias'ın yanma giderek hendeğin karşısına baktı. Öne doğru eğilince Matthias onu geri çekti.

Beyaz Ada'yı çevreleyen surun tepesindeki nöbetçi kulelerini gösterdi. "Seni görürler," dedi. "Bunu kullan."

Elini duvara sürüyünce avucunun içi beyaza döndü. ***Drüskelle*** olduğu gece, Matthias giysileriyle saçlarına bu tebeşirimsi tozdan sürmüştü. Kuledeki nöbetçilerden gizlenerek kardeşleriyle buluşmak için adaya giden ince yoldan geçmişti.

Şimdi de Kaz'la aynını yapıyordu. Fakat Matthias, Kaz'm önce eldivenlerini itinayla çıkardığını fark etti. Onları ona Inej vermiş olmalıydı.

Matthias gizli köprüye adımını attı. Sonra hendeğin buz gibi suları ayaklarını sardığında Kaz'm tısladığını duydu.

"Soğuk mu geldi, Brekker?"

"Keşke yüzecek vaktimiz olsaydı. Kıpırda, hadi."

Kaz'la alay etmesine rağmen adanın ortasına geldiklerinde Matthias'ın ayaklan neredeyse büsbütün uyuşmuştu ve hendeğin üzerindeki nöbetçi

kulelerinin oldukça farkındaydı. ***Drüskelle*** ler akşamın erken saatlerinde bu taraftan geçmiş olmalıydılar. Köprünün üzerinde hiçbir adayın fark edildiğini ya da vurulduğunu duymamıştı ama her şey mümkündü.

“Bütün bunlar bir cadı avcısı olmak için mi?” dedi Kaz arkasından. “Döküntüler’e adam alırken tören falan düzenlemeliyiz.” “Bu, Hringkâlla’nın sadece bir aşaması.”

“Evet, biliyorum. Sonra bir ağaç size gizli tokalaşmayı söylüyor.” “Sana acıyorum, Brekker. Hayatında hiçbir kutsallık yok.” Kaz uzun bir aradan sonra, “Yanılıyorsun,” dedi.

Dalga dalga pullarla kaplı görünen Beyaz Ada’nın dış duvarı önlerinde belirdi. Kapıyı gizleyen pulların çıkıntısını bulmak biraz zaman aldı. ***Drüskellele***r yeni kardeşlerini kıyıda karşılamak için çok kısa bir süre önce duvarın bu girintisinde toplanmışlardı ama şimdi boştu, kapının demir parmaklıkları zincirlenmişti. Kaz hemen kilidi açtı. Çok geçmeden, kraliyet muhafızlarının kışlasının arkasındaki bahçelere giden dar bir geçide ulaştılar.

“Kilitlerle aran hep iyi miydi?”

“Hayır.”

“Nasıl öğrendin?”

“Her şeyi nasıl öğrendiysem öyle. Çalıştım.”

“Peki, sihirbazlık numaraları?”

Kaz güldü. “Ne yani, artık bir iblis olduğumu düşünmüyor musun?”

“Senin bir iblis olduğunu biliyorum ama numaraların, insansın diyor.”

“Bazı insanlar sihirli bir numarayı gördüklerinde, ‘İmkânsız!’ derler. Alkışlar, parayı sökülür ve on dakika sonra her şeyi unuturlar. Bazı insanlarsa numaranın sırrını merak ederler. Eve gider, yataklarına yatar, sağa sola döner, nasıl yapıldığını sorgularlar. Bunu akıllarından ancak iyi bir gece uykusuyla atabilirler. Sonra bir de geceyi uyanık geçiren, numarayı tekrar tekrar gözünde canlandıran, o algı hilesini, gözlerinin nasıl kandırıldığını izah eden illüzyondaki o çatlağı arayanlar vardır; işte bunlar, gizemi kendileri de çözene dek durup dinlenmezler. İşte ben de bu türdenim.”

“Kandırmacayı seviyorsun.”

“Bulmacaları seviyorum. Kandırmaca benim anadilim, hepsi

bu.”

“Bahçeler,” dedi Matthias ilerideki çitleri göstererek. “Etraflarından dolaşarak balo salonuna kadar ulaşabiliriz.”

Tam geçitten çıkacakları sırada iki muhafız köşeyi döndü; ikisi de siyah ve gümüş ***driiskelle*** üniformalı, ikisi de tüfekliydi.

“***Perjenger***/” diye bağırdı biri şaşkınlıkla. Mahkûmlar. “***Sten***/”

Matthias hiç düşünmeden, “***Desjenet, Djel comenden***/” dedi. Rahat, diye buyurdu Djel. Bu sözler bir ***driiskelle*** komutanına aitti. Matthias da bunları sahip olduğu bütün otoriteyle söyledi.

Askerler, kafaları karışık, bakıştılar. O anlık tereddüt yeter-liydi. Matthias ilk askerin tüfeğini kavrayıp adama kafa attı. ***Driiskelle*** külçe gibi yere yığıldı.

Kaz diğer askere çarparak yere yıktı. ***Driiskelle*** tüfeğini bırakmamıştı; Kaz arkasına geçti, kolunu askerin boğazına doladı. Gözleri kapanıp, başı öne düşüp bayılana kadar baskı uyguladı.

Kaz, askeri üzerinden kenara itip ayağa kalktı.

Matthias durumun vahametini birden fark etti. Kaz tüfeği almamıştı. Matthias'm elinde bir tabanca vardı, Kaz Brekker ise silahsızdı. Yerde baygın yatan iki ***driiskelle***nin başında dikiliyorlardı; bu adamlar Matthias'ın kardeşleriydi güya. ***Onu vurabilirim,*** diye düşündü Matthias. ***Nina 'yı ve diğerlerini tek bir eylemle mahkûm edebilirim.*** Matthias hayatının altüst olduğu gibi tuhaf bir hisse kapıldı yine. Hapishane kıyafetleri giyinmiş, vaktiyle evi dediği yere izinsiz girmişti: ***Ben şu anda kimim?***

Kaz Brekker adlı çocuğa baktı; tek derdi kendisiydi. Yine de mücadeleciydi, kendi çapında bir askerdi. MatthiasTa yaptığı anlaşmaya sadık kalmıştı. Onlara planları çizmelerinde yardım ettikten, birlikte nezarethaneden kaçtıktan, gizli köprünün yerini ifşa ettikten sonra Matthias'ın vazifesini tamamladığına kanaat getirebilirdi her an. Ayrıca Matthias nasıl birine dönüşürse dönüşsün, silahsız birini vuramazdı. Daha o kadar düşmemişti.

Matthias silahını indirdi.

Kaz'ın dudaklarında müphem bir tebessüm peyda oldu. "İşler bu noktaya geldiğinde ne yapacağından emin değildim."

"Ben de," diye itiraf etti Matthias. Kaz kaşım kaldırınca Matthias gerçeğin ağır darbesiyle sarsıldı. "Bu bir imtihandı. Sen tüfeği ***bilerek*** almadın."

"Gerçekten bizim tarafımızda, hepimizin tarafında olduğundan emin olmam lazımdı."

“Seni vurmayacağımı nereden biliyordun?”

“Çünkü, Helvar, paçalarından dürüstlük akıyor.”

“Delisin sen.”

“Kumarın sim nedir biliyor musun, Helvar?” Kaz sağlam ayağını yerdeki askerin tüfeğinin kabzasının üstüne koydu. Tüfek havalandı. Kaz göz açıp kapayıncaya kadar silahı eline almış, Matthias’a doğrultmuştu. Aslında hiç tehlikede olmamıştı. “Hile. Şimdi şunları bir kenara çekip üniformalarını giyelim. Gitmemiz gereken bir parti var.”

“Bir gün numaraların suyunu çekecek, ***demjin.”***

“O günün bugün olmamasını dilesen iyi edersin.”

Bakalım bu gece neler olacak, diye düşündü Matthias eğilerek.
Kandırmaca benim anadilim değil, ama onu pekâlâ ben de öğrenebilirim.

SAAT DOKUZ ON BEŞ

Jesper, -Pekka Rollins’in peşinden giderek ilk planı mahvettiği ve bu yeni planla onları daha büyük bir tehlikeye soktuğu için-Kaz’a kızgın olması gerektiğini biliyordu. Fakat o ve Wylan, ***drüs-kelle*** çatısı üzerinden nöbetçi

kulübesine doğru ilerlerken kızgın olamayacak kadar mutluydu. Kalbi küt küt atıyordu. Vücudunun bütün hücrelerine adrenalin pompalanıyordu. Bir keresinde Batı Çıtası'nda gittiği bir partiye benziyordu biraz. Birinin şampanyayla doldurduğu şehir fıskiyesine çizmelerini çıkarıp ağzı açık dalması Jesper'in iki saniyesini almıştı. Şimdiyse burnuna ve ağzına risk doluyor, ona sersem ve yenilmez hissettiriyordu. Bunu seviyor, bunu sevdiği için de kendinden nefret ediyordu. İşi, parayı, borçlarını kapatmayı, babasının onun maskaralıklarının bedelini ödememesini sağlamayı düşünmeliydi. Fakat Jesper'in zihni, bu düşüncelerin yakınından bile geçtiğinde bocalıyordu. Belki de en iyisi, ölmemeyi düşünmekti.

Yine de artık kalabalıklardan ve elçiliğin kargaşasından uzaklaştıklarından Jesper çıkardıkları seslerin daha bir bilincindeydi.

Bu gece, ***drüskelle***lere aitti. Hringkâlla onların bayramıydı ve hepsi Beyaz Ada'da güven içindeydiler. Burası, an itibarıyla muhtemelen o ve Wylan'ın bulunabileceği en emniyetli yapıydı. Fakat buradaki sessizlik ağır, kötücül gibiydi. Burada elçilikteki gibi söğütler ya da fıskiyeler yoktu. Buz Sarayı'mn bu kısmı, tıpkı hapishane gibi, göze hitap etmesi için tasarlanmamıştı. Jesper diliyle dişlerinin arasındaki ***baleenle*** oynadığını fark ederek onu tetikle-meden kendini durmaya zorladı. Wylan'ın böyle bir fiyaskoyu sürekli kafasına kakacağından oldukça emindi.

Kocaman, piramit şeklinde bir tepe camı, bir eğitim odasına bakıyordu. Odanın zemini ***drüskelle*** kurdunun başıyla bezenmiş, raflara silahlar dizilmişti. Bir sonraki cam piramitten büyük bir yemek salonunu gördü. Üstündeki taşa bir kurt kafası oyulmuş devasa bir şömine, duvarlardan birini tamamen kaplamıştı. Karşı duvar, fark edilebilir bir deseni olmayan, ince kumaş parçalarının birbirine dikilmesinden oluşan, ekseriyetle kırmızıyla mavi ve biraz da mor, büyük bir sancakla süslenmişti. Gördüğü şeyi idrak etmesi Jesper'in birkaç saniyesini aldı.

“Azizler aşkına,” dedi midesi bulanarak. “Grisha renkleri.”

Wylan gözlerini kıstı. “Sancak mı?”

“Kırmızı Corporalkiler, mavi Etherealkiler, mor da Materi-alkiler için. Onlar, Grishaların muharebede giydikleri ***keftalann*** parçalan. Onlar birer ganimet.”

“Çok fazla var.”

Yüzlerce. Binlerce. ***İkinci Ordu’ya katılmış olsaydım,*** diye düşündü Jesper, ***mor giyecektim.*** Daha birkaç saniye önce içinde fokurdayan coşkuya uzandı. Bir hırsız ve kiralık katil olarak yakalanıp infaz edilmeyi göze almaya istekli hatta hevesliydi. Bir Grisha olarak avlandığını düşünmek neden daha kötüydü?

“Devam edelim.”

Tıpkı hapishane ve elçilikte olduğu gibi, ***drüskelle*** sektöründeki nöbetçi kulübesi de içeri girenlerin görülüp yukarıdan ateş edilebilmesi için bir avlunun çevresinde kurulmuştu. Fakat kapı faal olmadığından avlunun mazgalları, binanın geri kalanı kadar metruktu. Burada kaygan, siyah taş levhaların üzerine gümüş kurdun başı işlenmiş, yüzeyleri tuhaf mavi bir alevle aydınlatılmıştı. Jesper’in Buz Sarayı’nda beyaz ya da gri olmadığını gördüğü tek yerdi burasıydı. Kapı bile olağanüstü ağır görünen bir tür siyah metaldendi.

Aşağıda nöbetçi kulübesine yaslanmış, tüfeği omzunda bir muhafız görünüyordu.

“Sadece bir tane mi?” diye sordu Wylan.

“Matthias faal olmayan kapılar için dört muhafız demişti.” “Belki de Sarı Protokol bizim lehimize işliyordur,” dedi Wylan. “Hapishane sektörüne gönderilmiş olabilirler. Ya da...” “Ya da on iki irikıyım Fjerdalı içeride ısınmaya çalışıyordun” Jesper’le Wylan’ın bakışları arasında muhafız, bir ***jurda*** kutusu çıkarıp bir tutam kurutulmuş turuncu yaprağı ağzına tıktı. Sıkkın ve asabi görünüyordu; muhtemelen Hringkâlla kutlamalarından uzakta görevlendirildiği için kızgındı.

Seni suçlamıyorum, diye düşündü Jesper. ***Fakat hayatın birazdan heyecan görecek.***

Muhafız en azından drüskelle ***siyahı yerine sıradan bir üniforma giyiyor,*** diye düşündü Jesper; o sancağı zihninden kovmayı hâlâ başaramamıştı. Annesi bir Zemeni’ydi ama babası, Jesper’e gri gözlerini veren Kael soyundandı. Gezgin Ada’mn batıl itikatlarından bir türlü kurtulamamıştı. Jesper gücünü göstermeye başladığında babası üzülmüş, onu gücünü saklı tutmaya teşvik etmişti. “Senin için korkuyorum,” demişti. “Dünya, senin gibilere karşı zalim olabiliyor.” Ne var ki Jesper hep merak etmişti: Babam benim için endişelenmiyor da benden ***korkuyor*** olabilir mi acaba? ***Ya Kerch yerine Ravka 'ya gitseydim?*** diye düşündü Jesper. ***Ya ikinci Ordu ’ya katdsaydım?*** Fabrikatörlerin savaşmasına izin veriliyor muydu acaba? Yoksa atölyelerinde tıkılı mı kalıyorlardı? Ravka artık daha istikrarlıydı, yeniden inşa ediliyordu. Grishalar için askerlik zorunlu değildi. Oraları görmeye gidebilir, belki gücünü daha iyi kullanmayı öğrenebilir, Ketterdam’m kumar salonlarını ardında bırakabilirdi. Bo Yul-Bayur’u Ticaret Konseyi’ne teslim etmeyi başarırlarsa her şey mümkündü. Şöyle bir silkindi. Neler düşünüyordu? Aklını başına devşirmesi için acilen bir doz tehlikeye ihtiyacı vardı.

Çömelmişti, doğruldu. “İçeri giriyorum.”

“Plan ne?”

“Görürsün.”

“Bırak da yardım edeyim.”

“Çeneni kapayarak ve yolumdan çekilerek yardım edebilirsin. İşte,” dedi Jesper halatı çatının kenarına bağlayıp ucunu yürüme yolunun yanında bulunan bir dizi taş levhanın arkasına salarak. “Muhafızları etkisiz hale getirene kadar bekle. Sonra da aşağı in.”

“Jesper...”

Jesper çatının öbür ucuna doğru fırladı, görünmemek için avluya bakan kenardan uzak durmaya özen gösterdi. Muhafızın arkasındaki duvarın üstünde pozisyon aldı.

Olabildiğince sessiz bir şekilde çatıya başka bir halat daha bağlayarak duvardan yavaşça inmeye başladı. Muhafız neredeyse tam altındaydı. Jesper bir Hayalet değildi fakat sessizce yere inebilir ve muhafızın arkasından usulca sokulabilirse işi gürültüsüz halledebilirdi.

Atlamaya hazır, gerildi. Nöbetçi kulübesinden soğukta ellerini birbirine vurarak, bağıra bağıra konuşan bir muhafız daha çıktı. Sonra bir üçüncüsü belirdi. Jesper dondu kaldı. Bir duvardan tamamen savunmasız bir şekilde sarkarak üç silahlı muhafızın tepesinde sallanıyordu. Kaz bu yüzden plan yapıyordu. Alnında ter damlaları belirdi. Aynı anda üç muhafızı haklayamazdı. Peki ya nöbetçi kulübesinde alarmı çalmaya hazır, başka muhafızlar da varsa?

“Duran,” dedi muhafızlardan biri. “Bir şey duydunuz mu?”

Yukarı bakmayın. Ah, azizler aşkına, yukarı bakmayın.

Muhafızlar tüfeklerini doğrultmuş, yavaşça bir daire çizdiler. Biri, kafasını geriye kanırtıp çatıyı taradı. Dönmeye başladı.

Garip, tatlı bir ses havayı yardı.

"Skerden Fjerda, kende hjertzeeeeeng, lendten isen en de wa-aaanden."

Jesper'in anlamadığı Fjerdaca sözler, siyah taş mazgallarda ışıltılı, kusursuz bir tenorla yankılanarak avlunun üzerinde asılı kaldı.

Wylan.

Muhafızlar döndüler. Tüfeklerini avluya giden yürümeye yoluna doğrultarak sesin kaynağını aradılar.

"Olander?" diye seslendi biri.

"Nilson?" dedi bir diğeri.

Silahlarını kaldırmışlardı ama sesleri, saldırganlıktan ziyade şaşkınlık ve merak yüklüydü.

Ne halt ediyor bu?

Yürüme yolunun kemerinde bir siluet belirdi, sağa sola yalpalıyordu.

Wylan şaşırtıcı derecede ikna edici bir şekilde sarhoş Fjerdalı taklidi yaparak, "***Skerden Fjerda, kende hjertzeeeeeng***," diye terennüm etti.

Muhafızlar kahkahayı basıp şarkıya eşlik ettiler. "Lendten isen..."

Jesper aşağı atladı. En yakınındaki Fjerdalıyı yakaladı, boynunu kırdı, tüfeğini aldı. Bir sonraki muhafız dönünce Jesper iç parçalayan bir çatırtıyla tüfeğin kabzasını adamın yüzüne çarptı. Üçüncü muhafız, silahını

kaldırdıysa da Wylan arkasından tuhaf bir şekilde kollarını tuttu. Tüfek muhafızın ellerinden yere düştü. Adamın bağırmasına fırsat vermeyen Jesper öne doğru atılarak tüfeğin kabzasını muhafızın kamına indirdi. Sonra da çenesine iki darbeyle işini bitirdi.

Eğilip tüfeklerden birini Wylan'a fırlattı. Muhafızların başında dikilmiş, silahlarını kaldırmış, nefes nefese bir halde nöbetçi kulübesinden başka Fjerdalı askerlerin de çıkmasını beklediler. Çıkan olmadı. Belki de dördüncü muhafız Sarı Protokol için başka bir yere çağrılmıştı.

Jesper, Wylan'la birlikte muhafızları görünürden uzak bir yere, taş levhalardan birinin arkasına sürüklerken, "Senin çeneni kapayıp yolumdan çekilme anlayışın bu mu?" diye fısıldadı.

"Senin teşekkür etme anlayışın bu mu?" diye karşılık verdi Wylan.

"O şarkı da neyin nesiydi öyle?"

"Ulusal marş," dedi Wylan ukalaca. "Kitap Fjerdacası, hatırladın mı?"

Jesper başını iki yana salladı. "Etkilendim doğrusu. Hem senden ***hem de*** öğretmenlerinden."

İki muhafızın üniformalarını çıkardılar, kendi hapishane kıyafetlerini düzgünce katlayıp kenara koydular. Sonra da hâlâ nabzı atan muhafızların elleriyle ayaklarını bağlayıp hapishane kıyafetlerinden yırttıkları parçalan ağızlarına tıktılar. Wylan'm üniforması fazla büyüktü. Jesper'in kollarıyla pantolonu gülünç derecede kısa görünüyordu ama hiç değilse çizmeler olmuştu.

Wylan muhafızları gösterdi. "Onları bu şekilde bırakmak güvenli mi sence? Yani..."

“Canlı mı? Baygın adamları öldürmeyi sevmem.”

“Onları uyandırabiliriz.”

“Amma da acımasızmışsın, tüccarcık. Daha önce birini öldürdün mü hiç?”

“Fıçı’ya gelene kadar tek bir ceset görmemiştim,” diye itiraf etti Wylan.

“Bu utanılacak bir şey değil,” dedi Jesper kendini bile biraz şaşırtarak. Yine de söylediğinde samimiydi. Wylan’ıı kendini korumayı öğrenmesi gerekiyordu fakat bunu ölümle samimiyet kurmadan yapabilirse iyi olurdu. “Ağızlarım sıkıca tıkadığından emin ol.”

Elleri kolları bağlı muhafızları ilave tedbir olarak bir taş levhanın dibine bıraktılar. Zavallılar, bulunana kadar muhtemelen kendilerini iplerden kurtaramayacaklardı.

“Gidelim,” dedi Jesper. Avluyu geçerek nöbetçi kulübesine gittiler. Kemerin sağında ve solunda kapılar vardı.

Sağ taraftakinden girip temkinli adımlarla basamakları tırmandılar. Jesper pusuda bekleyen biri olmadığını düşünmesine rağmen, bir muhafız ne pahasına olursa olsun kapı mekanizmasını korumakla görevlendirilmiş olabilirdi. Gel gelelim kemerin üstündeki oda boştu. Bütün ve kırılmış cevizlerden oluşan küçük bir yığının yanında açık bir kitabın bulunduğu alçak bir masanın üzerine konmuş bir lamba içeriyi aydınlatıyordu. Duvarlar tüfeklerin -çok pahalı tüfeklerin- yer aldığı raflarla doluydu; Jesper raflardaki kutularda cephane olduğunu varsaydı. Hiçbir yerde zerre toz yoktu. Temiz adamlardı bu Fjerdalılar.

Odanın büyük bölümünü uzun bir vinç kaplıyordu; iki ucunda da kollar vardı, etrafına kalın halkalar halinde zincir sarılmıştı. Her bir kolun yakınında, zincirler gergin şekilde taş zemindeki deliklerden geçiyordu.

Wylan başını yana yatırdı. “Ha.”

“Bu ses hiç hoşuma gitmedi. Sorun ne?”

“Halat ya da kablolar bekliyordum, çelik zincirler değil. Fjer-dalıların kapıyı açamadığından emin olacaksak metali kesmek zorunda kalacağız.”

“İyi ama sonrasında Siyah Protokol’ü nasıl tetikleyeceğiz?” “İşte sorun da bu zaten.”

Saat Kulesi saat onu vurmaya başladı.

“Ben halkaları zayıflatacağım,” dedi Jesper. “Bir eğe ya da keskin kenarlı bir şey bul.”

Wylan çamaşırhanede bulduğu makası havaya kaldırdı.

“İşimizi görür,” dedi Jesper. Görmesi gerekecekti.

Vaktimiz var, dedi kendi kendine, zincire odaklanırken. ***Bu işi hâlâ halledebiliriz.*** Jesper diğerlerinin bir aksilikle karşılaşmamış olduklarını umdu.

Belki Matthias, Beyaz Ada konusunda yanılmıştı. Belki makas Wylan’ın ellerinde kırılacaktı. Belki Inej başarısız olacaktı. Ya da Nina. Ya da Kaz.

Ya da ben. Belki ben başarısız olacağım.

Altı kişiyiz ama gelin görün ki bu çılgın planda bin bir türlü aksilik çıkabilir.

SAAT DOKUZ BUÇUK

Nina omzunun üzerinden bir kez daha arkasına bakma cesareti göstererek muhafızların Inej'i götürmelerini izledi. ***Inej zeki ve ölümcüldür Başının çaresine bakabilir.***

Bu düşünce Nina'yı pek rahatlatmasa da yoluna devam etmek zorundaydı. O ve Inej açıkça birlikte gelmişlerdi. Inej'i durduran muhafız ondan da kuşkulanmaya başlamadan evvel ortadan kaybolmak istiyordu. Dahası şu an Inej için yapabileceği hiçbir şey yoktu; kendini ele verdiğiyle ya da her şeyi mahvettiğiyle kalırdı. Kutlamalar için gelen konukların arasına dalıp dikkat çekici, at kılından pelerinini çıkardı. Sonra da yere bıraktı ve kalabalığın ayakları altında ezilmesine izin verdi. Kostümü hâlâ dikkat çekiciydi fakat şu an hiç değilse büyük kırmızı bir yele konumunu ele verir diye endişelenmek zorunda değildi.

Cam köprü, fenerlerin mavi aleviyle parıldayan ışıltılı bir kavis biçiminde önünde yükseliyordu. Nina'nın etrafındaki insanlar, aşağıda yüzeyi neredeyse kusursuz bir ayna gibi parlayan buz hendeğinin üzerinde yükseldikçe gülüyor, birbirlerine tutunuyorlardı.

Köprü rahatsız edici, baş döndürücü bir etki yaratıyordu; Nina'nın fazla sıkı, boncuklu terlikleri havada süzülüyor gibiydi. Yanındaki insanlar hiçliğin üzerinde yürüyorrnuş gibi görünüyorlardı.

Bu yerin çok eskiden Fabrikatörler tarafından inşa edildiğine dair rahatsız edici bir hisse kapıldı yine. Fjerdalılar, Buz Sarayı'nın bir tanrının ya da Fjerda soyundan geldiğini iddia ettikleri azizlerden biri olan Senj Egmond'un eseri olduğunu ileri sürüyorlardı. Fakat Ravka'da insanlar azizlerin mucizelerini yeniden düşünmeye başlamışlardı. Bu yapılar gerçekten birer mucize miydiler yoksa yetenekli Grishaların elinden mi çıkmışlardı? Bu köprü Djel'in bir hediyesi miydi? Köle işçilerin kadim bir ürünü müydü? Yoksa Buz Sarayı, Fjerdalılar Grishaları birer canavar olarak görmeye başlamadan önceki zamanlarda mı inşa edilmişti?

Köprünün en yüksek noktasında Beyaz Ada'yı ve iç duvarı ilk defa gördü. Uzaktan adanın başka bir duvarla korunduğunu görmüştü. Fakat bulunduğu hâkim noktadan, duvarın bir su canavarı, adanın etrafını çevreleyerek kendi kuyruğunu yutan devasa bir buz ejderhası şeklinde işlenmiş olduğunu gördü. Titredi. Kurtlar, ejderhalar, sırada ne vardı? Ravka masallarında canavarlar, kahramanların seslenişleriyle uyanırlardı. ***Eh,*** diye düşündü, ***bizim kahraman olmadığımız kesin. Umalım da bu canavar hiç uyanmasın.***

Köprüden aşağı iniş çok daha baş döndürücüydü. Nina ayakları tekrar beyaz mermere bastığında derin bir oh çekti. Mermer yürüme yolunun iki yanında beyaz kirazla gümüşi çınar ağaçları sıralanmıştı. Köprünün bu tarafındaki güvenlik bariz şekilde daha gevşek görünüyordu. Esas duruşta bekleyen muhafızlar, gümüş kürkle ve daha az ürkütücü görünen gümüş işlemelerle vurgulanmış süslü beyaz üniformalar giymişlerdi. Fakat Nina, Matthias'm dediklerini akima getirdi: Halkaların iç taraflarına doğru gittikçe güvenlik aslında sıkılaşır; sadece daha az göz önündedir. Nina ken-dişiyle birlikte kaygan merdivenleri tırmanıp ejderhanın kuyruğuyla ağzının arasındaki yarıktan geçen particilere baktı. Kaçı gerçekten konuk, soylu, göstericiydi? Kaçı kılık değiştirmiş Fjerda askeri ya da ***drüskelle***ydi?

Açık bir taş avludan ve saray kapılarından geçip birkaç kat yüksekliğinde kemerli bir girişe geldiler. Saray, Buz Sarayı'mn yapıldığı temiz, beyaz, sade taştan inşa edilmişti. Ayrıca mekân, insanda bir buzulun içi oyulmuş hissi uyandırıyordu. Nina gergin olduğundan mı kuruntu yaptığından mı yoksa mekân gerçekten soğuk olduğundan mı bilmiyordu ama tüyleri diken diken olmuştu. Dişlerinin takırdamasına mani olmak için de epey çaba sarf ediyordu.

Buzdan yapılmış, parıldayan bir kurt sürüsünün altında dans edip içkilerini yudumlayan insanlarla dolu, uçsuz bucaksız, yuvarlak bir balo salonuna girdi. Ortamda en az otuz tane koşan, atılan devasa kurt heykeli olmalıydı; ağızları açıktı, gümüşi ışıkta böğürleri parıldıyor, yavaş yavaş eriyen burunlarından arada aşağıdaki insanların üzerine damlalar düşüyordu. Görünmeyen bir orkestradan yükselen müzik, sohbetin gürültüsü nedeniyle güçlükle duyuluyordu.

Saat Kulesi saat onu vurmaya başladı. O aptal cam köprüyü geçmek çok fazla vaktini almıştı. Salonu daha iyi bir yerden görmeliydi. Beyaz, taş bir merdivene yöneldiği sırada yakınlardaki bir girintide iki tanıdık yüzü gördü: Kaz ve Matthias. Başarmışlardı. ***Drüskelle*** üniformaları giyiyorlardı. Nina bir ürpertiyi bastırdı. Matthias'ı o renklerin içinde görmek, iliklerine farklı türden bir soğuk işletti. Onu giydiğinde ne hissetmişti? Nina onunla kısa süreliğine göz göze geldi ama bakışlarında hiçbir şey okunmuyordu. Yine de yanında Kaz'ı görmek onu rahatlatmıştı: Yalnız değildi, programa bağlı kalmayı da başarmışlardı.

En ufak bir baş selamı verme riskine bile girmedi, merdivenlerden çıkarak kalabalığın akışını daha iyi izleyebileceği ikinci kattaki balkona doğru devam etti. Mektepte Zoya Nazyalensky'den bir numara öğrenmişti. İnsanların hareket edişlerinde, gücün etrafında toplanışlarında belli şablonlar vardı. Kendilerini koyverdik-lerini, amaçsızca dolaştıklarını sanırlardı ama aslında makam mevki sahibi insanlara doğru çekilirlerdi.

Buna paralel olarak Fjerda kraliçesi ve maiyetinin etrafında geniş bir kitle toplanmıştı. ***Tuhaf*** ' diye düşündü Nina beyaz elbiselerini gözlemleyerek. Rav-ka'da beyaz hizmetkârların rengiydi. Fakat o taç hiç yabana atılacak gibi değildi; yeni buz tutmuş gibi parıldayan dallara benzeyen kıvrımlı mücevher dikenleri.

Kraliyet eşrafı çok iyi korunduğundan işine yaramazdı. Fakat biraz uzağında askeri kıyafetli bir grubun etrafında da bir hareketlilik gözüne ilişti. Adada Yul-Bayur'un yerini bilen biri varsa bu mutlaka Fjerda ordusunda yüksek rütbeye sahip biri olurdu.

"Güzel manzara, değil mi?"

Bir adam yanma yanaşınca Nina neredeyse olduğu yerde sıçradı. Amma da casustu ha! Adamın yaklaştığını fark etmemişti bile.

Adam, Nina'ya gülümseyip elini beline koydu. "Bilirsin, burada biraz eğlenmek için ayrılmış odalar vardır. Ve sen de epey eğlenceli görünüyorsun." Adamın eli daha aşağı kaydı.

Nina nabzını düşürünce adam külçe gibi yere yığıldı. Yığılırken de başını tırabzana çarptı. Yaklaşık on dakika içinde fena bir baş ağrısı ve muhtemelen de ufak bir beyin sarsıntısıyla uyanacaktı.

"Beyefendi iyi mi?" diye sordu oradan geçen bir çift.

"İçkiyi biraz fazla kaçırmış da," dedi Nina rahat bir tavırla.

Merdivenlerden hızla inip kalabalığın arasına karıştı. Gümüş ve beyaz askeri kıyafetler giyinmiş bir grup askerin posbıyıklı, heybetli bir adamın çevresini kuşattığı yere doğru kararlı adımlarla ilerledi. Göğsündeki madalya koleksiyonuna bakılırsa general ya da onun gibi bir şey olmalıydı. Doğrudan onu mu hedef alsaydı acaba? Gizli bilgiye erişimi olan yüksek

rütbeli birine ihtiyacı vardı; düşüncesizce kararlar verebilecek kadar sarhoş ama Nina'yı gitmesi gereken yere götüremeyecek kadar da ayık olmalıydı. Generalin al yanaklarından ve sendelemesinden anlaşıldığı kadarıyla, başını bir saksı bitkisine gömüp kestirmekten başka bir şey yapamayacak bir duruma gelmiş olabilirdi.

Nina zamanın giderek daraldığını hissedebiliyordu. Hamlesini yapma vakti gelmişti. Bir kadeh şampanya aldıktan sonra dikkatle grubun etrafında dolaştı. Gruptan bir asker ayrılınca geriye bir adım atarak doğrudan önüne çıktı. Adam Nina'ya çarptı. Çevik olduğundan fazla sert bir çarpışma olmadı fakat Nina tiz bir çığlık attı ve öne doğru sendeleyerek şampanyasını döktü. Anında birkaç kuvvetli kol onu tutmak için uzandı.

"Seni sersem," dedi general. "Hanımefendiyi az daha yere seriyordun."

Üstelik de ilk denemende, diye düşündü Nina kendi kendine. ***Takma kafana. Ben harika bir casusum.***

Zavallı askerin yanakları al al olmuştu. "Özür dilerim, hanımefendi."

"Affedersiniz," dedi Nina Kerchçe, anlamamış gibi yaparak ve Menagerie'nin diline sadık kalarak. "Fjerdaca bilmiyorum."

"Çok özür dilerim," diye bir girişimde bulundu Kerchçe. Ardından Kaelce cesurca bir girişimde daha bulundu: "Gönülden özür dilerim."

"Yo, yo, tamamen benim hatamdı," dedi Nina soluk soluğa.

"Ahlgren, bayanın dilini katletmeyi bırak da bir kadeh şampanya getir." Asker reverans yapıp ivedilikle uzaklaştı. "İyi misin? Oturmak ister misin?" diye sordu general kusursuz bir Kerchçeyle.

Nina gülümseyerek, “Biraz ürktüm, o kadar,” dedi ve generalin koluna yaslandı.

“Ayaklarını yerden kessek iyi olacak sanırım.”

Nina kaşını kaldırdı. ***Bundan şüphem yok ama önce ne bildiğini öğrenmem gerek.***

“Ama o zaman partiyi kaçırırım.”

“Solgun görünüyorsun. Yukarıdaki odalardan birinde biraz dinlenmek iyi gelecektir.”

Azizler aşkına, adam hiç vakit kaybetmiyor, ha. Nina’nın iyi olduğunu ama terasa çıkmaya hayır demeyebileceğini söylemesine kalmadan sıcak bir ses, “Ciddi olamazsın, General Eklund; bir kadının gönlünü kazanmanın en iyi yolu ona solgun göründüğünü söylemek değildir,” dedi.

General kaşlarını çattı, bıyıkları dikleşti. Fakat sonra hazır ola geçti.

“Çok doğru, çok doğru,” diyerek gergince güldü.

Nina döndü. Yer adeta ayaklarının altından çekildi. ***Yo.*** diye düşündü; kalbi telaştan duracak gibi olmuştu. ***Olamaz. O boğulmuştu. Okyanusun dibini boylamış olması lazımdı.***

Oysa eğer Jari Brum öldüyse oldukça diri bir cesedi vardı.

SAAT ON BUÇUK

Jesper’in giysileri ufak çelik parçalarıyla kaplanmış, çalıntı

üniforması terden sırılsıklam olmuştu. Kolları ağrıyordu. Sol şakağından başlayan baş ağrısı oraya kalıcı olarak yerleşiyormuş gibiydi. Yaklaşık yarım saattir, vincin sol ucundan çıkıp taş duvardaki deliklerden birine uzanan zincirdeki tek bir halkaya odaklanmakta, Wylan çamaşırhane makasıyla halkayı keserken o da gücünü kullanarak metali zayıflatmaktaydı. İlk başta kapıyı kaldırma vaktinden önce halkayı kıracaklarından ve kapıyı etkisiz hale getireceklerinden endişe ederek temkinli davranmışlardı; fakat çelik, tahmin ettiklerinden sağlam çıkmış, fazla ilerleme kaydedememişlerdi. Saat on kırk beşi vurduğunda Jesper telaşa kapıldı.

“Hadi şu kapıyı kaldırıverelim,” dedi sinirli bir homurtuyla. “Siyah Protokol’ü harekete geçiririz, sonra da direnci kırılana kadar vince ateş ederiz.”

Wylan alnına düşen kâküllerini yana atarak Jesper’e baktı. Jesper, çocuğun ellerindeki kanı görebiliyordu; halkayı kesmeye çalışırken ellerinde kabarcıklar oluşmuş, sonra da patlamışlardı.

“Silahları o kadar çok mu seviyorsun sahiden?”

Jesper omuz silkti. “İnsanları öldürmeyi sevmem.”

“Nesini seviyorsun öyleyse?”

Jesper yeniden halkaya odaklandı. “Bilmiyorum. Sesini. Dünyanın sadece senden ve hedeften ibaret kalmasını. Novyi Zem’de, benim Fabrikatör olduğumu bilen bir silah ustasıyla çalışmıştım. Epey çılgın şeyler üretmiştik.”

“İnsanları öldürmek için.”

“Sen de bomba yapıyorsun, tüccarcık. Bana ahlak dersi vermeye kalkma.”

“Adım Wylan. Ayrıca haklısın. Seni eleştirmeye hakkım yok.” “Şunu yapma hemen.”

“Neyi?”

“Dediklerimi kabul etmeyi,” dedi Jesper. “Yıkıma giden kesin yol.”

“İnsanları öldürme fikrinden ben de hoşlanmıyorum. Kimyadan bile hoşlanmıyorum.”

“Neden hoşlanıyorsun?”

“Müzikten. Sayılardan. Denklemlerden. Onlar kelimelerden farklıdır. Onlar... birbirine girmez.”

“Keşke kızlarla denklemlerin dilinden konuşabilseydin.” Uzun bir sessizlik oldu. Sonra gözlerini halkada oluşturdukları çentiğe diken Wylan, “Sadece kızlarla mı?” dedi.

Jesper sırıtmamak için kendini tuttu. “Hayır. Sadece kızlarla değil.” Muhtemelen hepsinin bu gece ölecek olması gerçekten yazıktı. Ardından Saat Kulesi saat on biri vurmaya başladı. Wylan’la göz göze geldi. Süreleri dolmuştu.

Jesper ayağa fırladı, yüzündeki ve üstündeki metal parçalarını silkelemeye çalıştı. Zincir yeterince dayanabilecek miydi? Yoksa gereğinden fazla mı dayanacaktı? Bekleyip göreceklerdi. “Yerine geç.”

Wylan vincin sağ kolundaki yerini aldı. Jesper de sol kolu kavradı.

“Kıyametin sesini duymaya hazır mısın?” diye sordu.

“Sen kızgınken babamın sesini hiç duymadın.”

“İşte bu espri anlayışın Fıçı’nın tarzına giderek uyum sağlıyor. Buradan sağ kurtulursak sana küfretmeyi öğreteceğim. Üçe kadar sayacağım,” dedi Jesper. “Hadi Döküntüler’in Buz Sarayı’na geldiğini haber verelim.”

Jesper üçe kadar saydı. Birbirlerinin hızına ayak uydurmaya özen göstererek, gözleri zayıflayan halkada, vinci çevirmeye başladılar. Jesper kulakları sağır eden bir gürültü beklemişti lâkin birkaç gıcırtı ve şıngırtı dışında makineden ses çıkmadı.

Gövde duvarının kapısı ağır ağır yükselmeye başladı. On santim. Yirmi santim.

Belki de hiçbir şey olmayacaktır, diye düşündü Jesper. Belki de Matthias yalan söylüyordu ya da Siyah Protokol’le ilgili bütün o anlatılanlar insanları kapıdan uzak tutmak için uydurulmuş zırvalardı.

Sonra Saat Kulesi’nin çanları çaldı; gürültülü ve telaşlı, tiz ve titiz. Şiddeti giderek artan yankılar Beyaz Ada’nın, buz hendeğinin, surların üzerinde

uğuldadı. Siyah Protokol'ün çanları çalmaya başlamıştı. Artık geri dönüşü yoktu. Vincin kollarını aynı anda bıraktılar ve kapı aşağı indi; ama halka hâlâ kopmamıştı.

"Hadi ama," dedi Jesper inatçı metali ikna etmeye çalışarak. Daha mahir bir Fabrikatör olsa işi daha çabuk hallederdi. ***Parem*** almış bir Fabrikatör ise zincirden bir bıçak seti yapar, üstüne de bir fincan kahve içerdi. Ne var ki Jesper'de iki nitelik de yoktu, becerilerinin de sonuna gelmişti. Zinciri tuttu, sallandı, bütün ağırlığını kullanarak halkaya baskı uygulamaya çalıştı. Wylan da aynını yaptı. Tırmanmayı henüz öğrenememiş bir çift çılgın sincap misali zincire asılarak bir müddet öylece asılı kaldılar. Muhafızların avluya doluşmaları an meselesiydi. O zaman da kendilerini savunmak için bu çılgınlığa bir son vermek zorunda kalacaklardı. Fakat hâlâ çalışır durumda olacaktı. Çuvallamış olacaklardı.

"Belki de ona şarkı söylemeyi denemelisin," dedi Jesper çaresizce.

Ve sonra, son bir titreyişle halka koptu.

Jesper'le Wylan yere düştüler. Zincir ellerinden kayıp gitti. Bir ucu delikte kaybolurken diğer ucu vincin kollarını döndürmeye başladı.

"Başardık!" diye bağırdı Jesper heyecan ve dehşet arasında kalan sesiyle çanların gürültüsünü bastırarak. "Ben seni korurum. Sen vinci hallet!"

Jesper tüfeğini aldı, avluya bakan taş duvardaki bir yarıkta konumlandı, kızılca kıyametin kopması için kendini hazırladı.

SAAT ON BUÇUK

"

Daha ne kadar bekleyeceğiz burada?" diye sordu şarap

rengi kadife kıyafetli bir adara. Muhafızlar onu duymazdan geldiler ama Inej'le girişin önünde toplanmış diğer konuklar homurdandılar. "Buraya gelebilmek için bir dünya masraf ettim," diye devam etti adam, "ve bunu bütün zamanımı giriş kapısında bekletilmek için yapmadım."

En yakınlarındaki muhafız tekdüze bir sesle, "Kontrol noktasındaki muhafızlar diğer konuklarla ilgileniyorlar. İşlerini bitirir bitirmez gövde duvarından geri götürüleceksiniz ve belgelerinize onay verilene dek kontrol noktasında gözaltında tutulacaksınız," dedi.

"***Gözaltında***/' dedi kadifeli adam. "Suçlular gibi!"

Inej yaklaşık bir saattir aynı muhabbeti dinliyordu. Elçiliğin gövde duvarındaki kapısına giden avluya baktı. Bu planın işe yaramasını istiyorsa akıllı davranmalı, sakin kalmalıydı. Fakat planda bu yoktu ve kesinlikle de kendini sakin hissetmiyordu. Kısa bir süre öncesine kadar hissettiği kesinlik ve iyimserlik neredeyse buharlaşıp gitmişti. Dakikalar ilerlerken bekledi, gözleriyle kala-

balığı taradı. Fakat saat on kırk beşi vurduğunda daha fazla bekleyemeyeceğini anladı. Artık harekete geçmeliydi.

"Bu kadar yeter artık," dedi Inej yüksek sesle. "Bizi ya kontrol noktasına götürün ya da bırakın."

"Kontrol noktasında görevli muhafızlar..."

Inej grubun önlerine doğru giderek, “Bu laflardan hepimize gına geldi. Bizi kapıdan geçirin de herkes işine baksın,” dedi. “Sessiz ol,” diye buyurdu muhafız. “Siz burada misafirsiniz.” Inej parmağıyla adamın göğsüne vurdu. “Öyleyse bize misafir gibi davranın,” dedi Nina’yı taklit etmeye çalışarak. “Derhal kapıya götürülmeyi talep ediyorum, seni irikıyım sarı yarma.” Muhafız, Inej’in kolunu tuttu. “O kadar çok mu istiyorsun kapıya gitmeyi? Hadi, gidelim o zaman. Bir daha da o kapıdan giremeyeceksin.”

“Ben sadece...”

Sonra rotundada başka bir ses yankılandı. “Dur! Sen oradaki, dur dedim!”

Inej parfümünün kokusunu aldı; zambaktı, zengin ve yumuşak, yoğun bir kokuydu. Öğürecek gibi oldu. Belli bir bedel karşılığında dünyanın ayaklarınıza serildiği Egzotikler Evi olan Menagerie’nin sahibi ve işletmecisi Heleen Van Houden kalabalığı yararak ilerliyordu.

Tante Heleen gösterişi sever dememiş miydi?

Heleen önüne gelince muhafız şaşkınlıktan durdu kaldı. “Madam, kızınız gecenin bitiminde size iade edilecek. Belgeleri...” “Bu benim kızım ***değil,”*** dedi Heleen gözlerini şiddetle kısarak. Inej kılını kıpırdatmadan duruyordu. Fakat gidecek hiçbir yeri yokken o bile ortadan kaybolamazdı. “Bu, Hayalet. Ketterdam’ın en meşhur suçlularından biri olan Kaz Brekker’in sağ kolu.” Etraflarındaki insanlar dönüp baktılar.

“Buraya benim Hanemin himayesi altında gelmeye nasıl cüret edersin?” diye tısladı Heleen. “Seni giydirip besleyen Hanemin hem de? Bu arada Adjala nerede?”

Inej ağzını açtı ama telaştan boğazı düğümlendi, sözcükler çıkamadan boğuldular. Dilini işe yaramaz ve uyuşmuş hissediyordu. Onu döven, tehdit

eden, bir kez satın alıp sonrasında defalarca satan kadının gözlerine bakıyordu bir kez daha.

Heleen, Inej'i omuzlarından tutup sarstı. "***Kızım nerede***?"

Inej derisine batan parmaklara baktı. Kısa bir anlığına, yaşadığı bütün dehşetler geri geldi; ona acıdan başka bir şey yaşatmayan bedeninden ayrılan bir hayalet olmuştu gerçekten. ***Hayır.*** O beden ona kuvvet vermişti. O beden onu Ketterdam'ın çatılarında taşımış, muharebede hizmet etmiş, kurumlu bir bacadan karanlıkta altı kat yukarı çıkarmıştı.

Inej, Heleen'in bileğini kavrayarak sağa burdu. Heleen ciyakladı, dizlerinin bağı çözüldü. Muhafızlar öne doğru fırladı.

"Kızını buz hendeğine attım," diye hırladı Inej kendi sesini zar zor tanıyarak. Diğer eli, Heleen'in boğazını kavrayıp sıktı. "Ayrıca orada senin yanında olduğundan çok daha iyi durumda."

Sonra kuvvetli kollar onu tutarak yaşlı kadının üzerinden çektiler.

Inej soluk soluğaydı, kalbi göğsünü dövüyordu. ***Onu öldürebilirdim,*** diye düşündü. ***Avucumda nabzını hissettim. Onu öldür-meliydim.***

Heleen ağlayarak ve öksürerek ayağa kalkarken çevredekiler ona yardım etmeye davrandılar. "Eğer o buradaysa Brekker de buradadır!" diye acı acı bağırdı.

O anda, sanki anlaşmış gibi, Siyah Protokol'ün tiz ve inatçı çanları çalmaya başladı. Şaşkınlığın etkisiyle bir anlık bir atalet yaşandı. Akabinde muhafızların görev yerlerine koşuşturması ve komutanların emirler yağdırmaya başlamasıyla rotundada ortalık birbirine girdi.

Yüzbaşı olduğu anlaşılan muhafızlardan biri Fjerdaca bir şeyler söyledi. Inej'in tanıdığı tek kelime ***hapishane*** oldu. Inej'in pelerinini tutup Kerchçe bağırdı, "Ekibinde kimler var? Hedefiniz ne?" "Söylemeyeceğim," dedi Inej.

"İstersek bülbül gibi şakırsın bile," dedi muhafız tükürükler saçarak.

Kıs kıs gülen Heleen zevkten dört köşe olmuştu. "Asılacaksın. Brekker de öyle."

"Köprü kapandı," diye duyurdu biri. "Bu gece bu adaya bütün giriş çıkışlar durduruldu!" Öfkeli konuklar kendilerini dinleyecek birilerine dönüp açıklama beklediler.

Çanlar çalmaya devam ederken muhafızlar Inej'i şaşkın bakışlar arasında avludan geçirip gövde duvarının dışına götürdüler. An itibarıyla nezaket ve diplomasi rafa kalkmıştı.

"Benim ipeklerimi tekrar giyeceğini sana söylemiştim, küçük vaşak," diye seslendi Heleen avludan. Kapı çoktan inmeye başlamıştı; muhafızlar Siyah Protokol uyarınca onu kapatıyorlardı. "Onlarla asılacaksın."

Kapı kapandı. Fakat Inej, Heleen'in kahkahalarını duyduğuna yemin edebilirdi.

SAAT ON BUÇUK

Nina paniğe kapıldığının belli olmaması için dua etti. Brum

onu tanımış mıydı? T ıpatıp aynı gözüküyordu: şakaklarına gri düşmüş uzun sırma saçlar, düzenli kesilmiş sakalla ön plana çıkan ince çene, sağ yenine gümüş kurdun kafası işlenmiş siyah ve gümüş ***drüs-kelle*** üniforması. Onu göreli bir yıldan fazla olmuştu. Fakat o suratı ya da gözlerinin kararlı mavisini ömür boyu unutmayacaktı.

JarI Brum'la aynı ortamı paylaştığı son seferde, Brum bir geminin yük bölümünde Matthias ve ***drüskelle*** kardeşlerinin önünde kurumla yürümekteydi. ***Matthias.*** Eski akıl hocasını, Brum'u kanlı canlı Nina'yla konuşurken görmüş müydü? Onları şu an izliyor muydu? Kalabalıkta onu ve Kaz'ı arama dürtüsüne karşı koydu.

Yine de geminin yük bölümü karanlıktı ve Nina bir grup tutsaktan yalnızca biriydi; pisti ve korkmuştu. Şimdiyse temiz ve mis kokuluydu. Saçlarının rengi farklıydı, cildi fondötenliydi. Saçma kostümü için birden minnet duydu. Neticede Brum bir erkekti. Inej'in haklı olduğunu ve Brum'un sadece derin dekolteli, kızıl bir Kael kızı göreceğini umdu.

Derin bir reverans yaparak kirpiklerinin arasından Brum'a

baktı. “Sizinle tanışmak bir zevk.”

Brum, Nina’yı tepeden tırnağa süzdü. “Öyle olabilir gerçekten de. Egzotikler Evi’ndensin, değil mi? ***Kep ye nom?”***

“Nomme Fianna,” diye karşılık verdi Nina Kaelce. Onu sınıyor muydu? “Ama bana istediğin isimle seslenebilirsin.”

“Menagerie’deki Kael kızlarının kırmızı kısrak pelerini giydiklerini sanıyordum.”

Nina dudaklarını büzdü. “Zemenili arkadaşım üzerine basınca kenarı yırtıldı. Sanırım bunu bilerek yaptı.”

“Lanet olasıca kız. Onu bulup cezalandıralım mı?”

Nina zordan güldü. “Ne gibi bir ceza?”

“Cezanın suça uygun olması gerektiği söylenir. Fakat bence suçluya uygun olması gerekir. Sen benim tutsağım olsaydın mesela, sevdiğin ve sevmediğin ne varsa öğrenmeyi kendime vazife edinirdim... ve bir de korkularını elbette.”

“Ben korkusuzum,” dedi Nina göz kırparak.

“Sahi mi? Çok ilginç. Biz Fjerdalılar cesarete büyük kıymet veririz. Ülkemizi nasıl buldun?”

“Büyülü bir yer,” dedi Nina. ***Buzu seviyorsan elbette.*** Gücünü topladı. Brum, gerçek kimliğini biliyorsa bunu pekâlâ şu anda öğrenebilirdi. Eğer bilmiyorsa da Bo Yul-Bayur’un yerini öğrenmesi gerekiyordu zaten; efsanevi Jarl Brum’u kandırıp ondan bilgi sızdırmak da eşsiz bir zevk

olurdu doğrusu. Nina, Brum'a yaklaştı. "En çok nereyi görmek istiyorum biliyor musun?"

Brum, Nina'mn işveli konuşmasına ayak uydurdu. "Senin bütün sırlarını öğrenmek istiyorum."

"Ravka."

Drüskellevim dudağı büküldü. "Ravka mı? Kâfirler ve barbarlar diyarı."

"Doğru, ama bir Grisha görmek için. Ne kadar heyecanlı olur bir düşünsene."

"Seni temin ederim... hiç heyecanlı olmaz."

"Böyle söylemenin tek sebebi, kurt sembolünü taşıyor olman. Bu demek oluyor ki sen bir... ***driiskelle*** sin, doğru mu?" diye sordu Fjerdaca kelimeyi telaffuzda zorlanırmış gibi yaparak.

"Ben komutanlarıyım."

Nina gözlerini fal taşı gibi açtı. "O halde muharebede bir sürü Grisha öldürmüş olmalısın."

"Öyle bir yaratıkla savaşmanın onurlu hiçbir yanı yok. Do-ğadışı güçlere sahip o sahtekâr cadılardan bir tanesiyle savaşmaktansa bin tane düzgün adamla çarpışmayı yeğlerim."

Ne yani, siz otomatik tüfekleriniz ve tanklarınızla geldiğinizde, çocuklara ve çaresiz köylere saldırdığınızda elimiz kolumuz bağlı mı duralım? Nina yanağının içini ısırdı.

“Kerch’te Grisha varmış, doğra mu?” diye sordu Brum. “Ben de duydum ama Menagerie’de de Fıçı’da da hiç rastlamadım. En azından Grisha olduğunu bildiğim birine.” ***Jurda paremden*** söz etmeyi göze alabilir miydi? Kılığına büründüğü bu kız böyle bir bilgiye nasıl sahip olabilirdi? Nina adama yaslandı; bilgiden ziyade heyecan ararmış izlenimi uyandırma umuduyla dudaklarına yaramaz ve biraz da suçlu bir tebessüm kondurdu. “Ürkütücü olduklarını biliyorum ama... gerçekten içimi ürpertiyorlar. Güçlerinin sınırı olmadığını duydum.”

“Şey...” dedi ***drüskelle.***

Nina adamın kafasında bir konuyu tarttığını görebiliyordu. En iyisi geri çekilmekti. Omuz silkti. “Ama bu senin ihtisas alanın değildir belki.” Omzunun üzerinden bakınca soluk gri bir kıyafet giymiş genç bir soyluyla göz göze geldi.

“Bu gece bir Grisha görmek ister misin?”

Nina bakışlarını aniden Brum’a çevirdi. ***Aynaya baksam görürüm.*** Bram’un bir yere tıktığı Grisha esirleri mi vardı? Nina’nm tüm derdi Bo Yul-Bayur ve ***jurda paremdi*** ama bu da bir başlangıç

olabilirdi. Ayrıca Brum’la baş başa kalmayı başarabilirse... Generalin göğsüne vurdu. “Alay etme benimle.”

“Ortalıktan sıvışsan hanımın fark eder mi?”

“Bunun için burada değil miyiz zaten, canım? Sıvışmak için?” General, Nina’ya kolunu uzattı. “O halde sıvışalım mı?” Gülümsedi ve kolunu Brum’un koluna doladı. Brum eline hafifçe vurdu. “Aferin.”

Nina öğürmek istiyordu. ***Belki de seni iktidarsızlaştırınm***, diye düşündü acımasızca, Brum’la birlikte balo salonundan çıkıp, çığlık atan bir çift başlı

kartalı çenelerinin arasına almış bir kurdun ve bir ayıya dolanmış bir yılanın buzdan heykellerinin arasından geçerken. “Ne kadar... vahşi,” diye mırıldandı Nina.

Brum kıkırdayıp tekrar Nina’nm eline vurdu. “Biz bir savaşçı kültüründen geliyoruz.”

Onu hemen şimdi öldürüversem çok mu kötü olur? diye düşündü yürürlerken. ***Kalp kriziymiş gibi göstersem? Onu burada soğukta bıraksam?*** Fakat ***jurda paremin*** dünyaya yayılmasını önlemek için, elbisesinin içine düşmek üzere olan Jarl Brum’a biraz daha katlanabilirdi.

Dahası şayet Bo Yul-Bayur bu azizlerin terk ettiği adadaysa, Ni-na’yı ona götürecek kişi Brum’dan başkası değildi. Balo salonunun kapısındaki muhafızlar pis pis sırıtarak geçmelerine izin verdiler.

Nina tam önlerinde, yuvarlak bir avlunun ortasında dalları yerdeki taşlara kadar uzanan, parlak bir kubbe biçiminde geniş mi geniş, gümüşi bir ağaç gördü. ***Kutsal kül,*** diye düşündü Nina. O halde adanın ortasında olmalıydılar. Avlunun iki tarafı da kemerli sıra sütunlarla çevriliydi. Matthias’la Wylan’m çizimleri doğruysa hemen ötesindeki yapı, hazine binasıydı.

Brum, Nina’yı avlunun diğer tarafına götürmek yerine sola, sıra sütunların yanından giden bir patikaya döndü. Bu esnada Nina ağaca doğru ilerleyen ve başlıklı siyah ceketli adamlardan oluşan bir grup gördü.

“Onlar kim?” diye sordu Nina bildiğini sanmasına karşın.

“***Drüskelleler***.”

“Onlarla olman gerekmiyor mu?”

“Bu, eskilerin genç kardeşlerini bağrına bastığı bir merasim. Komutanlarla subayların orada işi yok.”

“Sen de bu merasimden geçtin mi?”

“Djel ilk ***drüskelle***yi kutsadığından bu yana bütün ***drüskelle-***ler tarih boyunca aynı merasimle kardeşliğe girmişlerdir.”

Nina gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. ***Tabii ya, fışkıran devasa bir memba, bir adamı masum insanları avlayıp öldürmesi için seçmiştir. Aman ne mantıklı.***

“Hringkâlla’da bu kutlanır,” diye devam etti Brum. “Ve her yıl, kardeşliğe girmeye hak kazananlar olursa ***drüskelle*** ler kutsal külde toplanırlar. Tanrı’nın Sesi’ni bir kez daha duyma fırsatına nail olurlar.”

Djel senin kendi gücüyle sarhoş olmuş bir bağnaz olduğunu söylüyor. Gelecek yıl bir daha gel.

“İnsanlar bunun kutsal bir gece olduğunu unutuyorlar,” diye mırıldandı Brum. “Saraya kafayı çekip oynamaya, zina etmeye geliyorlar.”

Nina dilini ısırmak zorunda kaldı. Brum’un, gözlerini dekoltesinden ayıramadığı düşünüldüğünde niyetinin pek de kutsal olmadığı aşikârdı.

“O dediklerin o kadar kötü şeyler mi?” diye sordu Nina alay yollu.

Brum gülümseyerek kolunu sıktı. “Ölçüyü kaçırmadıktan sonra, hayır.”

“Ölçülülük, uzmanlık alanlarımdan değildir.”

“Bunu görebiliyorum,” dedi Brum. “Eğlenmesini bilen kadınlar hoşuma gider.”

Benim de senin boğazını sıkmak hoşuma gider, diye düşündü

Nina parmaklarını Brum'un kolunda gezdirirken. Nina, Brum'a bakınca onu sadece halkına yaptıkları için değil, Matthias'a yaptıkları için de suçladığını anladı. Cesur, zavallı bir çocuğu almış, nefretle beslemişti. Matthias'm vicdanını önyargıyla ve muhtemelen kadim bir ağacın dalları arasında esen bir rüzgârdan daha fazlası olmayan Tanrısal bir çağrı vaadiyle susturmuştu.

Sıra sütunların uzak tarafına ulaştılar. Brum'un onu kasten avlunun etrafından dolaştırdığını fark edince Nina irkildi. Bir hayat kadınını kutsal alandan geçirmek istememişti belki de. ***Pis ikiyüzlü.***

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Nina.

"Hazine binasına."

"Beni mücevherlerle mi baştan çıkaracaksın?"

"Senin gibi kızların baştan çıkarılmaya ihtiyacı olmadığını sanırdım. Mesele de bu değil mi zaten?"

Nina güldü. "Eh, her kız biraz ilgi ister."

"O zaman istediğini elde edeceksin. Ayrıca aradığın heyecanı

da."

Yul-Bayur'un hazine binasında olması mümkün müydü? Kaz, bilimadamının Buz Sarayı'ndaki en güvenli yerde olacağını söylemişti. O yer, saray olabilirdi ama pekâlâ hazine binası da olabilirdi. Neden olmasındı ki? Orası da ışıldayan beyaz taştan yapılmış bir başka yuvarlak yapıydı. Fakat hazine binasında pencere, lüzumsuz süslemeler ya da ejderha pulları

yoktu. Bir anıtmezara benziyordu. Ağır kapının yanında sıradan muhafızlar yerine iki ***drüskelle*** nöbet tutuyordu.

Yapmakta olduğu işin zorluğu birden dank etti. Fjerda'daki en amansız adamlardan biriyle, asıl kimliğini bilse onu işkence yapıp katletmekten çekinmeyecek bir adamla baş başaydı. Planın amacı, en üst rütbeli ***drüskelle***yle Beyaz Ada'da romantik anlar yaşamak değil, Bo Yul-Bayur'un yerine ilişkin bilgi verecek birini bulmaktı. Bir gölgenin kıpırdadığını görmek, orada birileri olduğunu ve tamamen tek başına olmadığını bilmek umuduyla çevredeki ağaçlarla patikaları, hazine binasının doğu yakasında yer alan bahçe labirentini taradı.

Askerler Nina'yla Brum geçerken gözlerini bile kırpmadılar, sadece selam verdiler. Brum boynundan bir zincir çıkardı; ucunda tuhaf, yuvarlak bir disk asılıydı. Diski kapıda neredeyse görünmeyen bir girintiye sokup çevirdi. Nina kilide ihtiyatla baktı. Bu, Kaz Brekker'in yeteneklerini bile aşabilirdi.

Kemerli giriş soğuk ve yalındı. Hapishane kanadında bulunan Grisha hücrelerindeki gibi rahatsız edici bir ışıkla aydınlatılmıştı. Ne gaz lambası ne mum vardı. Rüzgârın Hâkimleri'nin ya da Ateşin Hâkimleri'nin kontrol edebileceği hiçbir şey yoktu.

Nina gözlerini kıstı. "Neredeyiz?"

"Eski hazine binası. Kasa yıllar önce başka yere taşındı. Burası bir laboratuvara dönüştürüldü."

Laboratuvar. Bu sözcük Nina'nın karnında sancılara sebep oldu. "Neden?"

"Seni meraklı küçük şey."

Neredeyse senin kadar uzunum, diye düşündü Nina.

“Hazine binası güvenliydi ve Beyaz Ada üzerinde de iyi bir konuma sahipti. O nedenle böylesi bir tesis için mantıklı bir seçimdi.”

Sözcükler zararsızdı ama kamındaki korku sancısı yoğunlaşarak göğsüne baskı yapan bir yumruk halini aldı. Nina kemerli koridorda Brum’un adımlarına ayak uydurdu. Küçük cam pencereli, pürüzsüz, beyaz kapılardan geçtiler.

“İşte geldik,” dedi Brum diğerleriyle aynı görünen bir kapının önünde durarak.

Nina camdan içeri baktı. Hücre tıpkı hapishanenin en üst katindakiler gibiydi, fakat gözlem paneli -karşı duvarın yarısını kaplayan geniş bir ayna- diğer taraftaydı. Nina içeride pejmürde mavi ***keftah*** genç bir çocuk gördü; huzursuzca volta atıyor, kendi kendine söyleniyor, kollarını kaşıyordu. Gözleri çukura kaçmış, saçları cansızlaşmıştı. Nestor’un ölmeden önceki haline benziyordu. ***Grishalar hastalanmazlar***, diye düşündü Nina. Ancak bu başka türlü bir hastalıktı.

“Pek tehditkâr görünmüyor.”

Brum, Nina’nm arkasına geçti. “Ah, inan bana, oldukça tehditkâr,” dediğinde nefesini kulağında hissetti.

Nina’mn tüyleri diken diken olduysa da kendini hafifçe ona yaslanmaya zorladı. “Ne için burada?”

“Gelecek.”

Nina dönüp ellerini generalin göğsüne koydu.

“Başka da var mı?”

Soluğunu sabırsızca boşalttı, bir sonraki kapıya devam etti. Dağınık saçları yüzünü kapatan bir kız yan tarafı üzerinde yatıyordu. Kirli bir elbise giymişti. Kolları yara bere içindeydi. Brum küçük pencereye sertçe vurdu. Nina irkildi.

“Canlı görünüyor,” diye alay etti Brum ama kız kıpırdamadı. Brum’un parmağı, pencerenin yanında gömülü bir düğmenin üzerine gitti. “Bir gösteri istersen bu düğmeye basabilirim.”

“Ne yapıyor ki o düğme?”

“Güzel şeyler. Hatta mucizevi şeyler.”

Nina bildiğini sanıyordu; düğme, bir şekilde kıza ***jurda parem*** zerk edecekti. Nina’nın eğlenmesi için. Brum’u çekiştirdi. “Boş ver.”

“Bir Grisha’yı güçlerini kullanırken görmek istediğini sanıyordum.”

“Ah, istiyorum ama bu pek eğlenceli gözükmüyor. Başka var

mı?”

“Otuz kadar.”

Nina irkildi. İkinci Ordu, Ravka içsavaşmda neredeyse yok edilmişti. Burada otuz Grisha olduğu düşüncesi dayanılır gibi değildi. “Peki, hepsi de bu durumda mı?”

Brum omuz silkip Nina’yı bir koridora yönlendirdi. “Bazıları daha iyi. Bazıları daha kötü. Sana şöyle enerjik bir tane bulursam mükâfatım ne olacak?”

“Göstermesi daha kolay,” diye mırladı Nina.

Nina, aç ve korkmuş Grishalar görmekten sıkılmıştı. Yul-Ba-yur'u bulması gerekiyordu. Brum nerede olduğunu biliyor olmalıydı. Hazine binası neredeyse terk edilmişti. İçeride tek bir muhafıza rastlamamışlardı. Brum'u girişten muhafızların duyamayacağı kadar uzakta boş bir koridora götürebilirse... Yılların katılaştırdığı bir ***drüskelleye*** işkence edebilir miydi? Onu konuşturabilir miydi? Yapabileceğini düşünüyordu. Burnunu tıkar, boğazına baskı uygulardı. Birkaç dakika nefessiz kalmak onu yumuşatabilirdi.

"Sessiz bir köşeye gidebiliriz belki?" diye teklif etti Nina.

Brum saçını başını düzeltti, göğsünü kabarttı. "Bu taraftan, ***dirre***," dedi Kaelce tatlım anlamına gelen sözcüğü kullanarak.

Nina'yı metruk bir koridora götürdü, yuvarlak anahtarıyla açtı.

"Burası iyi," dedi başıyla selamlayarak. "Biraz mahremiyet, biraz cazibe."

Nina göz kırpıp yanından zarif bir şekilde süzüldü. Bir tür ofis ya da muhafızlar için bir dinlenme odası olacağını tahmin etmişti ama ne masa vardı ne de yatak. Oda zeminin ortasındaki gider dışında bomboştu.

Tam arkasını döndüğü sırada hücre kapısının kapandığını gördü.

"Hayır!" diye haykırdı Nina elleriyle kapıyı tırmalayarak. Kapının kolu yoktu.

Brum'un yüzü pencerede belirdi. İfadesi kendini beğenmiş, gözleri soğuktu. "Cazibe kısmını biraz abartmış olabilirim ama

mahremiyet istemediğin kadar var, Nina."

Nina ürperdi.

“Adın buydu, değil mi?” dedi Brum. “Seni tanımayacağımı mı sandın gerçekten? İnatçı, küçük yüzünü köle gemisinden hatırlıyorum. Üstelik Ravka’nın faal bütün Grishaları hakkında dosyalar tutuyoruz. Hepsini tanımayı kendime vazife edindim; denizin yuttuğunu umduklarımı bile.”

Nina ellerini kaldırdı.

“Durma,” dedi. “Gözlerimi patlat. Kalbimi ez. O kapı açılmayacak. Ayrıca nabzımı kontrol etmek için uğraştığın zaman da bu düğmeye basacağım.” Nina pirinç düğmeyi göremiyordu ama generalin parmağının üzerinde olduğunu hayal edebiliyordu. “Ne yapıyor biliyor musun? ***Jurda paremm*** etkilerini gördün. Onları sen de hissetmek ister misin? Toz halinde etkili ama gaz olarak çok daha tesirli.”

Nina dondu kaldı.

“Akıllı kız.” Sırıtışı tüylerini ürpertti. ***Yalvarmayacağım***, dedi kendi kendine. Fakat yalvaracağını biliyordu. İlaç, bünyesine girdikten sonra geri dönüşü olmadığını biliyordu. Derin bir nefes aldı. Beyhude hatta çocukça bir hareketti fakat tutabildiği kadar tutmaya kararlıydı.

Sonra Brum durakladı. “Hayır. Bu benim intikamım değil. Burada bunu hak eden başka biri var.” General pencerede yok oldu. Biraz sonra camı Matthias’ın yüzü doldurdu. Nina’ya öfkeyle baktı.

“Neden?” diye fısıldadı Nina. Onu duyabildiklerinden bile emin değildi.

“Ulusuma ihanet edeceğime gerçekten inandın mı?” Matthi-as’ın sesinde tiksinti vardı. “Hayatımı adadığım davadan vazgeçeceğime? İlk fırsatta Brum’u ikaz etmeye geldim.”

“Ama demiştin ki... ”

“Kendinden önce vatan, Zenik. Bu senin hiç anlamadığın bir

şey.”

Nina elini ağzına götürdü.

“Bir daha asla ***drüskelle*** olamayabilirim,” dedi. “Ömrümün sonuna kadar ‘köle taciri’ damgasıyla yaşayabilirim ama Fjerda’ya hizmet etmenin başka bir yolunu bulacağım. Ayrıca sana ***jurda parem*** verilişini göreceğim. Kendi türünü yok edişini ve bir sonraki doz için yalvarışını göreceğim. Tıpkı benden kendi halkıma ihanet etmemi istediğin gibi senin de kendi halkına ihanet edişini göreceğim.”

“Matthias...”

Yumruğunu cama vurdu. “Adımı ağzına alma sakın.” Sonra kuzey denizi kadar soğuk ve merhametsizce gülümsedi. “Buz Sarayı’na hoş geldin, Nina Zenik. İşte şimdi ödeştik.”

Dışarıda bir yerlerde Siyah Protokol’ün çanları çalmaya başladı.

SAAT ON BİR

”

Güzel kız," dedi Brum, "hem de bayağı güzel. Güzelliğine kapılmamayı başarmışsın."

Kapılmıştım aslında, diye düşündü Matthias. ***Ve sadece güzelliği de değildi kapıldığım.***

"Alarm..dedi Matthias.

"Dostlarıdır şüphesiz."

"Ama..."

"Matthias, adamlarım alarmla ilgilenecekler. Buz Sarayı güvenli." Nina'nm hücresine baktı tekrar. "Düğmeye hemen şimdi basabiliriz."

"Tehdit oluşturmaz mı?"

^***Jurda parenn*** onları daha itaatkâr yapan bir sakinleştiriciyle birleştirdik. Doğru oranlar üzerinde hâlâ çalışıyoruz ama başaracağız. Dahası ikinci dozdan sonra bağımlılık onları kontrol etmemizi sağlıyor zaten."

"İlk dozdan sonra değil mi?"

"Grisha'ya bağlı."

"Bunu daha önce kaç kere yaptınız?"

Brum güldü. "Saymadım ama güven bana, ***jurda paremi*** o kadar çok isteyecek ki bize karşı gelmeye cüret edemeyecek. Olağanüstü bir dönüşüm. Keyif alacağını düşünüyorum."

Matthias'ın midesi kasıldı. "Bilimadamım öldürmediniz o halde?"

“İlacı tekrar üretmek için elinden geleni yaptı ama karmaşık bir süreç. Bazı partiler işe yanyor, bazılarıysa tozdan farksız. İşimize yaradığı sürece öldürmeyeceğiz.” Brum elini Matthiasin omzuna koydu, sert bakışları yumuşadı. “Gerçekten burada, hayatta olduğuna, önümde durduğuna inanamıyorum. Öldüğünü sanmıştım.” “Aynı şeyi ben de sizin için düşünmüştüm.”

“Seni balo salonunda gördüğümde o üniformanın içinde bile zar zor tanıdım. O kadar değişmişsin ki...”

“Cadının beni elden geçirmesine izin vermek zorunda kaldım.” Brum’un tiksintisi aşikârdı. “Seni elden geçirmesine...”

O tepkiyi bir başkasında görmek her nedense Matthias’m Nina’ya verdiği tepkiden dolayı utanmasına neden oldu.

“Yapılması gerekiyordu,” dedi Matthias. “Onu, gayesine bağlı olduğuma inandırmam gerekiyordu.”

“Bunların hepsi geride kaldı artık, Matthias. Sonunda güvende ve kendi türünün arasmdasın.” Brum kaşlarını çattı. “Seni rahatsız eden bir şey var.”

Matthias, Nina’nın hücresinin yanındaki hücrelere baktı. Koridorda ilerlerken Brum da onu izledi. Tutsak Grishalardan bazıları tedirgindi, volta atıyorlardı. Bazıları yüzlerini cama dayamışlardı. Bazılarıysa yerde öylece yatıyorlardı. ***“Paremden*** haberiniz en fazla bir ay önce olmuştur. Bu tesis ne zamandır burada?”

“Burayı kralın ve konseyinin izniyle yaklaşık on beş yıl önce yaptırdım.”

Matthias birden durdu. “On beş yıl mı? Neden?” “Duruşmalardan sonra Grishaları koyacak bir yere ihtiyacımız vardı.”

“Sonra mı? Grishalar suçlu bulunduklarında ölüm cezası verilir.”

Brum omuz silkti. “Bu hâlâ bir ölüm cezası. Uygulaması biraz uzun sürüyor, hepsi bu. Grishaların faydalı birer kaynak olabileceklerini uzun zaman önce keşfettik.”

Kaynak. “Bana köklerinin kazınması gerektiğini söylemiştiniz. Doğal dünya için bir hastalık olduklarını söylemiştiniz.”

“Öyleler de... insan kılığına girmeye çalıştıklannda. Doğru düşünemez, ahlak kurallanna uyamazlar. Kontrol edilmeleri gerekir.” ***“Paremi*** bunun için mi istediniz?” diye sordu Matthias hayretle. “Yıllarca kendi yöntemlerimizi denedik. Sınırlı bir başarı elde edebildik.”

“Ama. jurda paremin nelere kadir olduğunu, onun etkisindey-ken Grishaların neler yapabildiğini gördünüz...”

“Tabanca zararsızdır. Bıçak da öyle. ***Jurda parem*** sayesinde itaatkâr oluyorlar. Eskiden beri ne olmalan gerekiyorsa onu oluyorlar.” “İkinci Ordu mu oluyorlar yani?” diye sordu Matthias küçümseme dolu bir sesle.

“Bir ordu askerlerden oluşur. Bu yaratıklar silah olmak için doğmuşlar. Djel’in askerlerine hizmet etmek için doğmuşlar.” Brum, Matthias’ın omzunu sıktı. “Ah, Matthias, seni o kadar özledim ki. İnancın hep saftı. Bu yöntemi kabullenmekte gönülsüz olmana seviniyorum fakat bu bizim öldürücü darbeyi vurma fırsatımız. Gris-haları öldürmek neden zordur biliyor musun? Çünkü onlar bu dünyadan değiller. Oysa birbirlerini öldürmekte hiç zorlanmazlar. Buna, ‘Öz özü çağın r,’ derler. Neler başardığımızı, Fabrikatörlerinin geliştirmemize yardım ettiği silahları görene kadar bekle.”

Matthias arkasındaki koridora baktı. “Nina Zenik, Kerch’te

bir yıl boyunca benim özgürlüğüm için çabalamış. Bir canavarın bu şekilde davranacağından emin değilim.”

“Bir engerek saldırmadan önce hareketsiz durabilir mi? Vahşi bir köpek, boynuna atılmadan önce elini yalayabilir mi? Grishalar nazik davranışlarda bulunabilirler fakat bu onların esas tabiatını değiştirmez.”

Matthias bunu düşündü. Kapı kapanırken o hücrede korku içinde dikilen Nina’yı düşündü. Onun esir alındığını, tıpkı kendisinin cezalandırıldığı gibi cezalandırıldığını görmek için can atmıştı. Öte yandan, yaşadıkları onca şeyden sonra, bu dileğinin gerçekleştiğini görünce hissettiği acıya şaşırmadı.

“Shulu bilimadamı nasıl biri?” diye sordu Matthias.

“İnatçı. Hâlâ babasının yasını tutuyor.”

Matthias, Bo Yul-Bayur’un babasıyla ilgili hiçbir bilgi sahibi değildi. Ancak sorulması gereken daha önemli bir soru vardı: “Güvende mi?”

“Hazine binası, adadaki en güvenli yer.”

“Onu burada Grishalarla mı tutuyorsunuz?”

Brum başını salladı. “Ana kasa, onun için bir laboratuvara dönüştürüldü.”

“Peki, güvenli olduğundan emin misiniz?”

“Ana anahtar bende,” dedi Brum boynundan sarkan diske vurarak, “ayrıca gece gündüz de korunuyor. Burada olduğunu seçilmiş birkaç kişi biliyor sadece. Vakit geç oldu. Siyah Protokol’ün uygulandığından da emin olmam gerek. Ancak istersen seni yarın onu görmeye götürebilirim.” Brum kolunu

Matthias'a doladı. "Yarın ayrıca görevine dönmen için gerekli işlerle ilgileneceğiz." "Köle ticaretiyle suçlanıyorum hâlâ."

"Kıza kölelik suçlamalarını geri aldığını beyan eden bir ifade imzalatacağız. İnan bana, ***jurda paremin*** tadını bir kere aldı mı istediğin her şeyi yaptırabilirsin. Bir duruşma olacak ama sana yemin ederim ***dmskelle*** üniformasını tekrar giyeceksin, Matthias." ***Drüskelle*** üniforması. Matthias üniformayı göğsü kabararak giymişti. Nina için hissettiklerinden dolayı utanç duymuştu. Bu utancı hâlâ taşıyordu, belki de hep taşıyacaktı. Yıllarca nefretle dolu yaşamıştı, bir gecede kaybolmasını bekleyemezdi. Fakat şimdi utanç bir yankıydı. Tüm hissettiği pişmanlıktı; boşa harcadığı zaman için, sebep olduğu acılar için ve evet, şimdi bile, yapmak üzere olduğu şey için.

Onun için bir baba ve yol gösterici olan Brum'a döndü. Matthias ailesini kaybettiğinde onu ***drüskelle*** ye Brum almıştı. Matthias küçük, öfkeli, tamamen beceri yoksunuydu. Fakat kendini tüm kalbiyle davasına adamıştı. Sahte bir davaya. Bir yalana. Bunu ne zaman anlamıştı? Nina'ya arkadaşım gömmesinde yardım ettiğinde mi? Onunla omuz omuza savaştığında mı? Yoksa çok daha öncesinde mi: Buzun üstündeki o ilk gece Nina kollarında uyuduğunda mı? Matthias'ı gemi kazasından kurtardığında mı?

Nina ona haksızlık etmişti ama bunu halkını korumak için yapmıştı. Onu incitmişti ama işleri yoluna koymak için elinden geleni yapmıştı. Matthias'a onurlu, kuvvetli, cömert ve insan, belki de tanıdığı herkesten daha insan olduğunu çok farklı şekillerde göstermişti. Ve eğer bir insansa Grishalar doğuştan kötü değil demekti bu. Onlar da herkes gibiydi; iyilik potansiyeline de kötülük potansiyeline de sahiptiler. Bunu görmezden gelirse asıl canavar Matthias olurdu.

"Bana çok şey öğrettiniz," dedi Matthias. "Onura ve güce değer vermeyi öğrettiniz. En çok ihtiyaç duyduğumda bana intikam gereçlerini verdiniz."

“Ve o gereçlerle harika bir gelecek inşa edeceğiz, Matthias. Fjerda’nın yükselme vakti sonunda geldi.”

Matthias da kolunu akıl hocasına doladı.

“Grishalar hakkında yanılıp yanılmadığınızı bilmiyorum,” dedi kibarca. “Ama onun hakkında yanıldığınıza eminim.”

Matthias, ***drüskelle*** kalesinin bir daha asla göremeyeceği eğitim salonlarında öğrendiği tutuşu kullanarak Brum’u sıktı. Kısa bir süre direnip vücudu gevşeyene kadar sıktı.

Matthias, Brum’u bıraktığında general bayılmıştı. Fakat Matthias, akıl hocasının yüzündeki öfkeyi hayal ettiğini sanmıyordu. Bu görüntüyü belleğine kazıdı. O ifadeyi hatırlaması gerekiyordu. Sonunda gerçek bir hain olmuştu, bunun yükünü taşımalıydı.

Matthias’la Kaz büyük balo salonuna girdiklerinde merdivenlerin yakınında karanlık bir köşeye çekilmişlerdi. Nina’nm o ışıltılı pullardan oluşan ölçüsüz elbisesiyle içeri girişini izlemişlerdi. Sonra da Matthias, Brum’u görmüştü. Daha akıl hocasını canlı görmenin verdiği şoku atlatamadan Brum’un Nina’yı takip ettiğini fark etmişti.

“Brum onu tamdı,” demişti Kaz’a. “Nina’ya yardım etmeliyiz.”

“Kafanı kullan, Helvar. Hem onu kurtarabilirsin hem de bize Yul-Bayur’u getirebilirsin.”

Matthias başını sallayıp kalabalığın içine dalmıştı. “Dürüstlük,” diye mırıldandığını duymuştu Kaz’m arkasından. “Ucuz bir parfüm gibi.”

Matthias merdivenlerde Brum’un yolunu kesmişti. “Komutanım...”

“Şimdi olmaz.”

Matthias kendini tam önüne atmak zorunda kalmıştı. “***Komutanım***.”

Brum o zaman durmuştu. Durdurulduğu için yüzünde önce kızgınlık, sonra şaşkınlık, ondan sonra da meraklı bir şüphe belirmişti. “Matthias?” diye fısıldamıştı.

“Lütfen, komutanım,” demişti Matthias aceleyle. “Açıklamam için bir saniye verin, lütfen. Bu gece burada mahkûmlarınızdan birini öldürmeyi amaçlayan bir Grisha var. Beni dinlerseniz planını ve nasıl durdurulabileceğini açıklayabilirim.”

Brum, başka bir ***drüskelle*** ye Nina’yı izlemesini işaret etmiş,

Matthias’ı merdivenlerin altındaki boşluğa çekmişti. “Konuş,” demişti ve Matthias da ona gerçeği anlatmıştı; bilmesi gerektiği kadarını elbette: gemi kazasından kurtuluşunu, boğulmasına ramak kalışını, Nina’nm onu kölelikle suçlayışını, Cehennem Kapısı’ndaki mahkûmiyetini, af vaadini. Nina’nm görevde yalnız olup olmadığını sorduğunda bilmediğini söylemişti.

“Onu gizli köprüden geçmesinde refakat etmek için beklediğimi sanıyor. Mümkün olduğunca çabuk oradan ayrılıp sizi bulmaya geldim.”

Matthias yalanların dudaklarından bu kadar kolay akıp gitmesinden iğrenmişti ama Nina’yı Brum’un insafına da terk edemezdi.

Şimdi baygın haldeki, ağzı yarı açık Brum’a baktı. Akıl hocasının en hürmet duyduğu özelliklerinden biri acımasızlığı, dava uğruna zor şeyleri bile yapma istekliliğiydi. Fakat Brum, Grisha-lara yaptıklarından, Nina’yla Jesper’e seve seve yapacak olduklarından keyif almıştı. Belki de zor şeyler

Matthias için olduğu kadar zor olmamıştı Brum için. Fjerda uğruna gönülsüzce yerine getirilen kutsal bir görev değil, bir eğlenceymişler meğer.

Matthias ana anahtarı Brum'un boynundan aldı. Brum'u boş bir hücreye sürükleyip oturur konumda duvara yasladı. Matthias onu orada çenesi göğsüne düşmüş, bacakları önünde ayrık, onursuzca bıraktığı için suçluluk duyuyordu. Duyacağı utancı düşününce kendini kötü hissediyordu; güvenini ve sevgisini bahşettiği biri tarafından ihanete uğrayan bir savaşçı. O acıyı iyi biliyordu.

Matthias alnını kısa süreliğine Brum'unkine dayadı. Akıl hocasının onu işitemediğini biliyordu ama yine de sözlerini söyledi: "Yaşadığınız hayat, hissettiğiniz nefret... bunlar zehir. Onları daha fazla içemem."

Matthias hücre kapısını kilitleyip koridorda Nina'ya, daha fazlasına doğru koştu.

SAAT ON BİR

Bir keskin nişancı olan Jesper onun gibi bir çocuk için en

ideal yer olan duvardaki yarığın yanında bekledi. ***Biz ne yaptık böyle?*** diye düşündü. Fakat içi kıpır kıpır, tüfeği omzundaydı. Flayat yeniden anlam kazanmıştı.

Ee, muhafızlar nerede kalmışlardı? Jesper'le Wylan, Siyah ProtokoPü tetikler tetiklemez muhafızların avluya akın edeceğini tahmin etmişlerdi.

"Tamamdır!" diye seslendi Wylan arkasından.

Jesper neyle karşı karşıya olduklarını öğrenmeden hâkim noktadan ayrılmak istemiyordu. Fakat fazla vakitleri yoktu, çatıya çıkmaları gerekiyordu. "Pekâlâ, gidelim."

Merdivenlerden hızla indiler. Nöbetçi kulübesinin kemerli yolundan çıkmak üzereyken altı muhafız koşarak avluya geldi. Jesper aniden durup kolunu uzattı.

"Geri dön," dedi Wylan'a.

Fakat Wylan avlunun öbür tarafını gösteriyordu. "Bak." Muhafızlar nöbetçi kulübesine doğru gelmiyorlardı. Bütün

dikkatlerini taş levhalardan birinin yanında duran haki yeşili kıyafetli bir adama yöneltmişlerdi. ***O üniforma...***

Duvarın içinden bir kadm geçti. Yabancının yanında katılaşan bu figür, ışıltılı bir dumandan ibaretti. Aynı haki yeşili üniformayı giymişti.

"Dalgaların Hâkimleri," dedi Wylan.

"Shular."

Muhafızlar ateş edince Dalgaların Hâkimleri ortadan kayboldular. Sonra askerlerin arkasında tekrar belirip kollarım kaldırdılar.

Muhafızlar feryatlar arasında silahlarını bıraktılar. Etraflarında kırmızı bir duman oluştu. Muhafızlar çığlık attıkça duman yoğunlaştı, etleri

kemiklerine yapışıyor gibiydi.

“Kanlarını...” dedi Jesper boğazında balgam oluşarak. “Azizler aşkına, Dalgaların Hâkimleri, kanlarını boşaltıyorlar.” İçleri kurutuluyordu.

Kan havada belli belirsiz insan şeklinde su birikintileri, kırmızı lal taşı renginde parlak gölgeler oluşturdu, sonra kurumuş vücutlarından kat kat olmuş gevşek derileri sarkan muhafızlarla birlikte yere düştü.

“Merdivenlerden yukarı çıkıyoruz,” diye fısıldadı Jesper. “Buradan çıkmalıyız.”

Oysa artık çok geçti. Kadm Dalgaların Hâkimi ortadan kayboldu. Bir saniye sonra merdivenlerde bitiverdi. Elleriyle tırabzandan destek alarak çizmelerini Wylan’ın göğsüne yerleştirdi, onu ayağıyla Jesper’in üzerine doğru itti. Jesper’le Wylan avlunun siyah taşlarının üstüne yuvarlandılar.

Jesper’in elinden düşen tüfek, tangırtıyla bir kenara savruldu. Jesper ayağa kalkmaya çalıştı. Dalgaların Hâkimi onu kafasının arkasından kelepçeleyerek Wylan’ın yanma yatırdı. Dalgaların Hâkimleri ikisinin de tepesinde dikiliyordu. Ellerini kaldırdılar. Jesper kafasının üzerinde belli belirsiz kırmızı bir duman gördü. Kanını boşaltacaklardı. Kuvvetinin azalmaya başladığını hissetti. Soluna baktı ama tüfek fazla uzaktaydı.

“Jesper,” dedi Wylan nefes nefese. “Metal. Gücünü kullan.” Sonra çığlık atmaya başladı.

Jesper birden ne demek istediğini anladı. Bu, tüfekle kazanabileceği bir dövüş değildi. Düşünecek, şüphe edecek vakit yoktu.

Derisini parçalayan acıyı göz ardı ederek tüm dikkatini kıyafetlerine yapışan metal parçalarına, kapı zincirinin kopan halkasından dökülen talaşlara ve küçük parçacıklara verdi. Jesper iyi bir Fabrikatör değildi ama

onun bir Fabrikatör olduğunu bilmiyorlardı. Ellerini ileri uzatınca üniformasından metal parçaları uçtu, parlak bir bulut havada bir an asılı kaldıktan sonra Dalgaların Hâkimleri'ne doğru fırladı.

Vücuduna metalin saplandığı kadın Dalgaların Hâkimi çığlık attı. Dumana dönüşmeye çalıştı. Diğer Dalgaların Hâkimi de aynını yaptı ve hatları sıvılaştı. Fakat sonrasında tekrar katılaşınca gri yüzü metal parçalarıyla kaplandı. Jesper durmadı. Metali gidebildiği kadar derine itti, organlarını parçaladı. Dalgaların Hâkimleri'nin metal parçacıklarını kontrol etmeye çalıştıklarını hissedebiliyordu. Söz konusu bir mermi ya da bıçak olsaydı amaçlarına ulaşabilirlerdi, ancak çelik parçaları ve talaşları hem çok fazlaydı hem de çok küçüktü. Kadın, kamını tutarak diz çöktü. Çığlık atan adam pıhtılaşmış kan ve metal parçacıkları tükürdü.

"Yardım et," dedi kadın hıçkırıklarla. Bulanıklaşan vücudu, dumana dönüşmeye çabalarken titreşti.

Jesper ellerini indirdi. O ve Wylan, Dalgaların Hâkimleri'nin acıdan kıvranan bedenlerinden uzaklaştılar.

Ölüyorlar mıydı? Kendi türünden iki kişiyi mi öldürmüştü? Jesper'in tek amacı hayatta kalmaktı. Aklı yine duvardaki sancağa, kırmızı, mavi ve mor şeritlere gitti.

Wylan, Jesper'in koluna asıldı. Yüzü hafif şeffaf görünüyor,

damarları belli oluyordu. "Jesper, gitmemiz gerek."

Jesper yavaşça başını salladı.

"Hemen."

Jesper ayaklarını hareket ettirdi. Kendini Wylan'ı takip etmeye, halatla çatıya tırmanmaya zorladı. Aklı karışmıştı, başı dönüyordu. Diğerlerinin ona bel bağladıklarının farkındaydı. Devam etmek zorundaydı. Fakat kendinden bir parçayı, önemli olduğunu bile bilmediği, duman gibi elle tutulamayan bir şeyi aşağıda, avluda bırakmış gibi hissediyordu.

SAAT ON BİR ON BEŞ

Matthias hücrenin kapısını açtığında Nina kısa bir süre tereddüt etti. Elinde değildi. Matthias'ın penceredeki yüzünü, acımasız görüntüsünü ya da yüreğinde filizlenen kuşkuyu ömür boyu unutmayacaktı. Şimdi kapı aralığında dikilen Matthias'a bakarken o hissi yine yaşadı. Ne var ki Matthias ona elini uzattığında korkuyla işlerinin kalmadığını anladı.

Ona koştu. Matthias onu kollarına aldı.

Başını Nina'nın saçlarına gömdü. "Seni bir daha asla öyle görmek istemiyorum," dediğinde dudaklarının kulağına değdiğini hissetti Nina.

"Elbiseyi mi yoksa hücreyi mi kastettin?"

Matthias güldü. "Kesinlikle hücreyi." Sonra yüzünü ellerinin arasına aldı. ***"Jer molle pe oonet. Enel mördje nej afva trohem verretr*** Nina yutkundu. O lakırdıları ve ne anlama geldiklerini anımsadı. ***Ben seni korumak için***

varım. Buna ancak ölüm engel olabilir. Drüskellelerin Fjerda için ettiği yemindi bu. Fakat artık Matthias'ın Nina'ya verdiği söz olmuştu.

Nina buna karşılık olarak derin manalı, güzel bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu ama o gerçeği söyledi. "Buradan sağ çıkarsak seni çılgınca öpeceğim."

Matthias sırıttı. Nina gözlerinin gerçek mavisini görmek için sabırsızlanıyordu.

"Yul-Bayur kasada," dedi. "Gidelim."

Nina koridorda Matthias'ın peşinden giderken Siyah Proto-kol'ün çanları kulaklarını doldurdu. Brum'un Nina'dan haberi varsa diğer ***drüskelleler***in de haberi olma ihtimali yüksekti. Çok geçmeden komutanlarını aramaya geleceklerine şüphe yoktu.

"Kaz'm yine ortadan kaybolduğunu söyleme, lütfen," dedi koridorda ilerlerlerken.

"Onu balo salonunda bıraktım. Onunla kül ağacının orada buluşacağız."

"Son gördüğümde etrafında ***drüskelle*** ler toplanmıştı." "Bakarsın Siyah Protokol bu sorunu bizim için halleder." ***"Drüskelle***leri atlatsak bile, Yul-Bayur'u öldürürsek Kaz bizi yaşatmaz..."

Bir sonraki köşeyi dönmeden önce Matthias durmaları için elini kaldırdı. Yavaşça yaklaştılar. Köşeyi döndüklerinde Nina kasa kapısında dikilen nöbetçiyi hakladı. Matthias, nöbetçinin tüfeğini aldı. Ardından Brum'un anahtarını kilide sokunca kasanın yuvarlak girişi açılmaya başladı.

Nina saldırıya hazır bir şekilde ellerini kaldırdı. Kapı açılırken beklediler. Kalpleri küt küt atıyordu.

Oda diğer bütün odalar gibi beyazdı ama boş değildi. Uzun masaların üzeri, kısık mavi alevlerin üstüne konmuş beherlerle, ısıtma ve soğutma araç gereçleriyle, turuncunun farklı tonlarında tozlarla dolu cam tüplerle kaplıydı. Bir duvar, tamamen denklemler karalanmış devasa bir tahtaya ayrılmıştı. Bir duvarda küçük metal kapaklı cam dolaplar vardı. İçlerinde ***jurda*** bitkileri yetiştiriliyordu. Nina cam dolapların ısıtıldığını tahmin etti. Diğer bir duvara ince örtüleri kırışık, etrafına kâğıtlarla defterler saçılmış bir yatak konmuştu. Shulu bir çocuk üzerinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Kucağında defter, koyu renk saçları alnına düşmüş, onlara baktı. Taş çatlasa on beş yaşındaydı.

"Sana zarar vermeyeceğiz," dedi Nina Shuca. "Bo Yul-Bayur nerede?"

Çocuk altın gözlerine düşen saçlarını geriye taradı. "Öldü." Nina kaşlarım çattı. Van Eck'in istihbaratı yanlış mıydı? "Bütün bunlar ne o zaman?"

"Beni öldürmeye mi geldiniz?"

Nina bu soruya nasıl bir cevap vereceğinden emin değildi. "***Sesh-uyeh***?" dedi.

Çocuğun suratında bir rahatlama görüldü. "Sen Kerchlisin." Nina başıyla onayladı. "Biz Bo Yul-Bayur'u kurtarmaya geldik." Çocuk dizlerini göğsüne çekip kollarını doladı. "O artık kur-tarılamaz. Babam, Fjerdalılar Kerchlilerin bizi Ahmrat Jen'den çıkarmalarına engel olmaya çalışırken öldü." Sesi titredi. "Çapraz ateşte öldürüldü."

Babam. Nina bu kelimenin anlamını sindirmeye çalışırken Matthias'a tercüme etti.

"Ölmüş mü?" diye sordu Matthias. Geniş omuzları biraz çöktü. Nina aklından neler geçtiğini biliyordu; onca badireyi boşuna atlatmış, onca zahmete boşuna girmişlerdi. Çünkü Yul-Bayur çoktan ölmüştü.

Fakat Fjerdalılann, oğlunu bayatta bırakmalarının bir sebebi vardı. “Sana formülü yeniden oluşturtmaya çalışıyorlar,” dedi Nina.

“Laboratuvarda babama yardım etmiştim ama her şeyi hatırlamıyorum.” Dudağını ısırdı. “Ayrıca oyalanıyordum da.”

Fjerdalılann Grishalar üzerinde kullandıkları ***parem,*** Bo Yul-Bayur’un Kerch’e getirdiği ilk stoktan kalmış olmalıydı.

“Yapabilir misin?” diye sordu Nina. “Formülü yeniden oluşturabilir misin?”

Çocuk tereddüt etti. “Sanırım.”

Nina ve Matthias bakıştılar.

Nina yutkundu. Daha önce öldürmüştü. Hatta bu gece bile öldürmüştü ama bu farklıydı. Bu çocuk ona bir silah doğrultmuyor ya da zarar vermeye çalışmıyordu. Onu öldürürse ki bunun adı cinayet olacaktı, aynı zamanda Inej’e, Kaz’a, Jesper’e ve Wylan’a ihanet etmiş olacaktı. Asla alamayacakları bir ödül uğruna şu anda bile hayatlarım tehlikeye atan insanlara. Fakat sonra bu ilaç yüzünden karların üzerinde cansız bir şekilde yatan Nestor’u, kendi sefaletleri içinde kaybolan Grishalarla dolu hücreleri düşündü.

Kollarını kaldırdı. “Özür dilerim,” dedi. “Ama formülü tekrar yaratmayı başarırsan başlattığınız acılar asla son bulmayacak.”

Çenesini inatçılıkla çıkaran çocuğun bakışları sakindi; bu anın geleceğini biliyordu adeta. Yapılacak şey açıktı: Bu çocuğu çabuk ve acısız bir şekilde öldürmek. Laboratuvan ve içindekileri yok etmek. ***Jurda paremin*** sımnı ortadan kaldırmak. Bir asmayı öldürmek için onu sürekli kesip durmazdınız, onu kökünden sökerdiniz. Öte yandan Nina’nın elleri

titriyordu. Bu, ***drüske/Merin*** yaklaşımı değil miydi? Karşındaki kişi masum da olsa tehdidi yok et, ortadan kaldır.

"Nina," dedi Matthias usulca, "o sadece bir çocuk. Bizden biri." ***Bizden biri.*** Nina'dan biraz küçük, kendini söz sahibi olmadığı bir savaşın içinde bulmuş bir çocuk. Bir savaşzede.

"Adın ne?" diye sordu Nina.

"Kuwei."

"Kuweı Yul-Bo," diye başladı Nina. Niyeti neydi: Hüküm vermek mi? Özür dilemek mi? Bağışlaması için yalvarmak mı? Bunu asla bilemeyecekti. Sesine tekrar kavuştuğunda sadece, "Bu laboratuvan hemen yok edebilir misin?" diyebildi.

"Evet," diye yanıt verdi çocuk. Eliyle havayı kesti. Beherlerden birinin altındaki alevler mavi bir yay çizdi.

Nina bakakaldı. "Sen Grisha'sın. Ateşin Hâkimi'sin."

Kuwei başıyla onayladı. ***"Jurda parem*** bir hataydı. Babam güçlerimi gizlememde bana yardımcı olmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. O bir Fabrikatör'dü. Benim gibi bir Grisha."

Nina'nın başı dönüyordu; Bo Yul-Bayur, Shu Han sınırlarının gerisinde herkesin gözü önünde saklanan bir Grisha'ymış. Fakat şu an bunu düşünecek vakit yoktu.

"Çalışmalarından geriye hiçbir şey bırakmamalıyız," dedi. "Yanıcı maddeler var," diye karşılık verdi Kuwei. Belgeleri ***ve jurda*** numunelerini toplamaya başlamıştı bile. "Burayı havaya uçurabilirim."

“Sadece kasayı. Binada Grishalar var.” Ve muhafızlar. Ve Matthias in akıl hocası. Nina’ya kalsa Brum’un ölmesine seve seve razı olurdu. Fakat Matthias komutanına ihanet etmiş olmasına karşın onun için ikinci bir baba olan adamın parçalara ayrılmasını isteyeceğinden şüpheliydi. Geride bırakacağı Grishaları düşününce kalbi isyan etti, ama onlan limana ulaştırmanın hiçbir yolu yoktu.

“Gerisini bırakın,” dedi Matthiasia Kuwei’ye. “Gitmemiz gerek.” Kuwei alevlerin üzerine içinde sıvı bulunan birkaç dizi deney tüpü yerleştirdi. “Ben hazırım.”

Koridoru kontrol edip hazine binasının girişine doğru koştular. Nina her köşede ***drüskelle***ler ya da üzerlerine doğru gelen muhafızlar görmeyi bekliyordu. Fakat koridorlarda hiçbir engelle karşılaşmadan ilerlediler. Ana kapıya vardıklarında durdular. “Solumuzda bir bahçe labirenti var,” dedi Nina.

Matthias başını salladı. “Gizlenmek için orayı kullanırız. Sonra da kül ağacına koşarız.”

Kapıyı açtıkları gibi çanların sesi neredeyse dayanılmaz bir hal aldı. Nina sarayın en yüksek noktasında gümüşi çehresi ay gibi parıldayan Saat Kulesi’ni görebiliyordu. Bekçi kulübelerinden parlak ışıklar Beyaz Ada boyunca hareket ediyordu. Nina sarayın çevresini sarmakta olan askerlerin bağrışlarını duyabiliyordu.

Binanın yan cephesine yapıştı. Gölgelerden ayrılmamaya çalışarak Matthias’ı izledi.

“Acele edin,” dedi Kuwei laboratuvara endişeyle bakarak.

“Bu taraftan,” dedi Matthias. “Labirent...”

“Durun!” diye bağırdı biri.

Çok geçti. Labirentin olduğu istikametten muhafızlar onlara doğru koşuyorlardı. Kaçmaktan başka çare yoktu. Sıra sütunların girişini geçip yuvarlak avluya daldılar. Dört bir yanda -önlerinde, arkalarında- drüskelleler vardı. Her an vurulabilirlerdi.

Tam o esnada patlama vuku buldu. Nina patlamayı gerçekleşmeden önce hissetti: Bir sıcaklık dalgası, ayaklarını yerden keserek onu havada savurdu. Peşinden de kulakları sağır eden bir ses koptu. Beyaz taşların üstüne sertçe düştü.

Her tarafta duman ve nizamsızlık hâkimdi. Kulakları çınlayan Nina, güçlükle dizlerinin üstünde doğruldu. Bir cephesi moloza dönen hazine binasından gece göğüne duman ve toz yükseliyordu.

Matthias, Kuwei’yle birlikte çoktan ona doğru yürüyordu. Nina ayaklandı.

“***Sten***/” diye haykırdı hazine binasına doğru koşan gruptan kopan iki muhafız. “Burada ne arıyorsunuz?”

“Partinin keyfini çıkarıyorduk sadece!” dedi Nina. Bütün tükenmişliği ve dehşeti, sesini doldurmuştu. “Ve sonra... sonra...” Gözyaşlarını utanç verici şekilde kolayca koyverdi.

Muhafız tabancasını kaldırdı. “Belgelerinizi gösterin.”

“Belgemiz yok, Lars.”

Matthias öne bir adım atarken cadı avcısı başını aniden çevirdi. “Seni tanıyor muyum?”

“Bir zamanlar tanıyordun. Gerçi o zamanlar biraz farklı görünüyordum. ***Hje mcrden,*** Lars?”

“Helvar?” diye sordu muhafız. “Senin... senin öldüğünü söylemişlerdi.”

“Ölmüştüm.”

Lars bakışlarını Matthias’tan Nina’ya çevirdi. “Brum’un hazine binasına götürdüğü Cellat bu.” Ardından Kuwei’yi fark etti. Jeton düştü. “Hain,” diye hırladı Matthias’a.

Nina, Lars’m nabzını düşürmek için elini kaldırdı. Fakat bu sırada sağ tarafında gölgelerin arasında bir hareketlilik gözüne ilişti. Bir şey vurunca çığlık attı. Bakışlarını indirdiğinde üzerine bir halatın düştüğünü, dolanıp kollarını vücuduna yapıştırdığını gördü. Ellerini kaldıramadı. Gücünü kullanamadı. Karanlığın içinden halatlar saldırırken ve gövdelerine dolanıp kollarını bağlarken Matthias homurdandı, Kuwei çığlık attı.

“İşimiz bu bizim, pis katil,” diye hırladı Lars. “Senin gibi pislikleri avlarız biz. Bütün numaralarınızı biliyoruz.” Matthias’m bacaklarını tekmeledi. Dizlerinin üstüne düşen Matthias derin bir nefes aldı. “Bize öldüğünü söylemişlerdi. Senin yasını tuttuk, senin için kül ağacından dallar yaktık ama şimdi görüyorum ki aslında bizi çok daha kötüsünden koruyorlarmış. Matthias Helvar bir hainmiş meğer. Düşmanlarımıza yardım ediyor, ucubelere yataklık ediyormuş.” Matt-hias’ın yüzüne tükürdü. “Vatanına ve Tann’na nasıl ihanet edersin?” “Djel, ölümün değil, yaşamın Tanrısı.”

“Sen ve bu yaratık dışında, Yul-Bayur için gelen başkaları da var mı?”

“Yok,” diye yalan söyledi Nina.

“Sana sormadım, pis cadı,” dedi Lars. “Önemi yok. Senden bilgi almasını biliriz biz.” Kuwei’ye döndü. “Ve sen... bu işten sıyrılacağım sanma sakın.”

Havada bir işaret yaptı. Sıra sütunların gölgeleri arasından bir grup adam ve çocuk çıktı; başlıkları boyunlarında ışıldayan uzun sırma saçlarının üzerine çekilmiş, siyah ve gümüş elbiseler giyinmiş ***drüskelle***ler. Kuzey buzunu yarıp geçen karanlık yarıklardan doğan yaratıklar gibiydiler. Dağıldılar. Nina, Matthias ve Kuwei'yi ablukaya aldılar.

Nina beyaz hapishane hücrelerini, yerlerdeki giderleri düşündü. Bütün ***parem,*** Kuwei'nin laboratuvarıyla birlikte yok edilmiş miydi acaba? Başka bir parti daha hazırlaması ne kadar zamanını alırdı? Bunun öncesinde Nina'ya ne gibi eziyetler çektirirlerdi? Kaz'a dair bir emare görmek umuduyla karanlığın içine son bir çaresiz bakış fırlattı. O da mı yakalanmıştı yoksa? Onları orada öylece terk mi etmişti? Güya Nina bir savaşçı olacaktı. Başına geleceklere kendini hazırlaması gerekiyordu.

Drüskellelerden biri öne çıktı. Elinde onları bağlayan halatlara tutturulmuş uzun saplı bir kırbaç vardı. Kırbacı Lars'a verdi.

"Bunu hatırladın mı, Helvar?" diye sordu Lars. "Hatırlaman gerekir. Tasarımında senin de emeğin geçmişti. Çok sayıdaki tutsağı zapt etmeye yarayan toplanır halatlar. Ve elbette dikenleri."

Lars halatlardan birini çekti. Küçük dikenler, kollarına ve gövdesine batınca Nina'nın soluğu kesildi. ***Drüskelle*** güldü.

"Onu rahat bırak," diye homurdandı Matthias Fjerdaca. Sözlerinde öfke vardı. Nina kısa bir an için de olsa Matthias'm eski yurttaşlarında ufak bir telaş gözlemledi. Matthias hepsinden iriydi. Onların liderlerindendi; bu katil çocukların en iyilerinin başında geliyordu. Sonra Lars başka bir halata sertçe asıldı. Dikenler fırladı. Matthias acı dolu soluğunu boşalttı, iki büklüm oldu. Bir kez daha insan olmuştu.

Drüskelle ler arasındaki gülüşmeler acımasızdı.

Lars kamçıyı aniden çekti. Kısalan halatlar, tuhaf bir kafile oluşturan Nina, Matthias ve Kuwei'yi ***drüskelle***nin peşi sıra sendelemeye zorladı.

"Tanrımıza hâlâ dua ediyor musun, Helvar?" diye sordu Lars kutsal ağacın yanından geçerlerken. "Sence Djel, kendilerini Gris-haların kötülüklerine teslim eden adamların miyavlamalarını duyuyor mudur? Sence..."

Sonra tiz bir hayvan sesi duyuldu. Nina ve diğerlerinin sesin Lars'tan geldiğini idrak etmeleri birkaç saniye sürdü. Ağzını açınca çenesinin üzerinden fışkıran kan, üniformasının parlak gümüş düğmelerinin üzerine aktı. Kırbaç elinden düştü. Yanındaki başlıklı ***drüskellele***r kırbacı yakalamak için öne doğru atıldılar.

Kutsal ağacın dibinden tiz bir ***pat pat pat*** sesi geldi. Nina bu sesi tanıdı; kuzey yolunda hapishane arabasının önünü kestiklerinde duymuştu. Ağacı devirdiklerinde. Kül ağacı çatırdayıp inledi. Kadim kökleri kıvrılmaya başladı.

"Nej!" diye haykırdı ***drüskellelerden*** biri. Ağızları bir karış açık, kutsal ağaca baktılar. ***"Nej!"*** diye feryat etti bir başka ses.

Ağaç eğilmeye başladı. Sırf tuz konsantrasyonuyla devrile-meyecek kadar büyük bir ağaçtı. Fakat yan yatarken altındaki geniş delikten tekdüze bir gürleme çıktı.

Drüskellelerin Tanrılarının sesini duymaya geldikleri yerdi burası. Ve şimdi de o Tanrı konuşuyordu.

"Biraz canınız yanacak," dedi kırbacı tutan ***drüskelle.*** Kulak tırmalayıcı sesi tanıdıktı. Elleri eldivenliydi. "Ama yaşarsak bana sonra teşekkür edeceksiniz." Başlığını çıkaran Kaz Brekker onlara baktı. Neye uğradığını şaşıran ***drüskelle*** ler tüfeklerini kaldırdılar.

“Mecbur kalmadıkça ***baleen'***i kullanma,” diye seslendi Kaz. Sonra Kuwei’yi tutarak hepsini ağacın köklerinin altındaki kara ağzın içine çekti.

Vücudu halatlarla ileri çekilen Nina çığlık attı. Tutunacak bir yer bulmaya çalışarak taşların üzerinde debelendi. Son gördüğü, kendisiyle birlikte deliğin içine devrilen Matthias’tı. Silah sesleri duydu. Sonrasında karanlığın içine, soğuğun içine, Djel’in boğazının içine, hiçliğin içine düşüyordu.

SAAT ON BİR KIRK BEŞ

Kaz balo salonunda Matthias’la Bruın’u gizlice dinlemeyi

aklından geçirmiş ama etrafta bu kadar çok sayıda ***drüskelle*** dolanırken Nina’yı gözden kaybetmek istememişti. Matthias’ın Ni-na’ya karşı hissettikleri üzerine kumar oynamıştı fakat kazanma şansının yüksek olduğunu hep biliyordu. Asıl risk Matthias gibi dürüst birinin, akıl hocasının yüzüne karşı inandırıcı bir şekilde yalan söyleyip söyleyemeyeceğiydi. Fjerdalının gizli kalmış meziyetleri vardı anlaşılan.

Kaz, Nina’yla Brum’u hazine binasına kadar izlemişti. Sonra bir buz heykelin arkasına gizlenmiş, hapishane arabasını pusuya düşürmeden evvel yuttuğu Wylan’ın kök bombası paketlerini kusarak çıkarmaya odaklanmıştı. Sindirmemek amacıyla onları -ve ihtiyaç hasıl olması ihtimaline karşı yuttuğu bir maymuncuk setiyle bir kese dolusu saçmayı- her iki saatte bir

çıkarmak zorunda kalmıştı. Hoş bir tecrübe değildi. Gazyağını sindirerek yanlışlıkla kendini zehirleyene kadar yıllarca ateş püskürme gösterisini icra eden Doğu Çıtalı bir sihirbazdan öğrenmişti bu numarayı.

Kaz çıkarma işini bitirdikten sonra hazine binasının çevresini, çatıyı, girişi kontrol etmiş, ancak gizlenip tetikte kalmaktan ve çıkabilecek bütün aksilikleri düşünmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı geriye. Anlamadığı ama yine de tanıdığı yeni bir hırsla ***-amaçla-*** ışıldayan inej'i elçiliğin çatısında dikilirken gördüğünü hatırlamıştı. Bu amaç onu ışıkla doldurmuştu. ***Payıma düşeni alıp Döküntüler 'den ayrılacağım.*** Daha önce Ketterdam'dan ayrılmaktan bahsettiğinde Kaz ona inanmamıştı ama bu sefer farklıydı.

Kaz, Siyah Protokol'ün çanları çalmaya başlayıp Saat Kulesi'nin adanın üzerinde yankılanan sesleri havayı titrettiğinde batıdaki sıra sütunların gölgeleri arasında saklanıyordu. Nöbetçi kulelerinden ışıklar parlak bir sel halinde yayılmıştı. Kül ağacının etrafındaki ***drüskel-le***ler ayinlerini terk etmiş, buyruklar yağdırmaya başlamışlardı; kulelerden dalga dalga muhafızlar inerek adanın dört bucağına dağılmışlardı. Dakikaları sayarak beklemişti ama Nina ya da Matthias'tan hiçbir iz görememişti. ***Başları belada,*** diye düşünmüştü Kaz. ***Ya da Matthias hakkında feci halde yanıldın. Ayrıca bütün o konuşan ağaç esprilerinin bedelini de ödeyeceksin birazdan.***

Hazine binasına girmek zorundaydı. Fakat o esrarengiz kilidi açarken dikkat çekmemeliydi ve etraf ***drüskelle*** kaynıyordu. Sonra Nina, Matthias ve Bo Yul-Bayur olduğunu varsaydığı birilerinin hazine binasından koşarak çıktığını görmüştü. Tam onlara seslenmek üzereyken patlama meydana gelmiş, ortalık cehennem yerine dönmüştü.

Laboratuvan havaya uçurdular, diye düşünmüştü Kaz etrafına moloz yağarken. ***Onlara laboratuvan havaya uçurmalarını söylememiştim***

kesinlikle.

Gerisi tamamen doğaçlamaydı. Açıklama yapacak vakit olmamıştı. Kaz, Matthias'tan Siyah Protokol çalmaya başladığında onunla kül ağacının altında buluşmalarını istemişti sadece. Hepsi karanlığın içine düşmeye başlamadan önce açıklama yapacak vakti olacağını düşünmüştü. Oysa şimdi sadece paniğe kapılmayacaklarını ve aşağıda bir yerde onları tatsız bir sürprizin beklemediğini umuyordu.

Düşüş bir türlü bitmek bilmedi. Kaz tutunmakta olduğu Shulu çocuğun, Nina'yla Matthias'm özgürlüğüne kavuşturmaya karar verdiği çaresiz bir mahkûm değil de biraz fazla genç de görünse Bo Yul-Bayur olduğunu umdu. Çukura düşerken çocuğun ağzına diski tıkıştırmış, kendi parmaklarıyla kırmıştı. Kırbacı şöyle bir savurarak bütün halatları serbest bıraktı. Teller çekilirken diğerlerinin çığlıklarını duydu. Suya en azından kollan bağlı girmeyeceklerdi. Kaz kendi ***baleenvm*** ısırmamak için son ana kadar bekledi. Buz gibi suya daldığında kalbi duracak gibi oldu.

Ne beklediğinden emin değildi fakat nehrin korkunç bir gücü vardı. Bir çığ gibi hızlı ve haşin akıyordu. Gürültü suyun altında bile kulakları sağır ediciydi. Fakat korkuyla birlikte bir tür zafer sarhoşluğu da gelmişti. Haklı çıkmıştı.

Tanrı 'nın Sesi. Efsanelerde daima bir gerçeklik payı olurdu. Kaz bunu kendi efsanesini yaratırken harcadığı emeklerinden biliyordu. Buz Sarayı'nın hendeğini ve fıskiyelerini besleyen suyun nereden geldiğini, nehir vadisinin niçin o kadar derin ve geniş olduğunu merak etmişti. Nina ***drüskelle*** kabul törenini tarif eder etmez Kaz işin aslını anlamıştı. Fjerda kalesi, büyük bir ağacın değil, bir membanın etrafına inşa edilmişti: Djel; denizleri ve yağmurları, kutsal kül ağacının köklerini besleyen kaynak.

Suyun sesi vardı. Bütün kanal farelerinin, bir köprünün altında uyumuş ya da ters dönmüş bir teknede fırtına atlatmış herkesin bileceği bir şeydi bu; su, bir âşığın, kayıp bir ağabeyin hatta bir Tanrı 'nın sesiyle bile konuşabilirdi. İşte anahtar buydu. Kaz da bunu fark ettiğinde biri Buz Sarayı'mn planlarını önüne koyuvermiş gibi olmuştu. Kaz haklıysa Djel onları nehir vadisine çıkaracaktı. Öncesinde boğulmadtklarım farz edersek elbette.

Ki bu oldukça gerçekçi bir ihtimaldi. ***Baleen*** yalnızca on dakikalık, sakin kalabilirlerse de on iki dakikalık hava sağlayabiliyordu ama Kaz sakin kalabileceklerinden kuşkuluydu. Kalp atışları hızlanmıştı. Ciğerleri şimdiden sıkışıyormuş gibiydi. Uyuşan vücudu, suyun sıcaklığından ağrıyordu. Suyun içi zifiri karanlıktı. Suyun biteviye gürlemesi ve mide bulandırıcı dönme hissi dışında hiçbir şey yoktu.

Suyun hızından emin değildi ancak kafasındaki rakamlara yakın olduğunu biliyordu. Rakamlar onun müttefiki olmuştu hep; oranlar, kazançlar, bahisçinin sanatı. Ne var ki bu kez daha fazlasına bel bağlamak zorundaydı. ***Hangi Tanrı 'ya hizmet ediyorsun?*** diye sormuştu Inej. ***Hangisi hana talih bahşederse ona.*** Talihli insanlar düşman bölgesinde, bir buz hendeğinin altında tepetaklak akıntıda sürüklenmezlerdi.

Vadiye çıktıklarında onları ne bekliyor olacaktı? ***Kim*** bekliyor olacaktı? Jesper'le Wylan, Siyah Protokol'ü tetiklemeyi başarmışlardı. Ama gerisini yapabilmişler miydi? Diğer tarafta Inej'i görebilecek miydi?

Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal. Uyanıp Jordie'nin öldüğünü ve kendinin hâlâ hayatta olduğunu öğrendiği o korkunç sabahtan beri yaşamının her anını, aldığı her nefesi bu düsturla sürdürmüştü.

Kaz karanlıkta yuvarlandı. Hiç üşümediği kadar üşümüştü. İnej'in elini yanağında düşündü. O his kafasını karıştırmıştı. Dehşet ve tiksintinin yanı

sıra ona tekrar dokunacağını uman, dileyen bir arzu duymuştu.

Kaz on dört yaşındayken Hertzoon'un onu ve Jordie'yi dolandırmasına yardım eden bankayı soymak için bir ekip kurmuştu. Soygundan elli bin ***kruge***yle kaçmayı başarmışlar, fakat Kaz çatıdan düşerek bacağını kırmıştı. Kemik doğru kaynamamış, o günden sonra hep topallamıştı. Bunun üzerine o da kendine bir Fabrikatör bulmuş, bir baston yaptırmıştı. Bir beyanat olmuştu bu.

Kırık olmayan, düzgün iyileşmiş olan ve kırılmış olduğu için güçlenmeyen hiçbir yanı yokta. Baston, yarattığı efsanenin bir parçası olmuştu. Kimse onun kim olduğunu bilmiyordu. Kimse nereden geldiğini bilmiyordu. O, Kaz Brekker olmuştu, Fıçı'nın piçi, kendine güveni sonsuz bir topal.

Eldivenleri zayıflığa karşı verdiği tek ödündü. Cesetlerin arasında geçirdiği ve Azrail Mavnası'ndan kıyıya yüzdüğü o geceden bu yana tenine başka bir tenin değmesi hissine katlanamamıştı. Dayanamıyordu, midesi bulanıyordu. Geçmişinden kalıp da tehlikeli bir şeye dönüştüremediği tek özelliğiydi bu.

Baleen etkisini yitirmeye başladı. Ağzına su sızıyordu. Nehir onlan ne kadar taşımıştı? Daha ne kadar gideceklerdi? Bir eliyle hâlâ Bo Yul-Bayur'un yakasını tutuyordu. Shulu çocuk, Kaz'dan daha ufak tefekti. Kaz çocuğun yeterli havaya sahip olduğunu umuyordu.

Kaz'm zihninde anılar canlandı. Eldivenli ellerinde bir fincan sıcak çikolata... İçmeden önce soğumasını beklemesi için onu uyaran Jordie... Karga Kulübü'yle yaptığı sözleşme belgesi üzerinde kuruyan mürekkep... Mor ipekli elbisesiyle gözleri sürmeli inej'i Menagerie'de ilk görüşü... Ona verdiği kemik saplı bıçak... İlk kez adam öldürdüğünün gecesi Inej'in Sunta'daki odasının kapısının ardından gelen hıçkırıklar... Kaz'ın duymazdan geldiği hıçkırıklar... Inej, Dökümtüler'e katıldıktan sonraki ilk

yılında bir keresinde Kaz'm çatı katı penceresinin denizliğine tünemişti. Çatıda toplanan kargaları besliyordu.

"Kargalarla arkadaşlık kurmamalısın," demişti Kaz.

"Neden ki?" diye sormuştu Inej.

Kaz cevap vermek için başını masasından kaldırmış ama her ne söyleyecekse aklından uçup gitmişti.

Inej yüzünü parlayan güneşe çevirmişti. Gözleri kapalıydı. Katran karası kirpikleri yanaklarına kadar uzanıyordu. Limandan esen rüzgâr, saçlarını ha yalandırmış ti. İşte o an Kaz tekrar çocukluğuna dönmüş, bu dünyada sihrin varlığına inanmıştı.

"Neden ki?" diye tekrarlamıştı Inej, gözleri hâlâ kapalı.

Kaz aklına gelen ilk şeyi söylemişti. "Terbiyesizdirler."

"Sen de öylesin, Kaz." Inej gülmüştü. Kaz o sesi bir şişeye ka-patıp her gece onunla sarhoş olabilseydi yapardı. Bu onu korkutmuştu.

Baleen artık kaybolur ve ağzına su dolarken Kaz son bir kez nefes aldı. Gün ışığını görebilmek umuduyla akıntılı suya rağmen gözlerini kısıp baktı. Nehir onu tünelin duvarına çarptı. Göğsündeki baskı arttı. ***Ben güçlüyüm,*** diye telkinde bulundu kendine. ***İradem kuvvetli benim.*** Fakat kulağına Jordie'nin kahkahaları geldi. ***Hayır, kardeşim. Hiç kimse o kadar güçlü değil. Ölümden pek çok kereler yakanı kurtardın. Tamaha sözünü geçirebilirsin ama ölüm kimseyi dinlemez.***

Kaz karanlıkta Jordie'nin cesedinin üzerinde ayaklarını çırparak yüzdüğü o gece limanda neredeyse boğulmuştu. Şu anda onu taşıyacak kimse ve hiçbir şey yoktu. Ağabeyini, intikamını, Zelvers-traat'taki evinde sandalyesine

bağlı Pekka Rollins'i, Jordie'nin adını hatırlatmaya zorlarken boğazına tıktığı hisse alım satım siparişlerini düşünmeye çalıştı. Oysa tek düşünebildiği Inej'di. O yaşamak zorundaydı. O, Buz Sarayı'ndan sağ çıkmak zorundaydı. Çıkmamışsa da Kaz onu kurtarmak için yaşamalıydı.

Ciğerlerindeki sızı dayanılır gibi değildi. Ona söylemesi gerekiyordu. .. İyi de ne? Onun güzel, cesur olduğunu ve kendisinin ona layık olmadığını mı? Kendinin tuhaf, sahtekâr, ahlaksız olduğunu ama onun için kendine çekidüzen verebileceğini mi? Elinde olmadan ona bağlanmaya başladığını, ihtiyaç duyduğunu, eksikliğini hissettiğini mi? Ona yeni şapkası için teşekkür etmesi gerekiyordu.

Su göğsüne baskı yapıyordu: Dudaklarını arala. ***Aralamayacağım***, diye yemin etti. Fakat Kaz daha fazla dayanamadı. Sonunda ağzını açtı.

Inej’in kalbi kaburgalarını dövüyordu. Havada sallanırken

trapezlerden birini bırakıp diğerine uzandığınız, bir hata yaptığınızı fark edip yerçekimsiz hissetmediğiniz, düşmeye başladığınız bir an vardı.

Muhafızlar onu hapishane kapısından geçirdiler. Ekibin geri kalanıyla birlikte hapishane arabasından inip bu avludan geçtiği ilk sefere kıyasla çok daha fazla muhafız vardı ve üzerine çok daha fazla silah doğrultulmuştu. Kurdun ağzına girip merdivenleri tırmandılar. Inej’i devasa cam fanuslu koridorun üstünden geçen yürüme yolunda sürüklediler. Nina sancakta yazılanları tercüme etmişti: ***Fjerda gücü.*** Bir gözü aşağıdaki tank ve silahlarda, diğer gözü karşı taraftaki yürüme yolunda ilerleyen Kaz ve diğerlerinin üzerinde, buradan geçtiği ilk seferde bu yazıya gülmüştü. Zincire vurulmuş çaresiz mahkûmlara güç gösterisi yapma ihtiyacı duyanların nasıl adamlar olduğunu merak etmişti.

Muhafızlar fazla hızlı hareket ediyorlardı. Inej o gece ikinci kez sendeledi.

“Yürü,” diye çıkıştı asker Kerchçe, onu ileri doğru sürükleyerek.

“Çok hızlı yürüyorsunuz.”

Koluna sertçe asıldı. “Oyalanmayı bırak.” “Soruşturmacılarımızla tanışmak istemiyor musun?” diye sordu diğer muhafız. “Seni bülbül gibi şakıtacaklar.”

“Ama seninle işleri bittiğinde bu kadar güzel görünmeyeceksin.” Güldüler. Inej’in midesi bulandı. Anladığından emin olmak için Kerchçe konuştuklarını biliyordu.

Muhafızlar silahlı olmalarına ve kendi bıçakları yanında olmamasına rağmen Inej onları alt edebileceğini düşünüyordu. Elleri bağlı değildi. Kaldı ki hâlâ yakaladıklarının rezil bir hayat kadını olduğunu sanıyorlardı. Heleen ona suçlu diye seslenmişti fakat muhafızların gözünde o, sadece mor ipekler giyinmiş küçük bir hırsızdı.

Tam hamlesini yapmayı planladığı sırada yaklaşmakta olan ayak sesleri duydu. Onlara doğru yürüyen üniformalı iki adamın siluetini gördü. Tek başına dört muhafızın icabına bakabilir miydi? Emin değildi. Fakat şunu biliyordu ki bu koridoru geride bıraktıkları anda her şey bitmiş olacaktı.

Canı fanustaki sancağa bir kez daha baktı. Ya şimdi ya hiçti. Bacağını solundaki muhafızın ayak bileğine doladı. Adam öne doğru yalpaladı. Inej elini yukarı doğru savurarak burnunu kırdı. Diğeri silahını kaldırdı. “Bunu ödeyeceksin.”

“Beni vuramazsın. Benden bilgi istiyorsunuz.”

“Bacağından vurabilirim aııa,” diye sırıttı tüfeğini aşağı indirerek.

Sonra yere yığıldı. Paralanmış bir makas saplanmıştı sırtına. Arkasında duran asker neşeyle el salladı.

“Jesper,” dedi derin bir nefes alarak. “Nihayet.”

“Ben de buradayım, anlarsın ya,” dedi Wylan.

Bumu kırılan muhafız yerde inleyip tüfeğini kaldırmaya çalıştı. Inej kafasına sağlam bir tekme salladı. Adam bir daha kılını kıpırdatamadı.

“Yeterince büyük bir elmas ele geçirmeyi başardın mı?” diye sordu Jesper.

Inej başını sallayıp devasa mücevherli kolyeyi yeninden çıkardı. “Acele edin,” dedi. “Heleen kayıp olduğunu şimdiye kadar anlamamışsa bile yakında anlayacaktır.” Gerçi Siyah Protokol etkin hale gelmişken bu konuda elinden pek bir şey gelmeyecekti.

Jesper ağzı bir karış açık, kolyeyi Inej’in elinden kaptı. “Kaz bir elmasa ihtiyacımız olduğunu söyledi. Sana Heleen Van Hou-den’in elmaslarını çal demedi.”

“Sen işe koyul yeter.”

Kaz, Inej’e iki görev vermişti: Jesper’in çalışabileceği büyüklükte bir elmas elde et ve saat on birden sonra kendini bu koridora sok. Muhafızların dikkatini çekmek için çalabileceği başka pek çok elmas ve çıkarabileceği başka pek çok sorun vardı. Fakat o, Heleen’i kandırmak istemişti. Topladığı bütün sırlara, çaldığı bütün belgelere ve uyguladığı bütün şiddete rağmen Inej’in alt etmeyi istediği kişi Heleen Van Houden’di.

Ve Heleen onun işini kolaylaştırmıştı. Rotundadaki itişip kakışma sırasında Inej, soyulduğunu fark etmemesini sağlamak amacıyla Heleen’i boğmaya çalışmıştı. Bundan sonra Heleen tüm dikkatini böbürlenmeye vermişti. Inej’in tek pişmanlığı, Tante Heleen kıymetli kolyesinin kaybolduğunu fark ettiğinde orada olamayacak olmasıydı.

Bir fener yakan Jesper çalışmak için Wylanin yanına gitti. Inej ikisinin de üzerinin hapishane bacasından aşağı inerken bulaşan kurumla kaplı

olduğunu fark etti. Yanlarında iki tozlu halat da getirmişlerdi. Onlar çalışırken Inej de koridorun iki tarafındaki kemerlerin altında bulunan kapıları sürgüledi. Başka bir devriye gelip kilitli olmaması gereken bir kapıyla karşılaşana kadar yalnızca birkaç dakikaları vardı.

Wylan uzun, metal bir vidayla devasa bir vincin koluna benzeyen bir alet çıkarmıştı. Çirkin görünümlü ama Inej'in çalışacağını umduğu bir matkap yapmak için vidayla kolu birleştirmeye çalışıyordu.

Kapılardan birinden bir yumruklama sesi geldi.

"Acele edin," dedi Inej.

"Öyle ha deyince olmuyor işte," diye sızlandı Jesper taşlara yoğunlaşarak. "Onları parçalarsam moleküler yapıları bozulur. Kenarlarını büyük bir dikkatle kesip kusursuz bir matkap ucu oluşturmak gerekiyor. Bunun eğitimini almadım..."

"Kimin hatası bu?" dedi Wylan başını işinden kaldırmadan.

"Hiç yardımcı olmuyorsunuz."

Muhafızlar kapıya vurmaya başlamışlardı. Fanusun karşı tarafında Inej adamların diğer yürüme yoluna akın ettiğini gördü. Ellerini kollarını sallıyor, bağrışıyorlardı. Fakat mermilerini iki kurşungeçirmez camın öbür tarafına ulaştıramazlardı.

Nina buradan geçerken camın bir Grisha'nın elinden çıktığını hemen anlamıştı -Fjerda gücünü Grisha becerileri koruyordu- ve Fabrikatör camından daha sert olan tek şey elmastı.

Yürüme yolunun iki tarafındaki kapılar da takırdıyordu artık. "Geliyorlar!" dedi Inej.

Wylan elmas ucu geçici matkaba taktı. Cama dayadıklarında bir kazıma sesi duyuldu. Jesper kolu çevirmeye başladı. İlerleme yavaştı.

“İşe yarıyor mu bari?” diye bağırdı Inej.

“Cam çok kalın!”

Sağlarındaki kapıya bir şey çarptı. “Koçbaşı getirmişler,” diye inildedi Wylan.

“Devam et,” diye teşvik etti Inej. Ayakkabılarını çıkardı.

Matkap ucu vınladıkça Jesper kolu daha hızlı çevirdi. Kavisli bir çizgi halinde hareket ettirmeye başladı, önce bir dairenin başlangıcını, sonra bir yarımay çizer gibi. ***Daha hızlı.***

Yürüme yolunun sonundaki kapının tahtaları parçalanmaya başladı.

“Kolu al, Wylan!” diye bağırdı Jesper.

Wylan, Jesper’in yerini alarak elinden geldiğince hızlı çevirdi.

Jesper yerde yatan muhafızların tüfeklerini alıp kapıya nişan

aldı.

“Geliyorlar!” diye haykırdı.

Camın üzerinde iki çizgi birleşti. Ay tamamlanmıştı. Daire kopup içeriye düştü. Daha yere değmeden, Inej geri çıkmaya başladı.

“Çekilin!” dedi.

Sonra koşmaya başladı. Ayakları çabuk, ipekleri tüy gibiydi. Şu anda onlar umurunda değildi. Heleen Van Houden'i üçkâğıda getirmişti. Ondan aptal ama değer verdiği bir parçasını çalmıştı. Yeterli değildi -asla yeterli olmayacaktı- ama bir başlangıçtı. Daha nice genelev patroniçesini kandıracak, nice köle tacirini aldatacaktı. Üzerindeki ipekler tüydü. O özgürdü.

Inej camdaki o daireye -aya, olmayan aya, geleceğe açılan kapıya- odaklandı ve atladı. Deliğin büyüklüğü tam vücuduna gö-reydi; keskin cam, arkasından uçuşan ipekleri kesince o yumuşak ***hışırtıyı*** duydu. Vücudunu yay şekline sokarak uzandı. Fanusun tavanında asılı duran demir fenere tutunmak için yalnızca bir fırsatı olacaktı. İmkânsız, çılgınca bir atlayıştı bu; ama o bir kez daha babasının yerçekimi kurallarına meydan okuyan kızı olmuştu. Korkulu biran havada asılı kaldı. Sonra elleri fenerin kaidesini yakaladı.

Arkasında yürüme yolundaki kapının açıldığını, ateş edildiğini duydu. ***Oyalayın onları, Jesper. Bana zaman kazandırın.***

İvme kazanmak amacıyla ileri geri sallandı. Yanından bir kurşun vızıldayarak geçti. Kazara mı olmuştu? Yoksa biri Wylan'la Jesper'i geçip delikten ateş etmeyi başarmış mıydı?

Yeterli ivmeye ulaştığında ellerini bıraktı. Sertçe cam duvara çarptı. Bunu yapmanın daha zarif bir yolu yoktu, elleri kadim bal-talarm sergilendiği taş çıkıntının kenarına tutundu. Sonrası kolaydı: çıkıntıdan kirişe, kirişten bir alttaki çıkıntıya, oradan da çıplak ayaklarıyla devasa bir tankın tepesine tekdüze bir ***tangırtıyla*** indi. Ortasındaki metal kubbenin içine süzüldü.

Çeşitli düğmeleri çevirerek doğru kontrol tuşlarını bulmaya çalıştı. Sonunda silahlardan biri yukarı doğru kalktı. Tetiğe bastı. Mermiler fanusun camına

dolu gibi yağar, sağa sola sekerken vücudu sarsıldı. Jesper'le Wylan'a verebileceği en iyi uyarıydı bu.

Inej büyük tabancayı çalıştırabilmeyi umuyordu. Tankın kokpi-tine yerleşti. Görünen tek kolu döndürünce uzun tabancanın burnu hedefe kilitlendi. Manivela tıpkı Jesper'in dediği gibi oradaydı. Sertçe asıldı. Şaşırtıcı derecede ufak bir ***klik*** sesi duyuldu. Ardından, uzun bir süre boyunca hiçbir şey olmadı. ***Ya dolu değilse?*** diye düşündü Inej, ***Jesper bu silah konusunda haklıysa, Fjerdalılar bu denli büyük bir ateş gücünü ortalıkta öylece bırakmazlardı.***

Tankın bir yerinden bir ***pat*** sesi geldi. Ona doğru bir şeyin yuvarlandığını duydu, hata yaptığına dair korkutucu bir düşünceye kapıldı. Havan topu, o uzun namludan yuvarlanacak ve kucağında patlayacaktı. Halbuki bir tıslama ve metalin metale sürtünmesini andıran tiz bir ses duydu. Büyük silah titreşti. İnsanın kemiklerini zangırdatan bir gümleme, koyu gri bir dumanla havayı yardı.

Havan, cama çarparak binlerce parçaya ayırdı. ***Elmaslardan daha güzel***, diye hayranlık duydu Inej, Wylan'la Jesper'in siper alacak zaman bulduğunu umarak.

Tozun dumanın dağılmasını bekledi. Kulakları fena halde çınlıyordu. Cam duvar ortadan kalkmıştı. Bir sessizlik çökmüştü. Sonra yürüme yolu tırabzanına tutturulmuş iki halat aşağı sarktı, peşinden de Wylania Jesper. Jesper çevik bir böcek gibi, Wylan'sa kozasından çıkmaya çalışan bir tırtıl misali kesik kesik hareket ediyordu.

"AjorH diye bağırdı Inej, Fjerdaca. Nina duysa koltukları ka-barırdı.

Inej silahı çevirdi. Sağlam kalan camın diğer tarafındaki adamlar yürüme yolundan bağırıyorlardı. Namlu bulundukları yöne dönerken kaçıştılar.

Inej tankın üstüne çıkan Jesper'le Wylan'ın ayak seslerini duydu. Kubbeden içeri sarkan Jesper'in kafası belirdi. "Kullanmama izin veriyor musun?"

"O kadar istiyorsan al."

Jesper'in kontrol panelinin başına geçebilmesi için Inej kenara çekildi.

"Merhaba, tatlım," dedi Jesper sevinçle. Başka bir kolu çekince zırhlı araç adeta canlandı. Siyah dumanlar çıkardı. ***Ne biçim bir canavar bu böyle?*** diye merak etti Inej.

"Çok gürültülü!" diye bağırdı Inej.

"Motordan!" diye kıkırdadı Jesper.

Sonrasında hareket ediyorlardı ve görünürde tek bir at yoktu.

Yukarıdan silah sesleri geldi. Wylan kontrol düğmelerini bulmuştu anlaşılan.

"Azizler aşkına," dedi Jesper Inej 'e. "Nişan almasına yardım et!"

Inej tankın kulesinde Wylan'ın yanma sıkıştı. Muhafızlar fanusun içine dalarken ikinci küçük silahla nişan aldı.

Jesper tankı çeviriyor, olabildiğince geriye çekiliyordu. Büyük silahı bir kez ateşledi. Havan, fanusun camını parçaladı, yürüme yolunun yanından geçip arkasındaki gövde duvarına çarptı. Beyaz toz ve taş parçalan her tarafa dağıldı. Tekrar ateş etti. İkinci havan da duvarda çatlaklar oluşturdu. Jesper gövde duvarında hatırı sayılır bir göçük oluşturmuş ama delik açamamıştı.

"Hazır mısınız?" diye seslendi.

“Hazınz,” dedi Inej ve Wylan hep bir ağızdan. Taretin altında eğildiler. Wylan’m yanaklannda ve boynunda cam çizikleri vardı. Gülümsüyordu. Inej ellerini tutup sıktı. Buz Sarayı’na iareler gibi seğirterek gelmişlerdi. Ölseler de yaşasalar da buradan bir ordu gibi çıkacaklardı.

Inej gürültülü bir ***pat*** sesinin ardından dönen çarkların tangırtısını duydu. Tank gürledi; ses, dışarı salınmak için haykıran, metal bir davulun içine hapsolmuş bir gürlemeydi. Paletleri üzerinde geriye gitti. Sonra ileri fırladı. İvme kazanarak ilerledi, giderek hızlandı. Sarsıldı. Fanusun içinden çıkmış olmalıydılar.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı Jesper ve Buz Sarayı’nın efsanevi, aşılmaz duvarına şiddetle çarptılar. Inej’le Wylan kokpitin arka tarafına uçtular.

Duvardan geçmişlerdi. Tüfek seslerini arkalarında bırakarak yollarına devam ettiler.

Inej bir gürültü duydu. Vücudunu dikleştirip başını kaldırdı. Wylan kahkahalarla gülüyordu.

Kafasını kubbeden dışarı çıkarmış, Buz Sarayı’na bakıyordu. Inej ona katıldığında gövde duvarındaki deliği gördü; o beyaz taşın ortasında siyah bir lekeyi andırıyordu, içinden adamlar geçiyor, tankın arkasından kalkan toz bulutuna ateş ediyorlardı.

Gülmeyi sürdüren Wylan kamını tutuyordu. Aşağıyı gösterdi. Tankın paletlerine takılmış bir sancak geliyordu peşlerinden. Çamur lekelerine ve barut yanıklarına karşın Inej kelimeleri seçebiliyordu: STRYMAKT FJERDAN. ***Fjerda gücü.***

Ayın parlak ışığında karanlıktan çıktılar. Sırılsıklam, yaralı

ve nefes nefeseydiler. Nina dayak yemiş gibi hissediyordu. Ağzının kenarlarında yapışkan kütleler halinde ***baleenm*** kalıntıları toplanmıştı. Elbisesi neredeyse tamamen paralanmıştı. Hâlâ hayatta olduğu ve nefes aldığı için mutluluktan uçuyor olmasaydı, limandan ve kurtuluştan iki kilometre uzaklıktaki bir kuzey nehri vadisinde çıplak ayaklı ve neredeyse anadan üryan durduğu gerçeğini kafasına takabilirdi. Uzakta Buz Sarayı'nın çanlarının çalışını duyabiliyordu.

Kuwei su öksürüyordu. Matthias baygın haldeki Kaz'ı kıyıya süriiklüyordu.

"Azizler aşkına, nefes alıyor mu?" diye sordu Nina.

Matthias onu kabaca sırtüstü çevirdi. Gerekenden biraz daha fazla kuvvet uygulayarak göğsüne bastırmaya başladı.

"Aslında. Seni. Ölüme. Terk. Etmeliyim," diye mırıldandı Matthias masaj yaparak.

Nina taşların üzerinden emekleyerek yanında diz çöktü, "Bırak da yardım edeyim. Yoksa göğüskemiğini kıracaksın. Nabzı atıyor mu?" Parmaklarını boğazına bastırdı. "Atıyor ama giderek zayıflıyor. Göğsünü aç."

Matthias ***drüskelle*** üniformasının önünü açmaya yardım etti. Nina bir elini Kaz in solgun göğsüne koyup kalbine odaklanarak kasılmaya zorladı. Diğer eliyle de burnunu sıkıp ağzını açarak ciğerlerine hava üflemeye çalıştı. Daha becerikli Corporalkiler suyu kendileri çıkarabilirdi ancak Nina'nm, bu alandaki eğitimsizliğini kafasına takacak vakti yoktu.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Kuwei.

Bilmiyorum. Dudaklarını tekrar Kazinkilere bastırdı. Nefes alış verişlerini Kaz'ın kalp atışlarını getirmek istediği ritme göre ayarladı. ***Hadi, seni adi Fıçı serserisi. Bundan çok daha zor durumlardan kurtuldun sen.***

Kaz'ın kalbi kendi ritmine kavuştu. Sonra öksürdü. Göğsü kasılırken ağzından sular fışkırdı.

Nina'yı üzerinden itip ciğerlerine hava çekti.

"Uzak dur benden," dedi soluk soluğa eldivenli eliyle ağzını silerek. Kaz'ın gözleri dalgındı. Nina'yı görmüyor gibiydi. "Dokunma bana."

"Şoktasın, ***demjin***," dedi Matthias. "Az daha boğuluyordun. Hatta boğulman gerekirdi."

Kaz tekrar öksürdü. Bütün vücudu titredi. "Boğulmam mı?" dedi Kaz.

Nina başını yavaşça salladı. "Buz Sarayı, hatırladın mı? İmkânsız görev? Postu deldirmek? Ketterdam'da seni bekleyen üç milyon ***kruge?"***

Kaz gözlerini kırpıştırdı, bakışları berraklaştı. "***Dört*** milyon." "Bunun seni kendine getireceğini biliyordum."

Ellerini yüzünde gezdirdi. Soğuk öksürükler hâlâ göğsünü sarsıyordu. "Başardık," dedi hayretle. "Djel'in mucizesi bu."

“Sen hiçbir mucizeyi hak etmiyorsun,” dedi Matthias kaşlarını çatarak. “Kutsal küle saygısızlık ettin.”

Kaz ayağa kalktı, hafif sendeledi. Sarsak bir nefes daha aldı.

“O bir sembol, Helvar. Tanrın o kadar hassassa belki de kendine yeni bir Tanrı bulmalısın. Hadi, gidelim buradan.”

Nina ellerini havaya kaldırdı. “Rica ederim, seni nankör pislik.” “Size ***Ferolind’e*** bindiğimizde teşekkür ederim. Kıpırdayın.” Vadinin uzak tarafında bulunan kayalara tırmanmaya başlamıştı bile. “Meşhur Shulu bilimadamımızın neden Wylan’ın okul arkadaşlarından birine benzediğini yolda açıklarsınız.”

Öfkeyle hayranlık arasında kalan Nina başını iki yana salladı. Fı-çı’da hayatta kalmak için gereken buydu belki de. Asla duramazdın. “Arkadaşınız mı?” diye sordu kafası karışan Kuwei, Shuca. “Bazen.”

Matthias, Nina’yı ayağa kaldırdı. Hep birlikte Kaz’ın peşi sıra gittiler. Onları Djerholm’a biraz daha yaklaştıracak ve yukarıdaki köprünün diğer tarafına çıkaracak vadinin kayalık duvarlarını ağır ağır tırmandılar. Nina daha önce hiç bu kadar yorulmamıştı ama kendini bırakamazdı. Ganimeti almışlardı. Daha önce hiçbir ekibin yapamadığını yapmışlardı. Buz Sarayı’nın göbeğinde bir binayı havaya uçurmuşlardı. Ne var ki Inej ’le diğerleri olmadan limana asla ulaşamazlardı.

Nina yoluna devam etti. Diğer tek seçeneği, bir kayanın üzerine çöküp sonunu beklemekti. Buz Sarayı’nın bulunduğu istikametten bir gürleme duyuldu.

“Ah, Yüce Azizler, lütfen Jesper olsun bu,” diye yalvardı hep birlikte vadinin kenarına geçip Hringkâlla münasebetiyle kurdeleler ve kül ağacı dallarıyla bezenmiş köprüye bakarak.

“Gelen her ne ise epey büyük,” dedi Matthias.

“Ne yapıyoruz, Kaz?”

“Bekliyoruz,” dedi ses giderek artarken.

“Saklansak olmaz mı?” diye sordu Nina gerginlikten yerinde duramayarak. “ Ya da ‘Korkmayın, şuradaki çalıların arasına yirmi tane tüfek zulaladım’ desen? Bize ***bir şey*** ver.”

“Birkaç milyon ***kruge*** ye ne dersin?” dedi Kaz.

Tepede paletlerinden etrafa toz ve çakıl fırlatan bir tank belirdi. Bir kişi - hayır, iki kişi- taretinden onlara el sallıyordu. İnej’le Wylan tankın kubbesinin arkasından çılgınlar gibi bağırıyor, ellerini kollarım sallıyorlardı.

Matthias’m şaşkın bakışları arasında Nina bir zafer çığlığı attı. Kaz’a baktığında gözlerine inanamadı. “Azizler aşkına, Kaz, gerçekten mutlu görünüyorsun sen.”

“Saçmalama,” diye tersledi ama görünen köy kılavuz istemezdi. Kaz Brekker aptal aptal sırıtıyordu.

“Onları tanıdığımızı farz ediyorum?” diye sordu Kuwei. Fjerda’nın Döküntüler sorununa cevabı ufukta belirince Ni-na’nın coşkusu söndü. Bir dizi tank tepeyi aşmış, ardında toz bulutları bırakarak ay ışığının aydınlattığı yoldan aşağıya doğru yol alıyordu. Belki de Jesper ***drüskelle*** kapısını kapatamamıştı. Ya da belki de tankları başka bir yerde bekletiyorlardı. Buz Sarayı’nın duvarları ardında mevcut olan ateş gücü düşünüldüğünde Nina kendilerini şanslı saymaları gerektiğine kanaat getirdi. Oysa durum hiç de öyle görünmüyordu.

Nina, inej'le Wylan'ın ne dediklerini ancak tank, iskeletli köprünün üzerinde ilerlemeye başladığında duyabildi: "Çekilin!" Yoldan çekildiler. Tank yanlarından geçti, sonra kulakları sağır edici bir sesle durdu.

"Bir tankımız var," dedi Nina hayretle. "Kaz, seni küçük dâhi, planın işe yaradı. Bir tank çaldın."

"Onlar bir tank çaldı."

"Bizde ***bir tane*** var," dedi Matthias. Ardından üzerlerine hızla gelmekte olan metal ve duman kümesini işaret etti. "Onlardaysa sürüsüne bereket."

"Doğru ama neleri yok biliyor musun?" diye sordu Kaz, Jesper tankın devasa silahını çevirirken. "Köprüleri."

Tankın zırhlı namlusundan metalik bir çığlık koptu. Sonra vahşi, insanın kemiklerini titreten bir patlama duyuldu. Nina yanlarından bir şeyin ıslıklanarak geçtiğini ve köprüye çarptığını duydu. Köprü iskeletinin ön bölümü parçalandı, aşağıdaki vadiye kıvılcımlar ve keresteler yağdı. Büyük silah bir kez daha ateşlendi. İnleyen iskelet bu defa tamamen çöktü.

Fjerdalılar köprüyü geçmek istiyorlarsa uçmaları gerekecekti.

"Bir tankımız ***ve de*** bir hendeğimiz var," dedi Nina.

"Atlayın!" dedi Wylan.

Tankın kenarlarına çıkıp metaldeki girinti ve çıkıntılara tutundular. Ardından limana doğru son sürat yol aldılar.

Sokak lambalarının yanından geçerken insanlar neler olduğuna bakmak için evlerinden çıktılar. Nina çılgın ekibinin bu Fjer-dalılara nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Pencerelerinden ya da kapılarından kafalarını

çıkardıklarında ne görüyorlardı acaba? Üzerine Fjerda bayrağı boyanmış ve konvoyundan koparak yolunu kaybetmiş bir tanka tutunan bir grup tuhaf çocuk: silahların arkasından görünen mor ipekli bir kız ve kırmızı altın rengi bukleli bir oğlan; tankın gövdesine sımsıkı tutunan sırılsıklam dört kişi, hapishane kıyafeti içinde Shulu bir çocuk, üniformaları çamura bulanmış iki ***drüskelle*** ve "Bir hendeğimiz var!" diye haykıran, üzerindeki deniz mavisi şifonu paralanmış yarı çıplak bir kız, yani Nina.

Kasabaya girdiklerinde Matthias, "Wylan, Jesper'e batı sokaklarından ayrılmamasını söyle," diye bağırdı.

Wylan eğildi. Tank batıya saptı.

"Depo mıntıkasıdır," diye açıkladı Matthias. "Geceleri ıssız olur."

Tank, parke taşların üzerinde tangır tungur sesler çıkararak, yayalara çarpmamak için sağ sola kaldırımlara çıkarak, tavernaları, dükkânları ve gemicilik ofislerini geçerek liman mıntıkasına doğru hızla ilerledi.

Yüzü neşeden parlayan Kuwei başını geriye yatırdı. "Denizin kokusunu alabiliyorum," dedi sevinçle.

Nina da alabiliyordu. Uzakta fener parıldıyordu. İki blok daha geçtiklerinde rıhtıma varmış, hürriyetlerine kavuşmuş olacaklardı. Otuz milyon ***kruge.*** Onun ve Matthias'm payıyla istedikleri yere gidebilir, gönüllerince yaşayabilirlerdi.

"Neredeyse vardık!" diye bağırdı Wylan.

Bir köşeyi dönünce Nina'nm kamına sancılar girdi.

"Dur!" diye bağırdı. "Dur!"

Gerçi gerek de yoktu zaten. Tank aniden durunca Nina tünediği yerinden az daha fırlıyordu. Rıhtım tam önlerinde uzanıyordu. Ötesinde de liman ve esintide dalgalanan binlerce bayrak vardı. Vakit geçti. Rıhtım boş olmalıydı. Halbuki sıra sıra dizilmiş, gri üniformalı askerlerle doluydu; iki yüz kadar vardılar. Hepsi de tüfeklerini onlara doğrultmuştu.

Nina, Saat Kulesi'nin çanlarını hâlâ duyabiliyordu. Omzunun üzerinden baktı. Buz Sarayı, limanın üzerinde görünüyordu. Tüyleri kabarmış asık suratlı bir martı gibi, yarın üzerine tünemişti. Alttan aydınlatılmış beyaz taş duvarları, gece göğünde ışıldıyordu.

"Bu da nesi?" diye sordu Wylan, Matthias'a. "Bundan hiç bahset..."

"İntikal prosedürünü değiştirmiş olmalılar."

"Kalan her şey aynıydı."

"Siyah Protokol'ün uygulandığını hiç görmemiştim," diye homurdandı Matthias. "Belki de limanda her zaman asker bulunduruyorlardı. Bilmiyorum."

"Sessiz olun," dedi Inej. "Sadece durun."

Nina irkildi. Kalabalığın arasından bir ses yankılanmıştı. Önce Fjerdaca, sonra Ravkaca, ardından Kerchçe ve en son olarak da Shuca konuştu. "Mahkûm Kuwei Yul-Bo'yu bırakın. Silahlarınızı atıp tanktan uzaklaşın."

"Ateş edemezler," dedi Matthias. "Kırvvei'ye zarar vermeyi göze alamazlar."

"Öyle bir mecburiyetleri yok zaten," dedi Nina. "Bakın." Bir deri bir kemik kalmış bir mahkûm, askerlerin arasından yürütülüyordu. Saçlan alnına yapışmıştı. Üzerinde yırtık pırtık kırmızı bir ***kefta*** vardı. En yakınındaki

muhafızın yenini kavramış, bilgece laflar ediyormuşçasına dudaklarını hararetle oynatıyordu. Nina ***parem*** için yalvardığını biliyordu.

“Bir Cellat,” dedi Matthias vahşice.

“İyi de çok uzakta ki,” diye karşı çıktı Wylan.

Nina başını iki yana salladı. “Önemi yok.” Aşağı Djerholm’da görevlendirilen askerlerle birlikte burada mı tutulmuştu? Neden ol-masındı ki? Bütün tüfeklerden ya da tanklardan daha iyi bir silahü.

“Ferolind'i görebiliyorum,” diye mırıldandı Inej. İskelelerin aşağısını, biraz ileriyi gösterdi. Nina’nın görmesi biraz uzun sürdü ama sonrasında Kerch bandırasıyla Haanraadt Körfez Şirketi’nin rengârenk bayrağını seçebildi. O kadar yakındılar ki.

Jesper, Cellat’ı vurabilirdi. Askerlerin arasından tankla bodoslama geçmeyi deneyebilirlerdi. Fakat gemiye asla ulaşamazlardı. Fjerdalılar, bir başkasının eline düşmesindense Kuwei’nin hayatını seve seve tehlikeye atarlardı.

“Kaz?” diye seslendi Jesper tankın içinden. “Bunun olacağını öngördüğünü söylemek için şu an harika bir zaman.”

Kaz asker deryasına baktı. “Bunu öngöremedim.” Başını iki yana salladı. “Bir gün elimdeki numaraların tükeneceğini söylemiştin, Helvar. Anlaşılan haklıymışsın.” Lakırdılar Matthias’aydı ama Kaz’m gözleri Inej’e bakıyordu.

“Yeterince esaret yaşadım,” dedi Inej. “Beni canlı ele geçi-remeyecekler.”

“Beni de,” dedi Wylan.

Jesper tatıkm içinden güldü. “Ona düzgün arkadaşlar bulmalıyız cidden.”

“Bir Fjerdalmın kazığına oturtulmaktansa dövüşerek ölmeyi tercih ederim,” dedi Kaz.

Matthias başım salladı. “Anlaştık o zaman. Bu işi burada bitiriyoruz.”

“Hayır,” diye fısıldadı Nina. Hepsi ona döndüler.

Fjerdalı askerlerin arasından o ses tekrar yankılandı. “Ona kadar sayacağım. Tekrar ediyorum: Mahkûm Kuwei Yul-Bo’yu bırakın ve teslim olun. On...”

Nina, Kuwei’yle Shuca konuştu hızlıca.

“Anlamıyorsun,” diye karşılık verdi çocuk. “Tek bir doz...”

“Anlıyorum,” dedi Nina ama diğerleri anlamıyordu. Ku-wei’yi cebinden küçük deri bir kese çıkarırken görene kadar da anlamadılar. Torbanın kenarı küf rengi tozla lekelenmişti.

“Hayır!” diye bağırdı Matthias. ***Pareme*** uzandı. Fakat Nina daha çevik davrandı.

Fjerdalı asker vızıldamaya devam etti: “Yedi...”

“Nina, aptallık etme,” dedi Inej. “Sen de gördün...”

“İlk dozdan sonra bazıları bağımlı olmuyor.”

“Riske değmez.”

“Altı...”

“Kaz’m elinde başka numarası kalmadı.” Keseyi açtı. “Ama benim var.”

“Nina, lütfen,” diye yalvardı Matthias. Elling’de ona ihanet ettiğini sandığı gün de yüzünde aynı kederi görmüştü. Bir bakıma şimdi de aynı şeyi yapıyordu. Onu bir kez daha terk ediyordu.

“Beş...”

İlk doz en kuvvetlisiydi, böyle dememişler miydi? O tesir asla tekrarlanamazdı. Hayatı boyunca onu arayacaktı. Ya da belki de ilaca baskın çıkacaktı.

“Dört...”

Matthias’ın yanağına hafifçe dokundu. “Durum kontrolden çıkarsa sonlandırmanın bir yolunu bul, Helvar. Doğru olanı yapacağına güveniyorum.” Gülümsedi. “Yine.”

“Üç...”

Sonra kafasını geriye atarak ***paremi*** ağzına döktü. Tek seferde yuttu. Bildiği ***jurda*** bitkilerinin tatlı, yanık lezzeti vardı. Fakat tam olarak tespit edemediği başka bir aroma daha vardı.

Düşünmeyi bıraktı.

Kan damarlarında hızlandı. Kalbi aniden küt küt atmaya başladı. Dünya küçük ışık parçalarına bölündü. Matthias'm gözlerinin hakiki rengini, kendi eliyle koyduğu gri ve kahverengi lekelerin altındaki saf maviyi görebiliyordu. Kafasındaki bütün saçlardan ay ışığı parıldıyordu. Kaz'ın alnındaki teri, önkolundaki dövmenin neredeyse görünmeyen iğne deliklerini gördü.

Sıra sıra dizilmiş Fjerda askerlerine baktı. Kalp atışlarını duyabiliyordu. Nöronlarının ateşlendiğini görebiliyor, dürtülerinin oluştuğunu hissedebiliyordu. Her şey mantıklıydı. Vücutları bir hücre haritası, saniyede, milisaniyede çözülen binlerce denklemdi. Ve Nina sadece cevaplan biliyordu.

"Nina?" diye fısıldadı Matthias.

"Çekil," dedi Nina. Sesini havada gördü.

Kalabalığın arasındaki Cellat'ı, dozunu yutarken boğazının hareketini sezdi. O ilk olacaktı.

“

İki... bir...”

Matthias, Nina’nın gözbebeklerinin irileştiğini gördü. Dudakları aynldı. Yanından geçip tanktan indi. Etrafındaki hava adeta çatırdadı. Cildi ışıldıyordu. Sanki mucizevi bir şeyle içeriden aydınlatılıyordu. Sanki doğrudan Djel’in damarına bağlanmıştı da Tanrı’nın gücü ona akıyordu.

Anında Cellat’a saldırdı. Nina bileğini bükünce adamın gözleri patladı. En ufak bir ses çıkarmadan yığılıp kaldı. “Özgür ol,” dedi Nina.

Nina askerlere doğru süzüldü. Tüfeklerin kaldırıldığını gören Matthias, onu korumak için davrandı. Nina ellerini kaldırdı. “Durun,” dedi.

Donup kaldılar.

“Silahlarınızı indirin.” Hepsi birden itaat ettiler.

“Uyuyun,” diye buyurdu Nina. Elleriyle bir yay çizdi. Askerler görünmez bir tırpan yemiş buğday saplan misali sıra sıra devrildiler.

Hava tuhafbiçimde dingindi. Wylan’la Inej yavaşça tanktan indiler. Jesper’le geri kalanlar da peşlerinden gittiler. Hayretler içinde,

sessizce durdular. Tanık oldukları manzara karşısında nutukları tutulmuştu. Yerde yatan askerlere baktılar. Her şey çok çabuk gelişmişti.

Askerlerin üzerinden geçmeden limana ulaşmalarına imkân yoktu. Tek kelime etmeden aralarından dikkatli adımlarla yürümeye başladılar. Sessizliği kıran tek şey, Saat Kulesi’nin uzaktan gelen çan sesleriydi. Matthias elini Nina’nın koluna koydu. Nina hafif iç geçirip peşine takıldı.

Rıhtımın ötesinde iskelelerde in cin top oynuyordu. Diğerleri ***Ferolind'e*** doğru yol alırken Matthias'la Nina arkalarından gittiler. Matthias korkudan ağzı açık kalan Rotty'nin direğe tutunduğunu görebiliyordu. Specht gemiyi vira etmek için bekliyordu. Onun suratındaki ifade de Rotty'ninki kadar korku doluydu.

"Matthias!"

Matthias döndü. Üniformaları sırılsıklam, siyah başlıklarını indirmiş bir grup ***drüskelle*** rıhtımda dikiliyordu. Yüzlerine hatlarını gizleyen, ışıldayan gri zincirli zırhtan maskeler takmışlardı. Fakat Jarl Brum konuştuğunda Matthias sesini tanıdı.

"Hain," dedi Brum maskenin ardından. "Vatanına ve Tanrı'na ihanet ettin. Bu limandan canlı çıkamayacaksın. Hiçbiriniz çıkamayacaksınız." Adamları patlamadan sonra onu hazine binasından çıkarmış olmalıydılar. Matthias'la Nina'yı kül ağacının altından takip mi etmişlerdi? Yukarı kasabada konuşlandırılmış atlar yahut tanklar mı vardı?

Nina ellerini kaldırdı. "Matthias'ın hatırına, bizi rahat bırakmanız için size bir şans vereceğim."

"Bizi kontrol edemezsin, pis cadı," dedi Brum. "Başlıklarımız, maskelerimiz, giydiğimiz kıyafetlerin her dikişi Grisha çeliğiyle takviye edildi. Kontrolümüz altındaki Grisha Fabrikatörleri tarafından talimatlarımıza uygun olarak tam da bu amaç için yapıldılar ve tasarlandılar. Bize istemediğimiz şeyleri yaptıramazsın. Bize zarar veremezsin. Bu oyun burada sona erdi."

Nina elini kaldırdı. Hiçbir şey olmadı. Matthias, Brum'un söylediklerinin doğru olduğunu anladı.

“Gidin!” diye bağırdı Matthias onlara. “Lütfen! Siz...” Brum silahını kaldırıp ateş etti. Kurşun Matthias’m doğrudan göğsüne isabet etti. Hissettiği acı ani ve korkunçtu. Sonra kayboldu. Kurşun, gözlerinin önünde göğsünden çıktı. ***Tın*** diye bir sesle yere düştü. Matthias gömleğini açtı. Yara yoktu.

Nina yanından geçiyordu. “Hayır!” diye bağırdı.

Drüskelle ler ona ateş açtılar. Mermiler vücuduna çarpınca irkildiğini, bağrında, göğüslerinde, çıplak bacaklarında al al kanlar belirdiğini gördü ama Nina yıkılmadı. Kurşunlar bedenini ne kadar hızlı delip geçiyorsa o kadar hızlı iyileşiyor, kovanlar zararsızca rıhtıma düşüyordu.

Drüskelle\ev ağızlan açık, Nina’ya bakıyorlardı. Nina güldü. “Esir Grishalara fazla alışmışsınız. Kafeslerimizde oldukça uysalız.” “Başka yollar da var,” dedi Brum belinden Lars’m kullandığına benzer uzun bir kırbaç çıkararak. “Senin gücün bize tesir edemez, pis cadı. Bizim davamız haklı.”

“Size dokunamam,” dedi Nina ellerim kaldırarak. “Ama onlara ulaşabilirim pekâlâ.”

Drüskellelerin arkasında, Nina’nın uyuttuğu Fjerdalı askerler ayaklandılar. Yüzleri ifadesizdi. İçlerinden biri Brum’un elindeki kırbacı çekip aldı. Diğerleri, neye uğradığını şaşıran ***drüskelle***lerin başlıklarıyla maskelerini çıkararak onları savunmasız bıraktılar.

Nina parmaklarını bükünce ***drüskelle*** ler tüfeklerini bıraktılar. Ellerini başlarına götürüp acıyla feryat ettiler.

“Ülkem için,” dedi Nina. “Halkım için. Yaktığınız her bir çocuk için. Ektiğini biç bakalım, Jarl Brum.”

Matthias, Fjerdalı askerlerin donuk bakışları arasında kulaklarından ve gözlerinden kanlar akan ***drüskelle*** lerin seğirip kıvranışını izledi. Feryatları göğü deldi. Avfalle'de içkiyi fazla kaçırdığı

Claas. Kurduna elinden yemeyi öğreten Giert. Birer canavar olduklarını biliyordu ama aynı zamanda onun gibi birer çocuktular da. Nefret etmeyi, korkmayı öğretmişlerdi onlara.

"Nina," dedi elini hâlâ kurşun yarası olması gereken göğsündeki pürüzsüz derisine bastırarak. "Nina, lütfen."

"Onların sana aman vermeyeceklerini biliyorsun, Matthias." "Biliyorum. Biliyorum. Fakat bırak da utanç içinde yaşasınlar." Nina tereddüt etti.

"Nina, bana daha iyi biri olmayı öğrettin. Onlar da öğrenebilirler."

Nina bakışlarını Matthias'a çevirdi. Vahşi gözleri ormanların koyu yeşil rengi, gözbebekleri karanlık birer kuyuydu. Etrafını saran hava, gücüyle parıldıyor gibiydi. Nina adeta gizli bir alevle yanıyordu.

"Senden benim bir zamanlar korktuğum gibi korkuyorlar," dedi Matthias. "Tıpkı senin de benden korktuğun gibi. Hepimiz birilerinin gözünde canavarız, Nina."

Nina uzun süre yüzünü inceledi. Sonunda kollarını indirince ***drüskelle*** ler inildeyerek yere yığıldılar. Nina diğer askerleri de serbest bırakınca ipleri kesilmiş kuklalar gibi uykularına geri döndüler. Sonra elini tekrar kaldırdı, Brum feryat etti. Elleriyle kendi kafasına vurdu, parmaklarının arasından kanlar aktı.

"Yaşayacak mı?" diye sordu Matthias.

“Evet,” dedi Nina ıskunaya adımını atarken. “Kelliğin dibine vuracak, o kadar.”

Specht emirler yağdırdı. ***Ferolind*** limana doğru sürüklendi. Yelkenleri rüzgârla dolunca hızlandı. Onları durdurmak için kimse iskelelere koşmadı. Hiçbir gemi ya da top ateş etmedi. Uyarı verecek, yukarıdaki topçulara işaret verecek kimse yoktu. Saat Kulesi çalmaya devam ediyordu. Iskuna ardında yalnızca ıstırap bırakarak, denizin uçsuz bucaksız karanlığında gözden yitti.

Kuvvetli bir rüzgâr esiyordu. Inej **saçlarının dalgalandığını**

hissetti. Aklı, elinde olmadan patlayacak fırtınaya gitti.

Matthias güverteye çıkar çıkmaz Kuwei’ye dönmüştü.

“Ne kadar zamanı var?”

Kuwei çat pat Kerchçe konuşabiliyordu ama Nina arada tercüme etmek zorunda kaldı. Bunu yaparken dalgındı, ışıldayan gözlerini herkesin ve her şeyin üzerinde gezdiriyordu.

“Tesiri bir saat, bilemediniz iki saat sürer. Bünyesinin o boyutta bir dozu ne kadar sürede işlemden geçireceğine bağlı.”

“Neden kurşunları vücudundan attığın gibi atıvermiyorsun onu?” diye sordu Matthias Nina’ya çaresizce.

“İşe yaramaz,” dedi Kuwei. “İlacı vücudundan atmaya başlamaya yetecek kadar uzun süre krize karşı koyabilse dahi***, parem*** tamamen yok olmadan önce onu vücudundan çekme yeteneğini kaybedecek. Söz konusu işlemi başarmak için ***parem*** kullanan başka bir Corporalki bulmanız gerekir.”

“İlaç ona ne yapacak?” diye sordu Wylan.

“Kendin de gördün,” diye yanıtladı Matthias sinirlice. “Neler olacağını biliyoruz.”

Kaz kollarını kavuşturdu, “Nasıl başlayacak?”

“Vücut ağrıları, üşümeler... hafif bir hastalıktan daha kötü değil,” diye açıkladı Kuwei. “Sonrasında bir tür aşırı duyarlılık. Peşinden de titremeler ve kriz.”

“Yanında***parem*** var mı daha?” diye sordu Matthias.

“Evet.”

“Onu Ketterdam’a götürmeye yeter mi?”

“Başka almayacağım,” diye itiraz etti Nina.

“Seni rahat ettirmeye yetecek kadar var elimde,” dedi Kuwei. “Ama ikinci dozu alırsan hiç umut kalmaz.” Matthias’a baktı. “Bu onun tek şansı. Vücudu, belli miktarda ***paremi*** doğal yollardan atarsa bağımlılığa yakalanmayabilir.”

“Peki, yakalanırsa?”

Kuwei yarı omuz silker, yarı özür diler gibi ellerini iki yana açtı. “İlaçtan almazsa çıldırır. İlacı alırsa vücudu kendini tüketir. ***Paremin*** ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bu ismi babam vermişti. ‘Amansız’ anlamına gelir.”

Nina tercümeyi bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu.

“Daha fazla duymak istemiyorum,” dedi Nina. “Olacakları değiştirmeyecek nasılsa.”

Pruvaya doğru uzaklaştı. Matthias arkasından baktı.

“Su duyar ve anlar,” diye mırıldandı kendi kendine.

Inej, Rotty’yi buldu. Kuzey sahiline indiklerinde soğuk hava kıyafetlerini giymek için Nina’yla geride bıraktıkları yün paltoları çıkarmasını istedi. Nina’yı pruvada, denize bakarken buldu.

“Bir, bilemedin iki saat,” dedi Nina dönmeden.

Inej şaşkınlıktan durdu. “Geldiğimi duydun mu?” Hayalet’i kimse duyamazdı. Hele de rüzgâr ve denizin sesi varken.

“Merak etme. Seni ele veren, o sessiz ayakların değildi. Nabzını, nefes alış verişini duyabiliyorum.”

“Ve benim olduğumu anladın, öyle mi?”

“Her kalbin kendine has bir atışı var. Bunu daha önce fark etmemiştim.”

Inej korkuluğa giderek paltoyu Nina’ya verdi. Soğuk rahatsız etmiyor gibi görünse de Grisha paltoyu giydi. Yukarıda gümüş bulutların arasından yıldızlar parlıyordu. Inej, şafağın sökmesi, bu uzun gecenin, bu uzun

yolculuğun bitmesi için hazırdı. Ketterdam'ı tekrar görmek için can attığına şaşırdı. Canı omletle bir fincan bol şekerli kahve çekti. Çatılarda yağmuru duymak, Sunta'daki ufak, sıcacık odasında oturmak istedi. Daha nice maceralar yaşayacaktı ama bu maceralar sıcak bir banyo yapana kadar bekleyebilirlerdi.

Nina yüzünü paltosunun yün yakasına gömerek, "Yaptıklarımı görebilseydin keşke. Bu gemideki herkesi, damarlarında akan kanı duyabiliyorum. Kaz'ın sana baktığında soluk alış verişlerinin değiştiğini duyabiliyorum," dedi.

"Sahi... sahi mi?"

"Her seferinde kesiliyor nefesi, seni daha önce hiç görmemiş gibi."

"Peki, ya Matthias?" diye sordu Inej konuyu değiştirme arzusuyla.

Nina kaşım kaldırdı. "Matthias benim için endişeleniyor. Fakat ne hissederse hissetsin kalbi düzenli bir ritimle atıyor. Tam bir Fjerdalı, bir düzen abidesi."

"Limanda o adamların yaşamasına izin vermeyeceğini düşünmüştüm."

"Doğru olanı yaptığımdan emin değilim. Çocuklarına anlatacakları bir Grisha korku hikâyesi daha olacağım onlar için."

"Uslu davran. Yoksa Nina Zenik seni ham yapar mı?"

Nina düşündü. "Eh, hoşuma gitti doğrusu."

Inej korkuluğa yaslandı. Nina'ya baktı. "Etrafına ışık saçıyorsun."

"Uzun sürmeyecek."

“Asla sürmez zaten.” Sonra Inej’in gülümsemesi soldu. “Korkuyor musun?”

“Hem de nasıl.”

“Hepimiz yanında olacağız.”

Nina kararsız bir nefes alıp başını salladı.

Inej, Ketterdam’da sayısız ittifak kurmuş, ama çok az dost edinmişti. Başını Nina’nın omzuna yasladı. “Falcı olsam,” dedi, “geleceğe bakıp sana her şeyin düzeleceğini söylerdim.”

“Ya da ıstırap içinde öleceğimi.” Nina yanağını Inej’in kafasının tepesine yasladı. “Güzel bir şeyler söyle sen bana yine de.” “Her şey düzelecek,” dedi Inej. “Bunu atlatacaksın. Sonrasında da çok ama çok zengin olacaksın. Doğu Çıtası’nda bir kabarede her akşam neşeli denizci şarkıları söyleyeceksin ve her şarkıdan sonra seni ayakta alkışlamaları için herkese rüşvet vereceksin.”

Nina hafifçe güldü. “Hadi, Menagerie’yi satın alalım.”

Inej geleceği ve küçük gemisini düşünerek sırıttı. “Hadi, alalım ve yakıp kül edelim orayı.”

Bir müddet dalgaları izlediler. “Hazır mısın?” dedi Nina. Inej sormak zorunda kalmadığına sevindi. Kolunu sıvadı. Tavus kuşu tüyünü ve ***alacalı*** derisini meydana çıkardı.

Nina’nın parmak uçlarıyla hafifçe dokunması yetti. Kaşıntı şiddetliydi ama çabuk geçti. Karıncalanma azaldığında Inej’in derisi eski haline döndü; neredeyse fazla pürüzsüz ve kusursuzdu, yeni bir parçası gibiydi.

Inej yumuşak derisine dokundu. Kaşla göz arasında hallolmuştu. Bütün yaralar bu kadar kolay yok edilebilseydi keşke.

Nina, Inej'i yanağından öptü. "İşler çığırından çıkmadan gidip Matthias'ı bulayım."

Fakat Nina uzaklaşırken Inej arkadaşının ayrılmak için başka bir nedeni olduğunu gördü. Kaz direğin yakınındaki gölgelerde dikiliyordu. Üzerine kalın bir palto giymiş, karga başlı bastonuna yaslanıyordu; tekrar kendi gibi görünüyordu neredeyse. Inej'in bıçakları diğer eşyalarıyla birlikte kamarasında onu bekliyordu. Pençelerini özlemişti.

Kaz, Nina'ya birkaç kelime mırıldandı. Grisha şaşkınlıkla geriledi. Inej söylenenlerin geri kalanını anlayamadıysa da konuşmanın gergin geçtiği açıktı. Zira Nina öfkeli bir ses çıkarıp alt güverteye indi.

"Nina'ya ne dedin?" diye sordu Inej, Kaz korkulukta ona katılınca.

"Yerine getirmesini istediğim bir iş var."

"Kızcağız ateşten gömlek giymek üzere..

"İşin yine de yapılması gerek."

Pragmatik Kaz. Neden empati yapacaktı ki? Nina biraz kafa dağıtacağı için sevinirdi belki.

Birlikte öylece durup dalgalara baktılar. Aralarındaki sessizlik uzadı.

"Yaşıyoruz," dedi sonunda Kaz.

"Doğru Tanrı'ya dua etmişsin galiba."

"Ya da doğru insanlarla çalışmışım."

Inej omuz silkti. “Yollarımızı kim seçer?” Kaz hiçbir şey demedi. Inej güldü. “Beni terslemeyecek misin? Suli atasözüme gülmeyecek misin?”

Kaz eldivenli başparmağını korkulukta gezdirdi. “Hayır.” “Ticaret Konseyi’yle nasıl buluşacağız?”

“Kıyıya birkaç kilometre kala, Rotty ve ben şalopayla limana çıkacağız. Van Eck’e haber vermek için bir haberci bulacağız. Takası Vellgeluk’ta yapacağız.”

Inej ürperdi. Ada, köle tacirleriyle kaçakçıların gözde mekânıydı. “Orayı Konsey mi seçti sen mi?”

“Van Eck’in önerişiydi.”

Inej kaşlarım çattı. “Bir tüccar, Vcllgcluk’u neden bilir ki?” “Ticaret ticarettir. Van Eck göründüğü kadar namuslu bir tüccar değildir belki.”

Bir süre konuşmadılar. Sonunda Inej, “Gemi kullanmayı öğreneceğim,” dedi.

Kaz’ın alm karıştı. Inej’e hayret dolu bir bakış attı. “Sahi mi? Neden?”

“Paramla bir gemi alıp mürettebat toplayacağım.” Sözleri söylerken tedirgindi. Hayali hâlâ kırılgandı. Kaz’ın ne düşündüğünü umursamamayı istiyordu ama, “Köle tacirlerini avlayacağım,” dedi.

“Amaç,” dedi Kaz düşünceli bir şekilde. “Hepsini durduramayacağını biliyorsun.”

“Denemezsem hiçbirini durduramam.”

“Öyleyse o köle tacirlerine şimdiden acıyorum,” dedi Kaz. “Başlarına geleceklerden haberleri yok.”

Inej’in yanakları kızardı. İyi ama Kaz onun tehlikeli olduğuna inanmamış mıydı hep?

Inej dirseklerini korkuluğun üzerinde dengeleyip çenesini avuç içlerine yasladı. “Ama önce eve gideceğim.”

“Ravka’ya mı?”

Başıyla onayladı.

“Aileni bulmaya.”

“Evet.” İki gün önce olsa, birbirlerinin mazilerini irdeleye-meyeceklerine dair aralarındaki sözlü anlaşmaya hürmeten konuyu burada noktalardı. Oysa şimdi, “Ağabeyinden başka kimsen yok muydu, Kaz? Annenle baban neredeler?” dedi.

“Fıçı’mn çocuklarının ebeveynleri yoktur. Bizler limanda doğar, kanallardan sürünerek çıkarız.”

Inej başım iki yana salladı. Denizin kımıldanıp iç çekişini izledi; her dalga bir nefesti. Ufku, siyah gökyüzüyle daha siyah deniz arasındaki ince farkı seçebiliyordu. Ebeveynlerini düşündü. Neredeyse üç yıldır onlardan uzak kalmıştı. Değişmişler miydi acaba? Tekrar onların kızı olabilecek miydi? Belki hemen olmazdı. Fakat karavanın basamaklarında babasıyla oturup ağaçlardan kopardıkları meyveleri yemek istiyordu. Annesinin akşam yemeğini hazırlamadan önce ellerindeki tebeşir tozunu temizlediğini görmek istiyordu. Güneyin yüksek otlarını ve Sikurzoi Dağları üzerindeki uçsuz bucaksız gökyüzünü istiyordu. Onu orada ihtiyacı olan bir şeyler bekliyordu. Kaz’ın neye ihtiyacı vardı?

“Zengin olmak üzeresin, Kaz. Dökecek kan ya da alınacak öç kalmadığında ne yapacaksın?”

“Daha fazlası hep vardır.”

“Daha fazla para, daha fazla kargaşa, daha fazla hesaplaşma. Hiç hayalin yok muydu?”

Hiçbir şey söylemedi. Neydi yüreğindeki bütün umudu kesip atan? Inej bunu asla öğrenemeyebilirdi.

Inej gitmek için döndü. Kaz elini yakalayıp korkuluğun üstünde tuttu. Ona bakmadı. “Gitme,” dedi kulak tırmalayıcı sesiyle. “Ketterdam’da kal. Benimle kal.”

Inej elini tutan eldivenli ele baktı. Bütün benliğiyle evet demek istiyordu. Fakat atlattığı onca badireden sonra bu kadar azıyla yetinmeyecekti. “Ne için?”

Kaz derin bir soluk aldı. “Kalmanı istiyorum. Senin... seni istiyorum.”

“Beni istiyorsun.” Inej, Kaz’ın sözlerini tekrarladı. Usulca elini sıktı. “Peki, bana nasıl sahip olacaksın, Kaz?”

İşte o zaman vahşi gözleri, kararlı çenesiyle Inej’e baktı. Dövüşürken takındığı ifadeydi bu.

“Bana nasıl sahip olacaksın?” diye tekrar sordu Inej. “Giyinikken mi? Eldivenlerinle mi? Dudaklarımız asla birbirine değmesin diye başın diğer tarafa dönük mü?”

Elini bıraktı. Omuzları düştü. Yüzünü denize dönerken bakışları öfke ve utanç doluydu.

Inej belki de Kaz'ın sırtı ona dönük olduğu için konuşabildi sonunda. "Bana ya zırhını çıkarıp sahip olursun, Kaz Brekker. Ya da hiç sahip olamazsın."

Konuş, diye yalvardı Inej sessizce. ***Bana kalmam için bir neden ver.*** Bütün bencilliğine ve zalimliğine rağmen Kaz onu kurtaran çocuktu hâlâ. Inej, Kaz'ın da kurtarılmaya değer olduğuna inanmak istiyordu.

Yelkenler gıcırdadı. Bulutlar ayı göstermek için ayrıldılar. Sonra tekrar birleştiler.

Inej, Kaz'ı uğultulu rüzgârla baş başa bıraktı. Şafağın sökmesine daha çok vardı.

Şafaktan sonra ağrılar başladı. Bir saat sonra kemikleri adeta

eklem yerlerinden fırlamaya çalışıyordu. Nina, Inej'in bıçak yarasını iyileştirdiği masanın üzerinde yatıyordu. Rotty'nin Sulili kızın kanını ahşaptan çıkarmak için kullandığı temizleyicinin altına sinen bakirimsi kokuyu alabilecek kadar keskindi duyuları. Inej gibi kokuyordu.

Matthias yanı başında oturuyordu. Elini tutmaya çalışmıştı ama acı dayanılmazdı. ***Drüskelle***nin derisi, derisine değince canı yanıyordu. Her şey

yanlış görünüyordu. Her şeyde bir terslik var gibiydi. ***Paremin*** tatlı, yanık lezzetinden başka bir şey düşünemi-yordu. Cildi bir düşmandı adeta.

Titremeler başladığında Matthias'a gitmesi için yalvardı.

"Beni bu halde görmeni istemiyorum," dedi yan tarafının üzerine dönmeye çalışarak.

Matthias alnındaki ıslak saçları kenara itti. "Ne kadar kötü?"

"Bayağı." Ama daha da kötüleşeceğini biliyordu.

"Jurdayı denemek ister misin?" Kuwei, küçük dozlarda düzenli olarak alınacak ***jurdanm*** Nina'mn günü çıkarmasına yardım edebileceğini söylemişti.

Nina başını iki yana salladı. "İstiyorum... istiyorum; Azizler aşkına, burası neden bu kadar sıcak?" Sonra acıya rağmen yattığı yerde doğrulmaya çalıştı. "Bana başka doz vermeyin. Matthias, ne dersem diyeyim, ne kadar yalvarırsam yalvarayım. Nestor gibi, hücrelerdeki o Grishalar gibi olmak istemiyorum."

"Nina, Kuwei yoksunluğun seni öldürebileceğini söyledi. Ölmene izin vermeyeceğim."

Kuwei. Hazine binasında Matthias, ***o bizden biri,*** demişti. O sözler hoşuna gitmişti. ***Bizden biri.*** Ayrılık ya da hudut tanımayan sözlerdi bunlar. Umut vaat ediyordu.

Tekrar uzandı. Bütün vücudu isyan ediyordu. Kıyafetleri adeta ezilmiş camdı. ***"Drüskelle***lerin hepsini öldürebilirdim." "Hepimiz günah işledik, Nina. Kendi günahlarımın kefaretini ödeyebilmem için senin yaşamana ihtiyacım var."

“Onu bensiz de yapabilirsin, biliyorsun.”

Matthias başını ellerine gömdü. “Sensiz yapmak istemiyorum ama.”

“Matthias,” dedi Nina parmaklarını kısa kesilmiş saçlarının arasında gezdirerek. Acı veriyordu. Hayat acı veriyordu. Ona dokunmak acı veriyordu ama yine de ona dokundu. Bir daha doku-namayabiürdi. “Pişman değilim.”

Matthias elini tutup usulca öptü. Nina acıdan yüzünü buruşturdu ama Matthias kendini çekmeye çalıştığında Nina daha sıkı tuttu.

“Gitme,” dedi nefes nefese. Gözlerinden yaşlar süzüldü. “Sonuna kadar kal.”

“Ve sonrasında,” dedi. “Ve daima.”

“Kendimi tekrar güvende hissetmek istiyorum. Evime, Ravka’ya gitmek istiyorum.”

“Seni oraya götüreceğim öyleyse. Kuru üzümleri yakacağız. Ya da siz kâfirler eğlenmek için ne yapıyorsanız onu yapacağız.” “Bağnaz,” dedi Nina zayıfça.

“Cadı.”

“Barbar.”

“Nina,” diye fısıldadı, “minik kırmızı kuş. Gitme.”

Iskuna tam hız güneye seyrediyordu. Bütün mürettebat nöbet

tutuyor gibiydi. Güvertede herkes kısık sesle konuşuyor, adımlarım sessiz atıyordu. Jesper, Nina için en az -Matthias hariç- diğer herkes kadar endişeleniyordu fakat bu hürmetkâr sessizlik dayanılır gibi değildi. Bir şeylere ateş etmesi gerekiyordu.

Ferolind bir hayalet gemiyi andırıyordu. Matthias kendini tamamen Nina'ya adamış, ona bakmasında yardım etmesi için Wylan'dan yardım istemişti. Wylan kimyayı sevmese de tentürler ve karışımlar hakkında Kuwei haricindeki mürettebattan daha bilgiliydi. Kaldı ki Matthias, Kuwei'nin dediklerinin yarısını anlamıyordu. Jesper, Djerholm limanından ayrıldıklarından beri Wylan'ı görmemişti. O tüccarcığa takılmayı özlediğini kabul etmek zorundaydı. Kuwei cana yakın birine benziyordu, ancak Kerchçesi kabaydı. Üstelik konuşmayı da pek sevmiyor gibiydi. Bazen geceleri birden güvertede beliriyor, Jesper'in yanında ses çıkarmadan oturup dalgaları izliyordu. Biraz sinir bozucuydu bu. Sohbet etmek isteyen tek kişi Inej'di. O da denizcilikle ilgili şeylere karşı müthiş bir ilgi duymaya başladığı içindi. Vaktinin ço-

ğunu Specht ve Rotty'yle geçiriyor, düğüm atmayı ve yelkenleri ayarlamayı öğreniyordu.

Jesper bu eve dönüş yolculuğunu yapamama, Buz Sara-yı'ndaki hücrelerde tıkılı kalma ya da kazığa geçirilme ihtimalleri olduğunun en başından beri farkındaydı. Ne var ki Yul-Bayur'u kurtarıp ***Ferolind'z*** binmeyi başardıkları takdirde Ketterdam'a dönüş yolculuğunun bir bayram havasında geçeceğini düşünmüştü. Specht'in gemide zulaladığı ne varsa içecek, Nina'nın bütün şekerlemelerini yiyecek, kıl payı kurtuldukları hikâyeleri ve bütün küçük zaferleri anlatacaklardı. Fakat limanda köşeye sıkış-tırıldıklarmı hiçbir şekilde öngörememişti. Nina'mn onları oradan çıkarmak için yaptığı şeyi de kesinlikle hayal edemezdi.

Jesper, Nina için kaygılanıyordu kaygılanmasına ama onu düşünmek kendini suçlu hissettiriyordu. Iskunaya binip de Kuwei ***paremi*** açıkladığında içinden cılız bir ses, kendisinin de ilacı almayı teklif etmesini söylemişti. Eğitimsiz bir Fabrikatör olmasına karşın belki ***paremi*** Nina'nın bünyesinden çekmeye yardım edebilir ve onu kurtarabilirdi. Oysa o ses, bir kahramanın sesiydi. Jesper kendisinde kahraman kumaşı olduğunu düşünmeyi bırakalı çok olmuştu. Hem limanda Fjerdalılarla karşı karşıya kaldıklarında da bir kahraman, paremi almak için kendisi gönüllü olurdu zaten.

Nihayet ufukta Kerch belirdiğinde Jesper rahatlamayla kaygı karışımı, tuhaf bir duyguya kapıldı. Hayatları, gerçek olduğuna hâlâ inanamadığı bir şekilde değişmek üzereydi.

Demir attılar. Karanlık çöktüğünde Kaz, Jesper'den Beşinci Li-man'a gidecekleri şalopada ona ve Rotty'ye eşlik etmesini istedi. Ona ihtiyaçları yoktu ama Jesper kafasını dağıtmak için can atıyordu.

Ketterdam'ın kargaşası hiç değişmemişti; gemiler iskelelerde yüklerini boşaltıyor, turistlerle izindeki askerler teknelerden iniyor, Fıçı'ya doğru giderken gülüyor ve bağrışıyorlardı.

“Bıraktığımız gibi görünüyor,” dedi Jesper.

Kaz kaşım kaldırdı. Her zamanki şık gri ve siyah takımını giymiş, kusursuz kravatını takmıştı. “Sen ne bekliyordun ki?”

“Tam olarak bilmiyorum,” diye itiraf etti Jesper.

Fakat belindeki inci kabzalı altıpatlarlarının ve sırtındaki tüfeğinin ağırlığıyla bile farklı hissediyordu. ***Drüskelle*** avlusunda çığlıklar atan, yüzü siyah beneklerle kaplı Dalgaların Hâkimi’ni düşünüp duruyordu. Ellerine baktı. Fabrikatör olmak istiyor muydu? Öyle yaşamak istiyor muydu? O bir Grisha’ydı, bunu değiştiremezdi. İyi ama gücünü kullanmak mı istiyordu yoksa onu saklamaya devam etmek mi?

Kaz, Van Eck’e bir mesaj götürmesi için bir haberci bulmaya giderken Rotty’yle Jesper’i nhtımda bıraktı. Jesper de onunla gitmek istediyse de Kaz ona olduğu yerde kalmasını söyledi. Sinirlenen Jesper bu fırsattan istifade bacaklarını esnetti. Rotty’nin kendisini gözlemlediğinin de farkındaydı. Kaz’ın Rotty’den ona göz kulak olmasını istediği gibi bir hisse kapıldı. Kaz onun doğrudan en yakındaki kumar salonuna tüyeceğini mi düşünüyordu acaba?

Bulutlu gökyüzüne baktı. Neden itiraf etmesindi ki? Canı da istemiyor değildi hani. Bir el kâğıt oynamak için içi gidiyordu. Belki de Ketterdam’dan gitmeliydi gerçekten. Parasını alıp borçlarını ödedikten sonra istediği yere gidebilirdi. Hatta Ravka’ya bile. Nina’nın iyileşmesini ümit etti. İyice kendine geldiğinde Jesper onu karşısına alıp ne yapacağına karar verecekti. Hemen söz vermeyecekti ama en azından bir ziyarette bulunabilirdi, öyle değil mi?

Kaz yarım saat sonra, Ticaret Konseyi’nden temsilcilerin ertesi gün şafakta, Vellgeluk’ta onlarla buluşacağını teyit eden bir mesajla döndü.

“Şuna bak,” dedi Kaz kâğıdı Jesper’in okuması için tutarak. Buluşmanın ayrıntılarının altında, “***Kutlarız. Ülkeniz size minnettar***,” diyordu.

Sözcükler Jesper’in göğsünde tuhaf bir his bıraktı ama o gülerek, “Ülkem paramı versin yeter. Konseyin bilimadamının öldüğünden haberi var mı?” dedi.

“Van Eck’e gönderdiğim mesajda her şeyi yazdım,” dedi Kaz. “Bo Yul-Bayur’un öldüğünü, ama oğlunun yaşadığını ve Fjerdalılar için ***jurda parem*** üzerinde çalıştığım yazdım ona.”

“Pazarlık yaptı mı?”

“Mesajda yapmamış. ‘Derin endişelerini’ ifade etmiş ama para mevzusuna değinmemiş. Biz üzerimize düşeni yaptık. Fiyatı kırmaya çalışıp çalışmayacağını Vellgeluk’a gittiğimizde göreceğiz.”

Ferolind'q doğru kürek çekerlerken Jesper, “Van Eck’le buluşmamıza Wylan da gelecek mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Kaz bastonunun karga başında parmaklarıyla trampet çalarak. “Matthias bizimle gelecek. Birinin Nina’nm yanında kalması gerek. Kaldı ki babasına baskı yapmak için Wylan’ı kullanmak zorunda kalırsak elimizi erkenden göstermememiz daha iyi olur.”

Akla yatkındı. Ayrıca Wylan’la babası arasında nasıl bir anlaşmazlık varsa Jesper, Wylan’ın bunu Dökünüler’in ve Matthias’ın huzurunda ortaya dökmek isteyeceğinden kuşkuluydu.

Jesper hamağında sağa sola dönerek huzursuz bir gece geçirdikten sonra boğucu, gri bir şafakla uyandı. Rüzgâr esmiyordu. Deniz dalgasız ve sakindi.

“İnatçı bir gökyüzü,” diye mırıldandı Inej gözlerini kısıp Vellgeluk’a doğru bakarak. Haklıydı. Ufukta tek bir bulut yoktu fakat havada inanılmaz bir nem vardı. Fırtına adeta patlamayı reddediyordu.

Jesper boş güverteyi taradı. Wylan’m onları uğurlamaya geleceğini varsaymıştı amaNina’yı yalnız bırakamazdı.

“Nina nasıl?” diye sordu Matthias’a.

“Güçsüz,” dedi Fjerdalı. “Uyuyamıyor ama zorla da olsa biraz et suyu çorbası içirdik. Şimdilik idare ediyor gibi.”

Jesper bencillik ve aptallık ettiğini biliyordu. Fakat bir yanı,

Wylan’ın geri dönüş yolculuğunda ondan kasten uzak durup durmadığını merak ediyordu. Görev tamamlandığına ve ödülden kendi payını alacağına göre belki de Wylan artık suçlularla takılmaktan vazgeçmişti.

Jesper; Kaz, Matthias, Inej ve Kuwei, Rotty’yle birlikte ***Fe-rolind'Am*** uzaklaşırlarken, “Diğer şalopa nerede?” diye sordu.

“Tamirde,” dedi Kaz.

Vellgeluk o kadar düzdü ki suda kürek çekerlerken onu neredeyse göremiyorlardı. Aşağı yukarı bir kilometre genişliğindeki ada, verimsiz kumlardan ve kayalardan oluşuyordu. Tek ayırt edici özelliği, Gelgit Konseyi’nce kullanılan eski bir kulenin harap temeliydi. Kaçakçılar ona yıkık dikilitaş kulesinin tabanında hâlâ görülebilen resimler nedeniyle Vellgeluk yani “iyi şans” diyorlardı: altın çemberler, çalışkanlık ve ticaret Tanrısı Ghezen’in iyilik sembolü olan bozuk paraları temsil ediyordu. Jesper’le Kaz adaya daha önce kaçakçılarla buluşmak için gelmişlerdi. Ketterdam limanlarından uzak, liman güvenliğinin devriye sahasının epey

dışında kalıyordu. Pusu kuracak binalar ya da gizli koylar yoktu. Temkinli taraflar için kusursuz bir buluşma noktasıydı.

Yelkenleri inik bir gulet, adanın karşı sahilinde demir almıştı. Jesper şafağın ilk ışıklarında geminin Ketterdam'dan yavaşça ilerleyişini, küçük siyah bir noktadan, ufukta devasa bir leke halini alışını izlemişti. Kürek çeken denizcilerin bağırışlarını duymuştu. Şimdi guletin mürettebatı, adam dolu bir şalopayı suya indiriyordu.

Kendi şalopaları sahile ulaştığında Jesper ve diğerleri suya atlayıp tekneyi kumların üstüne çektiler. Jesper altıpatlarlarını kontrol ederken, dudakları kımıldayan Inej'in parmaklarını bıçaklarının her birine değdirdiğini gördü. Matthias sırtına bağladığı tüfeğini düzeltip devasa omuzlarını geriye attı. Kuwei bütün olan biteni sessizce izliyordu.

"Pekâlâ," dedi Kaz. "Hadi, zengin olalım."

"Yas yok," dedi Rotty şalopada beklemek için yerini alırken. "Cenaze yok," diye karşılık verdiler.

Adanın ortasına doğru yürüdüler. Önde Kaz, yanında Jes-per'le Inej, arkasında Kuwei. Yaklaştıklarında Jesper siyah takım elbiseli bir tüccarın gelmekte olduğunu gördü. Ona uzun boylu, koyu renk saçlarını ensesinde bağlamış Shulu bir adam eşlik ediyordu. Hemen arkalarından coplarla otomatik tüfekler taşıyan, mor üniformalı bir grup ***stadwatch*** geliyordu. İki adam ağır bir sandık taşıyor, ağırlığıyla hafif sendeliyorlardı.

"Otuz milyon ***kruge*** böyle bir şeymiş demek ki," dedi Kaz. Jesper kısık bir ıslık çaldı. "Şalopayı batırmaz umarım." "Sadece sen mi geldin, Van Eck?" diye sordu Kaz, siyahlar giymiş tüccara. "Konsey'in diğer üyeleri tenezzül etmediler mi?" Demek Van Eck buydu. Wylan'dan daha inceydi ve alnı daha açıktı. Fakat Jesper aralarındaki benzerliği kesinlikle görebiliyordu.

“Konsey daha önceki işlerimize bakarak bu görev için en uygun kişi olarak beni seçti.”

“Güzel toka,” dedi Kaz, Van Eck’in kravatında iliştirdiği yakuta bakarak. “Diğeri kadar güzel değil ama.”

Van Eck dudaklarını hafif büzdü. “Diğeri aile yadigârıydı. Ee?” dedi yanındaki Shulu adama.

Shulu adam, “Bu, Kuwei Yul-Bo. Onu en son bir yıl önce görmüştüm. Biraz boy atmış, ama hık demiş babasının burnundan düşmüş.” Kuwei’ye Shuca bir şeyler söyleyip başıyla selamladı.

Kuwei, Kaz’a baktıktan sonra adamın selamına karşılık verdi. Jesper alnında ter damlaları tomurcuklandığını görebiliyordu.

Van Eck gülümsedi. “Şaşırdığımı itiraf edeceğim, Bay Brekker. Şaşırdım ama sevindim de.”

“Başaracağımızı düşünmüyordun.”

“Düşük ihtimal veriyordum diyelim.”

“O yüzden mi başka ata da oynadın?”

“Ah, Pekka Rollins’le konuştun demek.”

“Haletiruhiyesini düzelttiğinde dili çözülüveriyor,” dedi Kaz. Jesper hapishanede Kaz’ın üzerindeki kanı hatırladı. “Ticaret Konseyi adına, Yul-Bayur’u kaçırmaları için onu ve Beleşçi Aslanları da tuttuğunu söyledi.”

Benliğine bir huzursuzluk yayılan Jesper, Rollins’in Kaz’a başka neler anlatmış olabileceğini merak etti.

Van Eck omuz silkti. “Eşeğimizi sağlam kazığa bağlamaya çalıştık.”

“Ödül peşindeki birkaç kanal faresi birbirini havaya uçurmuş, seni ne ilgilendirir, değil mi?”

“İki ekibin de başarıya ulaşma ihtimalinin düşük olduğunu biliyorduk. Bir kumarbaz olarak anlayacağını umuyorum.”

Fakat Jesper, Kaz’ı asla bir kumarbaz olarak görmemişti. Kumarbazların işi şansa bakardı.

“Otuz milyon ***kruge***, incinen hislerimi onarabilir,” dedi Kaz.

Van Eck arkasındaki muhafızlara işaret etti. Sandığı kaldırıp Kaz’ın önüne koydular. Kaz yanında çömeldi, kapağını açtı. Jesper soluk mor renkli, üzerlerine üç uçan balık sembolü işlenmiş, mumla mühürlenmiş kâğıt bantlarla bağlanmış deste deste banknotları uzaktan bile görebiliyordu.

Inej derin bir soluk aldı.

“Paranızın rengi bile acayip,” dedi Matthias.

Jesper ellerini o ihtişamlı destelerin üzerinde gezdirmek istiyordu. Onların arasında yüzmek istiyordu. “Sanırım ağzım sulanmaya başladı.”

Kaz bir deste çıkardı, eldivenli parmağıyla üstünkörü inceledi. Sonra Van Eck’in onları kazıklamaya kalkışmadığından emin olmak için bir deste de altlardan aldı.

“Tamamdır,” dedi.

Omzunun üzerinden baktı. Kuwei’ye öne çıkmasını işaret etti. Çocuk kısa mesafeyi kat edince Van Eck onu yanma çağırdı, sırtına hafifçe vurdu.

Kaz doğruldu. “Pekâlâ, Van Eck. Seninle iş yapmak bir zevkti demek isterdim ama yalan söylemeyi beceremem. Biz artık gidelim.”

Van Eck, Kuwei’nin önüne çıkarak, “Maalesef buna izin veremem, Bay Brekker.”

Bastonuna yaslanan Kaz, Van Eck’i dikkatle izledi. “Bir sorun mu var?”

“Hem de birkaç tane. Ve tam karşımda duruyorlar. Hiçbiriniz bu adadan ayrılamayacaksınız.”

Van Eck cebinden bir düdük çıkarıp çaldı. Aynı anda hizmetkârları silahlarını çekti, küçük adanın etrafında deniz yükselmeye başlarken sıra dışı, şiddetji bir rüzgâr çıktı.

Guletin şalopasmm yanında duran denizciler kollarım kaldırdılar. Arkalarında dalgalar toplandı.

“Dalgaların Hâkimleri,” diye homurdandı Matthias tüfeğine uzanarak.

Sonra iki figür, guletin güvertesinden atladı.

“Rüzgârın Hâkimleri!” diye bağırdı Jesper. ***“Parem*** kullanıyorlar!”

Rüzgârın Hâkimleri havada daireler çiziyorlardı. Rüzgâr etraflarındaki havayı kırbaçlıyordu.

“Yul-Bayur’un Konsey’e yolladığı zulanın bir kısmını muhafaza etmişsiniz,” dedi Kaz koyu renk gözlerini kısarak.

Rüzgârın Hâkimleri kollarını kaldırdılar. Rüzgâr tiz bir ağıt yaktı.

Jesper altıpatlarlarına davrandı. Bir şeylere ateş etmek istememiş miydi zaten? ***Burası uğurlu bir yer sanırım,*** diye düşündü ani bir beklentiye

kapılarak. ***Dileğim gerçekleşecek gibi.***

“

Anlaşma anlaşmadır, Van Eck,” dedi Kaz şiddetlenen

fırtınanın sesini bastırarak. “Ticaret Konseyi verdiği sözü yerine getirmezse Fıçı’dan hiç kimse bir daha sizinle iş yapmayacak. Sözünüz hiçbir anlam ifade etmeyecek.”

“Bu gerçekten büyük bir sorun olurdu, Bay Brekker. Kon-sey’in bu anlaşmadan haberi olsaydı tabii.”

Kaz’ın ayakları suya erdi. “Onlar bu işe hiç karışmadılar, değil mi?” dedi. Van Eck’in Konsey’in onayını aldığına neden inanmıştı? Zengin ve dürüst bir tüccar olduğu için mi? Kendi hizmetkârlarına ve askerlerine ***stadvvatch’*** un mor üniformalarım giydirdiği için mi? Kaz, Van Eck’le bir hükümet binasında değil, karantinaya alınmış bir tüccar evinde buluşmuştu. Ortamın etkisinde kalmıştı. Hertzoon ve kahve evi olayını tekrar yaşıyordu; tek fark, Kaz kandırıldığını anlayacak kadar büyümüştü artık.

“Yul-Bayur’u istiyordun. ***Paremin*** formülünü istiyordun.” Van Eck başını sallayarak hakikati doğruladı. “Kerch çok uzun süre tarafsız kaldı.

Konsey'in üyeleri, zenginliklerinin onları koruduğunu, bütün dünya birbiriyle çekişirken arkalarına yaslanıp paralarını sayabileceklerini sanıyorlar."

"Ve sen onların bilmediği bir şey biliyorsun, öyle mi?" "Evet, öyle. ***Jurda parem*** gizli tutulabilecek, yok edilebilecek ya da Zemeni hududunda bir dolapta saklanabilecek bir sır değil." "Ticaret hatları ve piyasaların çöküşüyle ilgili bütün o söylediklerin.

"Ah, tahmin ettiğim gibi hepsi gerçekleşecek, Bay Brekker. Buna inanıyorum. Konsey, Bo Yul-Bayur'un mesajını alır almaz, Novyi Zem'de ***jurda*** tarlaları satın almaya başladım. ***Parem*** dünyaya salındığında bütün ülkeler, bütün hükümetler onu tedarik edip Grishaların üzerinde kullanmak için birbirleriyle yarışacaklar." "Kargaşa," dedi Matthias.

"Evet," dedi Van Eck. "Kargaşa çıkacak. Ben de o kargaşanın efendisi olacağım. Son derece zengin efendisi."

"Grishalar senin yüzünden her yerde köleleştirilip öldürülecekler," dedi Inej.

Van Eck kaşını kaldırdı. "Kaç yaşındasın sen? On altı? On yedi? Uluslar yükselir ve çöker. Piyasalar kurulur ve bozulur. Güç el değiştirdiğinde birileri mutlaka acı çeker."

"Kâr el değiştirdiğinde demek istedin sanırım," diye karşılık verdi Jesper.

Van Eck'in ifadesi şaşkındı. "İkisi de aynı şey değil mi zaten?" "Konsey bu yaptıklarını öğrendiğinde..." diye başladı Inej. "Konsey'in bunların hiçbirinden asla haberi olmayacak," dedi Van Eck. "Bu görev için neden Fıçı'nın pisliklerini seçtim sanıyorsunuz? Ah, diğer paralı askerlerden daha becerikli ve zekisiniz, orası kesin. Fakat daha önemlisi, yokluğunuzu kimse hissetmeyecek." Van Eck elini kaldırdı. Dalgaların Hâkimleri kollarını

döndürdüler. Kaz bir çığlık duydu, dönüp baktığında Rotty'nin üzerinde duran kocaman bir dalga gördü. Rotty canını kurtarmak için tekneden atlarken dalga şalopanın üzerine inerek parçalara ayırdı. "Bu adadan hiçbiriniz sağ ayrılamayacaksınız, Bay Brekker.

Hepiniz gebereceksiniz ve kimsenin umurunda bile olmayacak." Tekrar elini kaldırdı. Dalgaların Hâkimleri yanıt verdiler. Devasa bir dalga ***Ferolind'e*** doğru kükreyerek ilerledi.

"Hayır!" diye bağırdı Jesper.

"Van Eck!" diye haykırdı Kaz. "Oğlun o gemide."

Van Eck bakışlarını aniden Kaz'a çevirdi. Düdüğünü çaldı. Dalgaların Hâkimleri durup yeni emirlerini beklediler. Van Eck elini gönülsüzce indirdi. Grishalar dalgayı zararsızca indirdiler. Hareketlenen denizin suları ***Ferolind***'in bordasına çarptı.

"Oğlum mu?" dedi Van Eck.

"Wylan Van Eck."

"Bay Brekker, oğlumu aylar önce evimden kovduğumu biliyor olmalısın."

"Haneni terk ettiğinden beri, Wylan'a her hafta mektup yazıp geri dönmesi için yalvardığını biliyorum. Yegâne oğlu ve varisini umursamayan bir adamın eylemleri değil bunlar."

Van Eck gülmeye başladı; sıcak, neredeyse neşeli bir kıkırdamaydı ama kenarları keskin ve acıydı.

"Sana biraz ***oğlumdan*** bahsedeyim öyleyse." Sözcüğü, dudaklarına bulaşan bir zehirmiş ***gibi*** telaffuz etti. "Babam ve babamın babası tarafından

kurulan, dünyanın dört bir yanma uzanan ticaret hatlarına sahip bir imparatorluk olan Kerch'teki en büyük servetlerden birinin varisi olacaktı. Ama ***oğlum,*** bu görkemli imparatorluğu yönetecek çocuk, yedi yaşında bir çocuğun yaptıklarım bile yapamaz. Bir denklem bile çözemez. Çok güzel resim yapar ve flüt çalar. Fakat oğlum, Bay Brekker, okuyamaz. Yazamaz. Dünyanın en iyi eğitmenlerini tuttum. Uzmanlar, ilaçlar, dayak, hipnoz... hepsini denedim ama öğrenemedi. Sonunda Ghe-zen'in beni aptal bir evlat vererek lanetlemeyi uygun gördüğünü kabul etmek zorunda kaldım. Wylan asla adam olamayacak bir çocuk. Hanemin yüz karası o."

"Mektuplar..." dedi Jesper. Kaz, yüzündeki öfkeyi görebiliyordu. "Geri dönmesi için ona yalvarmıyordun. Onunla alay ediyordun." Jesper haklıydı. ***Bunu okuyorsan eve dönmeni ne kadar istediğimi de biliyor sundur.*** Her mektup Wylan'ın suratına inen bir tokat, acımasız bir şakaymış.

"Oğlun o senin," dedi Jesper.

"Hayır, bir hata o. Ve çok yakında düzeltilecek. Güzeller güzeli genç karım hamile. Kamında taşıdığı da ister erkek ister kız isterse de boynuzlu bir yaratık olsun varisim o çocuk olacak, muhasebe defteri bir yana, bir ilahiyi bile okuyamayan bir aptal değil, Van Eck adını alay konusu edecek bir geri zekâlı değil."

"Asıl aptal olan sensin," diye hırladı Jesper. "O hepimizden daha zeki. Ayrıca senden daha iyi bir babayı hak ediyor."

"Ediyordu," diye düzeltti Van Eck. Düdüğü iki kez öttürdü. Dalgaların Hâkimleri tereddüt etmediler. Kimsenin itiraz etmesine mahal bırakmadan iki devasa su duvarı yükselip ***Ferolind***"e doğru fırladı. Kulakları sağır edici bir patlamayla gemiyi ezdiler. Etrafa tahta parçaları saçıldı.

Jesper öfkeden haykırarak tabancalarını kaldırdı.

“Jesper!” diye buyurdu Kaz. “Bekle!”

“Onları öldürdü,” dedi Jesper yüzü çarpık. “Wylan’laNina’yı öldürdü!”

Matthias elini koluna koydu. “Jesper,” dedi soğukkanlılıkla. “Sakin ol!”

Jesper savrulan dalgalara, direğin kırık parçalarına, geminin yırtılan yelkenlerine baktı. “Ben... anlamıyorum.”

“Biraz şaşırdığımı ben de itiraf ediyorum, Bay Brekker,” dedi Van Eck. “Ölen adamların için gözyaşı dökmeyecek misin? Ağlayıp hayıflanmayacak mısın? Fıçı seni epey soğuk yetiştirmiş.” “Soğuk ve temkinli,” dedi Kaz.

“Yeterince temkinli yetiştirememiş anlaşılan. En azından hataların için pişmanlık duyarak yaşamayacaksın.”

“Söylesene, Van Eck. Kefaret ödeyecek misin? Ghezen, kontratlarını yerine getirmeyenlere iyi gözle bakmaz.”

Van Eck’in öfkeden burun delikleri genişledi. “Dünyaya ne katkın oldu, Bay Brekker? Zenginlik yarattın mı? Refah? Hayır. Dürüst kadın ve erkeklerden çalıyor, sadece kendine hizmet ediyorsun. Ghezen teveccühünü, hak edenlere, şehirler inşa edenlere gösterir, o şehirlerin temellerini kemiren farelere değil. Beni ve işlerimi kutsadı. Sen yok olacaksın. Bense zenginleşeceğim. Ghe-zen’in takdiri ***böyle.”***

“Tek bir sorun var, Van Eck. Bunu yapmak için Kuwei Yul-Bo’ya ihtiyacın olacak.”

“Peki, onu benden nasıl alacaksın? Yeterince silahınız yok ve etrafınız da kuşatılmış durumda.”

“Onu senden almam gerekmiyor zaten. Onu sana hiç vermedim. O yanındaki Kuwei Yul-Bo değil.”

“Acınası bir blöf doğrusu.”

“Blöf yapmayı sevmem, öyle değil mi Inej?”

“Prensip olarak, evet.”

Van Eck dudağını büzdü. “Peki, nedenmiş o?”

“Çünkü hile yapmayı tercih eder,” dedi Kuwei Yul-Bo olmayan çocuk kusursuz, aksansız Kerchçesiyle.

Van Eck çocuğun sesini duyunca nutku tutuldu, Jesper irkildi. Shulu çocuk elini uzattı. “Sökül bakalım, Kaz.”

Kaz iç geçirdi. “Bahis kaybetmekten nefret ederim. Görüyorsun ya Van Eck, Wylan hayatını sonlandırmakta en ufak bir tereddüt göstermeyeceğine dair benimle bahse tutuştu. İstersen bana duygusal de ama bir babanın bu kadar katı yürekli olabileceğine ihtimal vermemiştim doğrusu.”

Van Eck, Kuwei Yul-Bo’ya -ya da Kuvvei Yul-Bo olduğuna inandığı çocuğa- baktı. Kaz onun Kuwei’nin ağzından Wylan’ın

sesinin çıktığı gerçeğiyle boğuşmasını izledi. Jesper de hayretler içinde kalmıştı. Kaz parasını aldıktan sonra bir açıklama yapacaktı.

“Bu mümkün değil,” dedi Van Eck.

Mümkün olmamalıydı da. Nina’nın terzilik becerileri sınırlıydı; fakat ***jurda parem*** etkisindeyken Van Eck’in de bir zamanlar dediği gibi, normalde imkânsız olan şeyler mümkün oluveriyordu. Kuwei Yul-Bo’nun kusursuza

yakın bir kopyası karşılarında duruyordu. Fakat Wylan'ın sesine, hareketlerine ve -Kaz, altın gözlerinde korku ve acı görebilmesine rağmen- onun hayret verici cesaretine sahipti.

Djerholm limanındaki çarpışmanın akabinde tüccarcık onu babasına karşı koz olarak kullanamayacağı konusunda Kaz'ı uyarmıştı. Yanakları al al olan Wylan, sözde "rahatsızlığı"ndan güçlükle söz edebilmişti. Kaz omuz silkmekle yetinmişti. Kimileri şairdi. Kimileri çiftçiydi. Kimileri zengin birer tüccardı. Wylan kusursuz kroki çizebiliyordu. Kapı akşamları ve birkaç parça mücevherle Grisha camını delebilecek bir matkap yapmıştı. Ne olmuş yani okuyamıyorsa?

Kaz, çocuğun Kuwei'nin kılığına sokulma fikrine karşı çıkacağım düşünmüştü. Bu kadar olağanüstü bir dönüşümün altından ***parem*** kullanmayan hiçbir Grisha kalkamazdı. "Kalıcı olabilir," diye uyarmıştı Kaz.

Wylan umursamamıştı. "Bilmek istiyorum. Babamın hakkımda ne düşündüğünü kesin olarak öğrenmek istiyorum."

Ve artık öğrenmişti.

Van Eck, Wylan'a baktı, oğlunun yüz hatlarına dair bir işaret aradı. "Bu olamaz."

Wylan, Kaz'm yanma geçti. "Biraz feraset için Ghezen'e dua edebilirsin belki, baba."

Wylan, Kuwei'den biraz uzundu, yüzü de biraz daha yuvarlaktı. Fakat Kaz ikisini yan yana görmüştü. Aralarında sıra dışı bir

benzerlik vardı. Nina'nın ilacın o olağanüstü ilk tesiri azalmaya başlamadan önce gemide gerçekleştirdiği çalışması neredeyse kusursuzdu.

Van Eck'in yüzüne öfke yayıldı. "İşe yaramaz şey," diye tısladı Wylan'a. "Aptal olduğunu biliyordum ama hain olduğundan haberim yoktu."

"Aptal olsam o gemide parçalara ayrılmayı beklerdim. 'Hain' lafına gelince, sadece son birkaç dakikada bile çok daha ağırlarını söyledin."

"Düşün bir," dedi Kaz, Van Eck'e. "Ya gerçek Kuwei Yul-Bo az önce kürdana dönüştürdüğün gemide olsaydı?"

Van Eck'in sesi sakindi ama sinirli olduğu boynundan belli oluyordu? ***"Kuwei Yul-Bo nerede***?"

"Paramızla birlikte bu adadan gitmemize izin verirsen sana seve seve söylerim."

"Bu işten asla yakayı kurtaramayacaksınız, Brekker. Senin küçük ekibin Grishalarımla boy ölçüşemez."

Kaz omuz silkti. "Bizi öldürürsen Kuwei'yi asla bulamazsın."

Van Eck bunu düşünüyor gibiydi. Sonra bir adım geri çıktı. "Muhafızlar!" diye bağırdı. "Brekker hariç hepsini gebertin!" Kaz hata yaptığını hemen o an anladı. İşlerin bu noktaya geleceğini hepsi biliyordu. Ekibine güvenmeliydi. Gözlerini Van Eck'ten ayırmamalıydı. Halbuki o tehdit anında, yalnızca dövüşmeyi düşüneceğine Inej'e baktı.

Ve Van Eck de bunu gördü. Düdüğünü çaldı. "Diğerlerini bırakın! Parayı ve kızı alın."

Sakın kıpırdama, dedi Kaz'm içgüdüleri. Paralar Van Eck'te. Anahtar o. Inej kendi başının çaresine bakabilir. O bir piyon, ganimet değil. Fakat Grishalar saldırırken Kaz çoktan dönmüş, Inej'e doğru koşmaya başlamıştı bile.

Buhar olup sonra tekrar beliren Dalgaların Hâkimleri, Inej'e ondan önce ulaştılar ama yakın dövüşte Inej'e ancak bir aptal kafa tutmaya kalkardı. Dalgaların Hâkimleri hızlıydılar; kaybolup ortaya çıkıyor, onu sımsıkı tutuyorlardı ama o, Hayalet'ti. Bıçakları kalbi, boğazı, dalağı bulurdu. Dalgaların Hâkimleri, iki katı yığın halinde yere yığılırken kumların üzerine kan sıçradı.

Kaz gözucuyla bir hareketlilik yakaladı; bir Rüzgârın Hâkimi, Inej'e doğru uçuyordu.

"Jesper!" diye haykırdı Kaz.

Jesper ateş edince Rüzgârın Hâkimi yere çakıldı.

Diğer Rüzgârın Hâkimi daha zekiydi. Alçaktan, harabelerin üzerinden süzülerek geldi. Jesper'le Matthias ateş açtılar ama güneş gözlerini alıyordu. Her ne kadar Jesper de olsa gözleri kapalı nişan alamazdı. Rüzgârın Hâkimi, Inej'e doğru uçup onunla birlikte hızla gökyüzüne yükseldi.

Silahını çeken Kaz İnej'i sessizce, ***hareket etme,*** diye teşvik etti ama o hareket etti. Vücudunu döndürüp bıçağıyla saldırdı. Rüzgârın Hâkimi'nin feryadı ta uzaktan duyuldu, inej'i bıraktı. Inej kumlara doğru düşmeye başladı. Kaz mantıksız ve plansız ona doğru koştu.

Bir bulanıklık görüşünü engelledi. Üçüncü bir Rüzgârın Hâkimi daldı ve yere çarpmasına ramak kala inej'i kaparak kafasına şiddetli bir darbe indirdi. Kaz, Inej'in bedeninin gevşediğini gördü.

"Vur onu!" diye gürledi Matthias.

"Olmaz!" diye bağırdı Kaz. "Onu vurursam Inej de düşer!"

Grisha, Inej kollarında yukarı doğru uçarak menzilden çıktı.

Orada birer aptal gibi durup siluetinin gökyüzünde küçülmesini -uzak bir aya, solan bir yıldıza dönüşüp sonra gözden yiti-şini- izlemekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Van Eck'in korumaları ve Grishalar yaklaştılar. Tüccarı ve ***kruge*** dolu sandığı alıp beklemekte olan gulete uçurdular. Jor-die'nin intikamı, Kaz'm bütün emekleri, ellerinden kayıp gidiyordu. Umurunda değildi.

"Asıl Kuwei'yi getirmek için sana bir hafta mühlet," diye bağırdı Van Eck. "Yoksa o kızın çığlıklarını ta Fjerda'dan duyarlar. Ve bu da seni harekete geçirmezse dünyanın en değerli rehinesini elinde tuttuğunu cümle âleme yayarım. Ne kadar çete, hükümet, kaçakçı ve casus varsa hepsi senin ve Döküntüler'in peşine düşer. Saklanacak delik ararsın."

"Kaz, onu vurabilirim," dedi Jesper altıpatlarlarını kılıflarına sokup tüfeğini alarak. "Van Eck hâlâ menzilde."

Fakat bu durumda her şeyi kaybederlerdi; Inej'i, parayı, her şeyi.

"Hayır," dedi Kaz. "Bırak gitsinler."

Deniz sütlimandı. En ufak bir esinti yoktu ama Van Eck'in geriye kalan Rüzgârın Hâkimleri geminin yelkenlerini şiddetli bir rüzgârla doldurdular.

Kaz suların üzerinde guletin Ketterdam'a, Van Eck'in kusursuz ticari itibarı üzerine inşa edilmiş kalesinin güvenli kollarına doğru yol alışını izledi. Zelverstraat'taki evin karanlık pencerelerinden içeri baktığındaki gibi hissediyordu. Çaresiz. Yanlış Tanrı'ya dua etmişti.

Jesper yavaşça tüfeğini indirdi.

“Van Eck, Kuwei’yi aramaları için askerler ve Grishalar yollayacak,” dedi Matthias.

“Onu bulamayacak. Ya da Nina’yı.” Ne Sunta’da ne Fıçı’nın herhangi bir yerinde. Ne de Ketterdam’da. Evvelsi akşam Kaz, Specht’e Kuwei ve Nina’yı ***FerolincT***den ikinci -yani Jesper’e onarıldığını söylediği- şalopaya almasını emretmişti. Cehennem Ka-pısı’nda eski hapishane kulesinin altındaki terk edilmiş kafeslere güvenli bir şekilde gizlenmişlerdi. Kaz, Van Eck’le irtibat kurmak için limana gittiğinde sorup soruşturmuştu. Cehennem Gösterisindeki facianın ardından, canavarlardan ve cesetlerden arındırmak amacıyla kafeslere su bastırılmıştı ve o zamandan bu yana da boştular. Matthias, Nina’yı, hele de mevcut durumunda, yalnız başına bir yere gönderme fikrinden hiç hoşlanmamıştı. Fakat Kaz, ***Ferolind’de,*** kaldıkları takdirde tehlikede olacakları konusunda onu ikna etmişti.

Kaz kendi aptallığına hayret etti. Tekneden yeni inmiş ve Doğu Çıtası’nda servet kazanmaya çalışan bir güvercinden daha budalaca davranmıştı. Onun en büyük zaafı hemen yanı başında duruyordu ama artık yoktu.

Jesper, Wylan’a bakıyor, bakışlarını siyah saçlarının, altın gözlerinin üzerinde gezdiriyordu. “Neden?” dedi sonunda. “Bunu neden yaptın?”

Wylan omuz silkti. “Bir koza ihtiyacımız vardı.”

“Bu konuşan, Kaz’m sesi.”

“Benim bir tür güvence olduğumu düşünerek bir rehine takasına gitmenize izin veremezdim.”

“Seni bu hale Nina mı getirdi?”

“Djerholm’dan ayrıldığımız akşam.”

“Demek o yüzden yolculuk boyunca ortalarda görünmedin. Matthias’ın Nina’ya bakmasına yardım falan etmiyordun. Saklanıyordun.”

“Saklanmıyordum.”

“Sen... senin Kuwei olduğunu sandığım akşamların kaçında güvertede benim yanımda duran şendin?”

“Hepsinde.”

“Nina seni eski haline getiremeyebilir, biliyorsun. Bir doz daha ***parem*** almadan yani. Ölene kadar bu şekilde kalabilirsin.” “Ne önemi var ki?”

“Bilmiyorum!” dedi Jesper öfkeyle. “Belki senin o bön suratını seviyorumdur.” Matthias’a döndü. “Sen biliyordun. Wylan biliyordu. Inej biliyordu. Ben hariç herkes biliyordu.”

“Neden diye bir sor, Jesper,” dedi Kaz. Sabrı taşmıştı.

Jesper huzursuzca kıpırdandı. “Neden?”

“Bizi Pekka Rollins’e satan ***şendin.”*** Suçlayıcı parmağını Jes-per’e doğrulttu. “Ketterdam’dan ayrılmaya çalıştığımız sırada pusuya düşürülmemizin nedeni şendin. Senin yüzünden az daha hepimiz öbür tarafı boyluyorduk.”

“Pekka Rollins’e tek kelime etmedim ben. Asla...”

“Beleşçi Aslanlar’dan birine Kerch’ten ayrıldığını, büyük bir paraya konacağını söylemişsin. Doğru mu?”

Jesper yutkundu. “Mecburdum. Gözümü korkutmuşlardı. Babamın çiftliği...”

“Ülkeden ayrıldığını kimseye söylememeni tembihlemiştim sana. Seni çeneni kapalı tutman konusunda uyarmıştım.”

“Başka seçeneğim yoktu! Yola çıkmadan önce beni Karga Kulübü’ne kapatmıştın. Bana izin verseydin...”

Kaz ona aniden saldırdı. “Sana ***ne için*** izin verseydim? Bir iki el Bramblc oynamana mı? Fıçı’da sana kredi açacak kadar aptal bütün patronlarla haşır neşir olmana mı? Pekka’nın çetesinden birine köşeyi dönmek üzere olduğunu söylemişsin.”

“Onun Pekka’ya gideceğini bilmiyordum. Ya da Pekka’nın ***paremden*** haberi olduğunu. Vakit kazanmaya çalışıyordum sadece.” “Azizler aşkına, Jesper, Döküntüler’de hiçbir şey öğrenmedin, değil mi? O aptal çiftçi çocuksun hâlâ.”

Jesper üzerine atıldı. Kaz içinde kontrolsüz bir şiddet yükseldiğini hissetti. Sonunda, kazanabileceği bir dövüş. Fakat Matthias aralarına girip o koca elleriyle ikisini de zapt etti. “Durun. Kesin şunu.”

Kaz durmak istemiyordu. Hepsini adamakıllı pataklamak, sonra da Fıçı’da herkesle kavga etmek istiyordu.

“Matthias haklı,” dedi Wylan. “Bir sonraki hamlemizi düşünmemiz gerek.”

“Bir sonraki hamle diye bir şey yok,” diye hırladı Kaz. Van Eck bunun icabına bakacaktı. Sunta’ya gidemez, Per Haskell’den ya da diğer Döküntüler’den yardım isteyemezlerdi. Van Eck, harekete geçmeye hazır, onları izliyor olacaktı. Fıçı’yı, Kaz’ın evini, küçük krallığını düşman toprağına çevirecekti.

“Jesper bir hata yaptı,” dedi Wylan. ***“Aptalca*** bir hataydı ama niyeti ihanet etmek değildi.”

Kaz yanlarından uzaklaşarak kafasını boşaltmaya çalıştı. Kaz, Jesper'in neyin çarklarını harekete geçirdiğinin farkında olmadığını biliyordu. Fakat Jesper'e bir daha asla eskisi gibi güve-nemeyeceğini de biliyordu. Ve belki de Wylan hakkında onu bilgilendirmemesinin sebebi onu biraz cezalandırmak istemesiydi.

Birkaç saat içinde, temas kurmayı başaramadıklarında, Specht şalopayla onları almaya gelecekti. Şimdilik gri gökyüzü ve adalıktan nasibini almamış bu ölü kaya yığını dışında hiçbir şey yoktu. Inej de yoktu. Kaz birine vurmak istiyordu. Birinin ona vurmasını istiyordu.

Ekibinin geriye kalan üyelerini inceledi. Rotty hâlâ şalopanın enkazının yanında oyalanıyordu. Jesper dirsekleri dizlerinde, başı ellerinin arasında oturuyordu. Bir yabancının suratını taşıyan Wylan onun yanı başındaydı. Matthias taştan bir bekçi gibi Cehennem Kapısı istikametine doğru bakıyordu. Kaz ekibin lideriydi belki ama Inej de mıknatıs taşıydı; birbirlerinden kopacak gibi oldukları zamanlarda onları hep bir araya getirirdi.

Nina, Buz Sarayı'na girmeden evvel Kaz'ın karga ve kadeh dövmesini gizlemişti. Fakat Kaz pazısındaki ***R*** harfine iliştirmemişti. Şimdi eldivenli parmaklarını paltosunun kolunun o işareti kapadığı yere dokunduruyordu. Elinde olmadan Kaz Rietveld'in geri dönmesine müsaade etmişti. Bunu tetikleyen, Inej'in yaralanması mıydı yoksa hapishane arabasında geçirdiği iğrenç yolculuk muydu bilmiyordu. Fakat bir şekilde olmuştu ve ona pahalıya patlamıştı.

Ancak bu, hırsız bir tüccarın onu alt etmesine izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Kaz güneye, Ketterdam'ın limanlarına doğru baktı. Kafasının arkalarında bir fikrin ilk filizleri, bir kaşıntı, bir seziş oluşmaya başladı. Bir plan değildi

ama başlangıcı olabilirdi pekâlâ. Şekille-nişini görebiliyordu; imkânsızdı, saçmaydı ve ciddi miktarda para gerektiriyordu.

“Plan yapıyor,” diye mırıldandı Jesper.

“Kesinlikle,” dedi Wylan.

Matthias kollarını kavuşturdu. “Numaralarını mı gözden geçiriyorsun, ***demjin***?”

Kaz eldivenlerinin içinde parmaklarını büktü. Fıçı’da nasıl hayatta kaldın? Her şeyini elinden aldıklarında hiçlikten bir şeyler yaratmayı başarmanın yolunu buldun.

“Yeni bir numara bulacağım,” dedi Kaz. “Van Eck bunu asla unutamayacak.” Diğerlerine döndü. Inej’in peşinden tek başına gidebilseydi giderdi. Ne var ki bunu o bile başaramazdı. “Doğru ekibe ihtiyacım var.”

Wylan ayaklandı. “Hayalet için.”

Jesper onu izledi, hâlâ Kaz’la göz göze gelmekten kaçınıyordu. “Inej için,” dedi sessizce.

Matthias başını salladı.

Inej, Kaz’dan başka biri, daha iyi bir insan, daha nazik bir hırsız olmasını istemişti ama o çocuğun burada yeri yoktu. O çocuk bir ara sokakta açlıktan kıvranmıştı. Ölmüştü. O çocuk onu kurtaramazdı.

Paramı alacağım, diye yemin etti Kaz. ***Ve sevdiğim kızı da kurtaracağım.*** Inej asla onun olmayacaktı; ama ona çok uzun zaman önce vaat ettiği hürriyeti vermenin bir yolunu bulacaktı.

Kirlieller, pis işi yapmak için gelmişti.

Pekka Rollins, ağzına bir tutam ***jurda*** atıp Yiğit'in ofisine

getirdiği pejmürde kılıklı adamları incelemek için koltuğunda arkasına yaslandı. Rollins, Zümrüt Saray ı'nın üzerinde her bir karışı varakla ve yeşil kadifeyle kaplı büyük bir süitte yaşıyordu. Kıyafetlerinde, dostlarında, kadınlarında gösterişi seviyordu.

Karşısında duran çocuklara zarif demeye bin şahit lazımdı. Üzerlerinde Komedie Brute'nin kostümleri vardı ama kimse Pek-ka'nın ofisine yüzünü göstermeden giremezdi, o nedenle maskelerini çıkarmışlardı. Bazılarını tanıyordu. Bir zamanlar Cellat Nina Zenik'i ekibine katmayı düşünmüştü ama Grisha şu anda ayı bile çıkarabilecek gibi görünmüyordu; kemikleri derisine yapışmış, gözlerinin altında torbalar oluşmuştu, elleri tir tir titriyordu. Pekka kötü bir yatırımdan kıl payı kurtulmuş gibiydi. Kız kafası tıraşlı ve acımasız mavi gözlü devasa bir Fjerdalıya yaslanıyordu. Dev gibiydi; muhtemelen eski askerdi. Etrafta kaslı birinin bulunmasının bir zararı olmazdı. Kaz Brekker nereden buluyordu bu adamları böyle?

Yanlarındaki çocuk Shuluydu. Fakat ele geçirmek için yanıp tutuştukları bilimadamı olamayacak kadar genç görünüyordu. Dahası Brekker böyle bir ganimeti Zümrüt Sarayı'na asla getirmezdi.

Sonra Jesper Fahey vardı elbette. Keskin nişancı, Doğu Çıtası'nda hemen hemen bütün kumar salonlarında dudak uçuklatan bir borcun altına girmişti. Rollins, Brekker'in Fjerda'ya bir ekip gönderdiğini onun gevşek ağzı sayesinde öğrenmişti. Biraz araştırma ve bol miktarda rüşvetle ne zaman ve nereden yola çıkacaklarının bilgisine ulaşmıştı; ama istihbarat hatalı çıkmıştı. Brekker onun ve Beleşçi Aslanlar'ın bir adım önündeydi. Küçük kanal faresi ne yapıp edip Buz Sarayı'na girmeyi başarmıştı.

İyi de olmuştu aslında. Kaz Brekker olmasa Rollins hâlâ o lanet Fjerda hapishanesinde bir hücrede oturmuş, eziyet edilmeyi bekliyor -ya da gövde duvarının tepesindeki bir kazıktan, aşağıdaki manzarayı izliyor- olacaktı.

Brekker, hücre kapısını açtığında Rollins kurtarılmak üzere mi yoksa katledilmek üzere mi olduğunu bilmiyordu. Per Haskell'in çete dediği zavallı grup Dökünтüler'de sivrildiğinden beri Kaz Brekker hakkında çok şey duymuş, Fıçı'da onu birkaç kez de görmüştü. Delikanlı bir anda ortaya çıkmış, o günden beri de tam bir baş belası olmuştu. Fakat daha sadece bir yardımcıydı, henüz liderliğe terfi etmemişti. Rollins'in ayaklarının dibinde dolaşan bir teriyer olabilirdi ancak.

"Merhaba, Brekker," demişti Rollins. "Övünmeye mi geldin?" "Pek sayılmaz. Beni tanıyor musun?"

Rollins omuz silkmişti. "Elbette tanıyorum. Benim müşterilerimi çalıp duran küçük serserisin."

O sırada çocuğun yüzünde beliren ifade Rollins'i afallatmıştı. Nefretti gördüğü; saf, yoğun, fokurdayan. ***Bu değersiz velede ne yaptım acaba?*** Ama birkaç saniye içinde o ifade gitmişti. Rollins hayal görüp görmediğini merak etmişti.

"Ne istiyorsun, Brekker?"

Çocuk orada durmuştu, bakışlarında iç karartıcı ve çılgın bir şey vardı. “Sana bir iyilik yapmak istiyorum.”

Rollins, Brekker’in ayaklarının çıplak, üzerindekilerin hapishane kıyafeti, ellerinin de efsanevi siyah eldivenlerinden -saçma bir yapmacıklıktan- yoksun olduğunu fark etmişti. “Pek iyilik yapacak durumda gözükmüyorsun, evlat.”

“Bu kapıyı açık bırakacağım. Arkanda bir ekip olmadan Bo Yul-Bayur’un peşinden gidecek kadar aptal değilsin. Uygun anı kolla ve kaç.”

“Bana neden yardım ediyorsun?”

“Burada ölmemen gerekiyor.”

Bir şekilde bu, kulağa bir lanet gibi gelmişti.

“Sana borçluyum, Brekker,” demişti Rollins çocuk hücreden çıkarken. Şansın yüzüne güldüğüne inanmakta güçlük çekmişti.

Brekker mağarayı andıran koyu renk gözleriyle dönüp ona bakmıştı. “Merak etme, Rollins. Ödeyeceksin.”

Ve görünüşe bakılırsa çocuk borcunu almaya gelmişti. Rollins’in görkemli ofisinin ortasında koyu bir mürekkep lekesine benziyordu. Suratı asıktı, ellerini karga başlı bastonuna koymuştu. Rollins onu gördüğüne şaşırmamıştı. Rivayete göre Brekker’le Van Eck arasındaki takasta sorun yaşanmış, Van Eck gözünü Sun-ta’ya ve Kaz Brekker’in diğer uğrak yerlerine dikmişti. Fakat Van Eck, Zümrüt Sarayı’nı izlemiyordu. İzlemesi için bir neden de yoktu. Rollins, tüccarın onun Fjerda’dan sağ kurtulduğundan haberi olduğuna bile emin değildi.

Brekker durumu ana hatlarıyla izah etmeyi tamamladığında Rollins omuz silkip, “Adam seni kazıklamış. Tavsiyemi sorarsan Kuwei’yi Van Eck’e teslim et, olsun bitsin,” dedi.

“Buraya tavsiye almaya gelmedim.”

“Tüccarlar ödediğimiz vergileri seviyorlar. Ara sıra gerçekleşen banka soygunlarına ve hırsızlıklara göz yumuyorlar ama bizden Fıçı’da kalmamızı ve işlerine karışmamamızı bekliyorlar. Van Eck Te bir savaşa girersen bütün bunlar değişir.”

“Van Eck kuralları çiğnedi. Ticaret Konseyi’nin haberi olsa...”

“Peki, onlara kim söyleyecek? Fıçı’nın en berbat mahallesinden bir kanal faresi mi? Kendini kandırma, Brekker. Başını daha fazla belaya sokmadan bu işten vazgeç ve önüne bak.”

“Ben hep önüme bakarım zaten. Ne yani, bana bu işin peşini bırakmamı mı söylüyorsun?”

“Bak, kendi ayağına -hem de sağlam ayağına- sıkmak istiyorsan bana göre hava hoş, keyfin bilir. Ama seninle ittifak kurmam. Bir tüccara karşı olmaz. Kimse kurmaz. Burada küçük bir çete savaşından bahsetmiyoruz, Brekker. ***Stadwatch'***u, Kerch ordusunu ve donanmasını karşına alacaksın. Sunta’yı içinde ihtiyarla birlikte yakıp kül edecekler. Beşinci Liman’ı da geri alacaklar.” “Benimle aynı safta savaşmanı beklemiyorum zaten, Rollins.” “Ne istiyorsun o halde? Söyle şenindir. Makul olması kay-dıyla elbette.”

“Ravka’nın başkentine bir mesaj ulaştırmam gerek ama hemen.” Rollins omuz silkti. “Kolay iş.”

“Bir de para lazım.”

“Aman ne şaşırdım. Ne kadar?”

“İki yüz bin ***kruge”***

Rollins gülerken az kalsın boğuluyordu. “Başka bir arzun, Brekker? Lantsov Zümrüdü’nü de ister misin? Gökkuşağı çıkaran bir ejderha?”

“Paran var, Rollins. Ayrıca senin hayatını kurtardım.”

“O zaman pazarlık işini o hücrede yapacaktın. Ben banka değilim, Brekker. Hem olsam bile mevcut durumun göz önünde bulundurulduğunda kredi notunun oldukça düşük olduğunu söylerdim.” “Kredi istemiyorum.”

“Sana iki yüz bin ***kruge*** yi ***hibe etmemi*** mi istiyorsun? Bu cömert davranışımın karşılığında benim elime ne geçecek peki?” Brekker’in çenesi kasıldı. “Karga Kulübü ve Beşinci Li-man’daki hisselerim.”

Rollins koltuğunda dikleşti. “Hisselerini mi satıyorsun?” “Evet. Ayrıca bir yüz bin daha verirsen orijinal bir DeKap-pel’in de sahibi olursun.”

Rollins arkasına yaslanıp parmaklarını birleştirdi. “Yeterli değil. Ticaret Konseyi’ne kafa tutmaya yetmez.”

“Bu ekibe yeter.”

“Bu ekip mi?” dedi Rollins küçümseyen bir tavırla. “Buz Sa-rayı’nın altını üstüne getirenlerin siz zavallılar olduğuna inanamıyorum.”

“İnan.”

“Van Eck hepinizi toprağa gömecek.”

“Diğerleri de denediler. Bir şekilde her seferinde geri döndüm.” “Hırsını takdir ediyorum, evlat. Ve anlıyorum da. Paranı istiyorsun; Hayalet’i geri

istiyorsun; Van Eck'e iyi bir ders vermek istiyorsun..."

"Hayır," dedi Brekker kulak tırmalayıcı sesiyle hırlayarak. "Van Eck'le hesabımı göreceğim zaman hakkım olanı almakla yetinmeyeceğim. Onu anasından doğduğuna pişman edeceğim. Adını kütükten sileceğim. Onu yok edeceğim."

Pekka Rollins duyduğu tehditleri, öldürdüğü adamları ya da ölümüne tanıklık ettiği adamların sayısını anımsamıyordu, fakat Brekker'in gözlerindeki ifade tüylerini ürpertti. Bu çocuğun içindeki hiddetli bir şey serbest kalmak için çırpınıyordu. Rollins ise tasmasından kurtulduğu sırada onun etrafında olmak istemiyordu. "Kasayı aç, Yiğit."

Rollins paraları Brekker'e verdi. Sonra Karga Kulübü'ndeki hisselerini ve para basan Beşinci Liman'ı ona devrettiğini bildiren bir transfer emri yazdırdı. Anlaşmanın şerefine tokalaşmak için elini uzattığında Brekker az kalsın elini kırıyordu.

"Beni hiç hatırlamıyorsun, değil mi?" diye sordu delikanlı. "Hatırlamam mı lazım?"

"Henüz değil." O kara şey Brekker'in gözlerinin ardında belirip kayboldu.

"Anlaşma anlaşmadır," dedi Rollins. Bu tuhaf grubu bir an evvel başından def etmek arzusundaydı.

"Anlaşma anlaşmadır."

Brekker ve ekibi gittikten sonra Rollins, Zümrüt Sarayı'nın kumar salonunu gören büyük cam pencereden baktı.

"Günü beklenmedik derecede kârlı kapattık, Yiğit."

Patronunu homurdanarak onaylayan Yiğit, aşağıdaki masalarda olan biteni inceledi; zarlar, kartlar, Makker Çarkı, kazanılan ve kaybedilen servetler... ve bunların hepsinin lezzetli bir dilimi Rollins'e geliyordu.

"Taktığı o eldivenler ne ayak?" diye sordu fedai.

"Gösteriş için sanırım. Kim bilir? Hem kimin umurunda ki?"

Rollins, Brekker'le ekibinin tıklım tıklım kumar salonunda kalabalığın arasından geçişini izledi. Sokağa çıkan kapıyı açtılar. Bir an, maskeli ve pelerinli siluetleri sokak lambasının ışığında göründü; bir kötürüm ve peşinde bir avuç kostümlü çocuk. Çeteye bak ama. Brekker kurnaz, güçlü ve yaratıcı bir hırsızdı. Lâkin Buz Sara-yı'ndaki o zavallı heriflerin aksine Van Eck, Brekker için hazırlık yapacaktı. Oğlan gerçek bir savaşa giriyordu. Hiç şansı yoktu.

Rollins saatine uzandı. Krupiyelerin vardiya değiştirme vakti olmalıydı. Onları bizzat denetlemekten hoşlanıyordu.

"Vay, adi herif," dedi bir saniye sonra.

"Ne oldu, patron?"

Rollins kösteğini kaldırdı. Zincirin ucunda elmas işlemeli saatin yerinde bir turp asılıydı. "O küçük fare..." Sonra aklına bir fikir geldi. Cüzdanını yokladı. Gitmişti. Kravat iğnesi, uğur getirmesi için taktığı Kael kolyesi ve ayakkabılarındaki altın tokalar da. Rollins dişlerindeki dolguları da kontrol etme isteği duydu.

"Sizi çarpmış mı?" diye sordu Yiğit inanmaz ifadeyle.

Pekka Rollins'e kimse oyun çeviremezdi. Kimse cüret edemezdi buna. Fakat Brekker etmişti. Rollins bunun sadece bir başlangıç olup olmadığını

merak etti.

“Yiğit,” dedi Rollins, “Jan Van Eck için dua etsek iyi olacak sanırım.”

“Brekker onu alt edebilir mi sizce?”

“Düşük ihtimal ama dikkatli olmazsa bence o tüccar ölüm fermanını kendi elleriyle imzalamış olabilir.” Rollins iç geçirdi. “Umalım da Van Eck o çocuğu öldürsün.”

“Neden ki?”

“Aksi takdirde ben öldürmek zorunda kalacağım da ondan.” Rollins iğnesiz kravatını düzelterek kumar salonuna doğru yöneldi. Kaz Brekker sorunu daha bekleyebilirdi. Şimdi para kazanma vaktiydi.

Teşekkür

Dejeneratif bir hastalığım var: osteonekroz. Kelime anlamı olarak “kemik ölümü” olarak çevrilebilir. Kulağa biraz gotik ve romantik gelebilir ama aslında attığım her adımda acı çekiyorum ve hatta bazen bastonla yürümek zorunda kaldığım bile oluyor. Benzer belirtilerden mustarip bir kahraman seçmiş olmam bir tesadüf değil. Ayrıca sık sık bu yolda Kaz’la birlikte yürüdüğümüzü hissettim. Pek çok harika insanın katkıları olmadan sonuna varamazdık.

Bütün ekibime sevgilerimi yolluyorum: Michi, Rachael, Sarah, Robyn, Josh ve özellikle bu kitaba adını veren ve bitirmeme yardım eden Morgan’a. Ayrıca beni Santa Barbara’ya götürerek yazar tıkanmamın üstesinden gelmemi sağlayan Jimmy’ye sonsuz teşekkürler.

Belli bir bulmacayı çözmemde yardımcı olduğu ve huysuz-lanıp beyaz tahtayı çıkardığımda dişini sıktığı için Noa Wheeler’a minnettarım. Jean Feiwel, Laura Godwin, Jon Yaged, Molly Bro-uillette, Elizabeth Fithian, Rich Deas, April Ward, Caitlin Sweeny ve Grisha dünyasının hayat bulmasında emeği geçen ve bu dünyayı okurlarla keşfetmeye devam etmeme izin veren Henry Holt ve Macmillan Children’s’taki herkese en derin minnetlerimi sunuyorum. New Leaf’teki Joanna Volpe: “Güvenilir ve sadık” kesinlikle özgeçmişinde yer almalı. Arkamda olduğunu bildiğimde yüzleşemeyeceğim zorluk yok. Pouya Shahbazian, Kathleen Ortiz, Danielle Barthel, Jaida Temperly ve Jess Dallow’a da ayrıca teşekkürler. Birleşik Krallık’taki Grisha Ekibi’ne de kocaman bir teşekkür: Fiona Kennedy, Jenny Glencross ve Orion’daki muhteşem ekibe; özellikle de sıra dışı bir basın danışmanı, mükemmel bir seyahat yoldaşı ve doğuştan bir Ravenclaw olan Nina Douglas’a. Kitapları dünyanın dört bir yanında öven okurlara, kütüphanecilere, kitapçılara, Booktuberiara ve blog yazarlarına teşekkür ediyorum.

Bütün iyi soygunlar kabiliyetli uzmanlar gerektirir. Ben de en iyilerden yardım aldım:

Steven Klein, acemilerin büyü yapmayı nasıl öğrendiğine dair çok değerli bilgilerini benimle paylaşarak beni Eric Mead ve usta hırsız Apollo Robbins'in eserine yönlendirdi. Angela DePace bir hücre dolusu mahkûmu bayıltmak için gerçek bir yol bulmamda elinden geleni yaptı, ama klor tozu tamamen hayal ürünüydü. (Evde sakın denemeyin.) Richard Wheeler, hükümet binalarıyla yüksek güvenlikli tesislerin işe yaramaz serserileri gerçekte nasıl içeri sokmadığı konusunda tavsiyelerde bulundu. Emily Stein beni bıçak yaralarıyla ilgili bilgilendirerek beni "kalbin apeksi" deyimiyle tanıştırdı. Yapay dilin kralı David Peterson beni doğru istikamete yönlendirerek straatiar konusunda epey inatçı olmama izin verdi. Sevgili dostum Hedwig Aerts, Felemenkçeyi daha dikkatlice parçalamamda yardım ettiğin için teşekkürler.

Marie Lu, Amie Kaufman, Robin LaFevers, Jessica Brody ve Gretchen McNeil beni güldürmeye ve sızlanmalarıma katlanmaya devam ediyorlar. Ayrıca Robin Wasserman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link ve Cassandra Clare'a olay örgüsü konusundaki tavsiyeleri, margaritalar ve beni ***Teen Wolfu*** izlemeye zorladıkları için şükranlarımı sunuyorum. Bir daha asla eskisi gibi olmayacağım. Fjerdalı muhafızın burnunun kanamasının sorumlusu Anna Carey'dir. Şikâyetlerinizi ona gönderin.

Christine, Sam, Emily ve Ryan, ailem olduğunuz için kendimi çok şanslı sayıyorum. Ve sevgili Lulu, ***şehrini hayal kırıklığına uğrattın.*** Aksiliklerime katlandığın ve minik yaramazlarımla ilgilendiğin için teşekkür ederim.

Ketterdam, Fıçı ve kargalar ekibimin oluşmasında pek çok kitaptan istifade ettim. Ancak başlıcaları şunlardı: Sarah Wise'dan ***The Blackest Streets: The Life and Death of a Victorian Slum;*** David Liss'ten ***The Coffee***

Trader, Russell Shorto'dan ***Amsterdam: A History of the Worlds Most Liberal City,*** Vincent J. Monte -leone'den ***Criminal Slang: The Vernacular of the Undenvorld Lingo',*** David Maurer'den ***The Big Con: The Story of the Confi-dence Man*** ve Anthony M. Amore ile Tom Mashberg'den ***Stealing Rembrandts: The Untold Stories of Notorious Art Heists.***

Son bir şey: Bu kitap the Black Keys, the Clash ve the Pixi-es'in ezgileriyle gözden geçirilecekti; ancak esintili eski bir okul binasında sürekli çalan ***"Ln a Time Lapse "*** ve bir yarasanın saçaklardaki kanat çırpışlarıyla ortaya çıktı. Bestekâr Ludovico Ei-naudi'ye sonsuz teşekkürler. Ve de yarasaya.